

Huyền sắc

Điền đỏ cỏ á Xả

tiểu thuyết

Hàn Vũ dịch

NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ

Mục lục

- Chương 1: Gương Cổ (1)
- Chương 2: Gương Cổ (2)
- Chương 3: Hương Phi Liên(1)
- Chương 4: Hương Phi Liên (2)
- Chương 5: Nến Nhân Ngự (1)
- Chương 6: Nến Nhân Ngự (2)
- Chương 7: Hoàng Lương Chấm (1)
- Chương 8: Hoàng Lương Chấm (2)
- Chương 9: Việt Vương Kiếm (1)
- Chương 10: Việt Vương Kiếm (2)
- Chương 11: Sơn Hải Kinh (1)
- Chương 12: Sơn Hải Kinh (2)
- Chương 13: Thủy Thương Ngọc (1)
- Chương 14: Thủy Thương Ngọc (2)
- Chương 15: Vu Cổ Ngẫu (1)
- Chương 16: Vu Cổ Ngẫu (2)
- Chương 17: Ngu Mỹ Nhân (1)
- Chương 18: Ngu Mỹ Nhân (2)
- Chương 19: Ô Bạch Xà (1)
- Chương 20: Ô Bạch Xà (2)
- Chương 21: Khóa Trường Mệnh(1)
- Chương 22: Khóa Trường Mệnh (2)
- Chương 23: Xích Long Phục (1)
- Chương 24: Xích Long Phục (2)
- Chương 25: Xích Long Phục (3)

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Gương Cổ (1)

Hà Diệc Dao mê mẩn nhìn cái gương cổ tròn trong tủ kính trước mặt, mắt không chớp lấy một cái.

"Nếu thích thì có thể lấy ra xem một chút." Ông chủ cửa hàng đồ cổ khẽ cười nói, ngữ khí ôn nhu khiến người ta cảm thấy có thiện cảm.

Hà Diệc Dao liên tục gật đầu, tuy rằng cô biết không thể mua nổi tấm gương cổ này, nhưng cô vẫn muốn cầm nó trong tay, sờ một chút.

Ông chủ mở khóa tủ, lấy gương đồng ra, "Vật này là một tấm gương đồng hoa văn hình cá rất hiếm thấy ở thời Hán, bởi vì gương đồng thời Hán thường lấy Tứ thần Long Hồ Phượng Điểu làm hoa văn. Phẩm chất của tấm gương hồng lục tú này vô cùng tốt, nghe đồn chính là món đồ yêu thích của danh tướng thời Hán Hoắc Khứ Bệnh, tiểu thư cũng thật tinh mắt."

Hà Diệc Dao cẩn thận cầm gương đồng, chăm chú nhìn bốn con cá chép sống động tinh xảo lồi lên ở mặt trái gương. Hoa văn điêu khắc đơn giản mà uyển chuyển, hình thái khác nhau, thực giống như đang vui vẻ bơi lội trong nước. Cái gương đại khái chỉ lớn bằng bàn tay cô, thân gương rất mỏng, vô cùng nhẹ, ít nhất là nhẹ hơn nhiều so với tưởng tượng của cô. Hà Diệc Dao thầm nghĩ không biết liệu cái gương này có phải đồ giả hay không, nhưng khi cô lật xem mặt gương loang lỗ thì lại có chút không chắc chắn.

Mặt gương tạm coi là bằng phẳng, tràn đầy vết xước, từng vết đều đại biểu cho những thử thách của năm tháng. Thấp thoáng có thể thấy được

bóng dáng mơ hồ của cô ở trong gương, Hà Diệc Dao cảm nhận được một loại mỹ cảm mơ hồ, không cam lòng đặt gương xuống.

Trên đường đến lớp học thêm cô vô tình đi vào cửa hàng đồ cổ này, bởi vì cái tên "Á Xá" kỳ quái của cửa hàng đã thu hút cô. Cô hiếu kỳ hỏi ông chủ vì sao gọi là Á Xá, ông chủ đáp: Mỗi món đồ cổ trong tiệm đều có câu chuyện của chính nó, chứa đựng rất nhiều năm, nhưng không ai lắng nghe, bởi vì chúng không thể nói chuyện. Cho nên đặt tên là Á Xá. (Á Xá = Ngôi nhà câm)

Tuy rằng nơi này thật cũ kỹ, cũng không buôn bán gì, song cô biết nếu cửa hàng này trưng bày toàn đồ thật thì một học sinh cấp 3 như cô đây không thể nào mua nổi.

Nhưng ngay khi cô chuẩn bị quay người rời đi thì phát hiện cái gương cổ này.

Cô muốn có nó, làm sao bây giờ? Cô không muốn buông tấm gương ra, cảm giác mát lạnh vô cùng thoải mái này như chạm đến tận đáy lòng cô.

Trong đầu Hà Diệc Dao đột nhiên hiện lên một cái cơ vô cùng hoang đường: "Ông chủ, câu lạc bộ trường em muốn diễn một vở kịch, cần dùng đến một tấm gương cổ, có thể cho tụi em thuê dùng một tháng được không ạ?" Cô nghĩ cô chỉ nhất thời ham thích cái mới lạ, một tháng sau có lẽ cô đã không còn thích cái gương bản như vậy nữa rồi.

Chỉ là ngay cả bản thân cô cũng thấy yêu cầu này rất vô lý, đang muốn nói thêm vài câu cứu vãn tình hình thì bất ngờ nghe thấy một tiếng "Được." từ ông chủ trẻ tuổi của cửa hàng đồ cổ này.

Hà Diệc Dao ngây người một lúc, sau đó liền hưng phấn hỏi cần thế chấp cái gì, bao nhiêu tiền mới đủ. Kết quả đối phương chỉ muốn mượn thẻ học sinh của cô để ghi sổ, mấy thứ khác đều không cần.

"Tiền thế chấp thì tùy tiện là được rồi, mời đồng đi."

Đơn giản vậy sao? Hà Diệc Dao có chút hối hận, biết sớm như vậy thì trực tiếp hỏi giá cho rồi. Có lẽ do cô nghĩ nhiều quá, gương đồng này chỉ là đồ dỏm, nhưng cô đã nói muốn thuê rồi, đành phải dùng tên mình để đăng kí. Cô quyết định nếu sau một tháng, cô vẫn thích chiếc gương cổ này thì nhất định sẽ đến hỏi giá tiền.

Người chủ tiệm trẻ tuổi nhìn tên đăng kí, đôi mắt dài nhỏ càng hiện lên sự giảo hoạt, ngón tay xẹt qua chữ Dao, nói nhỏ: "Đúng rồi, còn có chuyện."

"Chuyện gì?" Hà Diệc Dao cầm chiếc gương cổ không buông tay, nghe lời nói này của anh ta thì theo phản xạ ngẩng đầu lên.

"Có một việc cô phải nhớ kỹ, tấm gương này tuyệt đối không thể chà lau, tuyệt đối không được." Lúc nghe những câu nói này, Hà Diệc Dao hoảng hốt nhìn chủ tiệm, khóe miệng anh ta hiện lên ý cười quỷ dị, nhưng cô không chú ý đến. Vào lúc đó, cô chỉ đem chiếc gương vào trong cặp, vội vã đi đến chỗ học thêm.

Buổi tối, sau khi Hà Diệc Dao làm xong bài tập, mới mở đèn bàn, đem chiếc gương cổ ra cẩn thận nhìn ngắm.

"Mờ như vậy, sao nữ nhân ở cổ đại có thể trang điểm?" Hà Diệc Dao nhìn mặt kính không rõ hình bóng mình ở trong đó, nhìn không được trầm giọng nói. Cô xem trên mặt kính loang lỗ hoa ngân, vốn định cầm nước sát trùng để lau màn hình máy tính mà lau chùi, nhưng tay vừa đụng đến mặt kính, lại nhớ đến lời dặn dò của chủ tiệm.

"Có một việc cô phải nhớ kỹ, tuyệt đối không được lau chùi, tuyệt đối không được."

Hà Diệc Dao bất đắc dĩ buông chai nước sát trùng xuống, đoán chừng chắc chắn gương đồng này là đồ dỏm, chủ tiệm sợ cô lau chùi thì nó sẽ trông như mới đây mà, ha ha!

Ngay lúc cô buông chiếc gương xuống, lơ đãng nhìn thoáng qua lại khiến cho tim của cô đập nhanh một nhịp. Bởi vì cô phát hiện ra trong gương có một bóng người mơ hồ... Người đó dường như không phải là cô. Ít ra thì trên đầu cô sẽ không mọc thêm một búi tóc như vậy, hơn nữa khi cô di chuyển thì bóng người kia vẫn đứng im..

"Người, người là ai?" Hà Diệc Dao nhin không được lên tiếng hỏi.

Không có phản ứng.

Cô thở ra một hơi, dụi mắt, tự chế giễu mình hoa mắt, ngay khi cô chuẩn bị bỏ cuộc, trong căn phòng yên ắng đột nhiên truyền đến một âm thanh hư ảo.

"Người, người là ai?" Thanh âm nhẹ nhàng đến nỗi Hà Diệc Dao tưởng mình bị ảo giác, nhưng giây tiếp theo, cô chết đứng trừng mắt nhìn chiếc gương trong tay mình. "Là ai?" Lần này thanh âm rõ ràng hơn một chút, đúng là trong mặt gương truyền ra.

Dưới ánh sáng của chiếc đèn bàn, hoa ngân trên đó càng thêm rõ ràng, nhưng lần này Hà Diệc Dao nhìn rất rõ ràng, hình ảnh mơ hồ trong gương không phải là cô.

"Người là ai?" Người trong gương kia hiển nhiên cũng nhìn thấy cô, liền la lớn.

"Tôi không phải là ai cả... Tôi tên là Hà Diệc Dao." Hà Diệc Dao nhỏ giọng tức giận dùng cổ ngữ, đầu đầy hắc tuyến, mình không phải bị thần kinh? Hay là tại gương đồng này không phải đồ dỏm, mà bên trong nó đang phong ấn một hồn ma?

"Ta là Hoắc Khứ Bệnh." Lần này thanh âm trong gương phát ra nhanh hơn nhiều, hơn nữa cũng rõ ràng hơn, còn có thể nghe được ra đây là tiếng của nam nhân.

"Choang!" Gương từ tay cô rơi xuống, rớt xuống bàn, phát ra thanh âm thật lớn.

"Tiểu Dao! Con còn chưa ngủ sao? Đã mười giờ rưỡi rồi! Ngày mai con không cần đi học sao?" Mẹ của Hà Diệc Dao đứng ngoài phòng gõ cửa, Hà Diệc Dao nhanh tay đem chiếc gương cổ kẹp vào trong quyển sách, sau đó tắt đèn.

Nhưng nằm trên giường lại trần trọc suy nghĩ, đó là u hồn ngàn năm sao? Đường đường là đại tướng quân Hoắc Khứ Bệnh lại bị nhốt trong gương cổ? Hà Diệc Dao phát hiện, những lúc bình thường, mặc kệ cô làm gì chiếc gương này cũng không có phản ứng, chỉ có buổi tối đúng mười giờ gương mới biến đổi.

"Người là Hoắc Khứ Bệnh? Là vị đại tướng quân rất nổi tiếng thời Hán sao?"

"Tướng quân? Ta bây giờ chỉ là giáo úy thôi, nhưng rất nhanh sẽ trở thành tướng quân!"

"Trong sách viết người là tướng quân." Hôm nay Hà Diệc Dao cố ý đến thư viện mượn sách lịch sử thời Hán, chẳng lẽ chỉ là con ma cùng họ cùng tên?

"Ha ha! Không biết người đang nói sách gì. Còn người? Chết như thế nào? Sao lại ở trong chiếc gương đồng mà dì cho ta?"

Lời nói của hắn làm cho Hà Diệc Dao hoảng sợ, cô đã chết? Đã chết khi nào? Vội vàng lấy tay nhéo má. Ô! Đau quá!

"Ta sống rất tốt! Đang đi học! Đang đọc sách!"

"Hử? Vậy sao người nói cái gì mà ông đây đã chết? Ta đây cũng sống rất tốt! Đang cười ngựa! Đang bắn tên!"

Hà Diệc Dao ngậy người, cô không chết, hăn cũng không chết, như vậy thì... Chiếc gương này có thể vượt qua thời không liên kết hai thế giới sao?

"Này! Nếu người nói mình không phải ma nữ, thì hãy hiện ra để ông đây nhìn xem diện mạo của người! Đừng bởi vì nhan sắc xấu xí của mình mà không dám gặp người khác!"

Hà Diệc Dao sớm đã quên lời cảnh cáo của chủ tiệm dặn dò cô không được lau chùi mặt gương, nhẹ nhàng lau chùi mặt gương.

Sau khi chà lau một chút, mặt gương sáng hơn một chút, đến lúc tay nàng mới đến rụng rời mới nghe được thanh âm trên tức nói: "U! Tóc tai bù xù, còn nói không phải ma nữ?"

Hà Diệc Dao đem cuốn sách đặt lên gương cổ, mặc kệ bóng người trong gương kêu gọi thế nào, leo lên giường đi ngủ.

Cứ như vậy, để đó đúng ba ngày. Bài tập trên lớp học thêm và bài giáo viên trong trường giao cho làm cô không còn thời gian suy nghĩ chuyện khác.

Cho đến mấy ngày nàu cô vô tình lật mở tài liệu tham khảo, đột nhiên phát hiện tấm gương đồng kẹp trong cuốn sách. Mấy ngày qua không nghe thấy những từ "Ta, người" không rõ ràng của hăn, ngược lại cảm thấy rất nhớ. Hà Diệc Dao đem gương cổ dựa vào chồng sách tham khảo, đang muốn cúi đầu làm bài tập, nhìn tóc mình rũ xuống, lại nhớ đến lời nói của Hoắc Khứ Bệnh, vội buộc tóc đuôi ngựa, bắt đầu học bài.

Cho đến mười giờ, quả nhiên đã nghe tiếng trêu tức từ gương đồng: "Đã lâu không gặp! Đã một tháng rồi? A? Đầu đã buộc lên rồi? Không phải ma nữ không thể chạm vào tóc của mình hay sao?"

Hà Diệc Dao đặt bút máy trên tay xuống, cắt ngang những lời hăn nói: "Người mới là ma nữ! Không đúng, người nói cái gì một tháng? Chỗ ta mới ba ngày thôi!" Cô nhìn lại gương đồng, phát hiện mặt kính so với lần trước đã rõ hơn một chút, có thể mơ hồ thấy ánh nền bên kia, còn thấy hình dáng nam nhân kia.

"Uy, nữ nhân, người... Cô lau mặt gương lần nữa đi, lần trước sau khi cô lau, ta rất muốn nhìn rõ hơn chút nữa." Hoắc Khứ Bệnh học cách nói chuyện của Hà Diệc Dao sửa lại từ ta, người, mặc dù không quen nhưng hăn cũng cảm thấy rất mới lạ.

Hà Diệc Dao nhìn bài tập mình đã làm xong, cầm lấy chiếc khăn trên bàn bắt đầu lau, "Người nói một tháng không gặp tôi? Sao lại như thế? Trước kia người có thể thấy tôi vào lúc nào?"

"Lần đầu là mừng một tháng sáu, sau đó là mười một tháng sáu, mà hôm nay đã là mười một tháng bảy rồi. Tôi nhớ rất rõ, mừng một tháng sáu tôi đi lên rừng săn bắn, có uống hơi nhiều rượu, lúc quay về thì thấy cô trong gương."

"A? Chẳng lẽ thời gian của chúng ta không đồng nhất? Có lẽ chiếc gương cổ này giống như webcam, nối thời không với nhau! Chẳng qua đường truyền quá dài nên nó bị chậm trễ, nhưng sao khi chúng ta trò chuyện nó không thay đổi?"

"Nữ nhân, mời nói những lời mà ta có thể nghe hiểu được! Webcam là gì? Đường truyền là cái gì?" Hoắc Khứ Bệnh chăm chú lắng nghe, nhưng hăn phát hiện nghe lại không hiểu.

"Webcam chính là camera kết nối đến máy tính, trên đó có màn ảnh... Mà quên đi, coi như tôi chưa nói." Hà Diệc Dao đảo mắt, cảm thấy được mình và cố nhân sao lại nói về webcam? Bọn họ chỉ biết kính thông thiên!

"Uy! Người cũng lau đi! Đừng bắt tôi phải làm một mình chứ."

"Tôi lau? Gương trong tay tôi rất mới rồi! Đã rất sáng! Lau cái gì mà lau?"

Hoắc Khứ Bệnh búng búng vào gương "Nữ nhân, khi tôi búng tấm gương cô có đau không? Người ta nói, nếu làm hỏng đồ vật, hồn ma sống trong đó cũng sẽ bị đau."

"Đau cái đầu người!" Hà Diệc Dao nhìn mặt gương, tưởng tượng đó là mặt Hoắc Khứ Bệnh, mạnh tay dùng sức cọ: "Tôi đây mới không phải là ma nữ."

"Biết rồi, cho nên tôi chỉ gọi cô là nữ nhân thôi!" Người nào đó nói rất khí phách.

Hà Diệc Dao hận nghiêng răng nghiêng lợi, lại lau kính mạnh hơn, một lát sau thanh âm khiến người ta chán ghét kia lại vang lên.

"Nhìn thấy cô rồi! Gì thế kia! Mấy đại thúc kia đúng là gạt người! Ma nữ nào có xinh đẹp tuyệt trần chứ! Bộ dáng dọa người mới đúng."

"Nói nhảm!" Hà Diệc Dao trực tiếp đem chiếc gương úp xuống bàn, sau đó cầm quyển sách đập vài cái để phát tiết.

Bộ dáng cô dọa người? Hà Diệc Dao không nhin được nhìn vào tấm gương trang điểm trên bàn, trong đó phản chiếu một gương mặt thanh tú đáng yêu.

Mắt tên kia có vấn đề! Nói gì mà cười ngựa bắn tên! Không tự bắn trúng chính mình đã là giỏi lắm rồi!

Gương cổ không ngừng truyền đến tiếng kêu: "Nữ nhân! Nữ nhân!"

Hà Diệc Dao lấy tay vuốt những hoa văn trên mặt trái gương, nhớ đến lúc nãy trước khi đem tấm gương úp xuống, mơ hồ nhìn thấy một gương mặt tuấn dật.

Sao cô lại đỏ mặt? Ai thèm để ý đến tên kia chứ? Tắt đèn, ngủ!

"Nè! Nữ nhân, có ở đó không? Đúng mười giờ tối, từ gương cổ truyền đến thanh âm của ai đó, lần này không đùa giỡn mà thanh âm có chút thâm trầm.

Nội tâm Hà Diệc Dao chỉ do dự hai giây, sau đó đem gương đồng lật lại. Cô phải thừa nhận, có một người bạn ảo từ hơn hai ngàn năm trước cũng không tệ, còn chưa nói đến đó là Hoắc tướng quân nổi tiếng.

Trên mặt gương lốm đốm, hoa ngân đã ít đi một chút, bên kia tỏa ra tia sáng làm nổi bật dung nhan anh tuấn hiên ngang. Có chút mơ hồ, nhưng đôi mắt long lanh có thần, trong suốt lấp lánh ánh sáng, làm lòng Hà Diệc Dao rung động, không dời tầm mắt.

Nhưng hẳn đang nhìn đi đâu vậy?

Hà Diệc Dao cúi đầu thấy mình đang mặc váy ngủ, thậm chí tiêu sắc lang, lập tức đi tìm áo khoác khoác lên. Loại này chắc nam nhân cổ đại rất thích. Nhưng mà, nam nhân? Hà Diệc Dao chột mặt Hoắc Khứ Bệnh trong gương, tò mò hỏi: "Người bao nhiêu tuổi rồi?"

"Tôi năm nay mười sáu tuổi, sao vậy? Bọn họ không cho tôi tòng quân!" Hoắc Khứ Bệnh cầm bầu rượu trong tay uống một hơi, "Tôi đã đủ tư cách ra chiến trường giết địch! Đừng nói cô cũng như bọn họ chê tôi nhỏ tuổi."

Mười sáu, khó trách ngũ quan nhìn non nớt, thì ra chỉ là một cậu bé vị thành niên, Hà Diệc Dao nướng mi nói: "Ngoan, kêu chị đi."

"Không gọi! Nữ nhân, cô có thể mỗi ngày đều nói chuyện phiếm với tôi không? Mỗi lần phải đợi mười ngày! Không thể gọi đến thì đến à?" Hoắc Khứ Bệnh ợ một tiếng, yêu cầu một cách vô lại.

"Mỗi ngày tôi đều cùng người nói chuyện phiếm." Hà Diệc Dao bĩu môi, gọi đến thì đến sao? Hoắc thiếu gia nghĩ hẳn là bạn học của Harry Potter, có học qua phép thuật à?

"Xem ra bầu trời một ngày, mặt đất mười ngày ." Hoắc Khứ Bệnh tiếc nuối than thở.

"Vừa nãy người khen tôi là tiên nữ? Thật là!" Hà Diệc nướng ngừng che hai má của mình, cố ý xuyên tạc lời nói của Hoắc Khứ Bệnh.

Hoắc Khứ Bệnh không cãi nhau với cô, hẳn uống rượu nên thần trí không tỉnh táo, lâu bầu có chút mơ hồ: "Nữ nhân, cô có muốn đi xem phong cảnh bên ngoài không? Nếu muốn... Cứ ở cạnh tôi, đừng đi...Tôi sẽ dẫn cô đi xem." Vừa dứt lời đã nằm trên bàn ngủ mất.

Hà Diệc Dao lặng im nhìn vị tướng quân trẻ tuổi ôm một bụng chí lớn buồn bực uống sau bí tử trong gương, cảm thấy có gì đó đè nặng trong lòng... Cô nhớ rõ, trong lịch sử, Hoắc Khứ Bệnh tuổi trẻ đoán mệnh, hai mươi tư tuổi đã qua đời.

Có nên nói cho hẳn biết không? Nhưng nói rồi biết đâu hẳn chỉ xem như trò đùa.

"Nữ nhân, Hoắc Khứ Bệnh tôi sinh ra là số nô tài, lớn lên trong nhung lụa, nhưng chưa bao giờ đắm chìm trong vinh hoa phú quý. Đại trượng phu sinh ra là phải sống chết nơi sa trường, bảo vệ quốc gia."

"Nữ nhân, người biết không? Mỗi khi Hung Nô quấy phá biên giới, Thánh thượng lại lấy việc hòa thân cùng của hồi môn để duy trì hòa bình!"

"Nữ nhân, nếu ta có thể ra sa trường, chắc chắn sẽ giết địch mọi nơi!"

"Nữ nhân, ... Nè! Cô có nghe tôi nói không hả?"

"Đang nghe, đang nghe!" Hà Diệc Dao ngoáy ngoáy lỗ tai, tiếp tục cúi đầu làm bài tập.

Việc này thường xảy ra, mỗi ngày đúng mười giờ tối, cô có thể thông qua gương đồng mà gặp người bạn ảo ở hai ngàn năm trước này, khoảng nửa tiếng đồng hồ, sau đó thì dứt khoát logout. Mà mỗi mười ngày Hoắc Khứ Bệnh mới có thể nhìn thấy Hà Diệc Dao một lần nên tính cho đến bây giờ thì chắc cũng gần một năm rồi.

"Cô lừa ai chứ? Ngay cả mặt của ta người cũng lười liếc mắt nhìn, cái người đang viết thú vị lắm sao? So với ta còn thú vị hơn à?"

Bài tập này ngày mai là hạn chót cô phải giao rồi, mai là ngày học thêm cuối cùng, sau đó sẽ khai giảng! Bất quá, Hà Diệc Dao mở tròng hai mắt, ngẩng đầu nhìn lịch bàn, đột nhiên lúc đó tỉnh ngộ lại, mai là lúc cô phải đem gương đồng trả rồi.

Tuy rằng Hoắc Khứ Bệnh cứ lải nhải rất phiền toái, hay làm người ta bực mình, nhưng cô phát hiện, cô đã có thói quen mỗi đêm nghe hân kể khổ. Không nhịn được cô nhìn gương đồng bên tay phải, trên mặt kính loang lổ, hiện lên gương mặt non nớt nhưng cũng rất khí phách.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Gương Cổ (2)

"Người..." Hà Diệc Dao muốn cùng hắn nói lời từ biệt, nhưng khi lời nói đến miệng lại không thể nào nói nên lời. Chiếc gương đồng này chắc chắn là đồ quý giá, muốn cô mua, cô cũng không mua nổi. Hơn nữa, cô không thể tiếp tục cùng hắn tán gẫu như vậy. Một tháng này, cô biết mình không thể thay đổi lịch sử, cũng không nói với hắn gì cả, chỉ luôn lắng nghe hắn, hiện tại có khi hắn còn cho rằng cô là ma nữ sống trong chiếc gương.

"Nữ nhân, cô có biết không? Thật ra ta rất ít khi cùng người ta nói chuyện. Nhưng đối với cô, lại nói hoài không hết chuyện, có lẽ nguyên nhân là do tôi vốn không quen biết cô, cô cũng không biết tôi..."

Hà Diệc Dao ngẩn ngơ, không biết nói cái gì cho phải.

Mấy ngày nay hắn bực tức, cô đều nghe thấy. Hoàng hậu Vệ Phu Tử là dì của hắn, cậu hắn là Vệ Thanh tướng quân của Đại Hán, hắn muốn ra trận giết địch, không muốn sống cuộc đời bình yên thấy như vậy... Cô luôn cảm thấy được, đó là một thế giới không liên quan đến cô, nhưng dưới sự thăm thấu mỗi ngày từng chút của hắn, cô như được tận mắt nhìn thấy, được ở bên cạnh hắn, xuyên qua tấm gương có chút mờ hồ, nhìn thấy hắn phóng ngựa trên thảo trường... "Nữ nhân, tôi nhớ mình từng nói, muốn dẫn cô đi xem sa mạc, thảo nguyên đúng không? Mười ngày sau tôi sẽ dẫn cô đi xem!" Hoắc Khứ Bệnh cao hứng phấn chấn nói, Hà Diệc Dao có thể nhìn thấy niềm vui của hắn hiện lên đôi lông mày, như nhập thành hai thanh đao, sắc bén mà đặc biệt, "Tôi đã chủ động dâng tấu, xin Thánh Thượng phong tôi làm Phiêu Diêu Giáo Úy theo quân xuất chinh rồi! Mười ngày sau, nhất định phải đợi tôi!"

Mặt gương đã trở lại bình thường, nhưng thanh âm phẫn chấn của Hoắc Khứ Bệnh giống như đang quanh quẩn bên tai của cô. Lòng Hà Diệc Dao mềm nhũn, chống cằm ngơ ngác nhìn gương cổ. Cô chưa từng nói điều gì dư thừa cả, chỉ làm người nghe, vậy là được rồi chứ? Mai đi Á Xá hỏi chủ tiệm, có thể cho cô tiếp tục thuê gương cổ không, cô có thể dùng tất cả tiền dành dụm trong heo ra, trả trước một năm tiền thuê, chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ?

Từ đó về sau, buổi tối của Hà Diệc Dao trở nên thật đặc sắc. Qua chiếc gương cổ này, cô có thể được ánh trăng mê người, thấy được huyết vũ tinh phong trên sa trường, thấy được đại mạc mờ mịt...

Một bên liên tục lật sách sử, một bên nhìn gương cổ.

Theo những hàng chữ trong sách sử mà nhìn thấy sa trường thông qua gương cổ.

Cô chưa từng nói gì, chỉ là ở bên cạnh hãn, cổ vũ hãn, an ủi hãn, vượt qua thời gian cùng nhau.

Một ngày nơi cô là mười ngày nơi hãn.

Nguyên Sóc năm thứ sáu, hãn lãnh đạo tám trăm kỵ binh, ở trên hoang mạc rộng lớn tìm kiếm tung tích kẻ địch, kết quả chiến thuật chiến đấu lâu dài của hãn đã toàn thắng, chiến đấu với hơn hai ngàn người, hai thủ lĩnh của Hung Nô một người mất mạng, một người bị bắt sống. Hãn dẫn toàn binh trở về. Hán Vũ đế lập tức phong hãn làm Quan Quân hầu, làm chủ ba quân.

Cô cách tấm gương đồng, nhìn hãn bên ba mấy trăm dặm, vó ngựa làm bụi tung mù mịt, trước ngực hãn chảy xuống dòng máu tươi, như che khuất mặt kính suốt một đêm.

Hãn nói, đây là lần đầu hãn ra trận, liền có được chiến tích.

Cô không nói gì cả, chỉ im lặng nhìn gương cổ loang lổ vết máu, đây là lần đầu tiên hãn bị thương nặng như vậy.

Mùa xuân Nguyên Thú năm thứ hai, hãn được phong làm Phiêu Kị tướng quân, một mình thống lĩnh một vạn tinh binh đánh Hung Nô.

Vừa mới mười chín tuổi, tập kích ở đại mạc, trong sáu ngày hãn chiến đấu với năm bộ lạc của Hung Nô. Một đường đánh thẳng, đánh một trận quyết chiến sinh tử ở núi Cao Lan. Cuộc chiến này hãn toàn thắng, mặc dù giết gần một vạn người, nhưng một vạn tinh binh của hãn cũng mất đi ba nghìn người.

Cô nhìn qua gương cổ, không thấy lúc hãn đang chinh chiến. Gặp lại, chỉ thấy hình ảnh thắng lợi của hãn. Hãn nói, vì không muốn cho cô thấy máu đổ nên lựa lúc hai người bọn họ không trò chuyện để đánh giặc.

Cô chưa từng nói gì cả, lần này trên mặt gương không có mùi máu tươi, nhưng cô phát hiện, ở bên trái mặt hãn có một vết đao rất sâu. Cô có thể thấy vết thương trên gương cổ. Nhưng trên hãn có bao nhiêu vết thương, cô lại vốn không nhìn thấy.

Mùa hè năm đó, Hán Vũ Đế quyết định chiếm lại Hà Tây. Trận chiến này hãn trở thành thống soái, một mình thâm nhập, tiếp tục đại thắng. Ngay tại Kỳ Liên Sơn, binh lính của hãn giết được ba vạn quân địch. Hán vương thu phục được Hà Tây. Từ nay về sau, quân Hán uy danh muôn nơi. Năm mười chín tuổi, hãn trở thành chiến thần mà quân Hung Nô vừa nghe tên đã phải khiếp sợ.

Cô nhìn qua gương cổ, nhìn Hà Tây dưới chân hãn, nhìn khí thế của hãn, nhìn hàng ngàn hàng vạn binh lính ngưỡng mộ nhìn hãn...

Hãn nói hãn thật muốn cô đứng ở bên cạnh hãn, cảm nhận được mọi chuyện. Cô chưa từng nói gì cả, bởi vì cô biết cô không thể...

Mùa thu năm đó, Hồn Tà Vương cùng Hưu Đồ Vương đầu hàng quân Hán. Hãn đi đến bờ Hoàng Hà tiếp nhận sự đầu hàng. Ngay lúc hãn vượt qua Hoàng Hà, quân Hung Nô bất ngờ làm phản. Hãn chỉ mang theo vài thân binh liền rơi vào doanh trại của quân Hung Nô, đối diện trực tiếp với Hồn Tà Vương, hạ lệnh giết những binh sĩ làm phản. Hồn Tà Vương hoàn toàn có thể bắt hãn làm tù binh hoặc là giết chết để báo thù, nhưng đến cuối cùng Hồn Tà Vương cũng tha cho hãn. Hãn có gan một mình đi vào doanh trại, khí thế không sợ chết chẳng những chế phục Hồn Tà Vương mà còn chế phục được hơn bốn vạn binh sĩ Hung Nô. Hà Tây chấp nhận đầu hàng vô điều kiện.

Cô nhìn qua gương cổ, nhìn ánh sáng của ngọn nến kia, thế cục nguy cơ tứ phía, hãn vẫn bình tĩnh đứng ở doanh trướng. Chỉ cần một biểu hiện, một cái phất tay đã làm bốn vạn quân quy hàng, tám ngàn loạn binh bình tĩnh lại. Thiên hạ khiếp sợ, hô to chiến thần vô địch.

Hãn nói, lần này hãn thật sự đang mạo hiểm, nhưng có cô bên hãn, cô chính là nữ thần bảo hộ của hãn.

Cô không nói gì, chỉ ở bên này tấm gương, lặng lẽ thả vạt áo đã bị cô xoắn đến biến dạng.

Nguyên Thú năm thứ ba, bởi vì những gì hãn làm được nên Hán Vũ Đế ban cho hãn một dinh thự, hơn nữa còn dặn hãn hãy đi xem.

Cô cách hãn một chiếc gương cổ, nhìn hoàng đế coi trọng hãn, nhìn công chúa bên cạnh hãn cười khanh khách. Cô biết, Hán Vũ Đế không chỉ ban cho hãn một ngôi nhà khang trang, mà còn có ý ban cho hãn công chúa. Hãn nói ngày nào chưa diệt được quân Hung Nô, thì chưa lập gia thất.

Cô không nói gì cả, nhưng lúc nhìn hãn nói chuyện, tay đặt trên mặt kính, cách đường chỉ tay cũng nhìn thấy rõ ràng. Lần đầu cô vươn tay, đặt lên tay hãn. Bọn họ chạm tay, không chỉ cách một mặt kính lạnh như băng,

mà còn cách nhau hai ngàn năm. Nhưng có một thứ gì đó chậm rãi lưu động.

Nguyên Thú năm thứ năm, vì toàn lực tiêu diệt quân Hung Nô, Hán Vũ Đế khởi xướng cuộc chiến với quy mô chưa từng có với Mặc Bắc. Hãn dẫn quân thâm nhập vào Mặc Bắc, tiêu diệt bảy vạn quân địch. Vì đuổi giết thủ lĩnh của quân Hung Nô là Thiên Vu, hãn đánh thẳng đến núi Lang Cư Tư, dẫn đại quân tiến hành đại lễ . Lúc sau hãn lại tiếp tục dẫn quân đánh vào nơi cư trú của người Hồ, chiến thắng liên tục. Nghe được tin này, quân Hung Nô chạy trốn, Mặc Nam mất vua. "Phong lang cư tư" của hãn từ đó trở thành mục tiêu theo đuổi cao nhất của các binh gia trong lịch sử Trung Quốc, phấn đấu cả đời để đạt ước mơ. Năm đó hãn hai mươi hai tuổi.

Cô nhìn qua gương cổ, trận chiến này chiến đấu rất oanh liệt, nhìn hãn đứng trên đỉnh cao, bao phủ là vinh quang.

Trong suốt sáu năm chinh chiến của hãn, cô vẫn luôn ở bên cạnh hãn, trước ngực hãn. Hãn nói, nữ nhân, người thật là ma sao? Nhiều năm như vậy, dung mạo của người không hề thay đổi.

Ở trong gương, loang lỗ vô số vết đao kiếm, mặt kính lại ngày càng rõ hơn. Thậm chí cô có thể thấy được bóng dáng của mình trong mắt hãn.

Hãn nói, lý tưởng chinh phục Hung Nô của hãn đã thực hiện được. Ước mơ trở thành tướng quân đã trở thành thực tế. Hãn gần như đã hoàn thành tất cả các nguyện vọng của mình, cũng gần như có được tất cả những gì hãn muốn. Hãn nói, hãn muốn cô.

Cô không nói gì cả, chỉ yên lặng lắc đầu, đem gương đặt vào trong một chiếc hộp kín, để vào nơi sâu nhất trong tủ rồi khóa lại.

Đã đủ rồi, cô tự nói với chính mình. Cô đã ở bên cạnh hãn bảy tháng, nhìn hãn từng bước, từng bước đi qua khó khăn, bây giờ hãn đã đứng trên đỉnh cao, thế này là đủ rồi.

Cuối cùng thì bọn họ không phải là người ở cùng một thế giới, cô thà rằng để hẳn cho rằng cô là một ma nữ, vĩnh viễn mất đi pháp lực, hồn phiêu phách tán, không bao giờ gặp lại nữa.

Cô phải quên hẳn.

Cô vùi đầu vào việc học, đem toàn bộ sự chú ý của mình đặt vào sách vở, tuyệt đối không cho mình có cơ hội nghĩ đến hẳn. Trừ bỏ mỗi ngày vào lúc mười giờ tối trái tim cảm thấy đau đớn, cứ theo thói quen nhìn về vị trí đặt gương, sau đó lại ép buộc bản thân dời ánh mắt đi nơi khác.

Hắn đang làm gì? Muốn làm gì? Cùng ai ở chung một chỗ?

Cô khẽ cắn môi, hẳn đã không có quan hệ với cô nữa rồi.

Sao cô có thể nhìn hẳn bị bệnh, yếu dần rồi chết đi?

Cô đã chịu đủ cảnh chỉ có thể nhìn hẳn qua gương cổ, cái gì cũng không làm được, đụng vào cũng không thể.

Cô thừa nhận chính mình rất yếu đuối, nên lựa chọn cách trốn tránh.

Cuộc sống vẫn như trước đây, đến trường, học thêm, làm bài tập... Nhưng mỗi sáng thức giấc, trên mặt đều ướt đẫm nước mắt.

Rốt cuộc việc thi vào trường đại học cũng chấm dứt. Cô thi rất tốt, cô nói với cha mẹ có thể cô sẽ đỗ vào trường đại học mà cô mong muốn theo học từ nhỏ, cha mẹ mừng rỡ như điên, chỉ có cô đóng cửa ảm đạm ưu thương.

Cuộc thi đã xong, cô rất rảnh. Không còn lấy lí do học nữa, cô bắt đầu nhớ hẳn.

Rốt cuộc cô cũng không nhìn được mở khóa tủ lấy chiếc hộp ra, đã lâu không nhìn gương cổ, nhẹ nhàng vượt qua.

Lần này nhất định phải nói cho hắn biết, tuy nàng cô với hắn không cùng một chỗ nhưng nhất định phải nói cho hắn biết cô thích hắn.

Trong phòng trống trải tịch mịch, cô ngồi lẳng lẳng như thể chờ đến mười giờ.

Cô không nghe được tiếng hắn, chỉ có một thanh âm vang lên - chiếc gương cổ trong tay cô nứt ra.

Sau đó cô thấy được trên gương cổ xuất hiện một mảnh vải lụa. Trên đó nét chữ mạnh mẽ, ghi vài chữ "A Dao, kiếp sau, nhất định chúng ta phải gặp lại."

Cô khóc không thành tiếng.

"Ông chủ." Hà Diệc Dao đứng ở quầy tính tiền, mở hộp ra bên trong gương cổ có vết nứt. Hôm nay là ngày khai giảng ở đại học, cũng là một năm ngày thuê gương.

"Chiếc gương cổ này bao nhiêu tiền, tôi muốn mua nó."

Chủ tiệm nhìn vết nứt trên gương cổ, trên mặt không có biểu hiện gì nói: "Không cần, tiền thuê của cô cũng là giá của nó."

"Thật vậy sao?" Hà Diệc Dao không tin, chiếc gương cổ này mà nói với cô là một bảo vật vô giá, cho dù chủ tiệm có đưa ra còn số trên trời cô cũng nhất định phải mua được.

Chủ tiệm đẩy nắp hộp lại, đẩy trả lại cho cô, mỉm cười nói: "Bây giờ nó là của cô."

Hà Diệc Dao cup mi mắt xuống, cẩn thận cầm lấy chiếc hộp. Đối với cô đây là thứ quý giá nhất.

"Đúng rồi, còn một thứ cũng là cặp với chiếc gương cổ này. Để tôi tìm thử. Chủ tiệm đi ra phía sau, một lúc tìm kiếm, trong tay cầm lấy một mảnh vải màu vàng cũ, chậm rãi đi ra.

Hà Diệc Dao như bị sét đánh, run rẩy cầm mảnh lụa.

Tay run run mở tấm lụa ra, trên mặt ghi vài chữ rất to: A Dao, kiếp sau chúng ta nhất định phải gặp lại.

Tay cầm hộp gương cổ, nắm chặt mảnh lụa. Cô không biết mình rời khỏi Á Xá thế nào, chỉ biết khi mình lấy lại tinh thần thì đã được cha mẹ đưa đến sân trường đại học.

Mọi người ồn ào ở sân trường, mà cô cứ tưởng mình đang ở một không gian khác.

Lúc đang ngẩn ngơ, cô bị người ta đụng phải, té ngã trên đất. Cô liều mạng ôm gương cổ, nhưng mảnh lụa lại rơi xuống mặt đất.

Một bàn tay thay cô nhặt mảnh lụa lên, đó là một cánh tay xương xẩu. Lòng của cô bỗng nhiên quặn đau, ngay cả sức lực ngẩng đầu cũng không có.

Ngẩng đầu, thấy gương mặt quen thuộc. Lần này không cách nhau qua gương cổ, không cách xa xôi hai ngàn năm, không có chiến mã, lưỡi mác đao kiếm, bụi đất bay lên... Khuôn mặt của hắn rõ ràng mà chân thật.

Nhưng sự khác biệt chính là hắn không mặc áo giáp mà mặc áo sơ mi màu trắng, quần bò màu lam.

Nước mắt từng giọt rơi xuống, mở vải lụa ra, như là vô tình mới nhớ những chữ trên đó, hoặc là đã biết trên đó viết gì, dùng sức nói: "A Dao, kiếp sau chúng ta nhất định phải gặp lại."

Á Xá chuyên bán đồ cổ, mỗi một thứ đều mang trong mình một câu chuyện xưa, phải chịu đựng rất nhiều năm không ai lắng nghe.

Nhưng chúng nó đều đang chờ đợi...

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hương Phi Liên(1)

Tô Văn Lạc ôm túi sách vào ngực, ngồi trên bậc thang ở quảng trường, không hề để ý chính mình đã bị mưa tạt ướt hết, người đi đường cầm ô vội vàng đi qua, thỉnh thoảng có người nhìn cô với ánh mắt kì quái. Cô cũng không thèm để ý, chỉ ngơ ngác nhìn hạt mưa rơi trên mặt đất tạo thành bọt nước hình vương miện. Mưa rơi trên người cô, vừa lạnh lại đau, nhưng cô không có ý muốn tránh mưa. Từng giọt mưa lạnh như băng theo tóc của cô chảy qua hai má, hòa với nước mắt trên mặt lại chảy xuống cổ.

Tô Văn Lạc mờ mịt nhìn bọt nước vừa tạo thành lại vỡ òa rồi trôi đi, đột nhiên có người giơ ô lên che cho cô, che từng giọt mưa rơi xuống.

"Đã khuya muộn rồi, sao vẫn chưa về nhà?" Một giọng nam dịu dàng dễ nghe cất lên.

Cô ngẩng đầu, nhìn một người đàn ông mặc trang phục thời nhà Đường, tay trái cầm túi bảo vệ môi trường, tay phải cầm ô màu đen to quan tâm nhìn cô.

Người đàn ông này thực sự còn rất trẻ, có lẽ chỉ khoảng hai mươi tuổi đầu, rõ ràng là một người bình thường đến mức nếu đi trên người mà gặp thoáng qua sẽ quên mất hình dáng, nhưng lại mặc trang phục thời Đường như làm bằng gấm màu đen, trên thân có những chiếc nút đỏ thẫm như máu, tay phải có một con rồng màu đỏ, thân rồng uốn lượn theo cánh tay áo đi lên, miệng rồng ở cổ áo, giống như vật còn sống, ngay sau đó sẽ cắn đứt cổ hẳn, nhìn kì dị mà cực kì sống động, làm cho người ta cảm thấy một loại khí chất thần bí không thể nói nên lời.

Tô Văn Lạc rất muốn nói không cần anh xen vào việc của người khác, nhưng mở miệng ra không có cách nào khống chế tâm tình của mình, uể oải nói: "Tôi đã đánh mất một thứ rất quan trọng..."

"Thật sự rất đáng thương." Người thanh niên thương tiếc thở dài.

Tô Văn Lạc mếu máo, nhịn không được lại khóc lên... Chiếc ô hăn cho cô mượn để che mưa đã bị mất. Lúc tan học mưa thật sự rất lớn, bạn học ngồi cùng bàn thấy cô bối rối, có lòng tốt đưa ô cho cô. Cô ngây người một chút, lòng tràn đầy niềm vui có suy nghĩ muốn cảm ơn, lại nhìn thấy hăn cùng một nữ sinh che chung một ô, vừa nói vừa cười đi ra khỏi trường. Thế giới của cô như sụp đổ trong giây phút đó. Vì vậy ngay cả ô cũng không cầm, một đường trở về nhà, nửa đường mới phát hiện, hăn cho cô mượn ô che, không biết đã đánh mất khi nào.

Thật ra việc mất ô là chuyện nhỏ, việc cô đau lòng đó là cô ý thức được lòng cô đã đánh mất rồi. Người đàn ông không đi ngay, ngược lại trầm ngâm trong chốc lát hỏi: "Có phải cô rất muốn tìm nó về không?"

Tô Văn Lạc dùng sức gật gật đầu.

"Muốn đến cửa hàng của tôi ngồi một chút không?" Người thanh niên trẻ tuổi nhẹ giọng đề nghị.

Tô Văn Lạc sững sốt, ngẩng đầu lên.

Người đàn ông này dáng vẻ bình thường, nhưng giờ phút này khi hăn cười lộ lên, sau lưng hăn dày đặc mây đen lại như có ánh mặt trời tỏa ra, lập tức xóa sạch sự lo lắng, làm cho tâm tình người ta bất ngờ trở nên tốt hơn, như là bị thôi miên, Tô Văn Lạc nhẹ nhàng mà gật gật đầu. Mưa dần nhỏ đi, tí ta tí tách rơi trên ô, âm thanh trong trẻo dễ nghe.

Tô Văn Lạc lại hồi hận, sao đột nhiên cô giống như bị quỷ ám, đáp ứng người xa lạ này? Không được, phải tìm lý do chuồn nhanh thôi.

Lúc này người thanh niên ôn nhu nói: "Tới rồi."

Tô Văn Lạc ngẩng đầu thấy, đây là một cửa hàng có mặt tiền nhỏ hẹp, bày trí với phong cách cổ xưa, cửa sổ có kiểu dáng cổ điển tinh xảo, cảnh hỗn loạn của cửa hàng thức ăn nhanh kế bên có vẻ chẳng ra gì cả. Trên bảng hiệu có hai chữ tiểu triện, có thể đọc rõ ràng là "Á Xá".

"Á xá?" Lòng Tô Văn Lạc đầy nghi vấn.

"Đây là cửa hàng đồ cổ của tôi, mỗi thứ ở nơi này đều chứa rất nhiều chuyện xưa, nhưng chúng không biết nói, nên không có cách nào làm cho người ta nghe được tâm sự của chúng nó."

Ông chủ trẻ tuổi đẩy cửa gỗ khắc hoa văn cổ xưa ra, điều Tô Văn Lạc cảm thấy khác thường chính là trong cửa hàng không có người nhưng hẳn lại không khóa cửa.

"Đừng lo lắng, tôi chưa bao giờ khóa cửa, không có kẻ trộm nào dám tới đây ăn cắp đồ vật đâu." Như là biết những thắc mắc trong đáy lòng cô, ông chủ trẻ tuổi đứng ở nơi tối tăm trong cửa hàng, chậm rãi quay đầu, cười cười.

"Hoan nghênh quang lâm Á Xá."

Người thanh niên tươi cười, đứng ở chỗ tối tăm làm cho Tô Văn Lạc cảm thấy rất quý dị. Cửa hàng đồ cổ kì quái, ông chủ tiệt thần bí.

Tô Văn Lạc nuốt nước miếng, không lui về phía sau, ngược lại ma xui quỷ khiến sao mà ôm chặt túi sách đi vào.

Á Xá nhìn không nhỏ như bên ngoài, ngược lại như là một đường đi dài nhỏ, mờ昧, cũng không biết dài bao nhiêu. Ông chủ châm hai đèn lồng cung đình, Tô Văn Lạc nhìn lướt qua, thiếu chút nữa sợ tới mức nhảy dựng

lên... Hai cái đèn lồng cung đình này sao giống đèn lồng cung đình trong sách vậy?

Chắc là đồ dỏm... Nhất định là đồ dỏm.

Khóe miệng Tô Văn Lạc co rút, cảnh giác nói: "Cái kia...Tôi không có tiền, nếu như muốn bán đồ thì tôi không có khả năng mua nổi đâu."

Ông chủ nghe vậy khẽ cười nói: "Tôi không bán cho cô đồ cổ, chỗ của tôi có một kiện đồ nhưng rất thích hợp với cô. Nếu cô thích thì sẽ tặng nó cho cô."

"Tặng? Có thể có chuyện tốt thế sao? Ánh mắt Tô Văn Lạc xoe tròn, nghĩ thầm nếu có thể xem trước hẳn đưa mình cái gì, thì cũng không thiệt hại gì... Cô ngồi xuống chiếc ghế bằng gỗ liềm bên cạnh, sau đó ông chủ cầm một cái hộp đi ra.

Ánh sáng mờ nhạt bao phủ lấy nó, hộp điêu khắc hoa văn hình rồng chậm rãi mở ra, vòng tay bằng bảo thạch được đặt trên tấm vải lụa màu vàng.

"Cái này rất quý giá! Tô Văn Lạc bất ngờ đứng lên, mở to mắt.

"Chủ nhân đầu tiên của vòng tay này là một vị phi tần được sủng ái của hoàng đế Càn Long thời Thanh, cũng chính là "Ngọc Dung vị cận, Phương Hương tập nhân" Hương phi."

Mắt Tô Văn Lạc mở to hơn, ông chủ không vội, từ từ nói: "Nghe nói nàng chính là thiếp của tù trưởng Tân Cương Hoắc Tập Chiêm, nhưng hẳn lại làm phản, Hoắc Tập Chiêm bị triều đình nhà Thanh tiêu diệt, tướng quân Triệu Huệ bắt giữ Hương Phi đưa đến cho Càn Long, nhưng lòng Hương phi lại mang tâm niệm "Quốc phá chi vong, tình nguyện nhất tử", trước sau vẫn không theo Càn Long, tương truyền Càn Long vì muốn mỹ

nhân vui vẻ, đã sưu tập bảy khối bảo thạch màu sắc khác nhau, bảo thạch ẩn chứa linh khí, dày công tạo vòng tay đưa cho nàng."

Ông chủ trẻ tuổi chậm rãi giải thích, thanh âm nhu hòa êm tai: "Bảy khối bảo thạch này là đá Opal, đá thiên thanh, đá Topaz, Nguyệt Quang Thạch, đá peridot, Thạch Lưu thạch và Hắc Diệu thạch, truyền thuyết nói rằng ai mang vòng tay này, có thể tìm được thứ mình bị mất đi."

"Bảy viên? Nhưng trên mặt có hai viên bị trống." Tô Văn Lạc có chút nghi ngờ.

"Mỗi khi tìm được một thứ đồ vật thì một viên bảo thạch sẽ biến mất. Hương phi là người thứ nhất sử dụng, muốn tìm lại hài cốt Hoắc Tập Chiêm là chồng của nàng. Người thứ hai muốn tìm về là..." Ông chủ dừng nói. "Đúng vậy, là cố hương của nàng, vì thế nàng bị thái hậu ban chết, rốt cuộc hồn về quê cũ. Nguyện vọng của nàng lần lượt được thực hiện, cho nên tương ứng là đá Opal và Thiên Thanh thạch biến mất, hiện tại chỉ còn lại năm viên bảo thạch."

Ông chủ trẻ tuổi cầm lấy vòng tay, đặt lên bàn tay, đưa cho Tô Văn Lạc, nói: "Không phải cô đã đánh mất đồ quan trọng sao? Đeo lên thử đi."

Tô Văn Lạc biết những người bán cổ vật đều kể chuyện xưa rất hay, nhưng không nghĩ đến một câu chuyện thái quá như vậy. Đeo vòng tay vào, có thể tìm được đồ thất lạc sao? Lừa cậu bé mấy tuổi còn có thể, nhưng cô đã qua cái tuổi tin vào truyện thần thoại.

Nhưng mà... Cho dù là lừa đảo, cho dù vòng tay này thiếu hai viên bảo thạch, cũng không thể phủ nhận vòng tay này rất đẹp, mỗi viên bảo thạch đều to bằng ngón cái, được khảm bốn phía, ngọn đèn mờ mờ làm nó như tỏa sáng, giống như mang theo ma lực. Cô mang vài ngày chắc cũng không sao đâu?

"Thật sự tặng cho em sao?" Tô Văn Lạc hỏi để xác nhận.

"Đúng vậy." Ông chủ trẻ tuổi cười cười: "Nhưng có một vài điều em phải nhớ kỹ, sau khi mang vòng tay này sẽ không thể tháo ra, nếu không những thứ đã tìm về được sẽ lại mất đi."

Tô Văn Lạc gật gật đầu, đưa tay trái ra, ông chủ cúi đầu, đeo vòng tay lên cổ tay trắng ngần, cẩn thận gài khóa.

Cổ tay thả xuống làm lòng cảm thấy lạnh lẽo. Bên ngoài không còn mưa nữa, ánh nắng chiếu đầy trời, như lửa cháy đỏ tươi.

Thứ bảy, ngày 8 tháng 5 năm 2010 trời nhiều mây chuyển mưa nhỏ.

Tô Văn Lạc bị đánh thức bởi tiếng đục tường trên lầu, nhìn trần nhà trắng tinh, trong óc giống như có ai đó gõ vào.

Tâm trí rối loạn, cô không còn cách nào khác xoa thái dương, cổ tay động đậy, lúc này mới nhớ, hôm qua có một người quái lạ tặng cô một chiếc vòng tay. Cô đưa tay trái đến trước mắt, nắng sớm chiếu vào phòng, nhìn các màu bảo thạch trên vòng tay, màu cam là đá Topaz, màu rượu vang là Thạch Lưu thạch, màu xanh tươi của đá Peridot, màu xanh tỏa ra vàng sáng trắng là Nguyệt Quang thạch... A? Sao chỉ còn bốn viên bảo thạch?

Tô Văn Lạc lập tức dùng tốc độ chưa từng có dọn dẹp phòng, lại không thấy bảo thạch rơi xuống. Rõ ràng cô nhớ rõ, tối hôm qua trước lúc đi ngủ, vòng tay còn có năm viên bảo thạch mà.

Chẳng lẽ... Đúng như ông chủ tiệm cổ vật nói sao? Mỗi khi tìm được một thứ bị mất, một viên bảo thạch sẽ biến mất? Vậy viên bảo thạch bị mất chính là Hắc Diệu thạch... Đi đến chỗ túi sách đang được phơi ngoài ban công, vẫn không có chiếc ô mà cô làm mất. Quả nhiên là gạt người, trong lòng Tô Văn Lạc vừa dâng lên một tia hy vọng lại lập tức bị dập tắt.

Tự nhiên đem hy vọng gửi vào vòng tay... Đúng là cô đã hết thuốc chữa, vẫn là nên đi ra ngoài mua ô trả lại cho cậu ấy, so sánh thật ra thì...

Tô Văn Lạc vò đầu tóc như bụi nhùi đang rối tung, đi xuyên qua phòng khách muốn tìm điểm tâm, lại nghe thấy tiếng chó sủa.

Sao lại thế này? Cô nhớ rõ khu nhà này cấm nuôi chó mà. Tô Văn Lạc nghi hoặc mở cửa, lập tức đứng sững tại chỗ, sau đó kinh ngạc hô to: "Mẹ! Mẹ! Khả Nhạc đã trở lại rồi."

"Con nói bậy bạ gì đó? Sao Khả Nhạc có thể tìm tới nơi này? Không phải nó đã mất tích rồi sao?" Mẹ của Tô Văn Lạc chùi tay từ phòng bếp đi ra.

"Không! Là Khả Nhạc! Đây nhất định là Khả Nhạc." Tô Văn Lạc ôm con chó nhỏ vào lồng ngực, con chó nhỏ màu trắng như tuyết, chỉ có một nhúm lông bên miệng màu đen, giống như ăn vụng mà không chùi mép, có hình dáng độc đáo như vậy thì ngoài Khả Nhạc ra là ai đây?

"Khả Nhạc, bẩn quá. Để tao mang mào đi tắm rửa." Mắt Tô Văn Lạc dầm lệ liên tục kêu tên Khả Nhạc ôm nó đi đến phòng tắm, không chú ý đến sắc mặt mẹ mình rất kì quái.

Tắm cho Khả Nhạc thơm tho sạch sẽ, Tô Văn Lạc cầm máy sấy làm khô lông cho nó, đột nhiên nghĩ đến Khả Nhạc cũng là một trong những thứ quan trọng mình đánh mất.

Lúc trước Khả Nhạc ở nhà cô, nhưng khi chuyển đến nhà trọ mới thì nó đã đi mất, đã sắp hai năm rồi, rốt cuộc nó tìm đến nơi này như thế nào? Có thể nào... Là do sức mạnh của vòng tay? Cô cúi đầu nhìn vào nơi ba viên bảo thạch bị mất, trái tim đập thành thình, cô chỉ sợ vòng tay này thật sự có ma lực, bất quá không phải tìm về chính xác vật bị mất đi, mà những vật cô đã vứt bỏ cũng đem trở về. Vòng tay còn bốn viên bảo thạch, điều này cho thấy cô còn có cơ hội tìm về bốn món đồ bị vứt bỏ. Bốn món đồ, cô vứt bỏ quá nhiều đồ vật, phải tìm cái gì về mới là tốt đây?

Tô Văn Lạc kích động nghĩ, Khả Nhạc đang lăn qua lăn lại trên giường cô, còn liếm liếm mặt cô tỏ vẻ thân thiết vô cùng.

"Đừng lộn xộn, Khả Nhạc, có đói bụng không? Chị đi tìm đồ ăn cho em, hãy sống tốt ở đây. Ngồi xuống!" Tô Văn Lạc ra lệnh một tiếng, giống như trước đây, con chó nhỏ nhu thuận ngồi xuống, lè lưỡi ra như muốn lấy lòng cô.

Trong khoảnh khắc, Tô Văn Lạc nhớ đến mấy năm trước, lúc đó cha chưa được thăng chức, một nhà bọn họ ba người, còn có Khả Nhạc sống trong một căn phòng nhỏ. Cuộc sống tuy rất kham khổ, tuy rằng chỉ có Khả Nhạc và cô, nhưng Tô Văn Lạc vẫn cảm thấy rất hạnh phúc. Chỉ cần nghe lệnh của cô, Khả Nhạc đều không biết mệt nghe theo. Mỗi khi hoàng hôn, cô đều mang nó ra ngoài đi dạo, một người một chó thường xuyên ngồi trên ghế dài, nhìn chân trời dần biến mất.

Khi cô cô đơn nhất, nó hay dùng thân mình ấm áp dựa vào cô. Lúc cô đau khổ nhất, nó hay dùng lưỡi ấm nóng liếm tay cô, dùng toàn bộ sức lực của mình để an ủi cô. Nó luôn yên lặng ngồi bên cạnh cô, mặc kệ là vui vẻ hay bi thương, đối với cô mà nói, nó là vật cưng, cũng như một đứa em trong nhà,

Nhớ lại kỉ niệm đẹp để làm khỏe miệng Tô Văn Lạc cong lên, xoa đầu Khả Nhạc, xoay người đi vào bếp, lại phát hiện mẹ không ở bên trong.

Lúc đi qua phòng khách, Tô Văn Lạc lơ đãng phát hiện cửa chính khép hờ, cô tò mò đi đến, lại nghe giọng nói ngoài dự đoán: "Mình à, Khả Nhạc đã trở lại! Làm sao bây giờ? Đúng, em không nhìn nhầm đâu, đúng là Khả Nhạc. Lúc trước... Không phải anh đã đưa nó về quê rồi sao? Sao bây giờ nó đã trở lại? Thật là, trong nhà trọ không thể nuôi chó, nếu không anh sẽ không vớt nó đi một lần... Chỉ nói với Văn Văn là Khả Nhạc đã đi mất thôi. Nó thật biết điều, chúng ta nói gì nó cũng tin hết..."

Cái gì? Tô Văn Lạc đứng cạnh cửa, khiếp sợ giống như bị sét đánh trúng. Người đang hạ giọng nói chuyện đó chính là mẹ của cô? Vậy tại sao... Lại nói những câu kì quái như thế? Khả Nhạc không phải bị mất tích? Mà là bị người cha hiền lành hòa ái của mình vứt bỏ?

Tô Văn Lạc có thể tưởng tượng năm đó Khả Nhạc còn nhỏ, liều mạng đuổi theo xe của cha, liều mạng chạy, cuối cùng chỉ có thể ghé vào ven đường, dáng vẻ mỏng manh, tuyệt vọng và nghẹn ngào...

Nước mắt không hề báo hiệu mà chảy xuống, cô phải lau nước mắt, lại không biết phải làm thế nào, vòng tay vướng vào quần áo, khóa bỗng nhiên buông lỏng rồi tuột ra.

Vòng tay rơi lạch cạch trên mặt đất, ông chủ tiệm cổ vật nói, tiếng nói vọng bên tai: "Nhưng có một vài điều em phải nhớ kỹ, sau khi mang vòng tay này sẽ không thể tháo ra, nếu không những thứ đã tìm về được sẽ lại mất đi."

Cô không muốn nghĩ những lời nói này có ý gì, tầm mắt trở nên mơ hồ, thấy một hình bóng màu trắng lướt qua phòng khách, lướt qua hành lang, chạy theo khe cửa chưa đóng phóng ra ngoài.

"Khả Nhạc." Tô Văn Lạc vội vàng đuổi theo.

"Văn Văn. Đổi dép rồi hãy ra ngoài." Mẹ la lớn phía sau cô, nghe tiếng làm người ta chán ghét.

Tô Văn Lạc lau giọt nước mắt rơi xuống, chạy với tốc độ nhanh nhất đi xuống cầu thang ra ngoài đuổi theo. Cô nhất định phải tìm Khả Nhạc về! Tuyệt đối không thể để mất nó lần nữa.

Hoàng hôn, hai bác gái đang mua đồ ăn trở về vừa đi vừa nói chuyện phiếm.

"Cô bé kia còn tìm con chó bị thất lạc sao?"

"Đêm qua, nghe nói trên đường cái phía trước, có một con chó bị xe cán chết. Lúc đó tôi có đi ngang qua nhìn, thật sự vô cùng thương. Chú chó màu trắng, bên miệng còn có một chùm lông màu đen, nhìn rất đáng yêu."

Tô Văn Lạc hồn bay phách lạc đi qua người hai người nọ, nàng không biết rốt cuộc cái gì là ảo giác, cái gì mới là sự thật...

Thời tiết bên ngoài không tốt, gió rất lớn, có thể đủ để thổi khô nước mắt trên mặt, nhưng không lâu sau, từng giọt mưa tí tách rơi xuống, thay thế nước mắt chảy trên mặt cô.

(Hắc Diệụ thạch còn gọi là Apache Chi Lệ. Trong truyền thuyết Ấn Độ, có một đội quân bị địch nhân mai phục, không thể đánh lại, toàn quân bị diệt. Tin dữ truyền đến, mọi người trong nhà rất đau khổ, nước mắt đều rơi trên mặt đất, sau đó biến thành một viên đá đen nhỏ. Còn được gọi là bảo thạch không khóc, ai có được Hắc Diệụ thạch màu đen này vĩnh viễn không cần khóc nữa, bởi vì các thiếu nữ Apache sẽ khóc thay người. Tặng Hắc Diệụ thạch cho người mình thích với ý nghĩa đừng khóc nữa, hãy vui vẻ hạnh phúc.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hương Phi Liên (2)

Chủ nhật ngày 9 tháng năm năm 2010 trời mưa.

Khi bình minh thì Tô Văn Lạc cũng đã tỉnh, chính xác hơn là đêm qua cô không thể ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại sẽ thấy dáng vẻ khờ khạo của Khả Nhạc.

Hôm qua cô vẫn mạo hiểm ở ngoài đường bước trong mưa khi bầu trời tối đen, đến khi cha nắm tay cô kéo về, nhưng cô không thể tìm được Khả Nhạc.

Thấy vẻ mặt lo lắng của cha mẹ, cô không nói gì, cô thực sự sợ hãi, mình có năng lực thay đổi cái gì chứ? Cô sợ hình tượng hoàn mỹ của cha mẹ sẽ biến mất không còn nữa, cho nên thà rằng xem như mình chưa biết gì cả, chưa nghe thấy gì hết. Lúc này ở trên lầu âm thanh đó lại vang lên, lúc này lại thay bằng tiếng máy khoan điện. Đầu Tô Văn Lạc đau muốn nứt ra, chậm rãi ngồi xuống, ngấm vòng tay trên cổ tay.

Tối qua nàng suy nghĩ rất kỹ mới đem vòng tay đeo vào một lần nữa, cô muốn... muốn Khả Nhạc sẽ trở về? Cô đếm, đúng là mất đi một viên bảo thạch, lần này là viên màu cam đá Topaz. Tô Văn Lạc bước nhanh xuống giường chạy ra khỏi cửa, không ngừng nhìn ngoài cửa nhưng lại không thấy hình bóng của Khả Nhạc.

Đứng ngơ ngác ngoài cửa hơn một giờ, Tô Văn Lạc bị mẹ khuyên trở về. Đẩy cửa phòng lại phát hiện trên bàn có một hộp nho nhỏ đựng băng ghi hình. Tô Văn Lạc cầm băng ghi hình lên, chỉ thấy trên đó ghi "Sinh nhật mười lăm tuổi của Văn Văn".

Đúng rồi, khi mười lăm tuổi, lần đầu tiên cô cùng các bạn đi KTV chúc mừng, cuốn băng ghi hình này được quay lúc đó, nhưng đáng tiếc sau khi chuyển nhà thì không tìm thấy, có thể nào... Đây là đôi đá Topaz để có đồ bị mất trở về?

Bởi vì băng ghi hình không thể xem qua máy tính, nên Tô Văn Lạc đành phải lục tìm máy quay phim kiểu cũ, sau khi nạp điện thì bỏ băng ghi hình vào.

Kỳ Kỳ, Hồng Tử, Ưu Nhi... Từng gương mặt quen thuộc lại ngây thơ hiện ra trên màn hình camera, tiếng cười vui cùng tiếng ca vang lên, khuôn mặt mơ hồ của bọn họ giờ phút này lại rõ ràng hơn.

Băng ghi hình vang lên từng tiếng hoan hô làm Tô Văn Lạc quên đi sự đau buồn về Khả Nhạc, ý cười ngập khoe miệng, trong đầu chậm rãi nhớ lại ba người bạn tốt. Kỳ Kỳ xinh xắn đáng yêu, nụ cười trên mặt ngọt ngào như mật. Hồng Tử tính tình tùy tiện, không câu nệ tiêu tiết, là nữ sinh duy nhất có thể hòa nhập được các nam sinh rất yêu thích, mà Ưu Nhi là nữ sinh xinh đẹp nhất lớp, cách một thời gian ngắn sẽ mặc quần áo cùng giày mới, dù là túi xách sau khi dùng một thời gian sẽ thay khác. Mà mình đứng cạnh ba người bạn tốt này chỉ là một kẻ ngớ ngẩn luôn cột tóc đuôi ngựa, rõ ràng là sinh nhật của mình nhưng mình vẫn mặc một bộ quần áo cũ nhiều nếp nhăn, vừa ngốc lại hay then thùng, ngoại trừ có thành tích học tập tốt thì không có ưu điểm gì nữa.

Trong băng ghi hình có một nữ sinh ngây ngô, ở cạnh ba nữ sinh xinh đẹp, giống như không hợp nhau. Ngay cả một bài hát cô cũng không hát qua, chỉ ngồi ở một góc mặc sức vỗ tay.

Vì sao cùng bạn bè chơi đùa mà cô lại gò bó như vậy? Cái gì gọi là bạn tốt, có ai liếc mắt nhìn mình một chút đâu? Vì sao, trong trí nhớ của mình sinh nhật rất vui vẻ, nhưng năm sau xem lại thì có vẻ gượng gạo, khó chịu như thế?

Nghĩ vậy nụ cười của Tô Văn Lạc trở nên cứng đờ, giống như qua lần sinh nhật này, cô cùng bạn bè không còn quan hệ gì nữa. Tuy rằng cũng gọi điện thoại mấy lần, nhưng không ai đồng ý đi dạo phố với cô... Có lẽ các bạn đều học lên cao trung, không rảnh gặp nhau, cô tự an ủi mình như thế.

Tô Văn Lạc chăm chú xem hết băng ghi hình, đến khi hình ảnh xào xước đầy bông tuyết xuất hiện, cô cũng không tắt đi, mà lâm vào trầm tư.

"Lạch cạch!" Khóa của vòng tay tự nhiên lỏng ra rơi trên bàn.

Tâm của Tô Văn Lạc cũng theo tiếng vang này mà sợ hãi không thôi, câu nói kia của ông chủ tiệm bảo vật còn vang bên tai, làm cô cảm thấy rất ngạc nhiên. Ít nhất thì băng ghi hình không thể tự chạy ra ngoài?

Đang lúc tự giễu thì những bông tuyết trên màn hình đều biến mất, sau đó những hình ảnh rõ ràng lại xuất hiện. Trước tiên là Kỳ Kỳ xuất hiện, trên mặt không lộ vẻ ngọt ngào, mà mặt mày tỏ vẻ khinh thường: "Văn Văn, có lẽ cậu không không xem tới đoạn này đâu, nhưng chúng mình vẫn muốn nói ra, thật ra chúng mình chán ghét làm bạn của cậu."

"Đúng vậy, cậu là lớp trưởng, thầy cô thích cậu, không lấy lòng cậu sao cậu cho chúng mình chép bài?" Việc này có thể nói Hồng Tử dường như không hề có tâm cơ, luôn thích cười to, làm cho Tô Văn Lạc cảm thấy được nụ cười của cô ấy giống như vàng thái dương, nhưng giờ khắc này đúng là rất chói mắt.

"Thật ra chúng mình đều rất chán ghét cậu, cậu mặc quần áo quê mùa, nói chuyện lại nghiêm túc, đi cùng cậu rất thấp kém. May mắn là sắp tốt nghiệp rồi, cuối cùng không còn gặp cậu nữa." Vẻ mặt xinh đẹp của Ưu Nhi nhìn thẳng vào màn ảnh lộ vẻ chán ghét.

"Nói thẳng như vậy, chắc Văn Văn sẽ chịu không nổi. Hì hì."

"Sao lại như thế? Chủ ý này không phải của cậu sao?"

"Nhanh lên. Cô ta sắp tính tiền xong quay trở lại rồi."

Màn hình lại lắc lư, lại hiện ra bông tuyết, trong phòng chợt yên tĩnh, giống như những âm thanh tranh cãi ầm ĩ kia truyền từ một thế giới nào đó. Tô Văn Lạc ngơ ngác ngồi tại chỗ cho đến khi băng ghi hình hoàn toàn quay lại từ đầu, máy móc dừng hoạt động. Các bạn đó đang nói đến cái gì? Vì sao một chữ cô nghe cũng không hiểu? Lúc trước làm bạn bè của mình không phải là các bạn đó sao? Tiếng máy khoan điện trên lầu vang lên không hề báo trước, Tô Văn Lạc bừng tỉnh giữa ác mộng, cô ôm đầu, chỉ cảm thấy đau và ngực đều đau quá...

Trong phòng khách cha mẹ của Tô Văn Lạc đang xem TV.

Cha cô lo lắng nói: "Hai hôm nay Văn Văn rất lạ, sao con bé không đi tìm Khả Nhạc?"

"Chắc là sẽ không, em vừa dọn dẹp phòng, tìm được băng ghi hình lúc con bé mười lăm tuổi, vừa đặt ở trên bàn." Mẹ cô vui vẻ nói: "Có lẽ con bé sẽ nhanh chóng tìm bọn Kỳ Kỳ chơi, đứa bé này từ nhỏ không có bạn bè, mới có thể xem một con chó quý giá như vậy."

"Thật không? Băng ghi hình kia đã mất lâu lắm rồi nhưng đã tìm được?"

"Đúng rồi, từ trước đến nay nó nằm trong hộp cờ vua nam châm, băng ghi hình chắc đã hỏng rồi, chắc không đọc được nữa..."

(Đá Topaz: còn được gọi là Hữu nghị chi thạch, đại biểu cho sự chân thành, vẻ đẹp và thông minh. Tượng trưng cho sức sống, có thể làm tan biến mệt mỏi, có thể khống chế cảm xúc, để dựng lại lòng tin tưởng và mục tiêu).

Thứ hai ngày 10 tháng 5 năm 2010.

Tô Văn Lạc ngồi trong phòng học hoảng hốt, hôm nay cô đi học rất sớm, trong phòng ngoài cô ra không có ai cả. Nhưng nói đúng hơn có người đến sớm hơn cô rồi. Tô Văn Lạc nhìn bàn học bên cạnh, túi xách nằm gọn phía trong, vì buổi sáng cậu ấy phải tập bóng rổ nên luôn luôn là người đến sớm nhất, cho nên chìa khóa phòng học vẫn luôn là cậu ấy giữ.

Tô Văn Lạc thu ánh mắt lại, nhìn băng ghi hình mình mang đến đặt trên bàn học, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, cô lại tìm được vật bị mất lần nữa, vòng tay rõ ràng đã rớt một lần nhưng băng ghi hình vẫn không biến mất. Nhưng có thể giữ lại cái gì chứ? Một lần nữa cô nghĩ đến tình bạn quý giá, thật ra từ lâu thật lâu trước kia cũng đã bị vứt bỏ. Các bạn ấy biết mình rất yếu đuối, lại rất cô độc mong muốn có bạn bè hơn bất cứ ai. Các bạn ấy nắm được nhược điểm này của mình, ép buộc mình cùng cô trở thành bạn bè.

Vài năm qua, cô vẫn chưa từng thay đổi, thậm chí ngay cả dùng khí tranh luận cũng không có, giống như lúc cô biết Khả Nhạc bị cha vứt bỏ, nhưng vẫn lựa chọn chạy trốn... Cô thật sự, thật sự chán ghét chính mình như thế.

Tô Văn Lạc vô ý thức mà nắm vòng tay trên cổ tay, sau khi ngủ dậy vào sáng nay, Nguyệt Quang thạch trên vòng tay đã biến mất, nhưng lần này cùng hai lần trước không giống nhau. Đó là cô không phát hiện cái thứ gì đó mất đi đã xuất hiện, ít nhất thì bây giờ cũng không có.

Tô Văn Lạc đang ngẩn người, người ngồi cùng bàn ôm trái bóng rổ đẩy cửa đi đến.

"Sao hôm nay lại đến sớm vậy?" Tô Văn Lạc không tự nhiên hỏi han, mỗi ngày cậu ấy đều tập luyện đến trước giờ học.

Hắn nhe răng cười nói: "Ở sân thể dục nhìn cậu đã đến. Cậu sao vậy? Sao lại đến sớm thế? Trước kia mỗi ngày đều đến muộn mà."

Tô Văn Lạc nhanh chóng cúi đầu, chân tay luống cuống mở túi xách, lấy ra cái ô mới mua, không nghĩ đến cậu ấy lấy ra ô từ bàn học.

"Cậu đó. Tớ vốn chịu thiệt đưa ô cho cậu mượn, cậu lại quên lấy về." Hấn tức giận nói: "May mắn là tớ gặp được nữ sinh ở chung tiểu khu, nếu không thì không chỉ có chuyện tốt không làm thành, mà còn bị mưa to làm cho ướt sũng."

Quay mắt về phía hấn đang lên án, Tô Văn Lạc á khẩu không trả lời được, cô nhớ rõ mình đã cầm ô xuống lầu, trời mới biết tại sao nó nằm trong bàn học của cậu ấy? Chẳng lẽ là vòng tay thay cô tìm trở về?

"Mình...mình còn tưởng mình đã làm mất..." Tô Văn Lạc lúng túng nói: "Cái này là ô mới... Là mình định bồi thường cho cậu."

Vẻ mặt nghi hoặc của cậu ấy trở thành hư không, lắc đầu cười ha hả nói: "Mình thật phục cậu! Sao cậu có thể mơ màng như thế. Vậy sao cậu trở về?"

Nghe tiếng cười của cậu ấy, mặt Tô Văn Lạc càng ngày càng hồng. Cô không biết người cùng cậu ấy về nhà là ai? Giống như cô không biết, cuối cùng cô đã đánh mất thứ gì, rốt cuộc là ô hay là hấn?

Tô Văn Lạc hèn nhát không dám mở miệng, thậm chí còn cố ý xác nhận lại vòng tay có chặt không. Nếu lần này cũng như những lần trước, cô cũng sẽ để mất đi rồi tìm về chứ?

Cô ngần ngợ nghĩ, rốt cuộc là từ khi nào thì bắt đầu chú ý đến cậu ấy?

Là khi ánh nắng mặt trời chiếu xuống sân thể dục, cậu ấy vỗ bóng chạy đến chỗ cô, trên mặt nở nụ cười sáng lạn? Là khi cậu ấy đứng trước mấy ngàn người ở hội trường, cất lên giọng hát? Là khi hai người không để ý nhìn vào mắt nhau, có thể thấy hình ảnh của mình trong mắt cậu ấy, từ đó về sau không dám nhìn ánh mắt đó nữa?

Cô xác định lòng mình nhưng không thể xác định được tim cậu ấy. Giống như Khả Nhạc hoặc bạn bè trước kia cũng thế, cô quá ngu ngốc, vĩnh viễn không biết được mình là gì trong thế giới này.

Có lẽ khi không biết được đáp án đối với cô mới đúng là kết quả tốt nhất?

"Làm sao vậy? Hôm nay cậu có vẻ không vui?" Cậu ấy như đã nhận ra cô trầm mặc khác thường.

Cô nhìn hắn, lặng lẳng hỏi: "Cậu có một một đồ vật gì mà tình nguyện đánh mất nó, cũng không muốn tìm trở về không?"

"O?" Hắn không dự đoán được cô sẽ hỏi vấn đề này.

"Thôi, hãy quên câu nói kia đi." Tô Văn Lạc biết mình nói rất kì quái, không biết như thế nào phải nói gấp.

Cậu ấy trầm mặc một lát, nhẹ giọng thở dài nói: "Lúc còn bé, tớ nhìn thấy cậu bé hàng xóm có chiếc xe điều khiển rất đẹp, tớ rất hâm mộ, vì thế dùng toàn bộ tiền mừng tuổi để mua nó. Tớ ở bên ngoài chơi suốt buổi chiều, cảm giác thỏa mãn, cả đời không thể quên được. Nhưng khi về đến nhà, anh chị họ biết tớ vì chiếc xe này mà tiêu hết tiền mừng tuổi đều cười tớ là đứa ngốc, cũng nói số tiền này đủ để tớ mua ba chiếc xe giống chiếc này như đúc, tớ vừa thẹn vừa hối hận, lúc ấy lớn tiếng khóc chạy ra ngoài.

Cậu ấy ngượng ngùng gãi đầu: "Chiếc xe điều khiển đó bị tớ nhét sâu dưới thùng, không còn lấy ra chơi nữa. Mỗi lần nghĩ đến việc đó tớ chỉ cảm thấy bị sỉ nhục và hối hận, điều đó còn vượt qua cả việc chiếc xe điều khiển đó làm tớ vui vẻ. Cho nên có lúc tớ nghĩ chiếc xe điều khiển đó bị đánh mất cũng rất tốt, như vậy ở trong lòng tớ nhiều lắm cũng chỉ là坦然 nhiên và tiếc nuối."

Tô Văn Lạc như ngộ ra điều gì nhìn cậu, nhìn đến khi hần không được tự nhiên mới đứng lên.

"Thực xin lỗi, tớ đi ra ngoài một chút." Tô Văn Lạc bỗng nhiên đứng lên, lao ra khỏi phòng học.

"Này." Cậu lo lắng hô lên một tiếng, nhưng cuối cùng cũng bất đắc dĩ thờ dài.

Cậu nhìn phòng học không bóng người, đem ý niệm gọi cô trở về đè ép xuống. Cậu cầm quả bóng rổ trong tay quăng qua một bên, không phải ở sân thể dục gặp cô mới trở lại phòng học, mà không như trước kia, sẽ rút ngắn lại thời gian chơi bóng rổ một giờ. Cậu lấy sách vở từ túi xách, bắt đầu tập trung học. Cậu biết thành tích học tập của mình kém xa cô nhưng vì muốn học chung đại học với cô nên phải chăm chỉ học bài. Bởi vì đến lúc đó, cậu sẽ nói với cô ấy những lời mình không dám nói ra.

(Nguyệt quang thạch: được gọi là Luyến nhân chi thạch, bởi vì hiệu ứng ánh trăng nên ở giữa bảo thạch xuất hiện một vầng sáng như ánh trăng, do đó được gọi là Nguyệt Quang thạch. Từ vài thế kỉ trước, Nguyệt Quang thạch đó là một trong những loại bảo thạch được mọi người yêu thích, người ta tin nó có thể đánh thức tình cảm trong lòng, đưa tới những điều tốt đẹp, tình yêu lãng mạn như ánh trăng.)

Tô Văn Lạc lao ra khỏi trường học, chạy đến cửa Á Xá mới ngừng được, thở phì phò một hơi. Cô nhìn vòng tay chỉ còn hai viên bảo thạch, hít một hơi thật sâu, đẩy cửa gỗ được điêu khắc ra.

"Hoan nghênh quang lâm." Âm thanh tao nhã của chủ tiệm đồ cổ vang lên, thấy người bước vào là Tô Văn Lạc, trên mặt cũng không có vẻ kinh ngạc, ngược lại cười càng sâu.

"Tôi... Muốn đem vòng tay này trả lại." Tô Văn Lạc đặt vòng tay lên quầy, sau đó trốn tranh lui về phía sau từng bước. Mặc dù đang sáng sớm

nhưng trong cửa hàng vẫn tối tăm, chỉ thấy ở cửa thấy ánh sáng của đèn lồng cung đình, nên trong đó lóe lên

"Thật không? Đã tìm được những vật muốn tìm về rồi sao?" Ông chủ nhìn vẫn còn hai viên ngọc trong vòng tay, ánh mắt xẹt qua tia thất vọng.

"Không, có tìm trở về." Tô Văn Lạc lắc đầu lia lịa nói: "Nhưng tôi không muốn tìm lại nữa."

"Thật vậy? Ông chủ nhú mi, cảm thấy thú vị hỏi: "Có thể nói cho tôi biết vì sao không?"

Tô Văn Lạc nhìn vòng tay đang phát sáng, trong lòng cảm thấy vui sướng vì thấy bóng dáng của vài người bạn tốt, đau lòng nói: "Bởi vì tôi hiểu được, những thứ mất đi chưa bao giờ thật sự thuộc về mình, tôi sẽ không hối hận, cũng sẽ không thương tiếc."

Thậm chí cô không muốn ngồi cùng cậu ấy, chưa bao giờ đến gần cậu, sao có thể mất đi?

Thật ra cậu ấy nói đúng, chiếc xe ấy chỉ đại diện cho thời thơ ấu, giống như cô vui sướng khi có vài người bạn tốt. Đáng lẽ cô nên sớm nhận ra vấn đề ở chỗ nếu năm đó cùng cha mẹ nói chuyện về Khả Nhạc, mở rộng lòng để có được bạn tốt, sẽ không phát hiện ra sự thật đau khổ này.

Nhưng không phải cô không biết gì cả, mà cô chỉ làm đà điều trốn trong thế giới của mình. Vòng tay này không làm gì cả, nó chỉ cho mình thấy rõ quá khứ đã qua đi.

Cô đã xem, đã xem rất rõ ràng, cho nên vòng tay này đối với cô không có tác dụng nữa.

"Đã hiểu được." Ông chủ mỉm cười: "Như vậy, chúc cô từ nay về sau không mất thứ gì nữa."

"Tôi sẽ cố." Tay Tô Văn Lạc lén lút nắm lại thành đấm, kiên định đi ra ngoài. Lần này, cô muốn dùng sức của mình nắm chắc điều gì đó trong hiện tại, cố gắng làm cho tương lai mình sẽ không hối hận.

Ông chủ nhìn bóng dáng kiên cường hơn rất nhiều của cô, như suy nghĩ điều gì đó, đến khi thân ảnh của cô khuất sau cửa sổ, không nhìn thấy nữa, hần mới thu lại ánh mắt, cầm lấy vòng tay trên quầy, ung dung cẩn thận.

"Uy, sao cậu lại cho cô ấy đi rồi?" Ở chỗ sâu trong tiệm đồ cổ, thân ảnh kia chậm rãi đi ra. Hần mặc áo blouse màu trắng, kiểu tóc thời trang, nhìn rất tuấn tú. Hần ăn mặc hợp mốt, trên cổ có một sợi dây chuyền màu đỏ, phía dưới sợi dây có một thứ trang sức bằng ngọc, sáng bóng ôn nhuận, có khắc bốn chữ: Trường mệnh bách tuế.

Hần ôm một chú chó nhỏ màu trắng, bên miệng có một nhúm lông màu đen trông rất đáng yêu.

Ông chủ cười khẽ nói: "Cậu cũng nghe thấy chính cô ta nói mất đi thứ gì đó cũng sẽ không hối hận, cũng không thương tiếc."

"Còn con chó này làm sao bây giờ? Không trả cho cô ấy? Hôm qua cậu vội vàng gọi tôi đi cứu con chó này, tôi chính là bác sĩ ngoại khoa, không phải bác sĩ thú ý." Chàng trai tuấn tú bất mãn lắc nhai, con chó trong lồng ngực đưa lưỡi liếm tay hần.

Ông chủ thấy thế cười nhạt nói: "Nhà của cô ấy không cho nuôi, cho dù là trả lại, thì cũng đi vứt cho người khác, nhưng nó lại thích cậu, cậu nuôi đi."

Chàng trai tuấn tú cúi đầu nhìn con chó trong lồng ngực: "Nuôi mà cũng được, nhưng tên Khả Nhạc này nghe quê mùa quá, gọi mà là Apache đi." Đối với việc đổi tên con chó, ông chủ cũng không quan tâm. Điều hần quan tâm chính là vòng tay lần nữa quay về tay mình.

"Hôm qua tôi nhìn cậu, không phải con rồng ở bên cánh tay phải sao? Sao hôm nay lại ở sau lưng?" Bác sĩ nghĩ hôm nay chủ tiệm mặc áo màu đen kiểu áo Tôn Trung Sơn, đến khi hấn xoay người mới phát hiện sau lưng ông chủ có một con rồng màu đỏ ở đó, chiếm toàn bộ lưng hấn, giống như hồ rình mồi nhìn chăm chăm cổ ông chủ, bởi vì may thêu tinh xảo, ánh sáng chột tắt thấy con rồng giống như đang sống.

"Cậu nhìn lầm rồi." Ông chủ không quay đầu lại, thản nhiên nói.

"Không, làm sao tôi có thể nhìn lầm được?" Bác sĩ kiên trì nói, cậu là bác sĩ sao có thể nhìn lầm quần áo chứ? Hơn nữa con rồng trên áo kiểu Tôn Trung Sơn này nhìn rất sống động, muốn cho người ta quên cũng khó.

Ông chủ trầm mặc một chút: "Đây là bộ khác, ngày hôm qua tôi mặc không phải bộ này."

Nghi ngờ tạm dừng... Bác sĩ nhíu đôi mi dài, chậm rãi tới gần ông chủ, cẩn thận nghiên cứu con rồng trên áo hấn.

Ông chủ đứng lùi ra tạo khoảng cách, nói tránh đi: "Đáng tiếc vòng tay của Hương phi này chỉ khi bảo thạch biến mất mới có thể hoàn thiện. Bỏ lỡ cơ hội lần sau muốn thấy ánh sáng mặt trời, chắc phải mất một hai trăm năm."

Khóe miệng bác sĩ run rẩy hai cái, ngượng ngùng cười nói: "Cậu đó, cái này chỉ là hù người thôi, cứ làm như sự thật vậy."

Ông chủ cầm vòng tay lần nữa bỏ vào hộp, quay đầu khẽ mỉm cười: "Tôi chưa bao giờ nói láo, thật sự."

Lúc hấn đang nói chuyện, con rồng đỏ phía sau lặng lẽ nhe răng ra...

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nến Nhân Ngư (1)

Bác sĩ đã biết ông chủ được hai năm, nhưng cậu lại không biết tên của ông chủ, ông chủ cũng không biết tên của cậu. Trời biết tại sao ông chủ lôi kéo cậu từ phòng phẫu thuật ra để nhờ cậu đi cứu con chó. Ông chủ có di động sao? Nhưng làm sao ông chủ biết được số di động của cậu? Khi ông chủ gọi cho cậu, trên điện thoại không hề hiện số.

Lúc này tên mới của con chó kia là Apache, thừa lúc cậu không để ý, liền chạy vào nơi cũ kỹ của cửa hàng.

Ông chủ đang đem Hương phi liên để trong ngăn tủ, hết sức chăm chú, đối với việc này hoàn toàn không để ý. Bác sĩ đuổi theo Apache, thấy bình phong mặt trước khám đá rất lớn.

Tấm bình phong chạm ngọc ước chừng cao hơn đầu người. Mặt trên điêu khắc một bức tranh lâm viên. Chạm trở tinh tế đến cực điểm. Tài tình dùng những loại ngọc màu sắc khác nhau, hơn nữa nhìn rất chân thật, nước từ trên núi chảy xuống có thể làm cho người ta cảm thấy hứng thú, lâu các làm người ta cảm thấy sâu sắc. Thậm chí các hình nhân trong đó còn có biểu hiện rất phong phú, có thể nhìn ra hỷ nộ ái ố, có thể thấy được tranh hoa điều và cá đang đớp mồi, giống như có thể tưởng tượng ra cảnh lúc hoa đang nở thì đàn chim đang hót cùng cá nhảy lên khỏi mặt nước.

Lập tức, bác sĩ bị mê hoặc, bởi vì ánh sáng thay đổi mà những viên ngọc trên đó cũng thay đổi sắc màu, thậm chí bàn tay còn muốn chạm vào những viên ngọc đó. "Gâu gâu." Thanh âm của Apache từ phía sau bình phong truyền đến, bác sĩ đang muốn gọi ông chủ trợ giúp nhưng nhìn lại, mới vừa rồi ông chủ còn đứng quỳ tính tiền, sao bây giờ không thấy?

Quên đi, dù sao thì trước hết cũng nên đem con chó kia bắt trở về, nếu như nó làm hư cái gì thì cậu cũng không thể bồi thường nổi. Theo như lời ông chủ tiệm nói, những cổ vật ở đây đều là vô giá.

Đằng sau tấm bình phong là một hành lang tối tăm, hai bên là từng căn phòng nhỏ, phía trên không ghi biển hiệu, ánh sáng mờ mịt, càng có vẻ âm u đáng sợ.

Trong cửa tiệm đồ cổ này dường như không có đồ điện, ngay cả việc chiếu sáng ở gian ngoài đều dùng hai ngọn đèn Trường Tín[1]. Bác sĩ mở di động ra, nương theo ánh sáng của nó, nhỏ giọng gọi tên Apache, theo lối hành lang dò dẫm bước đi. Ở phía trước có một cánh cửa hơi mở ra, nơi đằng sau cánh cửa có ánh sáng mờ ảo chiếu lên, bác sĩ đi qua khe đây cửa một cái.

Cửa gỗ vang lên tiếng kẽo kẹt rồi mở ra. Bởi vì đường đến đây không khí quá áp lực, làm cho bác sĩ không tự chủ mà há hốc miệng ra, nhưng khi cậu thấy rõ những vật trong phòng thì thở dài một hơi.

Chỉ là một căn phòng nhỏ khoảng chừng vài mét vuông, nhưng chất chứa mùi thơm lạ lùng. Căn phòng này không có gì cả, chỉ có một cây nến đỏ đặt chính giữa. Không thấy chó con ở đâu, bác sĩ định tiếp tục đi tìm, nhưng khi hần vừa quay đầu lại thì thấy ông chủ đứng phía sau hần, trong bóng đêm mờ mịt theo dõi hần.

"Cậu định hù chết tôi à?" Một lúc lâu sau bác sĩ mới bình tĩnh lại, cậu ôm ngực, cảm thấy tim đập đến 120 nhịp/phút, đối với trái tim khỏe mạnh của hần mà chịu đựng thế này hoài thì thật không nên. Gương mặt trắng nõn của ông chủ trong bóng đêm nhìn có vẻ nhợt nhạt. Ông chủ thản nhiên liếc bác sĩ một cái, nói: "Ai cho cậu tùy tiện vào đây?"

"Tôi tìm Apache." Bác sĩ chột dạ, cười cười tránh đi.

Ông chủ liếc mắt một cái, "Con chó kia sao? Nó vừa nhảy lên quầy của tôi, ăn điếm tâm cậu mua."

"Con chó kia!" Bác sĩ tức giận, sau đó giải thích: "Tôi chưa động vào thứ gì hết! Nói cho cùng thì trong phòng này cũng chẳng có gì đặc biệt."

Nghe vậy, sắc mặt ông chủ mới dịu đi một chút, cười nói: "Đồ cổ đều là thứ dễ hỏng, đương nhiên phải phân chia từng loại để đặt chúng. Có vật cần nơi khô ráo, có vật phải tránh ánh sáng chiếu vào, có vật phải ngăn cách với không khí. Căn phòng này có nến đang cháy làm không khí nóng lên, có ánh sáng cùng tro bụi, đương nhiên không thể để cùng những thứ đồ cổ khác trong cùng một phòng."

Bác sĩ không tin: "Cậu nói ngọn nến này là đồ cổ? Tôi còn tưởng rằng nó chỉ để chiếu sáng thôi chứ!" Ngọn nến kia màu đỏ, chỉ dài hơn một thước, cũng như những ngọn nến bình thường khác, không có gì khác biệt, nhưng nhìn kỹ thì dưới đáy còn thiếu một chút.

Ông chủ gật đầu: "Ngọn nến này được làm từ mỡ của nhân ngư ở dưới biển sâu, có thể đốt cháy trên nghìn năm. Hiện tại thì nó đã cháy hơn bảy trăm năm rồi."

Miệng bác sĩ mở ra thành hình chữ "O", thầm nghĩ chuyện này dù lừa gạt con nít thì chúng cũng không tin đâu? Ông chủ nhìn hẩn một chút, khẽ mỉm cười nói: "Muốn biết câu chuyện xưa ẩn trong ngọn nến này không?"

"Nói đi, tôi muốn biết." Bác sĩ ôm tâm lý sắp nghe chuyện xưa, dù sao hôm nay cậu cũng không phải trực đêm, nghe một chút cũng không sao.

Nhìn ngọn nến cháy mà sinh ra khói chậm chậm bay lên, giọng ông chủ như xa xăm nói: "Chuyện này là một ngày nọ của hơn bảy trăm năm về trước..."

Trước kia có một ngọn núi, trên núi có một ngôi miếu, trong miếu có một hòa thượng. Nhưng trong câu chuyện xưa này, không có núi đã có miếu, trong miếu cũng không chỉ có một tiểu hòa thượng. Lúc ấy chiến tranh diễn ra liên miên, nạn đói xảy ra khắp nơi, rất nhiều người đã bị chết đói. Trong miếu có mấy tiểu hòa thượng trước đều ở chung nhà, thật sự không nuôi nổi mới đưa đến miếu quy y, cầu xin Phật tổ từ bi mới miễn cưỡng còn sống.

Nhân vật chính trong truyện là một tiểu hòa thượng. Tên gọi của tiểu hòa thượng là gì chính hẵn cũng không nhớ rõ, ngay cả phương trượng trông nom miếu cũng chỉ gọi hẵn là tiểu hòa thượng. Nhiệm vụ của hẵn là trông coi hương khói của thần điện. Bất cứ cúng nào cũng phải để cho đại điện tràn ngập hương khói, hương nến bất diệt.

Ban ngày có rất nhiều thiện nam tín nữ đến thắp hương, hẵn liền trốn dưới hương án ngủ, buổi tối thức cả đêm để trông coi đại điện, đốt thêm hương khói, thay nến.

Cho tới bây giờ cũng không ai nói chuyện với hẵn, hẵn cũng luôn trầm mặc ít nói, thậm chí khi niệm kinh cũng rất ít khi phát ra âm thanh, cho nên bị phương trượng nhận định là không có duyên với Phật tổ, bị đưa đến trông giữ đại điện vào buổi tối. Trong thế giới của tiểu hòa thượng, chỉ có hương khói ấm áp, cùng ánh nến nhảy nhót

Thời cuộc hỗn loạn, người đến dâng hương trong miếu ngày càng ít đi, nên nhang nến cũng ngày càng vơi dần. Để giữ cho hương khói không tắt, tiểu hòa thượng phải hạn chế đốt nến lên, nhưng đến cuối cùng, mỗi buổi tối không thể chỉ đốt một ngọn nến.

Cho đến một buổi tối nọ, tiểu hòa thượng lấy từ trong rương ra một cây nến cuối cùng, hẵn thổi một hơi thật dài. Ngày mai hẵn sẽ nói chuyện với phương trượng, trong miếu phải có thêm nến, nhưng trong miếu còn tiền để

mua sao? Tiểu hòa thượng một bên lo lắng, một bên vẫn đốt ngọn nến cuối cùng, cung kính đặt ở bên phải tượng thần Già Lam.

Sau đó, hắn vẫn như bình thường, chăm chú nhìn hình dáng ngọn lửa, cái gì cũng không muốn, đầu óc trống rỗng, ngẩn người.

"Này! Tiểu hòa thượng." Thanh âm phát ra từ phía trên, tiểu hòa thượng chậm rãi ngẩng đầu. Trên đầu của hắn có một người trong suốt, bay trên không trung. Tiểu hòa thượng nháy mắt thấy người trong suốt là nữ nhân. Nàng nheo ánh mắt hẹp dài, rũ mi mắt, từ trên cao nhìn xuống: "Tiểu hòa thượng, rốt cuộc thì nhân sinh dài bao nhiêu?" Thanh âm của nàng hư vô mờ ảo, tựa như vờn quanh những ngọn nến bình thường.

"Nhân sinh có lẽ chỉ vài chục năm." Tiểu hòa thượng sững sốt, ngơ ngác trả lời. Hắn rất ít nói chuyện, cho nên thanh âm khàn khàn, mang theo sự khẩn trương và lắp bắp. Nữ tử nhíu mày nhìn đôi mi liễu dài, mắt mở to hơn một chút, có hứng thú nhìn hắn: "Người đã đánh thức ta sao?"

"Đánh thức?" Tiểu hòa thượng ấp úng nói: "Nữ thí chủ, sao người lại ở trên cao như thế?"

"Người nghĩ ta là người? Ta không phải là người đâu. Người không sợ ta là quý sao?" Nàng nháy mắt mấy cái, nhan sắc khuynh quốc khuynh thành làm người ta xao xuyến.

Tiểu hòa thượng thành thật lắc đầu nói: "Nơi này là đại điện, yêu ma quỷ quái không thể vào được."

"Rất thành kính!" Nàng nhíu mày, liếc mắt nhìn tượng thần Già Lam, khinh miệt nhếch môi.

Tuy rằng tiểu hòa thượng gốc nhưng hắn không mù. Hắn thấy nữ tử này không có chân, nhìn xuống chút nữa thì chính là ngọn nến hắn vừa đốt lên, ngọn nến cháy làm khói dâng lên, thành hình dạng của nữ tử kia.

"Người là ngọn nến?" Tiểu hòa thượng lại dùng sức mở to hai mắt, cho rằng mình đang nằm mơ.

"Đúng vậy, ta chính là ngọn nến kia. Người có thể gọi ta là Chúc." Tiểu hòa thượng chăm chăm nhìn Chúc đang di chuyển giữa không trung, khói bay lên càng ngày càng nhiều, hình bóng của nàng cũng ngày càng rõ ràng. Da thịt trắng nõn như ngọc, một đôi mắt to tà mị như có thể câu hồn đoạt phách. Dáng vẻ uyển chuyển, dung mạo đẹp tuyệt sắc, tuy hẳn chưa từng thấy qua quần áo đắt tiền quý giá, nhưng quần áo nàng mặc như là gấm vóc, tựa như có sinh mệnh, vờn quanh thân nàng.

"Hi, tiểu hòa thượng, thích những gì người thấy không?" Trên không trung Chúc xoay tròn, nhẹ nhàng bay xuống dưới, đứng cao hơn tiểu hòa thượng một chút, nhìn xuống hẳn, khước môi dụ hoặc nói: "Chỉ cần người thổi tắt ngọn nến này, ta sẽ biến thành người thật xuống đó với người nha."

Thanh âm của Chúc như hoa trôi nước chảy, mềm mại lại thoải mái. Khói từ ngọn nến bay ra như những sợi tóc mỏng, vờn quanh hẳn. Hương thơm nhè nhẹ của nàng bay vào chóp mũi làm cho cả người hẳn lâng lâng, không biết đang ở nơi nào. Tiểu hòa thượng ngây người một lúc lâu sau mới hiểu yêu cầu của nàng, vội vàng lắc đầu nguầy nguậy.

"Không được." Hẳn chỉ nói nửa câu liền nhanh chóng ngậm miệng lại. Bởi vì hẳn thở ra khí làm cho nàng lay động.

Hẳn bình ổn hô hấp, sợ sẽ thổi tan nàng. Chúc bĩu môi, trừng mắt nhìn tiểu hòa thượng liếc mắt một cái, lại lần nữa bay lên cao đưa lưng về phía hẳn.

Tiểu hòa thượng cố gắng giữ đầu, hẳn không thể thấy vẻ mặt của Chúc như thế nào nhưng hẳn có thể tưởng tượng vẻ mặt vô cùng thất vọng của nàng. Hẳn muốn an ủi nàng nhưng lại không biết mở miệng thế nào. Nếu

không thì nàng sẽ thất vọng lâu lắm đâu, ngọn nến này trưa mai sẽ tàn, đến lúc đó ước nguyện của nàng sẽ đạt thành.

Cả buổi tối hôm đó, lần đầu tiểu hòa thượng hoàn toàn không nhìn ánh lửa kia, mà vẫn ngửa đầu nhìn bóng dáng của Chúc, ngay cả một chốc cũng không rời.

Sáng sớm hôm sau, tiểu hòa thượng mở to mắt, phát hiện ngọn nến đêm hôm qua hẵn đốt vẫn còn cháy dở. Nhưng kì quái ở chỗ, nó vẫn dài như thế, một chút cũng không ngắn lại.

Làm sao có thể? Tiểu hòa thượng dụi mắt, nhưng hình ảnh trước mắt hẵn cũng không hề thay đổi.

"Tiểu hòa thượng người thật là kì quái, lúc nhìn thấy ta người không hề sợ hãi nha, sao ngược lại lúc này lại kích động như vậy." Chúc nằm lên thanh xà của đại điện, vẻ mặt ghét bỏ nói.

Tiểu hòa thượng ngẩng đầu lên hỏi: "Ngọn nến này sẽ mãi mãi không tắt sao? Chúc gật gật đầu: "Ngọn nến này được làm từ mỡ của nhân ngư, đáng lẽ sẽ ở trong mộ của Tần Thủy Hoàng hàng vạn năm. Nhưng ta lại bị bỏ quên bên ngoài, không biết sao lại lưu lạc đến đây."

"Nhân ngư?" Tuy rằng kiến thức của tiểu hòa thượng không nhiều lắm, nhưng cũng biết nhân ngư là một loài cực kì xinh đẹp trong truyền thuyết, sống ở biển rộng, nửa thân trên là người, nửa thân dưới là đuôi cá... Tiểu hòa thượng nhìn Chúc đang ở trước mặt mình, khói nến tạo nên nửa người trên là hình người, nửa người dưới uốn lượn từ khói nến mà thành.

"Chúc, thì ra người là nhân ngư sao?"

Chúc không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ mỉm cười nói: "Tiểu hòa thượng, người hãy thổi tắt ngọn nến này đi, như vậy thì ta có thể vĩnh viễn được giải thoát rồi. Ta muốn phá hủy ngôi mộ của Tần Thủy Hoàng.

Tần Thủy Hoàng muốn trường sinh bất lão nhưng đời người chỉ sống được mấy chục năm thôi, hẳn cần gì phải để cho nhiều người như vậy phải chôn cùng hẳn?" Tiểu hòa thượng ngẩng đầu có chút mờ mịt, dường như hẳn cũng bị nụ cười của nàng mê hoặc, lại liếc mắt thấy nàng đang ở cạnh tượng thần của miếu.

"Tiểu hòa thượng, rất đơn giản nha, chỉ cần người thổi tắt ngọn nến này thôi." Chúc gấp gấp bay xuống dưới, thân thể mờ ảo vòng quanh tiểu hòa thượng. Bay qua bay lại, qua trái qua phải mà dụ dỗ.

Tiểu hòa thượng thấy dáng vẻ nàng đẹp mỹ miều ở trước mắt hẳn mà bay qua bay lại phiêu dật, vội vàng nhắm hai mắt lại, không để cho nàng nghe được thanh âm dao động của tim hẳn, tiểu hòa thượng bắt đầu thì thào tự niệm Kim Cang kinh.

"Nếu lấy sắc dụ ta, lấy thanh cầu ta là kẻ tà đạo, không thể gặp Như Lai..." Chúc dừng bay bỗng một chút hỏi: "Tiểu hòa thượng, người nói vậy có ý gì?"

"Tướng mạo đều như nhau, có hình dạng thần bí, nếu một người dùng nhan sắc dụ dỗ ta, ăn nói dụ dỗ để van cầu ta, là đã đi vào bàng môn tà đạo, không thể gặp Như Lai."

Chúc cười phá lên, tiếng cười động lòng người: "Tiểu hòa thượng, bình thường ai dạy người tụng kinh? Những lời này ý là: không thể dựa vào tướng mạo, thanh âm để tìm tâm Phật, bằng không sẽ đi vào tà đạo, không thể gặp Như Lai."

Tiểu hòa thượng nghe nhưng bán tín bán nghi, hẳn chỉ là một tiểu hòa thượng gác đêm, phương trượng nói tuệ căn của hẳn không cao, nên cũng không dạy hẳn về ý nghĩa của kinh văn. Chẳng qua hẳn chỉ nghe các sư huynh niệm nhiều lần nên biết vài câu, nhưng chưa hiểu rõ hết.

Chúc nhìn tiểu hòa thượng trước mặt, nhìn hẩn hẩn mắt nhưng ánh mắt lại rối loạn, buồn cười nói: "Kim Cang kinh còn có câu: "Nhân gian sinh sinh diệt diệt, đều là huyền ảo, nếu người có tướng mạo, tức bản lai diện mục, cho nên tu diện mục mới chính là chính đạo."

Tiểu hòa thượng ngây ngốc suy tư một lúc lâu không nhìn được mở mắt. Chúc yên vị đối diện hẩn, cả người nhẹ nhàng phiêu tán như khói. Nàng phát ra mùi hương uốn lượn phía trước, bay xung quanh triền miên. Sáng sớm từng tia nắng xuyên thấu qua thân ảnh của nàng, thẳng tắp soi rọi phía trên mặt đất.

"Cái gì là hư vô? Cái này là hư vô." Chúc thấy tiểu hòa thượng ngơ ngác nhìn nàng, không hờn giận bĩu môi: "Quả nhiên là tướng chi nhân sao? Như người mong muốn." Dứt lời, nàng hóa thành làn khói màu xanh trắng, một lần nữa biến đổi tướng mạo.

Mái tóc thả xuống, mặt đỏ, mặc áo màu lục. Cùng tượng thần Già Lam của miếu giống y như đúc.

"Thế nào? Tiểu hòa thượng? Ta chính là Bồ Tát, ta không cần cây nển của người, thôi đi." Chúc biến thành Bồ Tát nói liên tục, trong đại điện còn có tiếng vọng.

Tiểu hòa thượng nhìn ảo ảnh đó, một lúc sau mới nháy mắt mấy cái, hai tay chấp lại tạo thành hình chữ thập, chậm rãi tụng: "Nếu lấy sắc dụ ta, lấy âm thanh cầu ta, là người tà đạo, không thể gặp Như Lai..."

Một lúc lâu sau đó, trong đại điện có tiếng quát: "Đầu gỗ."

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Nến Nhân Ngư (2)

Từ đó về sau, cuộc sống của tiểu hòa thượng trở nên phong phú hơn. Thật ra hẳn chỉ là một tiểu hòa thượng bình thường, cuộc sống chỉ gói gọn trong Già Lam thần điện của ngôi miếu này, thời gian làm việc hay nghỉ ngơi cũng không có gì khác biệt. Nhưng bên cạnh hẳn có một ngọn nến hóa thành nữ nhân. Tuy rằng ước nguyện của nàng chỉ là mong hẳn thối tắt ngọn nến, nhưng hẳn không thể đáp ứng được. Hẳn tự nói với chính mình bởi vì nàng là ngọn nến cuối cùng trong miếu.

Cuối cùng cũng chỉ là một ngọn nến, lẳng lặng thắp sáng thần điện, không ai chú ý vì sao ngọn nến chưa từng ngắt lại, vì sao vĩnh viễn vẫn dài như vậy. Cái mà bọn họ chú ý đến là tượng thần Già Lam, là kinh Phật hoặc là ngày mai có thể hóa duyên đến no bụng.

"Tiểu hòa thượng, rốt cuộc nhân sinh dài bao nhiêu?" Đây là vấn đề Chúc thường xuyên hỏi, cũng là mỗi lần nàng xuất hiện đều hỏi vấn đề này.

"Có thể là vài chục năm." Tiểu hòa thượng luôn trả lời nàng như vậy.

Chúc nghe xong liền im lặng, nhưng mà cũng chỉ có thể im lặng nửa ngày, sau đó liền dụ hẳn thối tắt ngọn nến.

Có một lần hẳn bị nàng thuyết phục, nhưng khi hẳn bắt đầu cùng phương trượng nói chuyện thì phát hiện phương trượng đang rất buồn bã.

Hẳn không thể nói được, sinh không gặp thời. Nghĩa quân khởi nghĩa khắp nơi ngày càng nhiều, tất cả mọi người không ai trông rọt, không có lương thực để ăn. Không có lương thực thì càng muốn phất cờ khởi nghĩa.

"Hừ, một triều đại muốn thay đổi phải cần chiến tranh, nhưng khi có chiến tranh thì người gánh chịu lại là dân chúng." Chúc oán giận nói như thế.

Tiểu hòa thượng lắng lắng nghe, ở trong lòng lẩm bẫm hai lần, cái hiểu cái không. Hắn không hiểu được, nhưng có mấy người sư huynh không chịu nổi nữa, ném kinh Phật, hoàn tục gia nhập nghĩa quân.

"Tiểu hòa thượng, sao ngươi không đi theo bọn họ?" Chúc hỏi.

Tiểu hòa thượng ngửa đầu, hắn đã có thói quen luôn ngẩng đầu nhìn nàng, lúc đầu cổ rất mỏi nhưng theo thói quen hắn đã hình thành nên động tác này: "Ta không đi, nhiệm vụ của ta là không để cho hương khói của miếu bị tắt mất." Tiểu hòa thượng trả lời.

"Đầu gối, dù cho ngươi đi ta cũng không bị dập tắt. Ai, không nên không nên, vạn nhất nếu tiểu hòa thượng ngươi chết ở chiến trường, chẳng phải ta vĩnh viễn cũng không thể giải thoát sao? Ngươi còn ở chỗ này vẫn là tốt." Chúc oán giận đi tới đi lui. Nàng không thích tiểu hòa thượng không có chí lớn, lại sợ hắn tham gia vào nghĩa quân.

Tiểu hòa thượng yên lặng nắm tay lại, cảm thấy nàng thật ồn ào, lại thật đáng yêu.

"Tiểu hòa thượng, rốt cuộc nhân sinh dài bao nhiêu?" Mỗi ngày Chúc đều hỏi chuyện này.

"Có lẽ, là trong lúc ăn chén cơm." Tiểu hòa thượng nhìn đồ ăn trong chén ít dần, tự nhiên nói. Sau khi Chúc nghe xong, thời gian trầm mặc hơn trước rất nhiều.

Trong miếu có rất nhiều người, người quy y càng nhiều hơn. Rất nhiều người đến bước đường cùng liền quy y trở thành hòa thượng. Phương trượng rất từ bi, đều thu nhận bọn họ, tuy rằng ăn không đủ no, nhưng

những thứ được trồng trong chùa đã bắt đầu có thu hoạch, miễn cưỡng có thể duy trì được.

Tiểu hòa thượng bổng dưng có rất nhiều sư đệ, nhưng chức trách của hắn vẫn là gác đêm ở thần điện. Hắn vốn là một người dễ bị người ta lãng quên, nhưng các sư đệ cũng biết hắn. Bởi vì nếu ban ngày hắn không ngủ được thì hắn luôn ngồi trước bàn thờ, thành kính nhìn tượng thần Già Lam, không ai biết kì thật hắn xem tượng thần là khuôn mặt của nàng.

Trong miếu thường xuyên có khách hành hương đến cúng vái, nhưng ban đêm rất ít người đến khẩn cầu. Mỗi đêm, tiểu hòa thượng ngồi đối diện Chúc, không biết từ khi nào có một người xuất hiện. Người này mặc xiêm y màu đen, bộ dáng trông rất hư ảo, làm sao cũng không thể nhìn rõ được, nhưng làm người ta ấn tượng nhất chính là trên bộ xiêm y đen có một con rồng màu đỏ. Đầu rồng ở cổ tay áo bên phải, thân rồng uốn lượn ở cánh tay phải của hắn, đuôi rồng được thêu ở bả vai bên phải.

Đáng lẽ bình thường tiểu hòa thượng không nên nhìn chăm chăm người ta như thế, nhưng con rồng thêu đó nhìn rất sống động, làm cho hắn không nhìn được phải nhìn thoáng qua. Nhờ như vậy nên tiểu hòa thượng mới phát hiện vị khách hành hương này không nhìn tượng thần mà nhìn ngọn nến đang đặt trên bàn thờ.

"Ngọn nến này không tồi." Thanh âm trầm thấp cất lên.

Mí mắt tiểu hòa thượng hơi run một chút, không biết nên trả lời thế nào. Bây giờ Chúc không xuất hiện nên ngọn nến này nhìn qua cũng chỉ như những ngọn nến bình thường, vì sao hắn lại khen một ngọn nến như vậy?

"Tiểu hòa thượng, nếu người không muốn nó nữa, thì có thể đem nó cho ta." Người nam nhân đó ngoảnh đầu nhìn lại nói: "Đừng lo lắng làm sao tìm được ta, ngày mà người nghĩ không muốn nàng nữa, tự ta sẽ xuất hiện." Sau đó hắn lại nói ngọn nến rất tốt rồi rời đi. Tiểu hòa thượng đuổi theo,

cửa miếu rộng mở không có một bóng người. Nam nhân đó đi đến như gió, tiểu hòa thượng tưởng mình đã thấy quỷ thần. Mỗi ngày hăn đều ngủ không ngon giấc, mỗi ngày đều nhìn ngọn nến trên hương án, sợ không thấy nàng.

Tiểu hòa thượng đột nhiên được các sư đệ sùng bái. Hăn không biết vì sao bọn họ hỏi hăn về kinh Phật, hăn không biết giải thích thế nào, hăn vẫn thích cùng Chúc nói chuyện.

Tuy rằng hăn cùng Chúc nói chuyện, nhưng ba câu đều không ngoài chủ đề thổi tắt nến, nhưng hăn vẫn thích.

Tối ngày kia, hăn bị vài sư đệ quần lấy giảng kinh Phật, nói cho đến đêm khuya vẫn không muốn dừng lại. Các sư đệ biết chức trách của hăn là trông coi thần điện nên kêu Trọng Bát sư đệ xung phong thay hăn.

Tiểu hòa thượng muốn ngăn cản nhưng lại không có lí do. Hăn sợ người khác nhìn thấy Chúc, cũng sợ Chúc không cần hăn, hăn sợ mọi chuyện chỉ như một giấc mộng. Tâm lý phức tạp làm cho hăn không mở miệng được, lại bị các sư đệ quần lấy nói về kinh Phật cả buổi tối, thật ra là các sư đệ nói, hăn nghe.

Thật ra mà nói, hăn không có nghe, toàn bộ tâm trí đã không còn ở nơi này nữa.

Lúc tờ mờ sáng hăn liền chạy đến thần điện, phát hiện phương tượng đang nghiêm khắc răn dạy Trọng Bát sư đệ thay hăn gác đêm.

Tiểu hòa thượng cả kinh, tưởng phương tượng phát hiện ra Chúc, nhưng mọi chuyện so với tưởng tượng của hăn còn nghiêm trọng hơn. Đêm qua Trọng Bát sư đệ trực đêm nhưng ngủ quên, một con chuột leo lên bàn thờ đã cắn đậy ngọn nến.

Tiểu hòa thượng đau lòng như đã đánh mất thứ gì đó. Trọng Bát sư đệ bị phương tượng răn dạy trước mặt mọi người, tiểu hòa thượng chỉ hận người

đó không phải là mình.

Tối qua Trọng Bát sư đệ dùng chổi đánh tượng thần Già Lam ở miếu, (nói ngay cả đồ trước mặt tượng thần), sao có thể trông nom đền, trông nom thiên hạ? Không biết ở đâu Trọng Bát sư đệ tìm được một cây bút, viết ở phía sau tượng thần Già Lam mấy chữ "Sung quân ba ngàn dặm."

Tiểu hòa thượng thấy được nhưng hăn không lên tiếng ngăn cản, bởi vì từ đó về sau Chúc không xuất hiện nữa. Mặc dù tiểu hòa thượng không thấy Chúc nữa nhưng ngọn nến ngày vẫn cháy như thường, một chút đều không giảm bớt.

Tiểu hòa thượng chuyển chỗ bị chuột cắn qua bên trái, để sáp nến chảy xuống chỗ hỏng, nhìn qua tựa như ngọn nến mới. Không ai phát hiện vẫn là cây nến này, nhưng Chúc không xuất hiện, mỗi đêm tiểu hòa thượng vẫn trông chừng thần điện, hàng đêm nhìn ngọn nến.

Rồi một đêm, Chúc xuất hiện trước mặt của hăn, dung mạo như trước, diễm lệ bức người. Chẳng qua, tay áo bên trái của nàng như bị cái gì cắn đứt phân nửa, thay cho áo nàng làm một tầng sáp đỏ cực xấu.

"Đầu gỗ! Người nói đi! Sao người lại làm váy của ta như vậy?" Chúc oán hận nói. Tiểu hòa thượng ngây ngốc cười... Nàng còn tồn tại, thật tốt.

"Đầu gỗ, không phải người nói không có tiền mua hương khói sao? Nếu ta dạy cho người cách kiếm tiền, thì người sẽ kiếm được rất nhiều tiền, mua thêm nhiều hương khói cho miếu đúng không?" Có lẽ sự việc lần này làm cho Chúc hết hồn, nên nàng càng phải dụ dỗ tiểu hòa thượng.

Nhưng hương khói này không phải là nàng. Trong lòng tiểu hòa thượng nghĩ thế, chậm rãi lắc đầu.

Chúc tức giận làm loạn trong đại điện, sau đó đứng ở trước mặt tiểu hòa thượng, hỏi han: "Tiểu hòa thượng, vậy người muốn gì? Cái gì ta cũng có

thế cho người."

Muốn cái gì sao? Tiểu hòa thượng ngơ ngẩn nhìn mặt mày đẹp thanh nhã của nàng, mắt giật giật nhưng im lặng không nói.

Ngày hôm sau, Trọng Bát sư đệ lại chạy đến đây, nhỏ giọng hỏi han: "Sư huynh, sao huynh không đồng ý với nàng? Vàng bạc châu báu, quyền thế địa vị, huynh cũng không muốn?"

Tiểu hòa thượng cả kinh, biết Trọng Bát sư đệ đã nghe được câu chuyện hẳn cùng Chúc nói, hẳn thản nhiên trả lời: "Tiền tài là vật ngoài thân, nếu không thành tâm cung phụng Phật tổ, cái kia chẳng có ích gì?

Trọng Bát sư đệ im lặng rời khỏi.

Chúc vẫn không buông tha, vẫn thuyết phục tiểu hòa thượng thôi nển: "Tiểu hòa thượng, có rất nhiều người muốn làm hoàng đế, nếu người cũng muốn làm hoàng đế, ta sẽ chỉ cách cho người."

Tiểu hòa thượng thờ ơ. Chúc nghĩ hẳn không tin, liền kể lại quá trình làm hoàng đế. Thiên hạ đại loạn, nàng ở trong miếu nhưng có thể nói sự tình một cách rõ ràng, như thế nào trở thành hoàng đế, làm sao đạt thành, không bỏ sót gì cả.

Sau khi Chúc nói xong, nhìn tiểu hòa thượng không có chút phản ứng, nhất thời tức giận: "Tiểu hòa thượng, vừa mới phá hư áo của ta, vừa ở ngoài cửa nghe lén. Hiện tại có lẽ hẳn ta đã chuẩn bị hành trang rời đi, ngươi cam tâm để hẳn làm hoàng đế sao?" Chúc lười biếng ngồi trên hương án nói.

"Tần thất này lộ, thiên hạ cộng trục chi, vu thị cao tài tặc tức giả tiên đắc yên." [2] Tiểu hòa thượng suy nghĩ nửa ngày mới thốt ra được câu cổ văn này. Chúc xì một tiếng, cười, lần đầu cảm thấy tiểu hòa thượng này làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

"Trọng Bát xuất thân là người nghèo khổ, nếu hãn thật sự trở thành hoàng đế, cũng là phúc của dân chúng." Tiểu hòa thượng nói xong, tuy rằng không tin những gì Chúc nói lắm, nhưng nếu Trọng Bát sư đệ có thể làm hoàng đế thì ắt sẽ giúp dân chúng thoát khỏi thời kì loạn lạc thế này.

Chu Trọng Bát quả nhiên lãnh quân khởi nghĩa, đập tan nhà Nguyên, thành lập nhà Minh, lấy hiệu là Chu Nguyên Chương, lên làm hoàng đế. Mà ngôi miếu tiểu hòa thượng ở đó chính là Hoàng Giác Tự nổi tiếng thiên hạ. Từ đó về sau thần điện ngập tràn hương khói, khách hành hương đến không dứt, không bao giờ cần ngọn nến kia nữa, nó đã được thay bằng hàng trăm ngọn nến khác.

Sau khi tân đế đăng cơ không lâu liền giá lâm Hoàng Giác Tự, hạ lệnh tìm giữa hàng trăm ngọn nến phải tìm được ngọn nến bị chuột cắn dở.

Tiểu hòa thượng bị đưa đến trước mặt Trọng Bát, một quan binh tìm được ngọn nến đó, hãn lẳng lặng thắp lên. Đáy nến bị lấy xuống, lộ ra chỗ hỏng xấu xí đó.

"Người có thể làm cho nữ nhân kia xuất hiện lại không?" Trước kia là sư đệ, bây giờ là hoàng đế, Trọng Bát vội vàng hỏi. Tiểu hòa thượng thành thực lắc đầu, Chúc xuất hiện hay không là do ý của nàng, hãn không thể kiểm soát.

Hoàng đế nhíu mày, người xuất gia không nói dối, hãn cũng không truy hỏi lời nói này có phải thật không: "Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với ngọn nến này? Chẳng phải nữ nhân kia nói chỉ muốn tự do, muốn giải thoát chỉ cần thổi tắt ngọn nến hay sao? Sao trẫm không thể thổi tắt nó? Dùng bát nước cũng không thể dập tắt?"

Tiểu hòa thượng giật mình, thế mới hiểu vì sao Chúc vẫn quấn lấy hãn. Thì ra chỉ có người châm ngọn nến này mới có thể thổi tắt nó.

"Sư huynh! Mau nghĩ cách làm nàng xuất hiện đi, trẫm muốn gặp nàng." Hoàng đế còn gọi hắn là sư huynh, ít người được đãi ngộ như thế. Nhưng tiểu hòa thượng vẫn thành thực lắc đầu, hắn không làm được. Hoàng đế từng ở ngoài đại điện nghe Chúc dùng tiền tài dụ dỗ tiểu hòa thượng, biện pháp này tất nhiên không sử dụng được.

Nhưng hoàng đế còn muốn nghĩ biện pháp khác. Bị nhốt trong mật thất của Hoàng Giác Tự, tiểu hòa thượng bị roi da đánh đến người đầy thương tích, hoàng đế định làm như thế có thể ép Chúc xuất hiện, ở trong mật thất, ngọn nến vẫn lặng lẽ cháy sáng.

Tiểu hòa thượng cắn chặt hàm răng cố gắng không phát ra âm thanh, hắn không biết Chúc có nhìn đến hắn hay không, nhưng hắn không muốn nàng nghe được. Trọng Bát sư đệ đã thay đổi, tóc hắn không chỉ dài ra, mà hắn còn sửa lại tên. Cả con người hắn đều thay đổi, tâm tư nham hiểm, không từ thủ đoạn.

Hoàng đế nhốt tiểu hòa thượng trong mật thất, hắn ngắt xiêu. Khói nến bay phiêu đảng trước mặt hắn, hóa thành gương mặt của Chúc: "Tiểu hòa thượng, nhân sinh rốt cuộc dài bao nhiêu?" Hắn vẫn nghe được nàng hay hỏi như vậy.

Sao nàng lại thích hỏi vấn đề này? Tiểu hòa thượng mơ mơ màng màng nghĩ, cố gắng nói: "Nhân sinh... Trong lúc... Hô hấp."

Chúc cả kinh, ánh mắt trở nên phức tạp. Mà tiểu hòa thượng không có sức nhìn nàng, hai mắt nhắm nghiền lại.

Trong lúc hôn mê hắn nghĩ thấy mùi đàn hương quen thuộc, tiểu hòa thượng cố gắng mở mắt, thấy mình bị khói nến vây quanh. Hắn còn nằm ở trong mật thất, da thịt rách, đau đớn thấu xương nhưng hắn vẫn nở nụ cười, bởi vì trên bàn còn có ngọn nến ấy.

Hắn không nhìn thấy thân ảnh của Chúc, xung quanh đây chỉ thấy khói, nhưng hương nến làm hắn tỉnh dậy, ngọn lửa lay động, Chúc trở nên dài nhỏ uốn lượn theo khe cửa chui ra ngoài. Là Chúc chỉ cho hắn con đường thoát, tiểu hòa thượng cố sức đứng lên. Tuy rằng mỗi ngày hắn đều ở trong thần điện, nhưng từ nhỏ hắn đã ở đây cho nên quen thuộc từng ngõ ngách.

Có lẽ là trời phù hộ, có lẽ là không ai quan tâm hắn, tiểu hòa thượng đem thân thể bị thương nặng cùng ngọn nến đi ra ngoài: "Vì ta mà người phải rời xa ngôi miếu đã ở nhiều năm, người không hối hận sao?" Chúc bay bổng bên cạnh hắn, mờ ảo hời hợt.

"Không hề." Ban đêm tối đen, tiểu hòa thượng cầm ngọn nến chạy vào trong núi. Ngôi miếu kia vì sự đệ đã thay đổi. Hắn nhớ đến tượng thần bằng vàng ròng cảm thấy không khỏi buồn rầu. Mặc dù bề ngoài đẹp đẽ nhưng bên trong vẫn là pho tượng rách nát.

"Thôi tắt ta đi, nếu không bọn họ dựa vào ánh sáng sẽ tìm ra người." Chúc ở bên tai tiểu hòa thượng khuyên nhủ. Lần đầu không phải vì mình, mà vì gốc tử này.

Tiểu hòa thượng nhìn nàng thật lâu, rốt cuộc giơ tay lên. Trên khuôn mặt Chúc xẹt qua sự thoải mái cùng phức tạp, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Rốt cuộc đã xong. Nàng luôn nghĩ đến thời khắc này, vì sao có thể bỏ qua? Trước mắt Chúc hiện lên hình ảnh lần đầu gặp tiểu hòa thượng, đó là lúc hắn còn nhỏ... Sau một lúc sau, Chúc không cảm thấy có gì thay đổi. Nàng khó hiểu mở hai mắt, trước mặt nàng là một mảnh tối đen không có ánh lửa, nàng lại nương theo ánh trăng để nhìn cho rõ.

Từng đợt khói nhẹ dâng lên từ bàn tay hắn, hắn đang dùng bàn tay bao ngọn nến lại. Ngọn lửa vô tình thiêu đốt bàn tay hắn, ở khe hở có thể nhìn thấy ánh lửa cháy bập bùng.

"Vì sao?" Chúc vội vàng bay đến bàn tay hãn, muốn đem bàn tay hãn đi nơi khác nhưng nàng bất lực phát hiện tay mình vừa đụng vào hãn liền biến thành làn khói nhẹ. Trán tiểu hòa thượng ướt đẫm mồ hôi, đau đến mức mặt mũi vụn vụn nhưng vẫn cười tươi. Chúc ngây dại, lúc này nàng mới để ý, trong trí nhớ của nàng, tiểu hòa thượng đã lớn rồi.

Trong tri thức, hãn đã trở thành một nam nhân tuấn tú, vẻ mặt non nớt đã được thay thế bằng vẻ kiên định. Mồ hôi chảy xuống khuôn mặt, có thể tưởng tượng hãn đã chịu đau đến mức nào.

Nhưng hai mắt của hãn vẫn cười với nàng. Chúc đột nhiên nhớ đến, đã nhiều năm như vậy, tiểu hòa thượng vẫn như thế này. Ở trong miếu, hãn là người thành tín nhất, vẻ mặt hững hờ, nhất là ánh mắt nhìn xa xăm, có cảm giác trống vắng. Giống như không có cái gì để trong mắt, lại giống như mọi thứ đều ở trong mắt. Nhưng mỗi lần nàng hiện ra trước mắt hãn, ánh mắt của hãn thay đổi, trở nên ôn nhu như nước.

"Chúc, ta biết nàng muốn được giải thoát. Ta không biết nàng là gì, nhưng với ta mà nói, nàng còn sống. Sao ta có thể sát sinh?" Thanh âm dịu dàng của tiểu hòa thượng vang lên, hãn cười cười: "Ta không bảo vệ được nàng, nên sẽ đem nàng cho người có thể bảo vệ nàng... Nàng đừng giận..."

Cái gì? Hãn nói gì đó? Tiểu hòa thượng luôn ít nói bỗng dưng hôm nay nói nhiều như thế làm Chúc không thể hiểu. Nàng không hiểu... Sau đó trong tầm mắt nàng xuất hiện một con rồng.

"Mong người chiếu cố nàng." Tiểu hòa thượng ngẩng đầu, trịnh trọng nói với người nào đó. Không nói chuyện, con rồng đỏ phía trước gật gật, cầm ngọn nến trong tay hãn. Ánh lửa nhỏ rời khỏi bàn tay hãn, lúc này Chúc mới phát hiện, con rồng màu đỏ thẫm là do tay áo của một người. Áo đen tơi tơi, bởi vì được làm rất tinh xảo mà ngỡ như thật.

Nhìn con rồng rất sống động, đầu rồng ở cổ tay áo giống như bất cứ lúc nào có thể bay ra. Chúc không biết vì sao nam nhân ăn mặc như vậy lại xuất hiện ở đây. Nhưng khi hắn cầm ngọn nến, nàng run rẩy một cái. Trong đêm đen, ngọn nến như ở trong miệng rồng.

"Tiểu hòa thượng." Chúc bất chấp quần lấy tiểu hòa thượng, nhưng ngọn nến dần xa, khói nến cũng dần tan, nàng trở nên trong suốt. Nàng không cam lòng! Hắn dựa vào cái gì mà thay nàng làm chủ? Hắn cũng chỉ là một tiểu hòa thượng.

"Nhân sinh, đến tột cùng là dài bao nhiêu?" Tiểu hòa thượng phun ra một ngụm máu, đứt quãng hỏi han. Chúc ngây ngẩn cả người, vấn đề này nàng luôn hỏi hắn, hiện giờ hắn hỏi lại nàng, nhất thời không thể trả lời được.

Tiểu hòa thượng nhìn nàng, ôn nhu cười "Nhân sinh ở giữa hai ta." Chúc sửng sốt, khói nến không tạo được hình dáng của nàng, đột nhiên hướng về ánh lửa chạy đi.

Bây giờ Chúc, một lần cuối cùng nhìn tiểu hòa thượng.

"Chuyện xưa đã kể xong? Bác sĩ dựa vào tường, thấy ông chủ không có ý nói nữa, ngạc nhiên hỏi ngược lại.

"Đã xong rồi." Ông chủ gật đầu.

"Còn kết thúc?" Bác sĩ nghiêng răng nghiêng lợi: "Những câu chuyện xưa không phải đều có cái kết viên mãn an ủi người đọc sao?"

"Kết thúc? Đó là kết thúc."

"Tiểu hòa thượng kia đã chết?"

"Tiểu hòa thượng không phải thần tiên, tất nhiên sẽ chết, nhưng lúc đó hắn ngắt đi mà thôi. Chu Nguyên Chương không tìm được ngọn nến, nên

phải tha cho hắn. Tiểu hòa thượng trở lại Hoàng Giác Tự, tiếp tục trông chừng hương khói, mỗi ngày hắn đều châm vô số hương nến, nhìn hương nến cháy, lại cảm thấy cô đơn vì không có cây nến kia." Ông chủ tự nhiên nói.

"Còn kết thúc? Kết thúc đâu?" Bác sĩ nóng lòng hỏi.

"Cuối cùng tiểu hòa thượng biến thành lão hòa thượng. Lão hòa thượng đã chết."

Bác sĩ không nói gì nữa nhìn ông chủ tiệm, đứng ở đây nghe chuyện xưa quả thật ngu ngốc.

"Rất giả, chuyện mấy trăm năm trước, còn nhắc đến Chu Nguyên Chương? Làm sao cậu biết rõ như thế? Còn nữa, người mặc y phục hình rồng không phải cậu?" Bác sĩ nhìn ông chủ chăm chăm, hắn thấy con rồng kia ở trên lưng, mà trong câu chuyện xưa lại ở trên tay phải.

Bác sĩ cố gắng nhớ lại, ra vẻ mặc kệ rồng thay đổi thế nào, con rồng vẫn luôn trên áo ông chủ, giống như muốn nuốt chửng hắn.

Ông chủ cười bí ẩn, không trả lời, chỉ nhìn chăm chú ngọn nến kia, cũng không biết là đang nói với ai: "Có đôi khi vinh hoa phú quý, thiên hạ chí tôn cũng không bằng một người yêu người thật lòng."

Ngọn lửa bỗng dưng cháy mãnh liệt, ông chủ xoay người nói: "Đi thôi, xem bữa sáng còn ăn được không. Nếu không chúng ta đi ra bên ngoài ăn. Đương nhiên, cậu mời."

Bác sĩ bất đắc dĩ bĩu môi. Không biết lúc nào ông chủ mới thôi láu lỉnh. Đi trước, cậu không nhịn được quay đầu nhìn ngọn nến đang thiêu đốt kia, nhìn thế nào cũng chỉ là một ngọn nến bình thường mà thôi.

Cậu nhún nhún vai, thì thào lẩm bẩm: "Không biết tiểu hòa thượng nghĩ thế nào, rõ ràng là thích mà không nói ra. Tôi điên rồi, sao tin tưởng vào câu chuyện này. Cậu đi ăn cơm ở đâu vậy? Đắt quá tôi không mời nổi."

Cửa đóng.

Ngọn lửa giật một cái.

Một giọt nến trong suốt nhỏ ra, theo thân nến, chậm rãi chảy xuống dưới.

[2] Tần thất kỳ lộc, thiên hạ trực chi, cao tài tật túc giả tiên đắc: Nhà Tần để xông măt con hươu, thiên hạ đuổi bắt, ai có tài cao và nhanh chân sẽ bắt được trước. Ở đây ý chỉ trong cuộc chơi ai có tài và nhanh nhẹn sẽ được thắng trước.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hoàng Lương Chấm (1)

Gần đây bác sĩ ngủ không đủ giấc, thật sự là rất thiếu ngủ, bởi vì cậu mê chơi internet, nói đúng ra là mê game SNS (game trên mạng xã hội.). Cả ngày thường trộm đồ ăn, mua bán bạn bè, đoạt máy móc... Loại trò chơi này gần đây rất thịnh hành trên internet, hàng ngàn người nghiện nó, làm người ta trở nên phóng khoáng lạc quan, bác sĩ cũng là một trong số đó.

Bác sĩ luôn là một người ưu tú, dù làm bất cứ chuyện gì cũng phải làm được tốt nhất. Cho nên, đặt đồng hồ báo thức để nửa đêm đi trộm đồ cũng có thể làm được, nhưng gần đây cậu không cần đặt đồng hồ báo thức, đến lúc đi trộm đồ sẽ tự động tỉnh lại, nhiều lúc thức luôn cả đêm.

Bởi vậy lúc trực ban luôn buồn ngủ cũng không có gì lạ.

"Này, mau đứng lên, đã họp xong rồi." Có người cầm ống nghe khám bệnh gõ đầu bác sĩ, từng chút một không biết mệt.

Bác sĩ khó khăn dựa bàn đứng lên, miễn cưỡng ngáp một cái. Người to con đứng trước cậu là bạn tốt thời đại học, sau khi tốt nghiệp hai người vào cùng một bệnh viện. Người này lớn hơn cậu hai ngày, họ Thuần tên Qua. Bác sĩ gọi anh ta là Thuần ca, nhưng mỗi khi ở bệnh viện kêu Xuân ca, anh ta đều quay lại nhìn.

"Ngày hôm qua cậu lại đến muộn sao? Sao tinh thần không tốt?" Thuần Qua quan tâm hỏi: "Vừa rồi lúc đang họp, nhìn ánh mắt của trưởng khoa, giống như hận không thể ném cậu lên bàn mổ để giải phẫu sống."

Bác sĩ vò tóc đang rối, cười to lên: "Đó là bởi vì sáng sớm ông ấy phát hiện bị tôi trộm đồ?" Trưởng khoa của bọn họ là một người đàn ông trung

niên trông rất nghiêm túc, bọn họ thường xuyên nói giỡn sau lưng trưởng khoa, nhưng không ai nghĩ tới, trưởng khoa trang nghiêm như vậy lại cùng mọi người chơi trò chơi internet.

"Cậu..."Thuần Qua đành lắc đầu, muốn nói vài câu lại cảm thấy những lời nên nói thì trong mấy ngày qua cũng đã nói rồi, lại thở dài nói: "Cậu hãy chú ý một chút, nghề của chúng ta cần phải tập trung, cần phải có kỹ năng, cậu cứ muốn đi trộm đồ thì làm sao."

Ánh mắt Thuần Qua lộ vẻ lo lắng, đã biết bác sĩ mười năm rồi, biết trong khoảng thời gian này tinh thần cậu ấy không ổn định. Anh ta biết rõ nguyên nhân từ đâu, ở chỗ nào. Nói chung là tháng trước khi phẫu thuật có chuyện ngoài ý muốn, bởi vì sự sai lầm của bác sĩ mà làm cho bệnh nhân xuất huyết rất nhiều.

Tuy rằng bệnh nhân đã phục hồi bình thường, cũng đã xuất viện rồi, nhưng bác sĩ vẫn không ổn định lại tinh thần, thậm chí bắt đầu chơi trò chơi internet mà mình luôn chán ghét, quả thật không hề giống bình thường. Thuần Qua muốn khuyên cậu bạn thân vài câu nữa nhưng lời nói đến miệng vẫn biến thành tiếng thở dài. Bác sĩ cúi đầu cười gượng hai tiếng, trong lòng người ta nghĩ gì cậu biết rõ, nhưng sao Thuần Qua biết cảm nhận của cậu chứ? Người chưa từng trải qua chuyện này không có tư cách dạy bảo cậu. Tuy rằng trưởng khoa cũng đã cố ý tìm cậu nói chuyện, nói việc phẫu thuật phát sinh tình huống ngoài ý muốn là không thể tránh khỏi, nhưng đối với người yêu cầu mọi thứ phải hoàn mỹ như cậu mà nói, đây là một vết nhơ không thể xóa sạch.

"Cô ấy lại đến nữa..." Thuần Qua nhìn thoáng qua cô gái đang đứng trên hành lang, đành lắc đầu. Bác sĩ tựa vào ghế bắt đầu vò tóc, đột nhiên nhíu mi. Cô gái trẻ kia là người cậu phẫu thuật thiếu chút nữa hại chết, tuy rằng đã xuất viện nhưng cô ta biết phẫu thuật không thuận lợi cho nên mỗi ngày đều đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe.

Đương nhiên cậu là người có trách nhiệm, kiểm tra sức khỏe là việc thường xuyên, không có gì có khăn, nhưng mỗi lần thấy ánh mắt cô nhìn cậu chăm chú, trong lòng lại tự trách mình.

Sao cô ấy không trách mình? Bác sĩ biết tinh thần mình suy sụp. Khi bắt đầu theo học ngành y cho đến hiện tại, lòng cậu căng như dây đàn. Người ngoài không biết cậu chịu nhiều áp lực đến thế nào, lúc nào tinh thần cũng giống dây đàn bị kéo căng ra. Không cần chặt đứt cũng đã không chịu đựng được, cậu thở dài một hơi, đứng lên tươi cười đi đến chỗ cô gái.

Lúc tan tầm, bác sĩ có thói quen đi đến Á Xá, thật ra quan hệ giữa cậu và ông chủ không phải thân quen lắm, nhưng mỗi khi đẩy cửa đi vào, thấy rất thích nơi này.

Đối với đồ cổ cậu không biết gì cả, nhưng ông chủ của Á Xá rất gần gũi. Cậu nhớ rõ hai năm trước vừa tốt nghiệp nên đến bệnh viện thực tập, áp lực rất lớn, không biết vì sao đối với ông chủ rất tin tưởng, đem mọi chuyện nói ra, mà vẻ mặt ông chủ vẫn mang theo ý cười, không có nửa phần mất kiên nhẫn.

Từ đó về sau Á Xá chính là nơi cậu hay lui đến, có đôi khi chẳng cần nói gì cả, chỉ cần lẳng lặng ngồi trong cửa hàng cũng làm cho thể xác và tinh thần cảm thấy thư thái. Nhưng nói đến cũng rất kì quái, từ đầu đến cuối cậu đến Á Xá nhưng không mua gì cả, ông chủ cũng luôn vui vẻ, nếu là người khác thì đã đuổi cậu đi lâu rồi.

Vừa nghĩ đã đi đến đây, vừa thấy được bảng hiệu Á Xá cổ kính, đẩy cửa gỗ khắc hoa nặng nề ra. Dường như cậu thấy một thân ảnh màu trắng ở góc đường, nhưng lúc cậu nhìn kỹ lại thì chẳng thấy gì. Chắc là ảo giác, bác sĩ cười cười, bước vào Á Xá.

Sau khi cậu đi vào Á Xá, bóng người mặc đồ trắng kia từ góc đường xuất hiện. Là một cô gái, cô thấy nơi bác sĩ lui đến, vẻ mặt phức tạp, nếu lúc này

bác sĩ nhìn lại sẽ thấy người đó chính là nữ bệnh nhân mà mình phụ trách.

Bên trong Á Xá vẫn rất âm u, mùi trầm hương mê người bao phủ nơi đây, bác sĩ hít một hơi thật sâu. Cậu còn tưởng mình yêu nhất là mùi mã lâm, không nghĩ đến mùi trầm hương cũng làm tâm trạng của cậu yên ổn hơn.

"Hoan nghênh quang lâm." Ông chủ vẫn ngồi ở quầy, buông quyển sách trên tay nở nụ cười. Ông chủ vẫn mặc loại y phục thời Đường màu đen, con rồng màu đỏ thẫm ở trước ngực trái của hắn, thân của con rồng uốn lượn quấn quanh hông của hắn hai vòng, đầu ở phía ngực trái hắn nhe răng trố mắt, biểu lộ rất hung ác. Xem ra ông chủ có rất nhiều loại quần áo này, bác sĩ nhàn nhạt nghĩ.

"Xem ra tinh thần của cậu không tốt lắm, có gì phiền lòng sao?" Ông chủ trẻ tuổi trên mặt hiện ý cười càng sâu, ánh mắt như xem thấu tâm tư của bác sĩ, nhưng không vạch trần ra.

"Ai, chỉ là buổi tối ngủ không ngon nên hơi mệt." Bác sĩ làm vẻ cợt nhả, đặt mông ngồi trên ghế ở quầy tính tiền, lúc ngồi xuống không quên thả lỏng động tác, cậu nhớ rõ cái ghế dựa này hình như làm bằng gỗ cây lê, là đồ dùng trong nhà thời Minh, rất đắt tiền.

Nhưng cậu không biết có phải hàng thực không, theo như lời ông chủ nói, mỗi đồ vật trong này đều có lịch sử lâu đời, đều là vô giá, ngay cả chiếu sáng trong phòng cũng dùng đèn dầu, cậu không hề thấy nguồn điện trong đây.

Đây là niên đại nào? Thế giới này còn có người không cần dùng điện sao?

Ông chủ trầm ngâm một chút liền hỏi ngược lại: "Ngủ không được sao?"

"Đúng vậy, ở nơi này cậu có cái gì có thể giúp ngủ ngon hơn không?" Bác sĩ nửa đùa nửa thật hỏi han, cậu là bác sĩ, sẽ không tùy ý uống thuốc ngủ, nhưng ngủ không ngon giấc đã ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của cậu. Trước kia cậu ngủ rất ngon, nhưng bắt đầu từ tháng trước, mỗi buổi tối đều giật mình thức giấc rất nhiều lần, có nhiều lần mơ thấy cảnh phẫu thuật bất trắc lần trước, cô gái kia máu me đầy người nằm dưới dao phẫu thuật của cậu.

Đương nhiên, đối với ông chủ cậu không ôm hy vọng quá lớn, chỉ thuận miệng hỏi thôi. Không nghĩ đến ông chủ trả lời rất nhanh: "Ngủ say thì không có, nhưng tôi có một chiếc gối giúp ngủ nhanh hơn."

"Thật không?" Bác sĩ không tin hỏi han.

"Có nghe qua giấc mộng hoàng lương chưa?" Ông chủ xoay người vào trong, nhưng âm thanh không ngắt quãng truyền tới: "Thời Đường có một thư sinh tên là Lô Sinh, lúc đi lên kinh ứng thí, ngủ trọ tại khách điếm trên đường thì gặp một người đạo sĩ tên Lữ Ông. Lô Sinh xúc động kể cho đạo sĩ nghe cả đời đầy khốn cùng và thất vọng của mình. Sau khi Lữ Ông nghe xong lấy một chiếc gối cho Lô Sinh nói: "Buổi tối khi đi ngủ hãy lấy chiếc gối này gối đầu, nói là khi nằm mơ sẽ vừa lòng đẹp ý. Lúc này trời đã tối nên chủ khách điếm bắt đầu chuẩn bị cơm."

"Chuyện này tôi nhớ rõ." Bác sĩ nói tiếp: "Sau đó Lô Sinh dùng gối đầu ngủ, trong mơ hắn đậu tiến sĩ, cưới được phu nhân xinh đẹp, được làm Tiết Độ Sứ, đánh thắng trận, cuối cùng làm Tế Tướng, hưởng hết vinh hoa phú quý, cuối cùng con cháu đầy đàn. Lúc hắn hơn tám mươi tuổi bị bệnh nặng, mắt thấy sẽ chết, đột nhiên bừng tỉnh mới biết đó là một giấc mộng."

"Mà khi đó ông chủ khách điếm nấu cơm vẫn chưa chín." Ông chủ đi vòng từ sau bình phong bằng ngọc thạch ra, trong tay cầm một chiếc hộp gấm. "Đây là giấc mộng Hoàng Lương, mà cái này, đó là khi Lữ Ông đưa cho Lô Sinh cái gối này, gọi là Hoàng Lương chằm."

Thiếu chút nữa bác sĩ cười ra tiếng, chẳng qua đây chỉ là một câu chuyện xưa, lịch sử có Lô Sinh hay không đâu ai biết. Mà như thế nào hẳn lại có cái gối này? Nhưng bác sĩ vẫn nể mặt ông chủ, không có cười ra tiếng. Tuy rằng không tin, nhưng khi ông chủ mở hộp gấm ra, bác sĩ vẫn đi đến nhìn thoáng qua.

Là một từ chằm [1] bằng gấm sứ, màu men sứ trong suốt, chất như ngọc bích, vừa thấy liền biết là đồ tốt. Bác sĩ biết mình là người thường, căn bản xem không hiểu cái gối này có gì đặc biệt, nhưng một chút cậu cũng không biết: "Từ chằm? Cái này có thể ngủ thoải mái sao? Ngủ bằng cái này, có thể cả đêm tôi cũng không ngủ được."

"Cậu lấy về thử đi, cái gối này cho cậu mượn vài ngày, chỉ cần bảo quản cẩn thận là được." Ông chủ mỉm cười, lại nói: "Nhưng mà phải để ý, nếu giật mình tỉnh giấc thì đừng dùng gối này ngủ tiếp, nếu không mộng đẹp sẽ trở thành ác mộng, ác mộng sẽ biến thành sự thật." Tuy rằng bác sĩ không tin tất cả, nhưng thịnh tình không thể chối từ, lại là mình khơi mào, sao có thể cự tuyệt được? Cho nên chỉ có thể nói tiếng cảm ơn, ôm hộp gấm chuẩn bị rời đi. Lúc đi đến cửa, cậu đột nhiên nhớ đến một việc, hỏi: "Đúng rồi, trong giấc mộng Hoàng Lương, kết cục của Lô Sinh là gì?"

Ông chủ cười rộ lên, đôi mắt phượng nhíu lại, bí hiểm nói: "Trải qua giấc mộng Hoàng Lương, Lô Sinh hoàn toàn thông suốt, không vào kinh ứng thí nữa mà tiến vào thâm sơn tu đạo."

Tay bác sĩ run lên, thiếu chút nữa hộp gấm trên tay đã rơi xuống mặt đất.

Về đến nhà, trước tiên là Apache lắc đầu vẫy đuôi chạy ra đón cậu, tùy tiện cắn cơm, nghiên cứu hồ sơ bệnh nhân, một lúc sau bác sĩ nhin không được nữa mở máy tính ra chơi game.

Trưởng khoa trồng rau nên cậu trộm được tám cây cà rốt, bác sĩ đắc ý cười. Trưởng khoa lấy ảnh đại diện là một đứa bé, bác sĩ biết đây là đứa

con nhỏ năm tuổi của trưởng khoa. Cậu tìm kiếm trưởng khoa trong trò chơi, bỏ ra năm ngày mới tìm được.

Vừa lúc cậu định thoát ra, thì có thông báo từ hệ thống. Bác sĩ vừa mở ra thì thấy yêu cầu kết bạn, hình đại diện của đối phương là hình ảnh rất nghiêm túc như trong giấy tờ.

"Không nghĩ cậu cũng bắt đầu chơi." Sau khi xem xét bác sĩ cười thầm, phát hiện tài khoản đối phương mới đăng kí, cấp rất thấp, vườn rau cũng không có gì để trộm. Bác sĩ xấu xa cười cười, mở ra trang mua bán bạn bè, mua Thuần Qua với giá thấp. Loại trò chơi này, vẫn là phải biết giờ trò mới vui. Cậu lại quay về nhà mình trồng rau, đoán chừng củ cải, bắp, cà chua, dâu tây sắp trưởng thành, đêm nay không có thu hoạch.

Hy vọng hôm nay có thể ngủ một giấc tới sáng, sau khi tắm xong, đi đến trước giường, đột nhiên nhớ đến ông chủ tiệm có đưa cho mình một cái từ chằm.

Thử xem một chút cũng không có sao? Bác sĩ mở hộp gấm ra, thật cẩn thận đặt từ chằm lên giường, do dự một lát mới nằm lên.

Hơi lạnh, còn rất cứng, nhưng từ chằm được làm cho lồi xuống phù hợp với gáy của cơ thể, nên bác sĩ cảm thấy rất thoải mái, không lâu sai liền ngủ rất say.

Bác sĩ mở hai mắt, phát hiện đồng hồ treo tường mới chỉ mười một giờ, chẳng qua cậu chỉ ngủ hơn hai tiếng thôi, nhưng giấc ngủ rất tốt, cũng không cảm thấy đau đầu, xem ra từ chằm này cũng rất hiệu quả.

Apache nằm dưới giường ngủ ngẩng đầu nhìn chủ nhân, lại thay đổi tư thế tiếp tục ngủ. Bác sĩ có cảm giác đói bụng, đi vào bếp lấy ra đồ hôm qua chưa ăn xong, khi mở tủ lạnh ra không khỏi sửng người.

Ở trong tủ lạnh có tám củ cà rốt được đặt ngay ngắn, trên đó còn dính bùn đất, còn dính nước, từng giọt nước nhỏ giọt rơi xuống, không nhiều không ít, vừa đủ tám củ, bác sĩ sửng sốt, đóng tủ lạnh lại, chắc là ảo giác? Cậu khủng hoảng, nhớ rõ buổi tối đi về không có mua cà rốt mà.

Cậu ghét ăn cà rốt nên không thể nào mua cà rốt được. Bác sĩ hít một hơi dài, lại mở tủ lạnh, tám củ cà rốt vẫn nằm yên trong đó. Rốt cuộc đây có chuyện gì? Sao tủ lạnh nhà mình lại tự động sản xuất dưa rau? Thân hình bác sĩ run lên, đem ý nghĩ vừa nháy lên trong đầu gạt đi.

Có lẽ mình đã quên? Bác sĩ dẹp ý nghĩ miên man của mình, lấy cà rốt từ trong tủ lạnh ra, đưa đến gia đình hàng xóm ở dưới lầu, có lồng sắt nuôi mấy con thỏ. Khi cậu trở về nhà lại phát hiện hình như trong nhà có người.

"Ai?" Bác sĩ cầm cán ô để bên cạnh lên.

"Chủ nhân, tôi mang cho người bữa ăn khuya." Thuần Qua mặc tạp dề, vẻ mặt tươi cười đem chén đĩa từ phòng bếp đi ra. Anh ta cao to lực lưỡng, không nên mặc tạp dề, mà lại mặc một cái tạp dề màu hồng phấn ở rìa hình hoa sen rất hoa lệ, bên ngực còn có một con cừu rất lớn tỏ vẻ vui vẻ, không hề vừa người. Vẻ mặt cương nghị còn lộ vẻ từ mẫu mà tươi cười, làm cho bác sĩ nổi hết da gà.

"Cậu... Cậu gọi tôi là gì?" Nhất thời bác sĩ không biết mình nên buông ô trong tay ra hay cầm chắc một chút, hay mà đập lên đầu Thuần Qua?

"Chủ nhân. Không phải người mua tôi sao? Tôi đã làm cơm chiều cho người, mau đi ăn đi." Thuần Qua rút ô trong tay bác sĩ ra, dẫn cậu đến trước bàn ăn, ấn vai cậu, không để cậu từ chối mà ấn cậu xuống ghế, nhìn cậu lấy lòng. Bác sĩ chết lặng nhìn bữa tối phong phú trên bàn, nghe mùi đồ ăn tỏa ra, lại hoàn toàn không cảm thấy đói. Đây là giỡn sao? Nhưng trên mặt Thuần Qua không có vẻ gì đáng nghi. Nói như vậy thì đây là thật? Bác sĩ chỉ cảm thấy yết hầu khô cạn, tay chân lạnh lẽo, thật là khủng khiếp.

"Chủ nhân không hài lòng sao? Tôi muốn chủ nhân tốt, người muốn làm cái gì? Spa? Đấm lưng? Bóp chân? Cắt móng tay?" Thuần Qua khó xử cúi đầu, cong miệng, lộ ra dáng vẻ con gái đáng yêu.

Trò chơi này quả thật có một mục là nô lệ có thể đòi chủ nhân tốt... Cậu đang suy nghĩ gì thế này? Bác sĩ rùng mình một cái, bởi vì Thuần Qua đã quyết định làm spa. Ngất. Anh ta cũng không thể đổi thành nô lệ nữ? Bác sĩ liều mạng giãy giụa, mà Thuần Qua giống như không đạt được mục tiêu sẽ không bỏ cuộc, thể trạng bác sĩ không phải đối thủ của anh ta, mà Apache cũng không giúp đỡ chủ nhân, ngược lại hứng chí nhìn chăm chăm, không sủa lên cũng không ủng hộ chủ nhân, giống như đang giúp đỡ Thuần Qua.

Hai người đang dây dưa, đột nhiên Thuần Qua dừng lại, đứng thẳng người, cời tạp dề trên người. Theo phản xạ bác sĩ lui về phía sau vài bước, phòng bị nhìn anh ta, giống như thăm thiết hỏi: "Cậu muốn làm gì?"

Thuần Qua tiếc nuối nói nói: "Thật đáng tiếc, tôi đã bị người khác mua đi rồi, phải chạy nhanh đến nhà tân chủ nhân." Nói xong một khắc cũng không ngừng lại, xoay người bước đi, đầu bác sĩ đầy hắc tuyến, nghe tiếng cửa đóng, cậu chạy nhanh đến khóa trái cửa, lại quay về phòng ngủ, mở máy tính lên.

Lên mạng vào trang trại lại đến trang chủ, quả nhiên một tên nô lệ cậu cũng không có, Thuần Qua đã bị chủ nhiệm mua đi, chẳng lẽ trẻ thể này Thuần Qua còn muốn đi đến nhà trưởng khoa sao? Đến lúc này bác sĩ không dám tưởng tượng nữa, cậu nhẹ nhàng thở ra. Đồng thời cậu nghĩ đến một chuyện, nếu cậu mua những người khác thì những người đó thật sự sẽ đi đến nhà cậu hầu hạ sao? Trộm được cỏ linh chi, nhân sâm cũng sẽ xuất hiện trong tủ lạnh nhà cậu?

Bác sĩ không thể cự tuyệt điều hấp dẫn như thế, ngồi xuống trước máy tính.

Quả nhiên như mình dự đoán, ở trong trò chơi mua bán nô lệ, mọi người đã đi vào nhà cậu mặc kệ cậu có biết hay không. Đồ ăn mà cậu trộm được trong trò chơi đều xuất hiện trong tủ lạnh, có cả trứng, nhân sâm. Cậu mua ô tô, không lâu sau ở dưới lầu nhà liền thấy một chiếc Ferrari từ đâu xuất hiện. Bác sĩ cảm thấy hoàn hảo, cậu chơi trò này chính là muốn trải nghiệm cảm giác này. Ở ngoài đời, sau khi rời khỏi phòng phẫu thuật cùng bệnh nhân cũng chỉ có mình cậu. Ở đây cậu có thêm thật nhiều bạn tốt, chơi đùa vui vẻ, đến khi tiếng chuông cửa vang lên. Cậu mở cửa, nữ bệnh nhân kia đột nhiên xuất hiện trước cửa, tươi cười sáng lạn.

Bác sĩ mở to mắt, phát hiện mình vẫn nằm trên giường, xuyên qua bức rèm có thể thấy bên ngoài đã đến bình minh, quả nhiên mình đang nằm mơ, xem ra từ chẩm này có thể làm mình thấy mộng đẹp. Ngoại trừ hình ảnh cuối cùng đó hơi dọa người... Nhưng mà so với ác mộng mấy ngày trước đã tốt hơn nhiều, trong những ác mộng kia, nữ bệnh nhân không phải chỉ đứng nơi đó, mà bụng bị mở ra, máu tươi chảy đầy dưới đất...

[1] Từ chẩm: gối sứ

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Hoàng Lương Chấm (2)

Bác sĩ run lên, cảm chính mình suy nghĩ lung tung. Cậu ngẩng đầu nhìn giờ mới có bốn giờ sáng, chỉ đơn giản trở mình, sau đó ngủ say mà hoàn toàn quên mất lời dặn của ông chủ tiệm.

Không lâu sau, tiếng báo thức của đồng hồ vang lên chói tai, bác sĩ chán chường ngồi dậy. Apache nhảy lên giường, vội vã chạy quanh giường. Việc đầu tiên là bác sĩ chạy vọt vào bếp mở tủ lạnh ra, nhìn thấy không có cà rốt, không có đậu tây, không có cà chua, khoai tây, dưa leo, càng không có rau dưa gì khác lạ mới thở nhẹ nhàng một hơi. Đúng là nằm mơ.

Mang Apache chạy một vòng, sau đó trở về rửa mặt ăn cơm, bác sĩ vừa đeo caravat vừa đi xuống lầu, trên hành lang có hai bác gái nhà hàng xóm đang cãi nhau những chuyện vặt vãnh, không phản đối liền giữ chặt bác sĩ để cậu làm người phân xử. Nhẫn nại nghe xong, đều khuyên hai bên, lại phát hiện mình nói cái gì cả hai bên đều không nghe, cậu vội vàng lấy có chuồn mất.

Một bên bác sĩ cứ nhắc đến chuyện xúi quẩy, một đường chạy đến bệnh viện bệnh viện, nhưng trên người đã ướt hơn phân nửa. Cuộc họp sớm, bác sĩ được phân công phẫu thuật, vô tình phát hiện mình bị sắp xếp làm trợ lý ca phẫu thuật cấy ghép động mạch vành, cũng chính là phẫu thuật tim, việc này Thuận Qua đã chuẩn bị rất lâu, cũng mong chờ từ rất lâu rồi. Đến thời khắc quan trọng như vậy, thế nhưng Thuận Qua xin nghỉ, không có trong phòng họp.

Mà kì lạ chính là bệnh nhân nữ kia mỗi ngày đều đến bệnh viện đúng giờ, hôm nay lại không có đến. Bác sĩ không nghĩ nhiều, đột nhiên cậu

nhận được ca phẫu thuật quan trọng như vậy cần phải lập tức chuẩn bị, thời gian cho cậu cũng không nhiều.

Thật ra bác sĩ rất muốn từ chối, nhưng ngữ khí của trưởng khoa không cho cậu cự tuyệt. Năm đó ở học viện y thành tích của cậu đứng nhất, việc phẫu thuật này cậu rất rành, nhưng cậu sợ trong lúc phẫu thuật lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên suốt một buổi sáng đều ngồi ở thư viện, vừa tra tư liệu vừa xem trình tự phẫu thuật để bắt chước. Giờ phẫu thuật được sắp xếp sau buổi trưa một chút, bác sĩ chuẩn bị mọi thứ kĩ càng đứng trước bàn mổ, người mổ chính là trưởng khoa, cậu là người hỗ trợ. Khi cậu cầm dao phẫu thuật lên, tay vẫn còn hơi run rẩy, ngay lúc đang phẫu thuật, cậu phát hiện khi mình đứng ở chỗ này cũng không khó khăn như trong tưởng tượng.

Gây tê toàn thân ở nhiệt độ thấp, tuần hoàn ngoài, đình chỉ tim đập, giữ mạch máu, bắt cầu... Ca phẫu thuật tiến hành rất thuận lợi, phải nói là, các thủ thuật sau đó cũng đều hoàn thành, tim phổi vẫn rất tốt, vẫn tuần hoàn bình thường. Mọi thứ rất thuận lợi, nhưng khi đến cuối cùng lúc khâu, đột nhiên tim lại bắn ra một lượng máu, vè mặt của cậu rất bất ngờ khi trở tay không kịp. Máu bắn lên mặt cậu chảy xuống, bác sĩ hoảng hốt, nghe thấy tiếng điện tâm đồ kêu, màn hình của điện tâm đồ cũng hiện lên một đường thẳng tắp.

"Ba." Vốn dĩ bệnh nhân đang nằm trên giường bệnh đột nhiên tỉnh, sau đó ngồi dậy. Bác sĩ ngẩng đầu đực ra, phát hiện người bệnh này chính là người con gái mà lúc cậu phẫu thuật để xảy ra điều bất trắc.

Gương mặt trắng bệch phủ đầy oán hận, làm da gà của cậu nổi lên, lồng ngực của bệnh nhân mở ra, dường như có thể thấy trái tim đang đập không ngừng tràn ra máu tươi. "Là anh, là anh đã hại chết tôi." Người con gái nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên, lấy tay rút hết các sợi dây truyền dịch, nhảy xuống bàn mổ đi từng bước đến chỗ hấn.

"Không phải, không phải. Tôi không phải cố ý." Theo phản xạ có điều kiện bác sĩ lui lại vài bước, từng cơ bắp cứng ngắc, nhưng phía sau không còn nhiều chỗ cho cậu lui, bước vài bước đụng phải vách tường, lúc này cậu không dư sức để suy nghĩ, trong phẫu thuật cậu có sai lầm là thật, nhưng nữ bệnh nhân này thật ra không chết.

Cô gái đó chậm rãi đến gần, tựa tiểu phi tiểu, nhìn qua quỹ khí dày đặc, nhìn lồng ngực mở toang ra, có vẻ rất quý dị.

Một bước, hai bước, ba bước... Thậm chí bác sĩ có thể ngửi thấy mùi máu tươi từ trên người cô.

Xong rồi, hôm nay cậu chết chắc rồi, bác sĩ nhắm hai mắt, nghĩ một cách tuyệt vọng.

"Hô, hô." Bác sĩ bừng tỉnh từ giấc mộng, phát hiện Apache nằm trên người mình, dùng đầu lưỡi giúp mình rửa mặt. Trong mộng nhưng cảm giác máu rất chân thật, chẳng lẽ là nước miếng của Apache? Bác sĩ mở miệng thở phì phò, nhìn từng tia nắng mặt trời chiếu xuyên qua rèm cửa, có cảm giác không biết vừa rồi là cảnh thật hay là giấc mơ.

Cảnh trong mơ làm cho cảm giác bất lực lượn lờ trong đầu cậu, khiến cậu mờ mịt cùng sợ hãi, giống như người trong suốt nhưng bị hắc ám chiếm lấy, ngấm lại muốn la cũng không được. Mồ hôi từ trán từng giọt chảy xuống, một tay bác sĩ muốn ôm Apache để nó không còn lộn xộn, nhưng lòng bàn tay lại đụng vào cái gì đó lạnh lẽo. Là cái từ chằm kia.

Màu men ngọc bích dưới ánh sáng mặt trời toát ra ánh sáng quý dị, từ lòng bàn tay xuyên thấu đến xương bàn tay có cảm giác lạnh như băng, làm trong lòng bác sĩ liên tục rùng mình.

Vì sao cậu lại có ác mộng này? Cùng việc phẫu thuật lần trước giống như không có gì khác biệt, tuy rằng bệnh nhân kia được cầm máu kịp thời,

nhưng nếu ca phẫu thuật giống y chang giấc mộng thì bệnh nhân sẽ gặp nguy hiểm. Vì sao lại đột nhiên xuất huyết nhiều như thế?

Bác sĩ thống khổ lắc đầu, tự hỏi thật lâu, đến khi Apache chịu không nổi kêu lên, lúc này bác sĩ mới phản ứng, chỉ vì một giấc mộng mà cậu làm cho phức tạp lên. Cậu chịu không được bóp véo mặt mình, quả thật rất đau.

Lần này, cậu đã thật sự tỉnh lại sao?

Bác sĩ không khỏi quay đầu lại nhìn chiếc từ chẩm mình đã ngủ một đêm, tuy rằng cậu ngủ rất ngon nhưng giấc mơ đêm nay làm cậu rất mệt mỏi. Thấy cảnh tượng như bình thường ở trước mắt, căn bản không giống như cảnh trong mơ, thật sự thì chuyện xảy ra quá giống nhau.

Cậu vội vàng rửa mặt, Apache ngồi trước cửa vẫy đuôi, tự giác bám sát cậu, chờ cậu dẫn đi chạy bộ. Bác sĩ muốn mở cửa chốt nhớ ra trong mộng mình cũng như thế, tay bình tĩnh lại. Mắt u oán nhìn Apache, tuy rằng cảm thấy rất có lỗi nhưng cậu vẫn quyết định bỏ chạy bộ. Ăn qua điểm tâm, chuẩn bị đi ra ngoài, ma xui quỷ khiến mà bác sĩ cầm ô để phía sau cửa ra, tuy rằng dự báo thời tiết hôm nay không có mưa.

Cậu đi xuống lầu, ở hành lang có hai bác gái hàng xóm cãi nhau, trường hợp này và lý do đều giống như giấc mơ, làm cho cậu nổi lên một tầng da gà. Hoang mang làm cho cậu chưa kịp chào hỏi đã cúi đầu lánh đi.

Chỉ là trùng hợp, chắc tại là tâm thần không ổn định, nhưng đến cửa tiểu khu, gió lớn nổi lên, giọt mưa như cảnh trong mơ kéo đến, bác sĩ mở ô ra chạy đến bệnh viện.

Trùng hợp. Hết thầy đều là trùng hợp, cậu căn rằng thuyết phục chính mình. Đường phố cũng giống như ngày thường, bác sĩ miễn cưỡng đi đến, dần dần cảm thấy mình quá nhạy cảm. Hai bác gái hàng xóm từ trước đến nay vẫn không thích nhau, mà bây giờ là mùa hè, mưa cũng là chuyện bình thường.

Cậu hít một hơi, không khí mới mẻ mà ấm ướt, cảm thấy khoan khoái hơn.

Bệnh viện vẫn như bình thường, vẫn rất nhàm chán, bác sĩ cố ý tìm kiếm trong phòng họp, phát hiện Thuần Qua cũng không đến, nữ bệnh nhân thường ngày đến rất đúng giờ chờ cậu kiểm tra cũng không xuất hiện. Tất cả đều giống như lặp lại cảnh trong mơ, hai chuyện này không thể xem như trùng hợp được, làm cho bác sĩ cảm thấy lo sợ không yên.

"Hôm nay Thuần Qua xin phép nghỉ, cậu thay cậu ấy phụ trách ca phẫu thuật hôm nay đi." Trưởng khoa dừng lại bên cạnh bác sĩ, đưa cho cậu một sấp tài liệu thật dày về ca bệnh.

Bác sĩ hoảng sợ, ánh mắt nghi hoặc tiếp nhận ca bệnh từ tay trưởng khoa, thậm chí tay cậu cũng đang run rẩy. Cậu ngậy ngốc nhìn ca bệnh, mới lấy dũng khí mở ra, phẫu thuật cấy ghép động mạch vành.

Ác mộng tái diễn. Cảm giác lạnh giá từ sống lưng truyền lên, cả người bác sĩ vô lực. Cậu nhớ đến lời dặn dò cuối cùng của ông chủ: "Nhưng mà phải để ý, nếu giật mình tỉnh giấc thì đừng dùng gối này ngủ tiếp, nếu không mộng đẹp sẽ trở thành ác mộng, ác mộng sẽ biến thành sự thật."

Bác sĩ vẫn luôn kiên định nhưng không khỏi rùng mình một cái.

"Bốp!" Cậu dùng hai tay hung hăng đánh hai má.

Cậu sẽ không nhận thua, bây giờ nó đã thành sự thật. Bác sĩ cẩn thận xem xét ca bệnh, trong giấc mơ đêm qua cậu còn nhớ rõ chỗ nào trên người xuất huyết nhiều, nhưng khi kiểm tra lại thì không có gì miêu tả tình trạng đó, cậu tự đặt các câu hỏi về các khả năng có thể xảy ra, nhưng không hề có tiến triển.

Ca phẫu thuật buổi chiều vẫn dựa theo kế hoạch ban đầu mà tiến hành. Bác sĩ đứng ở vai trò phụ tá thứ nhất, hình ảnh bệnh nhân cũng giống y đúc

cảnh trong mơ đêm qua, giống như là cuộn phim được thu lại, một lần nữa tái hiện trước mắt.

Từ đầu ca giải phẫu giống như rất thuận lợi, hơn nữa rất giống cảnh trong giấc mơ đêm qua, bác sĩ xem như được tập lại một lần nữa, nhưng lần này đình chỉ, tuần hoàn ngoài trước, bác sĩ cản trở trưởng khoa, kiên trì cẩn thận kiểm tra một lần nữa.

Trưởng khoa đứng đối diện cậu nhú mày, mặc dù ca phẫu thuật này rất khó nhưng mọi thứ đều bình thường. Dường như bác sĩ nín thở, không hề chớp mắt nhìn trưởng khoa. Cậu biết mình chỉ là một bác sĩ thực tập, ở trên bàn mổ, bác sĩ mổ chính mới là người định đoạt thật sự.

Trưởng khoa cảm thấy không có vấn đề, nếu bác sĩ không muốn khâu lại thì chính mình tự đi đến: "Đình chỉ tim đập, chuyển thành nội tuần hoàn."

Trong phòng phẫu thuật những người khác đều đồng tình nhìn bác sĩ đang ngây ngốc, bọn họ cũng đều biết lần trước bác sĩ phẫu thuật có sai lầm, tự nhiên nghĩ đến lần này cậu kiên trì chỉ là vì ý niệm của cậu mà thôi. Bác sĩ không biết phải làm thế nào để ngăn cản mọi chuyện xảy ra, sự tình tiếp tục giống như trong giấc mơ mà tiếp diễn, chỉ đổi lại người khâu là trưởng khoa.

Một khắc kia cây kim xuyên qua van tim, bác sĩ lại thấy cảnh trong mơ xuất hiện, tim người bệnh bắn ra một lượng máu lớn. Điện tâm đồ phát ra tiếng cảnh báo chói tai. Bác sĩ phản ứng với tốc độ cực nhanh, cậu nhớ rõ ràng trong giấc mộng kia xuất huyết ở đâu, khi máu vừa phun ra là lúc cậu từ xa bước đến, dùng kẹp kẹp chặt động mạch kia để cầm máu.

Trong phòng phẫu thuật một mảnh hỗn loạn.

"Chuyển thành tuần hoàn ngoài." Giọt mồ hôi trên trán trưởng khoa chảy xuống, y tá bên cạnh không ngừng lau cho ông ta. Ống thở nhân tạo tức

thời nhiễm màu đỏ của máu, không ngừng xoa bóp tim, đồng thời tiến hành các biện pháp từ bên ngoài, mới khiến máu chảy về cơ thể bệnh nhân.

Bác sĩ ngẩng đầu liếc mắt nhìn điện tâm đồ bên cạnh, nhìn thấy trái tim nhảy lên chuyển thành một đường thẳng tắp, âm thanh chói tai như trong giấc mơ. Tất cả đều giống cảnh trong mơ y như đúc.

Cửa Á Xá bị đẩy ra, ông chủ buồng quyển sách trong tay, hơi kinh ngạc nhìn người mới vào, "Sao trẻ thế này còn đến đây?" Bác sĩ không giấu được vẻ mặt mệt mỏi, cầm hộp găm trong tay cẩn thận đặt lên quầy, "So với kế hoạch thì phẫu thuật kéo dài thêm hai giờ, lúc tôi ra khỏi bệnh viện trời đã tối rồi."

"Phẫu thuật có thuận lợi không? Ông chủ mỉm cười hỏi han.

Bác sĩ gật gật đầu, nặng nề ngồi xuống, cả người không còn chút sức lực ngồi trên ghế dựa. "Vốn đây không phải là ca phẫu thuật đơn giản, lúc tôi tiếp nhận, chuyện phẫu thuật này nói ra cậu cũng nghe không hiểu, dù sao... Cuối cùng ca phẫu thuật rất thành công."

"Vậy là tốt rồi." Ông chủ như đã biết trước kết quả này, nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi. Bác sĩ mở hộp găm ra, lẳng lặng nhìn từ chằm nằm trên vải lụa, trầm mặc nửa ngày mới lên tiếng: "Từ chằm này trả lại cho cậu."

"Sao vậy? Vẫn không ngủ được sao?" Ông chủ nhíu mày.

"Không, thật sự phải cảm ơn nó, nó làm mộng đẹp cũng trở thành sự thật." Ác mộng cũng là sự thật, bác sĩ không có dũng khí nói ra nửa câu còn lại, cậu là bác sĩ, sẽ không tin tưởng những chuyện kì lạ, thần linh, làm cho cậu cảm thấy sợ hãi. Giống như bị nguyên rủa vậy, lúc cậu lặp lại các bước phẫu thuật, cậu nghĩ nếu không tham luyện mộng đẹp, thì những cảnh trong ác mộng có thể xảy ra sao?

Cậu cũng không biết đáp án của câu hỏi này, cảnh trong mơ chính là cảnh trong mơ, sự thật chính là sự thật, cậu không muốn mỗi ngày lúc đi ngủ còn muốn phân biệt mơ hay thật. Hoặc là nói, một tháng liền cậu vẫn đắm chìm trong ác mộng kia, thật lâu không thể tự thoát ra được.

Hôm nay sau khi giải phẫu xong, người nói năng thận trọng như trưởng khoa cũng phá lệ khen cậu, làm cho cậu thật sự tỉnh lại từ ác mộng. Một lần phẫu thuật thất bại cũng không phải về sau phẫu thuật luôn luôn thất bại, mặt khác còn không thể sửa chữa sai lầm, điều đó và điều trước kia cậu học trong trường không có gì khác biệt, trước kia cậu cũng không vì một lần thất bại trong cuộc thi mà không học tiếp.

Bác sĩ âm thầm nắm chặt tay, cảm thấy một tháng nay mình thật đốn mạt. Cậu cho rằng thừa nhận sai lầm mới có thể đi đến phía trước.

Ông chủ cũng không hỏi nhiều, nắm tay bác sĩ đặt trên quỳ, an ủi cười nói: "Trên một con đường lớn mà bằng phẳng, tuy rằng mọi người có thể suôn sẻ đi qua, nhưng chỉ trên con đường lầy lội mới có thể lưu lại dấu chân."

Tay ông chủ rất lạnh, "Tuy rằng ác mộng có thể trở thành sự thật, nhưng chưa hẳn không thể thay đổi." Ông chủ nói câu ý thâm sâu. Bác sĩ ngẩng đầu, nhìn đôi mắt màu đen thâm thúy kia, cảm thấy nụ cười của ông chủ như là nhìn thấu suy nghĩ của mình.

Lúc này, cánh cửa khắc hoa lại bị người ta đẩy ra, một cô gái mặc bộ đồ trắng, ánh mắt dừng ở tay ông chủ và bác sĩ, không khỏi sửng sốt. Bác sĩ thấy cô, lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, sắc mặt cô gái tái nhợt, đây là cô gái lần trước hẳn phẫu thuật thiếu chút nữa không cứu được.

Cô gái nhìn bác sĩ, mặt tái nhợt xẹt qua vẻ hồng hào, xem ra đã bình phục rất nhiều, thanh âm cũng ôn nhu nói: "Xin chào, chiều nay lúc xế

chiều tôi đến bệnh viện, nghe nói cậu có ca phẫu thuật, cho nên bất chấp thế nào cũng muốn nói chuyện với cậu."

Bác sĩ xấu hổ cúi đầu, tuy rằng chần chờ, nhưng vẫn kiên định nhận lỗi: "Thật xin lỗi, thật ra tôi nên giải thích sớm với cô, chẳng qua chính mình vẫn không thể đối mặt." Ánh sáng trong cửa hàng dựa vào cây nến lúc sáng lúc tối, vẻ mặt cô gái tỏ vẻ không an tâm, ông chủ vẫn đứng trong quầy, thản nhiên mỉm cười.

"Xì." Cô gái nhìn bác sĩ, lại nhìn ông chủ, rốt cuộc không nhịn được cười ra tiếng: "Không có gì. Thì ra là vậy, tôi nói bác sĩ ưu tú thế sao lại không có bạn gái? Thì ra... trách không được... Trách không được mỗi buổi tối đều chạy đến đây... Bác sĩ, hẹn gặp lại. Về sau tôi sẽ không quấy rầy anh nữa, thân thể của tôi kỳ thật đã sớm khỏi hẳn."

Cô gái nói xong liền lắc đầu, đi ra ngoài, để lại trong cửa hàng hai người đối mặt nhìn nhau.

"Cô ấy... Cô ấy có ý gì?" Bác sĩ không hiểu gì cả.

"Cô ấy rất được, có cảm tình với cậu cho nên mỗi ngày mới tìm cậu để kiểm tra sức khỏe, cậu không nhận ra sao?" Ông chủ một câu nói toạc ra vấn đề làm bác sĩ bối rối, sau đó dường như không còn việc gì nữa ngồi xuống, cầm lấy sách đọc.

"Không... Đối với tôi cô ấy chỉ nằm trên trên bàn mổ, mổ bụng, ấn tượng lúc sau..." Bác sĩ nghĩ nghĩ nhưng khó nói gì.

"Này. Cậu nói ai đáng thương? Đúng rồi, câu cuối cùng cô ấy nói trước khi đi là có ý gì?" Bác sĩ thấy nụ cười của ông chủ cảm thấy không thoải mái, giống như vừa bị tính kế.

Ông chủ thành thơi uống trà xem sách, bác sĩ cảm thấy mất mặt, thở phà phì rời khỏi. Nghe tiếng bước chân đã xa, ông chủ mỉm cười bỏ sách

xuống, lấy từ châm từ trong hộp gấm ra, lấy ra miếng da cần thận lau chùi.

"Hoàng Lương, xem ra lần này rất thành công, không chỉ cứu một sinh mệnh, còn đánh thức tên kia. Sau này cậu ta sẽ trở thành một bác sĩ tốt, cứu rất nhiều người." Ông chủ lẩm bẫm nói. Từ châm kia giống như hiểu được lời của hắn, men màu ngọc bích bên ngoài càng sáng bóng.

Một lần nữa cửa Á Xá lại bị đẩy ra.

"Hoan nghênh quang lâm." Ông chủ ngẩng đầu, miệng nở nụ cười, thanh âm lan truyền trong cửa hàng tối tăm.

Cạnh cửa, ngọn lửa như đang nhảy lên, giống như đang hỏi: Vị khách tiếp theo sẽ là ai?

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Việt Vương Kiếm (1)

"Hoan nghênh quang lâm." Ông chủ ngẩng đầu, nhìn người đang đi đến, dừng động tác lau chùi gối gôm sứ.

Người bước vào là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, gương mặt dài, mũi cao thẳng cùng với chiếc mắt kính màu vàng. Năm tháng để lại trên trán của người đó vài nếp nhăn làm tăng thêm phần khí chất nho nhã. Tay người đó chống gậy, đi đứng có chút bất tiện.

"Viện trưởng, đã lâu không gặp." Mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng trên gương mặt ông chủ vẫn lộ vẻ tươi cười.

Người vừa bước vào chính là người vừa nhận chức viện trưởng ở viện bảo tàng, ông chủ từng đọc những bài báo ông ta được phỏng vấn.

Viện trưởng nhìn ngọn đèn mập mờ trong tiệm, khiếp sợ nhìn ông chủ, rất lâu sau đó mới không dám tin lắm bẫm nói: "Hơn hai mươi năm không gặp, ngay cả một chút anh cũng không..."

Nụ cười trên mặt ông chủ càng sâu hơn.

Viện trưởng năm nay bốn mươi lăm tuổi, từng tốt nghiệp đại học danh tiếng chuyên ngành lịch sử. Đã làm việc tại bảo tàng hơn mười năm, rốt cuộc thì đầu năm nay cũng đã tiếp nhận chức vụ viện trưởng, trở thành tân viện trưởng. Thật ra trước đây viện trưởng không có chút hứng thú đối với những thứ đồ cổ này, nhưng năm ông ta mười mấy tuổi lại gặp một người đặc biệt khiến cả cuộc đời thay đổi, làm ông ta ngày càng yêu thích đồ cổ.

Ông ta không hề nghĩ tới sau nhiều năm gặp lại, tướng mạo của người nọ lại không hề thay đổi, vẫn trẻ trung giống như hai mươi năm trước. Nhưng việc này sao có thể?

Viện trưởng cảm thấy bất ngờ, tự chế giễu chính mình, ha hả cười nói: "Có thể tôi nhận nhầm người rồi, tôi có một bằng hữu đã hai mươi năm rồi không gặp, dáng vẻ rất giống cậu."

Ông chủ trẻ tuổi vẫn máy móc mỉm cười, phát hiện viện trưởng không chú ý đến việc anh ta vừa nói câu "Đã lâu không gặp", vậy thì cứ coi như mình chưa từng nói những lời này. Lập tức nường theo lời của viện trưởng nói tiếp: " Người mà viện trưởng nói có thể là cha tôi."

Ánh mắt viện trưởng sáng ngời hỏi: "Vậy cha cậu đang ở đâu?"

"Cha tôi đi du lịch nước ngoài, gần đây có thể là đi Ai Cập, có lẽ trong khoảng thời gian ngắn sẽ chưa về." Ông chủ mỉm cười nói, thẳng thắn mà chân thật, làm cho người ta không thể nghi ngờ.

"Thật sự là đáng tiếc." Viện trưởng tiếc nuối ngó xung quanh: "Cửa tiệm này mới mở đúng không? Trước kia tôi chưa từng nghe qua."

Làm viện trưởng ở viện bảo tàng, đối với những cửa tiệm đồ cổ to nhỏ ông ta đều nắm trong lòng bàn tay. Tuy rằng cho đến ngày nay, những cửa tiệm đồ cổ có rất ít những đồ cổ được xác định là vô giá, mọi thứ đều là tương đối. Đêm nay ông ta đi gặp bạn bè, qua con phố này lại phát hiện cửa tiệm đồ cổ tên rất kì lạ.

Á Xá.

Đồ cổ không thể nói chuyện, chúng nó đều truyền tải những câu chuyện xưa, không ai lắng nghe... Nhưng thật ra rất giống câu nói của người nọ.

"Chỉ mới mở gần đây thôi." Ông chủ cười cười, nói cửa tiệm này đã mở hai ba năm, nhưng vì tên kì quái nên rất nhiều người cũng chưa phát hiện ra đây là cửa hiệu bán đồ cổ. Người vào đây là những người rất đáng thương, khỏi phải nói đến khách quen.

Nhưng mở cửa tiệm này không phải vì kiếm tiền, người hữu duyên với đồ cổ, sẽ xuất hiện sớm hay muộn thôi.

Nhưng không nghĩ đến việc viên trưởng lại đẩy cửa vào Á Xá, điều này làm cho ông chủ hơi ngạc nhiên. Viên trưởng nhìn quanh bốn phía, đối với ánh sáng ở nơi này cảm thấy rất khó chịu, dùng tư cách của tiền bối nói với hậu bối: "Tại sao cửa tiệm bán đồ cổ buổi tối còn mở cửa? Cậu không hiểu cái gì gọi là "Đăng hạ bất quan sắc" sao?"

"Đăng hạ bất quan sắc" là luật của cửa hàng đồ cổ. Cái gọi là dưới đèn không xem hàng, nói ra là khi trời tối đen thì cửa hàng đồ cổ phải đóng cửa. Dưới ánh đèn xem đồ cổ bởi vì đó không phải là ánh sáng tự phát, dễ dàng nhằm lẫn thật giả, thu nhận hoặc bán ra hàng giả.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân ông ta không hề do dự đẩy cửa bước vào, hơn nữa khi nhìn thấy ông chủ rất trẻ thì mày càng nhíu chặt. Nói qua nói lại thì ông ta thấy những thứ đồ cổ ở đây không có bao nhiêu năm cả, không thể nhìn rõ được. Người thanh niên trước mặt cũng khoảng hai mươi tuổi, dù thế nào cũng làm cho người ta có cảm giác không thể tin tưởng.

Nhưng mà, năm đó, lúc ông ta biết người kia thì tuổi tác vẫn như thế. Dưới ánh đèn nhìn gương mặt quen thuộc, viên trưởng hoảng hốt, lắc đầu. Ông ta tự nói với mình: không giống người kia, không giống người kia.

Ông chủ vẫn lẳng lặng cười, mở cửa tiệm không phải muốn bán đồ cổ, mà trong cửa tiệm mọi thứ ông chủ đều yêu thích, nhưng cũng không muốn ở một chỗ quá lâu, lúc này chợt một người không gặp nhiều năm đột nhiên

xuất hiện, khuôn mặt già đi, chỉ có thể mơ hồ nhớ ra hình dáng năm nào của người đó, lại dùng cách nói chuyện xa lạ nói với mình, đối với mình mà nói là một trải nghiệm mới mẻ.

Viện trưởng dùng ánh mắt soi mói nhìn những đồ vật xung quanh, thật tự nhiên, ánh mắt đầu tiên thấy ông chủ đang lau chùi từ chằm.

"Đây là gói men sứ Việt Diêu." Hai mắt viện trưởng sáng ngời, khom người cẩn thận cầm lên.

Thai thể vi bụi thai, tinh tế rắn chắc. Màu men sứ xanh như ngọc, trong suốt dịu dàng, như ngọc như băng. Mặt trên có gân lá, cầm trên tay cảm giác lạnh lẽo như nước, lấy kinh nghiệm phán đoán, từ chằm này có niên đại từ thời Đường triều đến thời Ngũ Đại thập quốc, hơn nữa theo màu sắc thì nó rất có thể là Bí Sắc Từ trong truyền thuyết.

Cái gọi là "Bí Sắc Từ", từ trước mọi người đều nhắc tới đó, dựa theo tài liệu lịch sử thời Tống ghi lại, nói loại đồ sứ này ở thời Ngũ Đại thập quốc, được Ngô Việt Quốc chuyên chế tạo đồ cho cung đình ở Hàng Châu làm ra, dân thường không được sử dụng. Về phần màu sắc của men thì cũng giống như tên của nó, giữ kín không hề nói ra, người đời sau chỉ có thể dựa vào những ghi chép lại để hiểu nó khí chất không bình thường của nó. Mãi đến những năm tám mươi, ở dưới Phù Phong Tháp ở Thiểm Tây mới khai quật được một số đĩa Bí Sắc Từ, mới có thể để cho người ta biết được thật ra Bí Sắc Từ là cái gì.

Mà bây giờ thứ ông ta cầm trong tay, đúng là men xanh Việt Diêu cực phẩm. Viện trưởng cảm thấy yết hầu khô rát. Ông ta không cảm thấy những đồ cổ cấp quốc gia xuất hiện ở cửa hàng này có gì quái lạ. Dựa vào hiểu biết của mình với người nọ, cho dù trong cửa hàng này có những vật phẩm trân quý ông cũng không ngạc nhiên, bởi vì cửa tiệm này là của người kia.

Ông chủ cảm thấy thú vị nhìn viện trưởng liên tục thay đổi sắc mặt, lại lần nữa ngồi xuống. Từ ấm trà được đặt trên lò than, ông chủ rót ra hai chén trà Long Tĩnh, lẳng lẳng đặt trước mặt viện trưởng.

Lúc này viện trưởng đã bình tĩnh hơn, để từ chấm xuống dưới. Ông ta cầm chén trà lên, ngửi thấy hương trà đậm đặc, khó khăn dời tầm mắt từ chiếc gối men xanh dời lại đây, phát hiện chén trong tay mình là Thái Linh Đang. Thiếu chút nữa viện trưởng làm rót chén trà, nhưng nước trà rất nóng, ông ta phải run run nâng cao chén trà, ngẩng đầu nhìn lại. Quả nhiên là đồ gốm thời kỳ Thành Hóa.

Trời ạ! Là sự thật chứ không phải nằm mơ? Nếu không làm sao có thể dùng đồ nằm trong lồng kính của bảo tàng chỉ có thể đứng xem mà uống trà? Viện trưởng đỏ mặt, cố gắng cầm chắc chén trà, một lần nữa đặt trên quây, nước trà sánh ra ngoài nhưng ông ta không cảm thấy nóng, thậm chí ông ta không dám nhìn xung quanh, chỉ dám cúi đầu tự hỏi.

"Chỉ là một cái chén thôi mà." Ông chủ cầm chén trà nước mặt mình, để đến bên miệng thổi một cái, sau đó nhấp một hơi.

"Không, nó không chỉ là một cái chén!" Viện trưởng đột nhiên tức giận, trừng mắt quát lên: "Tiểu tử! Người hiểu được cái gì? Cái chén này thành hình trong nháy mắt đó, cũng chứa đựng cuộc sống cùng tinh thần của thời kì đó! Ở trong nó, còn tiếp diễn một thời kì tài hoa cùng sinh mệnh! Nó có sinh mệnh đó!"

Tính tình viện trưởng luôn rất tốt, dĩ nhiên là những năm gần đây ông mới như thế. Khi còn trẻ, tính tình rất nóng nảy. Đắm chìm trong việc nghiên cứu đồ cổ, tình tình ông ta mới nhu hòa hơn, nhưng đêm nay khi bước vào cửa hàng đồ cổ này chưa đến mười phút, bỗng nhiên ông ta không thể khống chế được cảm xúc của mình.

Tựa như thuốc nổ, dù chỉ có duy nhất một ngọn lửa, cũng có thể làm ông bùng nổ.

"Đúng vậy, chúng nó đều có sinh mệnh." Ông chủ trẻ tuổi dường như không để ý đến chuyện mình vừa bị người ta mắng chửi. Thật ra ông chủ còn đang hoài niệm về tính tình nóng nảy của viện trưởng năm đó, thấy ông ta không hiểu những điều này nên tức giận mắng: "Tốt lắm, người có thể hiểu điều đó, tốt lắm."

Viện trưởng sững sờ, ông ta chừng này tuổi, rất ít người có thể dùng ngữ khí dạy bảo khi cùng ông nói chuyện, cho nên đột nhiên nghe được, ông ta không tin vào lỗ tai mình, nhất là từ miệng một thằng nhóc trẻ như vậy.

Ông chủ chậm rãi uống xong chén trà, dùng nước ở cạnh lò than, đập lửa trong đó, nói: "Thật xin lỗi, muốn xem đồ cổ thì để hôm khác đi, hôm nay tôi đóng cửa rồi."

Viện trưởng không để ý đến việc chủ tiệm có ý đuổi khách, nghiêm túc nói: "Tiểu tử, trong cửa hàng của cậu có rất nhiều đồ cổ, nơi âm u, vắng vẻ này không xứng để đặt cửa hiệu."

Ông chủ nhíu mày, không nói lời nào mà đứng lên, đem gói bằng gói sứ xanh chùi chùi, cẩn thận đặt vào trong hộp gấm: "Đó là lý lẽ của bảo tàng, để người phàm tục xem. Làm cho bọn họ biết tổ tiên văn minh của chúng ta thật tráng lệ." Viện trưởng dùng ngữ khí kích động nói: "Phải đem mọi thứ quyên cấp cho quốc gia, đây mới là kết cục cuối cùng của đồ cổ."

Ông chủ cười cười, không nói gì, ôm hộp gấm chuyển vào phòng.

Viện trưởng nhíu mày, ngữ khí nặng nề nói: "Cậu đã không chịu quyên góp, thì chúng cũng chỉ có giá trị thị trường, tôi đi xin ngân sách của nhà nước và ngân sách tỉnh, hoặc chính mình cũng có một phần để dành..." Viện trưởng đang nói bỗng nhiên hạ giọng xuống, bởi vì bây giờ ông mới chú ý đến những đồ cổ đặt trên giá. Thoáng nhìn qua, ánh mắt không tốt

lắm nhưng cũng đã thấy những chén đĩa màu xanh, trắng thời Tống, cùng bàn tế thuộc thời vua Tuyên Đức triều Minh.

Viện trưởng cảm thấy trong lòng không tốt, không dám xem nhiều hơn nữa, sợ mình sẽ giật mình, nhưng ánh mắt lại không thể dừng việc nhìn xung quanh. Những chiếc đèn cung đình mờ tối với đèn dầu, ngay cả hô hấp của viện trưởng cũng nhẹ nhàng hơn, sợ vì mình thở mạnh quá sẽ phá hỏng đồ cổ nơi đây.

Lúc này ông chủ đã đem từ chẩm cất kỹ, từ bình phong vòng đi ra, cười tươi nói: "Thật xin lỗi, tôi không có hứng thú, mời viện trưởng trở về đi."

Viện trưởng đột nhiên nổi giận. Cậu thanh niên trẻ này rốt cuộc có biết không? Nơi này có rất nhiều đồ cổ cũng được coi là di sản văn hóa cấp quốc gia. Di sản văn hóa cấm không được mua bán, hẳn chỉ cần xem xét một chút, đi báo cảnh sát là có thể bắt chủ tiệm tội mua bán di sản văn hóa quốc gia! Viện trưởng há miệng thở dốc, nhưng im lặng đem câu nói tiếp theo nuốt trở vào.

"Tôi sẽ còn đến nữa." Viện trưởng dùng sức quơ cây gậy, đi đứng không tiện đẩy cửa đi ra.

Chủ tiệm đứng trong chỗ tối, nhìn qua khe hở cửa sổ, nhìn viện trưởng bước thấp bước cao đi ra, hồi lâu không di chuyển ánh mắt.

"Đúng rồi, mấy ngày gần đây có phải có một người chống gậy, đeo mắt kính màu vàng run rẩy ở trong cửa hàng của cậu không?" Gần đây bác sĩ rất mê sủi cỏ ba nhân ở nhà hàng sát vách, mỗi đêm sau khi tan ca đều qua nhà hàng sát vách mua hai đĩa sủi cỏ mang về, sau đó mang đến Á Xá ăn, có người cùng ăn cơm thì ngon miệng hơn ăn một mình.

Ông chủ nhú mày buông đũa, ngoài ý muốn hỏi: "Cậu đã gặp qua ông ta? Mấy ngày nay lúc cậu tới cũng không gặp ông ta mà?" Mấy ngày nay viện trưởng đều đến đây, cũng nói mấy câu hôm nọ nói mà thôi.

Bác sĩ cảm thấy kì quái nhìn ông chủ một cái, nói: "Đó là bởi vì có lúc ông ta ở ngoài cửa hàng ngăn tôi lại, còn hỏi tôi có hay vào đây mua đồ không, còn hỏi chuyện của cửa hàng."

Chủ tiệm nheo mắt lại, tao nhả lấy giấy ăn lau miệng.

Bác sĩ không cảm giác được tâm trạng của ông chủ kém đi, miệng đang nhai sủi cỏ tiếp tục nói: "Ông chú kia thật kì quái nha, hỏi vấn đề cũng rất kì quái, rốt cuộc ở đâu mà cậu quen được một ông chú kì quái như thế?"

Ông chủ đang nghĩ ngợi, nhớ tới chuyện khác, nghe vậy không để ý trả lời: "Trước khi biết ông ta trộm mộ."

Thiếu chút nữa bác sĩ mắc nghẹn, nhất thời không phân biệt rõ ông chủ đang nói giỡn hay nói thật, bác sĩ vội vàng rót chén trà uống một hơi, sau đó như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, ấp úng hỏi: "Cái... cái từ chằm lần trước cậu cho tôi mượn..."

"Đương nhiên cũng là đồ khai quật được, nếu không thì cậu cảm thấy nó đến từ đâu?" Ông chủ cười cười nói.

"Lạch cạch." Bác sĩ đánh rơi chiếc đĩa trên bàn, nhưng cậu không có ý muốn nhặt lên.

Khai quật? Cái này, phải nói là... Từ chằm vốn đã được người chết dùng để ngủ... Bác sĩ im lặng không nói gì, nhìn lại sủi cỏ trên bàn, không động đĩa nữa.

Viện trưởng cầm một hộp gốm, gần như là chạy trở lại viện bảo tàng.

Nhân viên làm việc trong viện bảo tàng thấy thế đều không khỏi cười thầm, đoán được vị viện trưởng này lại đem về một món đồ cổ quý hiếm.

Viện trưởng không quay về phòng làm việc của mình, mà trực tiếp đi đến phòng di sản văn hóa để xem xét. Mấy ngày nay ông luôn đến quán trà đối diện Á Xá ngồi, nếu ông chủ không bán đồ cho ông thì ông phải nhờ một vị khách nào đó mua hộ.

Ngay từ đầu, ông đã nhờ rất nhiều người giả bộ làm khách đến đó mua đồ, nhưng ông chủ rất kì quái, nói gì cũng không bán. Viện trưởng cũng không có cách nào khác, đành phải ôm cây đợi thỏ. Qua vài ngày, Á xá đều không bán hàng, điều ấy cũng không kì quái, những cửa hàng đồ cổ bình thường khai trương phải chịu ba năm, tốt nhất phải trường kì kháng chiến.

Nhưng mà hôm nay rốt cuộc không phụ sự mong đợi của viện trưởng, ông thấy một học sinh từ Á xá đem ra một hộp gấm không lớn không nhỏ. Ông phải nói rất nhiều, thậm chí phải lấy thân phận viện trưởng viện bảo tàng mới mua được thứ này qua tay.

Mà ngoài dự đoán của ông, mua lại từ học sinh kia, hộp gấm này chỉ tốn năm mươi đồng. Lúc viện trưởng trả tiền cũng không tin điều này. Nhưng ông không muốn lãng phí cơ hội tốt như thế, thậm chí cũng không mở hộp gấm ra trong đó có cái gì, trực tiếp ôm hộp gấm trở về bảo tàng.

Lúc này là thời điểm tan tầm, thấy mọi người đã sớm quay về văn phòng chuẩn bị trở về nhà, viện trưởng cẩn thận rửa sạch hai tay, ngừng thở, mở nắp hộp gấm ra.

Hàn quang chói mắt đập vào mắt, làm viện trưởng thấy rõ ràng trong hộp đó gì, thiếu chút nữa quên thở.

Vài lụa màu vàng nằm phía trên, một thanh kiếm bằng đồng lẳng lẳng nằm phía dưới.

Thanh kiếm này phát ra ánh sáng màu xanh, hàn khí bức người. Thân kiếm này dài hơn ba tấc, màu ám nâu, toát ra vẻ hùng hậu, rỉ sét không nhiều lắm, thân kiếm dài trơn nhẵn, mơ hồ có thể thấy được hoa văn hình

thoi. Phần lưỡi được mài tỉ mỉ, sắc bén vô cùng, mặt trên có hoa văn hình thú, một mặt khảm ngọc lam, một mặt khảm đá thiên thanh. Trên đó có tám chữ bằng thép vàng khắc lên: "Việt Vương Câu Tiễn tự tác dụng kiếm." [1]

Cả ngàn lần viện trưởng không nghĩ đến trong hộp gấm lại đựng Việt Vương Câu Tiễn thanh đồng kiếm. Ngàn ấy năm trước, Hồ Bắc đã từng khai quật được Việt Vương Kiếm nổi tiếng, lúc khai quật được, chỉ cần dùng tí sức lực có thể cắt nát mười sáu lớp giấy trắng, sắc bén như mới.

Viện trưởng cũng đã xem xét qua Việt Vương Kiếm, bất luận hình thức kiểu dáng dáng, đều giống như thanh kiếm trước mắt này, nếu không để ý thì ông nghĩ đây là một đồ mô phỏng thôi.

Nhưng mà viện trưởng biết năm đó vua Câu Tiễn từ hướng bắc đi về Trung Nguyên, gặp các nước chư hầu, nhất thời được xưng làm bá chủ. Theo như Ngô Việt Xuân Thu cùng Việt Tuyệt Thư ghi chép lại thì vua Câu Tiễn đặc biệt nhờ kiếm sư Âu Dã Tử đúc bảo kiếm quý giá.

Ngũ kiếm gồm Trạ Lô, Thuận Quân, Thảng Tà, Ngư Tràng, Cự Khuyết đều là bảo kiếm chém sắt như chém bùn. Bởi vì trong năm thanh kiếm đó bao gồm ba thanh trường kiếm, hai thanh đoản kiếm, người đời gọi là "Tam trường lưỡng đoản", sau này thành ngữ này trở thành danh từ chỉ tai họa ngoài ý muốn.

Nếu năm đó đúc năm thanh kiếm, thì ai có thể nói chỉ có ở Hồ Bắc mới khai quật được những thanh kiếm còn lại?

[1] Việt Vương Câu Tiễn tự tác tự dụng kiếm: những chữ này được viết theo kiểu điều trùng văn, là những chữ chuyên dùng được khắc trên triện thư. Việt Vương: Vua nước Việt, Câu Tiễn: là vua nước Việt cuối thời kỳ Xuân Thu trong lịch sử Trung Quốc. Tự tác dụng kiếm: kiếm tự làm để dùng.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Việt Vương Kiếm (2)

Viện trưởng cảm thấy máu huyết trong người đều sôi trào, là thật hay giả, chỉ cần ông kiên định một chút thì mọi chuyện sẽ phơi bày ra. Ảnh chụp X quang, phân tích kim tương, huỳnh quang có thể quang phổ nhiều xạ... Viện trưởng thật cẩn thận làm các loại thí nghiệm. Càng thấy những số liệu phân tích chính xác ông càng kinh hãi bởi vì vô luận là phân tích thể nào thì đều chứng minh thanh kiếm này được chế tạo từ hơn hai ngàn năm về trước.

Điều này sao có thể?

Viện trưởng không phải không tin kết quả kiểm tra đo lường tinh vi trước mặt, mà không tin loại di sản văn hóa cấp quốc gia này, ông chủ có thể bán với giá năm mươi đồng.

Cái này là trò đùa sao?

Viện trưởng cầm lấy Việt Vương Kiếm, vươn tay vuốt hoa văn tinh tế trên đó. Trong một lúc thất thần, ngón tay bị mũi kiếm sắc bén cắt qua, từng giọt máu theo mũi kiếm chậm rãi rơi xuống, nhưng lại không có lời nào nói lên vẻ đẹp này, làm cho người ta lóa mắt.

Tuy rằng viện trưởng bị thương, nhưng lại luyện tiếu không buông bảo kiếm, cái chuôi của thanh kiếm này không biết đã qua bao nhiêu năm không uống máu tươi của người, lúc nhìn cảnh này, có chút kì lạ không nói nên lời.

Lúc này, trong đầu hiện đột nhiên nhớ đến lời học sinh kia nói: "Khi chủ tiệm đưa tôi thứ này, chỉ nói duy nhất một câu là không thể để cho nó dính máu người."

Viện trưởng cười nhạt, đột nhiên trở nên cực kỳ tức giận.

Thanh kiếm bằng đồng này được bảo dưỡng cực kỳ phức tạp, mà tên ông chủ kia chỉ dặn dò một câu.

Một mình xem xét thưởng thức hồi lâu, nhìn đồng hồ trên tường đã sắp chín giờ, cho dù viện trưởng không nữ cũng phải đem cái chuôi của thanh Việt Vương Kiếm này vào hộp gấm. Ở sát phòng giám định, còn có một phòng tạm giữ di sản văn hóa.

Viện trưởng cẩn thận đem hộp gấm bỏ vào két sắt, trong lòng tính toán, ngày mai ông phải mời vài chuyên gia đến xem xét, chờ sau khi đã được xác nhận, sẽ công bố tin tức này với giới truyền thông.

Nhất định sẽ làm chấn động quy mô lớn, cũng khẳng định sẽ có thanh âm nghi ngờ. Thanh Việt Vương Kiếm ở Hồ Bắc kia không ai nghi ngờ thật giả, bởi vì nó đã được xác thật là được khai quật lên, mà thanh kiếm này... Lai lịch thanh kiếm này, viện trưởng cần phải suy nghĩ kỹ nên nói như thế nào.

Viện trưởng biết không thể tiết lộ tiệm đồ cổ kia, tuy bây giờ con trai người đó đang trông coi, người đó đang ở Ai Cập, nhưng nếu chọc giận người đó, người đó sẽ đóng cửa hàng mà bỏ chạy lấy người, khi đó những món đồ cổ quý hiếm không biết bao giờ mới có thể xuất hiện. Viện trưởng đóng kỹ cửa phòng, vốn dĩ nên trực tiếp về nhà, nhưng ông nhịn không được chuyển hướng, đi đến phòng làm việc của mình trong bảo tàng.

Lúc này đã là chín giờ tối, mà năm giờ bảo tàng đã đóng cửa, nhân viên công tác tại đây năm giờ rưỡi đã đi về nhà hết, ở lại bảo tàng chỉ có nhân viên bảo an. Cho dù có bảo vệ trực đêm thì cũng không giống như trước kia cầm đèn pin đi tuần tra mỗi tầng, bởi vì viện bảo tàng được lắp camera công nghệ cao quay lại mọi thứ, bảo an chỉ cần ngồi một chỗ theo dõi cách phòng, chú ý theo dõi các hình ảnh.

Bảo tàng này chọn dùng đều là những kỹ thuật tiên tiến nhất nước, từng di sản được đặt trong lồng thủy tinh, còn được lắp đèn cảm ứng tự động, kính trong suốt cũng như một ngọn đèn mỏng manh, chỉ cần có người đi đến gần sẽ tự động sáng lên.

Viện trưởng đi dọc theo hành lang, chậm rãi vừa đi vừa tự hỏi. Theo bước đi của ông, bóng đèn bật lên, lại tắt khi ông rời đi.

Trong viện bảo tàng tối đen trống trải, giống như sự yên tĩnh chết chóc, viện trưởng chỉ nghe được tiếng cây gậy của mình gõ từng nhịp trên mặt đất.

Đổi lại là bất kì ai, chỉ sợ không thích ở một mình trong viện bảo tàng, nhưng đối với viện trưởng mà nói, đây là thời khắc ông hưởng thụ nhất.

Viện bảo tàng rất lớn, viện trưởng lại đối với từng món đồ cổ được trưng bày rõ như lòng bàn tay, ông dùng ánh mắt nhìn lồng thủy tinh đựng di sản văn hóa, nhìn như con của mình. Khi ông đi đến tầng hai nơi triển lãm đồ sứ, trong lòng đang suy nghĩ làm sao tuyên bố lai lịch của Việt Vương Kiếm ra bên ngoài, tâm tư lại chuyển đến Á Xá, nghĩ cách để đem hết đồ cổ nơi đó đến viện bảo tàng, thậm chí bắt đầu suy nghĩ không biết để chén đĩa thời Tống kia đặt ở đâu.

Viện trưởng có tâm nguyện rất lớn, giống như hồi đó thích thú với đồ cổ, đồ cổ như là ngưỡng tụ văn hóa cùng sinh mệnh của người xưa. Viện trưởng thích nên muốn người khác cũng phải thích. Cho nên mỗi khi nhìn thấy đồ cổ bị nứt mẻ sẽ đau lòng không thôi. Nhưng bây giờ đồ cổ hư hại một chút, mất đi một cái.

Viện trưởng đi đến gian phòng triển lãm đồ sứ, dừng trước bình sứ Nguyên Thanh Hoa. Bình sứ này có thể tích rất lớn, thậm chí có thể bằng một đứa trẻ năm sáu tuổi, có thể bảo tồn thứ này thật sự không dễ, mặc dù có lỗ hổng ở miệng bình nhưng cũng không làm tổn hại đến giá trị của nó,

phải biết hiện tại chỉ có bốn trăm cái trên đời, lớn như đang ở đây rất hiếm thấy.

Bình sứ này, chính là năm đó, khi gặp được người kia... Vẫn đẹp mỹ lệ như thế, cho dù ngày đó trong hầm mộ vì bảo vệ chiếc bình sứ này mà từ đó về sau đời phải không thể phục hồi, nhưng vẫn không tiếc nuối. Nghĩ vậy, viện trưởng không chịu được muốn chạm vào bình sứ như bạch ngọc kia, nhưng tay trái lại đụng vào lớp thủy tinh.

Ông lấy lại tinh thần, thế mới biết chiếc bình sứ này không phải để ở nhà mình nữa rồi, mà bị đặt lồng thủy tinh cách ly, đặt bên trong viện bảo tàng.

Viện trưởng cảm thấy mất mát, nhưng lập tức vui vẻ trở lại. Cổ vật được đặt trong viện bảo tàng, tuy không thể trực tiếp cầm nắm, nhưng lại được bảo vệ và tu sửa tốt nhất, không giống như Á Xá, đồ cổ chất đống, tùy tiện lấy dùng, thực sự là phước của trời không tiếc tay, cho nên, việc ông làm là đúng đắn.

Viện trưởng nở nụ cười, nhìn những nếp nhăn của mình phản chiếu lên lồng bằng thủy tinh, không khỏi nghĩ đến, chắc vài năm nữa, những cổ vật này vẫn được đặt trong viện bảo tàng để mọi người thưởng thức, nhưng mình lại hóa thành một đống xương trắng. Nhưng như vậy cũng không sai. Viện trưởng ngậy ngốc nửa ngày mới rút tay đặt trên lồng kính lại. Trên ngón tay bỗng cảm thấy đau đớn, lúc này ông mới phát hiện, vết thương trên tay bị Việt Vương Kiếm cắt qua máu vẫn không ngừng chảy, tay trái của ông toàn là vết máu, trên lồng kính cũng có một dấu tay đầy máu, ban đêm nhìn cực kì dọa người.

Viện trưởng vội vàng để cây gậy dựa vào góc tường, lấy khăn tay nhưng lại không chăm sóc vết thương bên tay trái của mình, mà cẩn thận lau chùi lồng kính có dấu tay bằng máu. Viện trưởng vừa lau vừa nghĩ, nếu bây giờ ông không lau dấu tay này thì sáng mai nhân viên bảo tàng sẽ bị dọa cho sợ hãi. Bọn họ sẽ cúng kiến, có thể sẽ nói những chuyện ma quỷ nữa.

Viện trưởng suy nghĩ, lại phát hiện dấu tay bằng máu trên lồng kính tại sao lau hoài không sạch. Ông nhíu mày, đeo mắt kính vào, cúi đầu vào quan sát, chờ khi thấy rõ lại khiếp sợ trợn tròn hai mắt. Bởi vì dấu tay máu kia lại ở phía bên trong lồng thủy tinh. Máu còn chưa khô, ngọn đèn trong lồng thủy tinh chiếu xuống trông rất quý dị, máu chậm rãi theo tấm kính chảy xuống dưới. Điều này sao có thể.

Viện trưởng sợ đến mức lui từng bước, đèn cảm ứng bởi vì ông bước lui mà tối sầm lại, nhưng dấu tay máu kia có thể thấy rõ ràng, tuyệt đối không phải ảo giác.

"Két"

Ngay lúc viện trưởng đang hoảng sợ chưa định thần, thì đột nhiên tầng dưới truyền đến thanh âm này. Tuy tiếng này rất nhẹ, nhưng trong bảo tàng trống trải yên tĩnh lại có thể nghe rất rõ. Nghe như tiếng vũ khí bị kéo lê trên mặt đất.

Viện trưởng bị dọa đến trái tim dường như nhảy ra, cuống quýt cầm lấy điện thoại, lại phát hiện không hề có tín hiệu. Trong viện bảo tàng di động có lúc có tín hiệu, có lúc không. Lần này thanh âm kéo dài, từ xa đến gần tựa như... Một người nào đó kéo thanh kiếm, chậm rãi đi trên mặt đất. Viện trưởng ấn nút gọi khẩn cấp trên vách tường, nhưng không có phản ứng.

Bị sao thế? Viện trưởng biết nút này được trang bị khắp viện bảo tàng, chỉ cần bấm một cái tiếng vang cảnh báo sẽ vang lên khắp tòa nhà, nhưng từ khi được xây dựng thì nút này chưa được dùng qua. Chẳng lẽ lâu năm không sửa nên bị hư rồi?

Viện trưởng không nên hoảng hốt như thế, nhưng dấu tay máu đột nhiên xuất hiện trong lồng thủy tinh làm ông hoảng sợ, hơn nữa tầng dưới còn thanh âm kì lạ, viện trưởng không thể bình tĩnh mà phán đoán như bình

thường được. Nghe thanh âm này như thanh kiếm đồng kia, chẳng lẽ... chẳng lẽ là Việt Vương Kiếm ông vừa để trong hộp gấm?

Nhưng oing đã đem nó để vào két sắt, két sắt kia có mật mã cũng chỉ mình ông biết. Mà một thanh kiếm sao có thể tự mình mở két sắt mà đi ra? Nhưng mà viện trưởng cũng không dám đi xem thanh âm này rốt cuộc là cái gì, nghe thanh âm này liền biết không có gì tốt đẹp.

Không đúng, mọi việc đều không đúng! Lúc này, bảo an đang xem camera nhất định đã đi đến rồi, nhưng trong viện bảo tàng vẫn yên ắng, không thấy bất kỳ người nào. Việc trước mắt là phải đi xem camera mới được.

Viện trưởng đưa tay cầm lấy cây gậy, nhưng lại sờ vào khoảng không. Lúc này thanh âm cổ quái kia đã đi dọc theo đại sảnh đi lên lầu, chỉ cần một chút nữa thôi sẽ đi lên tầng hai.

"Ầm, ầm..."

Viện trưởng không kịp tìm cây gậy trong bóng đêm, lão đảo dựa vào tường chạy ra ngoài. Theo hướng này đi đến thang máy chưa đến một phút, nhưng mà trong đêm tối, dọc đường đi đèn cảm ứng sáng lên rồi lại tắt. Chạy rất lâu cũng không tìm được thang máy mà lại đi đến phòng triển lãm.

Viện trưởng cho rằng mình đi quá nhanh, đi tới nữa là phòng triển lãm đồ bằng ngọc thạch, nhưng khi ông vừa quay lại tìm thang máy, khước mắt nhìn lại đồ vật trong đại sảnh, đầu chấn động. Trước mặt ông vẫn là phòng trưng bày đồ sứ. Trong sảnh vẫn thấy bình sứ nguyên thanh hoa, dấu tay máu có thể thấy rõ ràng. Viện trưởng há miệng thở dốc, yết hầu khô cạn không thể phát ra thanh âm nào.

"Kẹt."

Thanh âm kia đã thuận lợi lên lầu hai, ngừng một chút, như là để phán đoán ông ở đâu, sau đó chuẩn xác đi đến nơi ông đang đứng. Viện trưởng ngậy người, cắn răng tiếp tục đi đến phía trước. Mọi chuyện đều là ảo giác, ông tự nói với mình như vậy. Nhưng khi ông đi ngang qua bình sứ nguyên thanh hoa, thấy quai trượng rơi dưới đất chưa kịp nhặt lên nhưng ông lại không dám đi qua đó nhặt.

"Kẹt." Thanh âm kia như ở sau lưng, giống như đã đến gần hơn một chút. Sau lưng viện trưởng đổ mồ hôi lạnh, trong viện bảo tàng khép kín nổi lên trận gió lạnh, làm cho lưng ông toát ra khí lạnh, vốn đi lại không tiện nhưng ngược bây giờ lại đi nhanh hơn.

Lần này viện trưởng dựa vào bức tường đi đến, lại không đụng đến cửa thang máy như dự kiến mà lại đi vào một phòng trưng bày.

Bình sứ nguyên thanh hoa phát ra ánh sáng, vẫn lẳng lặng đứng ở nơi đó.

"Kẹt."

Viện trưởng sợ ngậy người, sau đó giống như phát điên lại tiếp tục đi đến phía trước. Điều này sao có thể? Cho dù viện bảo tàng hình tròn nhưng một tầng có bốn phòng triển lãm, không có khả năng mỗi lần hẳn đều quay lại phòng trưng bày đồ sứ.

"Kẹt."

Thanh âm phía sau đúng là âm hồn không tan, giống như bùa chú đối mạng, làm cho viện trưởng sợ hãi không thôi. Ông không có chỗ trốn, chỉ có thể liều mạng kéo dài phải đi về phía trước, sau đó không lâu, ông lại đứng trước mặt bình sứ nguyên thanh hoa kia một lần nữa. Não viện trưởng trống rỗng.

"Kẹt." Lúc này thanh âm phát ra không xa sau lưng hẳn, viện trưởng theo quán tính xoay người lại nhưng phía sau chỉ toàn một mảng tối tăm. Ông

muốn bước từng bước, nhưng không có khả năng, cuối cùng chỉ có thể đứng tại chỗ, toàn thân trên dưới chỉ có con người có thể di chuyển. Ông rất muốn nhắm mắt lại, nhưng hai mắt lại không tuân theo ý thức, cứ mở thật to.

Lồng thủy tinh đựng các di sản văn hóa, lấp lánh ánh sáng nhạt, như chỗ đặt cống phẩm của đàn tế. Trong lòng viện trưởng sợ hãi, cảm giác kinh khủng chưa từng trải qua từ đáy lòng đánh úp lại. Rõ ràng ông đã gặp "Quý xây tường", nhưng sao lại gặp ở đây? Đây là viện bảo tàng sao? Nhìn trông giống mộ phần quá.

"Kẹt."

Đèn cảm ứng trong phòng triển lãm như cảm ứng âm thanh, bỗng dưng sáng lên. Sau đó tiếp tục sáng lên rồi lại tối xuống, tựa như có người nào đó đi đến, nhưng viện trưởng không nhìn đến. Ông hít một hơi khí lạnh, nhìn đá cẩm thạch, thanh kiếm bằng đồng theo bóng đêm xuất hiện, hàn quang chói mắt.

Viện trưởng thở phò phò, chăm chú nhìn chăm chăm thanh kiếm này, nó giống như là có người nắm lại, không thấy ai, mũi kiếm kéo lê trên mặt đất, không nhanh không chậm đi đến chỗ ông. Mà trên thân kiếm sắc bén mỏng manh kia như có máu không ngừng chảy xuống, trên nền đá cẩm thạch còn lưu lại vết máu đỏ thẫm.

Trong đầu viện trưởng vang lên lời cậu học sinh trẻ tuổi: "Khi ông chủ bán cho tôi thứ này có nói một câu duy nhất là không thể để nó dính máu người."

Đột nhiên khi nhìn thấy thân kiếm sắc bén, viện trưởng chỉ cảm thấy gió mạnh đập vào mặt, giống như ép hẳn phải quỳ xuống, đồng thời bốn phía truyền lên tiếng giòn vang. Sắc mặt viện trưởng thay đổi, tất nhiên ông biết âm thanh này có ý nghĩa gì. Đây là tiếng lồng thủy tinh vỡ vụn.

Thủy tinh dùng trong viện bảo tàng là vật liệu tiên tiến nhất, ngay cả viên đạn cũng không thể xuyên qua, nhưng lúc này lại bị một vật nặng đập vỡ, trong nháy mắt tất cả đều vỡ vụn. Nhưng bởi vì độ bền rất tốt nên tất cả các lồng thủy tinh đều biến thành bông tuyết, cũng không đổ xuống. Bởi vì vỡ thành như vậy nên làm người ta không thấy rõ cổ vật bên trong lồng sao rồi. Đầu tiên là tay chân luống cuống nhìn lồng thủy tinh bốn phía đầu trắng xóa, quá sợ hãi. Ngay cả kính cường lực đều biến thành như vậy thì đồ sứ thế nào?

Viện trưởng cắn răng, cố sức giơ tay lên, đưa tay đập vào bình sứ nguyên thanh hoa bên cạnh. Tựa như ảo giác, nơi đầu ngón tay viện trưởng chạm vào tấm thủy tinh trong nháy mắt văng tung tóe, ngàn vạn mảnh nhỏ rơi trên đá cẩm thạch, vang lên âm thanh va đập

Trong lúc thanh âm rơi vỡ vang lên, bình sứ nguyên thanh hoa lẳng lặng đứng vững trong không khí. Viện trưởng hít một hơi khí lạnh, lập tức thở phào nhẹ nhõm. Lồng thủy tinh vỡ vụn nhưng bình sứ nguyên thanh hoa không có một chút tổn hại. Ông nhìn bình sứ nguyên thanh hoa từ bóng đèn chiếu xuống tỏa ánh sáng mê người, nhìn không được đập vào. Lại một lần nữa lại cảm nhận xúc cảm quen thuộc trên đầu ngón tay, viện trưởng quên mất mình đang ở tình huống gì, mỉm cười nhắm mắt lại.

"Kẹt."

Âm thanh kia lại vang lên lần nữa, viện trưởng mở mắt, nhưng phát hiện trong tay mình không phải bình sứ nguyên thanh hoa mà là chuôi Việt Vương Kiếm. Viện trưởng hoảng hốt, thấy thân thể mình nhẹ hơn rất nhiều, cả người như đang bay lên.

Ông ngạc nhiên quay lại nhìn thấy thân thể mình vẫn ở đó, bên cạnh chính là bình sứ nguyên thanh hoa, mà trước mặt chính là chuôi Việt Vương Kiếm đầy quý dị.

Chẳng lẽ mình xuất hồn? Mình đang làm gì đây? Viện trưởng phát hiện hẳn không còn sức khống chế thân thể mình, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì? Ông mơ hồ nghĩ, đại não hỗn loạn không suy nghĩ được gì, bởi vì hẳn thấy mình đang cầm Việt Vương Kiếm nhưng lại muốn cắt cổ tay mình. Động tác rất chậm, nhưng rất kiên định.

Thật ra viện trưởng nhìn mọi thứ từ trên cao, loại cảm giác này không thật tế lắm làm cho hẳn tưởng mình đang nằm mơ, nhưng trong sâu thẳm nội tâm hẳn đã biết mọi thứ thật sự là thật.

Ông liều lĩnh muốn nhập vào thân thể chính mình, cố gắng mấy lần, vết thương bên tay trái làm ông cảm thấy đau nhói, làm cho tâm trạng ông vui vẻ không ngờ lại thành công. Nhưng khiông vừa mở mắt ra đã thấy lưỡi kiếm sắc bén, tay phải của ông vẫn không thể khống chế, mắt thấy mũi kiếm sắc bén sẽ cắt qua cổ họng mình.

Ngay lúc viện trưởng cảm thấy tuyệt vọng, từ trong bóng tối một cánh tay thon dài trắng nõn vươn ra, dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy thanh Việt Vương Kiếm.

"Tôi đã biết sẽ xảy ra vấn đề." Âm thanh nghe không ra vẻ giận dữ, nhàn nhạt truyền ra từ bóng tối.

Viện trưởng lau mồ hôi trên trán, Việt Vương Kiếm trong tay ông bị người kia đoạt đi, nhưng ông không có một chút ý niệm muốn cầm lại nó. Đúng là chuyện cười, chuyện chính mình muốn giết mình, ông không muốn trải qua lần thứ hai. Viện trưởng bình ổn lại hô hấp, lúc này mới ngẩng đầu nhìn người nọ. Tuy muốn cảm ơn ân cứu mạng của đối phương, nhưng trong đầu muốn hỏi nhiều hơn vì sao có thể vào được khi viện bảo tàng đã đóng cửa, nhưng vừa ngẩng đầu lên, lại ngây ngẩn cả người.

Người nọ đang cầm kiếm cúi đầu nhìn, dưới ánh đèn mỏng manh, viện trưởng chỉ nhìn rõ nửa mặt đối phương

"Ông... Là ông... Ông... Không phải đang ở Ai Cập sao?" Viện trưởng lắp bắp hỏi han, hắn vừa mở miệng đã phát hiện cổ họng mình khàn khàn.

Nhìn đến mắt mỗi, cũng không trả lời vấn đề của ông, ngược lại cẩn thận nhìn Việt Vương Kiếm, như là lo lắng thanh kiếm này có gì sứt mẻ.

Lúc này viện trưởng đã hoàn toàn trấn định, mới phát hiện người đang cầm Việt Vương Kiếm là một thanh niên trẻ tuổi, không giống người kia. Thì ra là chủ Á Xá.

Viện trưởng nhẹ nhàng thở ra, muốn đứng lên lần nữa, lại phát hiện mình sợ hãi đến mức chân run rẩy, nhất thời không có sức đứng lên. Viện trưởng không lên tiếng xin giúp đỡ, ông không muốn tỏ ra yếu kém trước mặt vị thanh niên này. Ngồi an vị, nghỉ ngơi nhiều hơn một chút. Lần này tuy cực kỳ nguy hiểm, nhưng ông nghiên cứu cổ vật lâu lắm rồi, ông biết một số việc ngay cả khoa học cũng không thể giải thích được, ông cũng không cầu đời này mình có thể hiểu được, cho nên lúc đối phương đang trầm mặc, ông cũng biết điều không hỏi đến. Thấy ông chủ không định nói gì, viện trưởng khoanh chân ngồi, tính nhắm mắt nghỉ ngơi. Gần đây hắn cùng một đạo sĩ học mấy chiêu dưỡng khí công, định là lớn tuổi rồi nên dùng để tu sinh dưỡng tính, không nghĩ đến đầu tiên là dùng để an ủi.

"Cái chuôi Việt Vương Kiếm này, là Câu Tiễn dùng để phòng thân." Viện trưởng vừa nhắm mắt lại, đột nhiên nghe chủ tiệm trẻ tuổi mở miệng nói.

Viện trưởng không nghĩ đến việc hắn chủ động nói chuyện, kinh ngạc mở to mắt, ngẩng đầu nhìn ông, chỉ thấy chủ tiệm đang nghịch với Việt Vương Kiếm, lật qua lật lại. Thanh kiếm ngẫu nhiên hiện lên sự sắc bén, chiếu vào mặt ông, càng tăng thêm sự xơ xác tiêu điều.

"Thật ra thanh kiếm phòng thân của Việt Vương này, căn bản hắn không có nhiều cơ hội sử dụng đến." Chủ tiệm giương mắt nhìn viện trưởng, ánh

mắt hần lạnh lùng như băng, như đang ngắm bình sứ nguyên thanh hoa kia, kí ức nhiều năm trước hiện lên trong lòng, ánh mắt chuyển thành ôn nhu..

Viện trưởng gật đầu, ở thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc, vương hầu nào cũng có một thanh kiếm tốt, mà còn có rất nhiều ý nghĩa. Ví dụ như tượng trưng cho quyền lực, hiệu lệnh thiên hạ, hoặc là tượng trưng cho thân phận, ban cho thuộc hạ. Nếu một thanh kiếm vương hầu dùng để phòng thân, nếu khi hộ vệ không phải vệ hãn chu toàn, đó là...

"Chẳng lẽ thanh kiếm này là thanh kiếm Việt Vương dùng để tự vẫn?" Viện trưởng nói tiếp, kết hợp với tình huống kiếm vắt ngang cổ giống như tự vẫn, làm cho hần không thể không nghĩ như vậy. Nhưng hần lại lập tức phủ nhận: "Không đúng, Câu Tiễn không phải chết do tự sát."

Lão bản cong môi mỉm cười nói: "Đương nhiên không phải là Câu Tiễn, mà là Văn Chủng[4]."

Viện trưởng sửng sốt, trong óc hiện ra một tập tư liệu, vội vàng đi ra bên ngoài. Văn Chủng thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc. Việt Vương Câu Tiễn mưu thần, Phạm Lãi và Câu Tiễn đánh bại Ngô vương lập nhiều công lao hiển hách. Sau khi diệt nước Ngô, biết được công lao to lớn, Phạm Lãi bí mật đưa thu đến Văn Chủng, nói là: "Phi điều tẫn, lương cung tàng, giáo thỏ tử, tẩu cầu phanh. Việt Vương vi nhân trường cảnh điều uế, khả dữ cộng hoạn nam, bất khả dữ cộng nhạc, tử hà bất khứ?" [5] Văn Chủng không nghe theo, không lâu sau đó bị Câu Tiễn ban thưởng kiếm để tự sát.

Ban thưởng kiếm để tự sát... Ban thưởng kiếm để tự sát! Viện trưởng đột nhiên thốt ra: "Có thể nào, đây là thanh kiếm năm đó?"

Ánh mắt ông chủ bí hiểm nheo lại, không trực tiếp trả lời câu hỏi của viện trưởng: "Ông đã từng nói qua, từng cổ vật đều có sinh mạng, điều đó không sai. Thật ra không phải ta giữ cổ vật không buông tay, nhưng mỗi cổ vật trong Á Xá đều có linh hồn riêng."

Viện trưởng dựa vào tường, yên lặng lắng nghe.

"Không phải người đã nói, cổ vật đều có sinh mệnh sao?" Chủ tiệm nhướng mi, nâng cao âm điệu. Viện trưởng cười khổ, lúc mình nói lời này cũng không nghĩ đến cổ vật cũng có sinh mệnh.

Chủ tiệm thản nhiên nói: "Đương nhiên tôi biết ý tứ trong lời nói của hai ta bất đồng, cổ vật tuy cũng là đồ vật, nhưng nó cũng tồn tại hơn ngàn năm, mỗi vật đều chứa đựng tâm huyết của người thợ làm ra nó, tình cảm của người sử dụng. Tuy rằng chúng nó không có suy nghĩ, nhưng chúng nó cũng có chấp niệm hoặc nguyện vọng, tựa như chuôi thanh Việt Vương Kiếm này. Nguyện vọng của nó chính là bảo vệ chủ nhân, người bị nó đâm bị thương nhất định sẽ chết thảm, một mức độ nào đó, xem như là nguyên rủa đi."

Viện trưởng há miệng thở dốc, nhưng không biết nên nói gì. Chẳng lẽ ông chủ trẻ tuổi kia chính là chủ nhân của Việt Vương Kiếm sao? Nhưng saocậu ta có thể biết được? Dựa vào cái gì xác định?

Ông chủ biết viện trưởng nghi ngờ, nhưng cậu cảm thấy không cần phải giải thích nhiều như vậy. Hắn chuyển qua câu chuyện khác, nói: "Tôi cũng biết đối với cổ vật không có suy nghĩ mà nói, viện bảo tàng là chốn trở về của chúng nó, nhưng nếu không hoàn thành chấp niệm hoặc nguyện vọng, cứ đơn giản mà đặt trong viện bảo tàng như thế rất nguy hiểm. Không ai biết sẽ làm nên hậu quả gì, nhất là khi hai đồ vật không thích hợp đặt chung, sẽ trở nên như thế. Nhớ kỹ, có vài thứ không chỉ cần có một chiếc lồng bằng thủy tinh bảo hộ, mà cần hai tay che chở nữa. Cho nên, thanh kiếm này tôi lấy về."

Viện trưởng ủ rũ, mặc kệ ông chủ nói thật hay giả, ông biết trải qua chuyện tối hôm nay, từ nay về sau ông muốn lấy đồ vật từ Á Xá phải suy nghĩ sâu hơn nữa.

Ông chủ hít một hơi dài, cũng không nói gì nữa. Trong cửa hàng đồ cổ, mỗi cổ vật đều chứa chấp niệm. Giống như chiếc gương cổ thời Hán kia, vì để cho chủ nhân cũng nó cũng nữ tử người đó yêu gặp nhau mà yên lặng nằm trong hòm suốt hai ngàn năm. Tuy rằng cuối cùng bị vỡ, nhưng vẫn làm cho đôi tình nhân có duyên gặp lại, hoàn thành tâm nguyện, mà ngọn nến cháy mấy trăm năm, hiện giờ vẫn âm thầm chảy từng giọt nến...

Đương nhiên khi cổ vật đã hoàn thành được nguyện vọng của chúng, nếu nó còn nguyên vẹn thì cậu sẽ tự động quyên tặng cho viện bảo tàng. Trên thực tế, những năm gần đây, cậu đã quyên tặng rất nhiều cổ vật với tư cách nặc danh. Nhưng lúc này, ông chủ cảm thấy không cần giải thích với ai nữa, cho đến bây giờ hẳn đều làm việc tùy hứng, đêm nay cùng người này nói nhiều như thế, cũng xem như nể mặt trước kia, đã rất hiếm thấy rồi.

Viện trưởng thấy chủ tiệm xoay người muốn đi, đột nhiên cảm thấy bất an, vội vàng nói: "Thanh kiếm này cậu có thể lấy đi, nhưng về sau thì? Về sau thanh kiếm này có thể..." Ông muốn hỏi có thể lấy đi mạng của hắn hay không, nhưng lời này thật sự quá mức hoang đường, làm đầy tớ ở viện bảo tàng nhiều năm như vậy nhưng vẫn như vậy, không thể mặt dày hỏi được.

Trong lúc hắn chần chờ, ông chủ đã xoay người muốn rời đi, rỗng đỏ phía sau lưng áo ông chủ cứ hiện lên trước mắt viện trưởng, làm hắn ngần người.

Nhiều năm trước người họ cũng mặc bộ quần áo có con rồng màu đỏ. Đầu viện trưởng đình một tiếng, không biết thế nào, chợt nhớ đến ngày đó đây cửa Á Xá ra, người nọ vừa cười vừa nói một câu.

Rốt cuộc là câu gì? Sao hắn không nghĩ ra?

Con rồng đỏ thêu trên áo dần dần biến mất trong bóng đêm, gương nanh múa vuốt, giống như có sự sống. Lúc này trong bóng đêm vang lên tiếng cười khê: "Yên tâm, chuỗi Việt Vương Kiếm này còn có vỏ kiếm mà."

Viện trưởng không biết thanh Việt Vương Kiếm này trở lại vỏ kiếm, sẽ ngủ say mấy trăm năm. Ông chỉ biết, ông đang nghĩ đến...

Ngày đó khi ông đẩy cái cửa khắc hoa nặng nề đó ra, người nọ sững sốt một lát, cười nói câu kia, là "Đã lâu không gặp" ...

Viện trưởng đứng rất lâu trong bóng đêm, rất lâu sau đó, rốt cuộc có thể cử động thân thể, tìm được quả trượng ở một góc. Lúc hẩn ngẩng đầu lên không thấy thủy tinh bị vỡ, không có dấu tay máu trên lồng thủy tinh đựng bình sứ nguyên thanh hoa, cũng không có vết máu trên nền cẩm thạch, thậm chí trong két sắt cũng không có hộp gấm đựng Việt Vương Kiếm.

Viện trưởng chưa từ bỏ ý định, đi vào phòng quan sát, đã thấy bảo an nằm mê man bất tỉnh. Hẩn không vội vàng đánh thức bọn họ, một mình đem băng ghi hình tối nay ra xem, lại phát hiện không có những việc ông đã trải qua. Không có dấu tay máu, không có Việt Vương Kiếm cũng không xuất hiện chủ tiệm. Toàn bộ những hình ảnh âm thanh đó giống như một mình ông điên điên khùng khùng tự biên tự diễn. Nhưng viện trưởng biết mọi việc xảy ra đều là thật, bởi vì tay trái của hẩn không có băng lại miệng vết thương, vết thương vẫn chậm rãi rỉ máu...

[2] Phân tích kim tương: Phương pháp phân tích kim tương được định nghĩa và hiểu rất đơn giản là việc sử dụng kính hiển vi quang học với độ phóng đại khoảng 1000-2000 lần để quan sát, đánh giá và phân tích cấu trúc tổ chức tế vi của kim loại và hợp kim.

[3] Nhiễu xạ ánh sáng: là hiện tượng quan sát được khi sóng lan truyền qua khe nhỏ hoặc mép vật cản.

[4] Văn Chủng: là quân sư của nước Việt thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc.

[5] Phi điều tần, lương cung tàng, giáo thỏ tử, tâu cầu phanh. Việt Vương vi nhân trường cảnh điều uest, khả dữ cộng hoạn nam, bất khả dữ cộng nhạc, tử hà bất khứ: nghĩa là Chim bay mất hết, cung tốt được cất đi. Thỏ khôn chết, chó săn bị nấu. Việt vương là người cao cổ, miệng chim, chỉ có chung hoạn nạn mà không thể chung vui. Thấy sao còn chưa lui về?

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYẾN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Sơn Hải Kinh (1)

"Nghe nói đây là cửa hàng bán đồ cổ, không biết có thu mua cổ vật không?"

Phương Thu đẩy cánh cửa khắc hoa ở cổng chính còn nặng hơn so với tưởng tượng ra, trong chốc lát mới quen với ánh sáng mờ mịt trong cửa hàng, ánh nến nhảy nhót, người thanh niên trẻ tuổi ngồi trong quây tản ra hơi thở cổ điển.

Anh ta mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn màu đen, mặt mày bình thường, vai phải thêu một cái đầu rồng rất ấn tượng, đôi mắt sáng ngời giống như chuyển động khi cô đi lại.

"Có thu mua." Ông chủ trẻ tuổi buông quyển sách trên tay, ngẩng đầu lên nhìn cô mỉm cười. Lòng của cô chột nảy lên một cái, phát hiện này làm cho ông chủ tiệm cười rộ lên, giống như cả người thay đổi, phát ra một loại khí chất thần bí.

Phương Thu vội vã cúi đầu tránh tầm mắt của anh ta, đi qua đem giấy báo ôm trong lồng ngực đặt lên quây.

"Những thứ này là lúc tôi chuyển nhà đem ở trong rương ra, không biết có cái gì... vô giá không. Tôi thấy để ở nhà cũng không tốt lắm, nhưng vứt đi thì lại thấy đáng tiếc... Ông chủ xem qua một chút đi." Phương Thu vừa nói, vừa mở giấy báo ra, lộ ra bên trong vài mảnh thẻ tre rải rác.

Cô muốn mở toàn bộ mảnh báo ra, lại cảm thấy hơi thở của ông chủ như bị kiềm hãm, bỗng nhiên đè tay cô lại. Phương Thu hoảng sợ, ngẩng đầu

lên thấy ông chủ không hề nhìn cô, mà nhìn chăm chăm vào thẻ tre trong tờ báo.

Phương Thu giãy khỏi tay ông chủ, nhìn thấy anh ta cẩn thận mở tờ báo ra, bỗng nhiên nghĩ đến khi vừa chạm đến tay đối phương cực kỳ lạnh, không giống nhiệt độ cơ thể của người bình thường.

"Thẻ tre này, cô muốn bán với giá bao nhiêu?" Ông chủ cẩn thận, ung dung nhìn thẻ tre trong tờ báo, thản nhiên hỏi.

Phương Thu sửng sốt, cô không mong đợi rằng thẻ tre này bán được bao nhiêu tiền, điều cô muốn biết hơn đó chính là lai lịch của nó.

"Trên thẻ tre này viết cái gì?" Nói xong cô không khỏi cười, vẫn tự trên thẻ tre này là kiểu chữ triện thư[1], sao người thường liếc mắt một cái có thể nhận ra được?

Nhưng ông chủ trẻ tuổi rất nhanh sau đó có ngay đáp án cho cô: "Mặt trên viết là Sơn Hải Kinh, xem nội dung phải là Sơn Hải Kinh, Hải Nội Bắc Kinh."

Phương Thu hơi có chút thất vọng, cô còn tưởng trên đó viết võ lâm bí tịch, hay địa điểm bảo tàng. Thì ra chỉ là một quyển sách cổ được lưu truyền trong nhân gian.

"Vậy ông chủ nói giá đi, lúc tôi thu dọn không cẩn thận làm gãy ba cái, còn mấy cái này không trong bộ, chỉ là thứ rải rác thôi..."

Phương Thu còn muốn tiếp tục nói, thì từ miệng ông chủ nghe được một con số rất lớn vượt qua cả dự tính của cô. Cô cả kinh hít một ngụm khí lạnh, con số này đối với học sinh như cô mà nói quả thật không thể tưởng tượng.

"Thế nào? Có thể chứ?" Ông chủ ngẩng đầu lên, lần đầu tiên ánh mắt đó nhìn cô.

Trước khi Phương Thu đến đây đã chuẩn bị tốt để trả giá, nhưng không nghĩ đến con số trên trời kia, liền mạnh mẽ gạt đầu, sợ đối phương hối hận. Những cái này vốn là rác rưởi trong nhà. Nếu không phải cô kiên trì muốn bán, thì đã bị mẹ vứt bỏ từ sớm rồi.

Còn chưa lấy lại tinh thần, Phương Thu phát hiện ông chủ trẻ tuổi này không biết từ đâu lấy ra một cái hộp gốm sứ tối đen, lật lại đổ ra trên quầy, rào rào đổ ra rất nhiều tiền giá trị lớn đã được buộc lại. Tròng mắt của Phương Thu thiếu chút nữa muốn rớt ra mà nhìn qua đây, làm sao có người lại tùy tiện đặt một số tiền lớn như thế để trong của hàng chứ.

"Yên tâm, số tiền này hiện tại có thể lưu thông, trước kia trong cửa hàng của tôi đều là kim đỉnh, nhưng mà dù có đưa cô kim đỉnh, cô cũng không biết có phải thật hay không." Ông chủ đem tiền trên bàn đẩy về hướng Phương Thu, sau đó cúi đầu nghiên cứu thẻ tre.

Sau nửa ngày Phương Thu hết chỗ nói rồi, đưa tay xác định số tiền này đều là thật sao, không khỏi càng thêm khẩn trương. Chẳng lẽ muốn cô ôm khoản tiền lớn như thế này đi trở về nhà?

Ông chủ thấy cô ngây người một lúc lâu, ngẩng đầu, ánh mắt nghi hoặc nhìn cô nói: "Còn có chuyện gì sao?"

Phương Thu ho khan như thế nào, thử hỏi: "Có thể cho tôi một cái túi nhựa không?" Nếu không thì nhiều tiền như thế cô phải cầm đi như thế nào.

"Hello. Tôi tới rồi. Hôm nay đi ngang qua tiệm bán sủi cỏ, phát hiện ở đây có một loại sủi cỏ mới, liền mua xem thử. Cậu đâu rồi? Cậu đâu rồi?" Bác sĩ cầm hai hộp sủi cỏ nóng hổi, nhưng bất ngờ ông chủ không có ở trong quầy.

Cậu ta lơ dềnh mà để sủi cỏo để trên quây, khi đặt sủi cỏo xuống đè lên thẻ tre đặt lên tờ báo, nhất thời nghe tiếng "răng rắc" nhỏ giòn vang lên.

"Cậu đang làm cái gì thế?" Âm thanh âm trầm từ sau tấm bình phong truyền đến, lời còn chưa dứt, ông chủ như một con gió xuất hiện phía trong quây, sắc mặt không tốt nhìn sủi cỏo đặt trên giấy báo.

Lưng bác sĩ bỗng cảm thấy lạnh, vội vàng nói với giọng điệu áy náy: "Tôi chỉ nghĩ đây là tờ báo mà thôi, không nghĩ đến trong đây còn có đồ... Cái này, cái này... Bao nhiêu tiền? Tôi trả lại cho cậu." Bác sĩ chấp tay trước ngực, cắn răng nói. Nếu cậu ta biết giá thật của đồng thẻ tre này, nếu không học máu thì cũng phải bán thân vài năm không biết chừng.

Ông chủ đem sủi cỏo cẩn thận dời đi, phát hiện một thẻ tre bị gãy. Bất đắc dĩ thở dài, thật ra cũng là tại mình không cất kỹ thẻ tre, những chiếc thẻ tre này vô cùng yếu ớt, mỗi thẻ tre chỉ rộng một centimet, dài hơn hai mươi centimet, chất lượng đã mềm yếu như mì sợi, vốn không thể sửa chữa được, cho nên ông chủ mới đi vào bên trong tìm cái hộp xếp chúng vào, không nghĩ đến vừa đi một chút người này lại đến.

Mắt phượng của ông chủ nhíu lại, sau đó lại bất đắc dĩ thở dài: "Thôi, nó bị gãy đứt, là định mệnh của nó." Cả đời ông chủ đã thấy qua vô số đồ cổ bị phá hủy đến nát vụn, nếu từng cái đều tính toán chi li, vậy thì ông chủ không còn cần những chuyện khác nữa. Dù sao bác sĩ cũng chỉ là vô tình, có tức giận cũng vô dụng.

Bác sĩ nhẹ nhàng thở ra, cậu ta hiểu tính tình của ông chủ, nếu nói không sao cả thì tất nhiên là không sao cả, nhưng cuối cùng cậu ta cũng làm gãy một thẻ tre, trong lòng cảm thấy áy náy, bác sĩ nghĩ như thế nào sửa lại, chăm chú nhìn thẻ tre kia, hỏi: "Chắc có thể dán lại phải không? Đúng rồi, mặt trên viết cái gì?"

Ông chủ đến gần nhìn thoáng qua, chạm rãì thì thẳm: "Hoàn Cầu, thú thú nhân thân. Nhất viết vị trạng như cầu, hoàng sách. Đây là Sơn Hải Kinh, Hải Nội Bắc Kinh.

"Thân người đầu thú? Chẳng phải đây là quái vật sao? Khoa học không có chứng thực mà." Bác sĩ cau mày, tưởng tượng một cái đầu chó ở trên thân người, lập tức nhún vai nói: "Dù sao đây cũng là truyền thuyết mà thôi, không cần sợ hãi đâu."

Ông chủ muốn nói cái gì đó, đột nhiên im lặng, hai mắt nhìn chăm chăm sau lưng bác sĩ.

Bác sĩ không hiểu gì cả, vừa định quay đầu lại xem, lại bị ông chủ kéo tay chạy vào hành lang trong cửa hàng. Bác sĩ không còn cách nào khác phải chạy theo sát ông chủ, chưa bao giờ cậu ta thấy ông chủ lo lắng như vậy, tựa như... Tựa như đằng sau có cái gì đuổi theo bọn họ. Trong đầu bác sĩ vừa có ý nghĩ này, bỗng nghe được tiếng bước chân trầm trọng từ phía sau.

Thật có người đến, nhưng rõ ràng lúc này không ai đi vào. Hành lang của cửa hàng đồ cổ không có ánh sáng, bác sĩ không chịu được nên lấy điện thoại di động ra làm đèn pin, sau khi bật lên, quay đầu lại nhìn thoáng qua, đầu ông lên một tiếng, đầu óc trống rỗng.

Tuy rằng lúc vừa rồi gấp gáp nhìn không rõ ràng, nhưng nhìn hình dáng mơ hồ thì đúng là thân người lộ ra một gương mặt chó rất đáng sợ.

Thân người đầu chó. Hoàn Cầu. Quái vật kia thật sự tồn tại, hơn nữa còn ở phía sau bọn họ, nhất thời bác sĩ cảm thấy chân như nhũn ra.

"Đừng té xỉu, bằng không tôi không mang nổi cậu." Tiếng nói của ông chủ nhàn nhạt truyền trong bóng đêm: "Lại nói tiếp, việc này phải trách cậu."

Bác sĩ nghe được trong thanh âm của ông chủ có biết bao cảm xúc nhấp nhô, ngược lại yên tâm hỏi: "Chẳng lẽ... Là mảnh thẻ tre đó?"

"Đúng vậy, tôi đã sớm nhìn ra thẻ tre này có vẻ kì quái, nhưng không nghĩ đến là Sơn Hải Kinh bản sơ thảo, hơn nữa mỗi tên quái thú đều viết trên thẻ tre, đều phong ấn một loại quái thú, may mắn cậu không làm gãy đoạn viết địa điểm trên thẻ tre, nếu không thì trong chớp mắt cậu sẽ bị chuyển đến Côn Lôn, địa phương thuộc Thanh Khâu quốc, đi đến cũng không về được." Ông chủ nhàn nhạt trả lời.

Bác sĩ bị dọa đến không dám lên tiếng, trong lòng nghĩ ông chủ sẽ không thật sự muốn cậu bị chuyển đi đúng không?

Bây giờ mới phát hiện hành lang hẹp dài của tiệm đồ cổ rất kì lạ, hai người chạy lâu như vậy cũng không đến tận cùng, đến một lúc sau, ông chủ đứng trước một cửa phòng, đẩy cửa cùng bác sĩ đi vào.

Bác sĩ nhẹ nhàng thở ra, vừa định đóng chặt cửa phòng, lại bị ông chủ cản trở, chỉ chừa lại một khe cửa.

"Đứng ở góc tường, đừng lộn xộn, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn tôi không có khả năng cứu cậu đâu." Ông chủ lạnh lùng dặn dò, nói: "Còn nữa, tốt nhất hãy nhắm mắt lại đi."

Bác sĩ vội vàng làm theo lời của ông chủ, đứng sát góc tường, nhưng lại không muốn nhắm mắt lại, ngược lại nhìn ngó xung quanh. Lúc này cậu ta mới phát hiện gian phòng này cũng không lớn, lúc trước bác sĩ phát hiện nền nhân ngư Chúc ở phòng kia, nhưng phòng này không có gì cả, cũng không thấy chỗ này có gì lạ. Tai cậu nghe từng bước chân trên hành lang tiến đến gần, bác sĩ thấy ông chủ đứng trong phòng không làm gì cả, may là cậu rất tin tưởng ông chủ, nên cũng không căng thẳng lắm.

"Đoàng." Cửa phòng bị con gì đó lông dài hung hãn đẩy ra, một chiếc bóng đen tuyền xuất hiện trước cửa, không chút do dự đi vào trong phòng.

Bác sĩ ước chừng nó cao khoảng hai thước, thân thể lại cường tráng đáng sợ, cậu lo sợ muốn ngừng thở, trong lòng nghĩ giả chết có hiệu quả hay không.

"Đình..." Một tiếng chuông như có như không bỗng nhiên vang lên, bọn họ đang đứng thẳng trên mặt đất, đột nhiên mọi thứ đều theo tiếng chuông mà sáng lên.

Lúc này bác sĩ mới phát hiện, chỗ bọn họ đứng là dùng những khối thủy tinh toàn vẹn làm thành, thủy tinh ở phía dưới, thoát nhìn tăng lớn nhất giống như một chuyên thạch đặc biệt từ thời xa xưa. Mà khi sáng lên thì thấy trên đó có khắc những bức họa và ký hiệu cổ quái, nhưng lại không biết màu sắc được tạo thành thế nào, trong bóng đêm phát ra màu xanh biếc như trong suốt.

Bác sĩ cũng đã nhìn thấy hình dạng của Hoàn Cầu, thân thể nó cũng lớn hơn con người, không bằng nói bộ lông dài như đại tinh tinh, đầu rất giống đầu chó săn, một đôi mắt mờ mịt màu lục nhìn có vẻ hung tợn trừng mắt cầu xin ông chủ đứng trong phòng.

"Đình..." Tiếng chuông lại vang lên, thủy tinh bên dưới đột nhiên phát ra ánh sáng chói lòa, nháy mắt toàn bộ phòng giống như ban ngày.

Bác sĩ không biết sao chuyên thạch lại tự nhiên phát ra ánh sáng mãnh liệt như thế, là bác sĩ, cậu biết cường độ sáng như thế đã bắt đầu đe dọa thị lực của mình, lập tức bất chấp mình xem được gì, vội vàng nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy khi ánh sáng trắng đó qua đi, lại mở to mắt lên thì phát hiện thủy tinh như chuyên thạch phía dưới lại phát ra màu lục le lói, đang từ từ tắt đi.

Ông chủ vẫn đứng ở nơi đó, nhưng đã không thấy Hoàn Cầu đâu nữa.

"Này... Đây là có chuyện gì?" Bác sĩ vừa mở miệng, mới phát hiện giọng nói của mình khàn khàn đáng sợ.

"Không có việc gì, dưới gian phòng này là chuyên thạch, là di tích đàn tế rất cổ xưa. Mỗi khối chuyên thạch đều phong ấn một loại quái vật cổ xưa, nói cách khác thì mỗi viên chuyên thạch đều có năng lực phong ấn. Lẽ ra cũng không ôm hy vọng gì, may mắn là Hoàn Cầu bị phong ấn mấy ngàn năm, đã không còn pháp lực nữa." Ông chủ nói xong không hề quay đầu lại mà đi ra bên ngoài.

Lúc này chuyên thạch dưới chân bọn họ đã hoàn toàn tắt, trong phòng tối đen, bác sĩ không kịp xác nhận có phải Hoàn Cầu cũng biến thành một trong những viên chuyên thạch không, nhưng vừa nghĩ đến dưới bàn chân mình nhiều chuyên thạch như vậy để phong ấn quái vật, một khắc cũng không dám dừng lại, vội vàng đi theo ông chủ ra ngoài.

Nhưng bác sĩ không phát hiện ngay nơi mình vừa đứng, có một viên chuyên thạch không hoàn toàn bị tắt đi, theo bước chân của cậu, mang theo hào quang nhưng lại xuyên thấu qua lớp thủy tinh thật dày, giống như một con đom đóm đi theo bóng lưng của bác sĩ, cuối cùng dừng lại trên vai cậu ta.

Ông chủ như cảm thấy gì đó, quay đầu lại nhìn thoáng qua, ánh sáng kia lại ẩn sau lưng bác sĩ, ông chủ cũng không có phát hiện gì bất thường.

Nhìn bóng dáng của ông chủ, bác sĩ không nhịn được lầm bầm lâu lâu khe khẽ, tuy rằng đàn tế cổ xưa kia có đại ân với ông chủ, nhưng ông chủ lại nhẹ nhàng đem quái vật mấy ngàn năm phong ấn, rốt cuộc ai mới là quái vật? Nhưng mà, hình dạng của Hoàn Cầu cũng thật đáng sợ, không đẹp chút nào, nếu mang gương mặt của chó Husky thì... Bác sĩ run rẩy, cảm thấy được rất khôi hài.

Như là nghe hiểu lời bác sĩ, ánh sáng sau lưng bác sĩ lóe lên một chút.

[1] Triện thư: hay kiểu chữ triện, là một kiểu chữ cổ của . Nó có nguồn gốc từ thời và phát triển ở nước Tần trong thời kì Chiến quốc. Kiểu chữ triện của nhà Tần trở thành dạng chữ viết chính thức cho toàn Trung Quốc dưới thời nhà Tần và tiếp tục được sử dụng rộng rãi để khắc trang trí trên các ấn tín dưới thời nhà Hán.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Sơn Hải Kinh (2)

Ông chủ đi rất nhanh, đến khi bác sĩ đi vòng qua tấm bình phong trở lại cửa hàng thì phát hiện sắc mặt ông chủ cực kỳ nghiêm trọng nhìn thê tre trên quầy. Lúc này bác sĩ mới nhớ ra, thê tre bị gãy không phải chỉ một mình cậu làm.

"Tam Thanh Điều, Cát Lượng Mã, Cùng Kỳ..." Ông chủ thì thào tự nói: "Ba thê tre này đều do nữ sinh kia làm gãy, xem ra sẽ bận rộn đây."

Bác sĩ lấy di động ra tìm kiếm, lập tức tìm ra ba loại quái vật này, "Tam Thanh Điều có ba cái chân bé tí giống như chim xanh, Cát Lượng Mã sở hữu bờm đỏ rực, ánh mắt màu vàng óng ánh, là bạch mã, cũng rất ôn hòa. Nhưng mà Cùng Kỳ... Hình dáng hung mãnh như vậy, là con hổ ăn thịt người? Nếu xuất hiện trong thành phố, khẳng định chắc chắn sẽ là một tin tức chấn động."

Ông chủ lại lắc đầu nói: "Không nhất định, Cùng Kỳ có thể nghe hiểu tiếng người, hơn nữa đã bị phong ấn mấy ngàn năm, có lẽ hình dạng bên ngoài sẽ thay đổi, sức mạnh cũng suy yếu."

Ngay lúc bọn họ đang bàn bạc, Phương Thu đang cẩn thận ôm túi nhựa đựng tiền đi về nhà. Trước cửa nhà đột nhiên vang lên một tiếng kêu mỏng manh, một con mèo trắng lông màu trắng như nhung vô cùng đáng yêu lắc lắc đi ra.

Phương Thu dừng bước.

Cùng Kỳ giơ móng vuốt ốm yếu lên, nghĩ rằng muốn ôm cô gái này sau đó lưu lại chút ấn ký, khó bị ai phát hiện. Cùng Kỳ bị phong ấn mấy ngàn

năm, giống như bị Thuấn đế lấy đi tất cả sức mạnh, nó hiện tại chỉ là một con vật nhỏ bé vô hại.

"Ngao." Nó tiến lại gần, ngay cả tiếng kêu mạnh mẽ oai vệ cũng trở thành tiếng meo meo mỏng manh của con mèo. Nhưng điều Cùng Kỳ buồn bực đó chính là phát hiện cô gái này đối với tiếng kêu của nó rất vui mừng, không để ý nó mãnh liệt phản đối, vẫn ôm nó vào phòng.

"Meo meo meo meo meo meo." Nó không cần, thật vất vả nó mới từ cửa sổ cao nhảy xuống, cô gái này đừng nghĩ đến chuyện nuốt nó lần nữa.

Hơn nữa, cô gái này ngàn năm trước đã ở bên cạnh hầu hạ Thuấn đế, dáng vẻ cô ta giống nữ vu [2] y như đúc, có thể nào nhiều năm như thế nàng vẫn không chết?

Cùng Kỳ nghĩ đến kết cục năm đó bị bắt, lại vận vẹo thân mình muốn né ra, nhưng sức mạnh của nó qua mấy ngàn năm đã bị lấy hết, chủ yếu là không có cách thoát khỏi.

Nhưng mà... Cùng Kỳ nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt, nó bị nữ vu này ôm vào ngực, mùi huân nhiên xông thẳng lên mũi. Giống như là... Mấy ngàn năm đều không uống máu người... Thật là đói... Nhớ... Muốn uống.

Cùng Kỳ ở trong lòng ngực Phương Thu cọ cọ, sao nó có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, xoay đầu cắn cổ tay cô.

Trong nháy mắt, răng nanh tiếp xúc với máu, Cùng Kỳ lập tức run lên.

A...Vị còn tươi rất ngon...

Một bên Cùng Kỳ chuẩn bị đem răng nanh ra cắn, một bên nhìn nữ vu này có tập kích nó không, lại phát hiện cô vẫn thản nhiên cười, đi nhanh hơn vào phòng, lúc này mới buông nó ra, lại đưa nó một đĩa nước trong.

"Ngao ô..." Nó không cần uống nước, nó muốn uống máu. Nó chỉ mới liếm một cái thôi mà. Cái đĩa được để xuống, Cùng Kỳ nhìn chăm chăm vào cái đĩa còn dính máu trên cổ tay cô.

"Ngao ô..." Cho nó liếm một miếng nữa đi. Nó rất đói a.

Đĩa lại đặt xuống lần nữa, Cùng Kỳ cũng không liếc mắt nhìn một cái. Nó đuổi người ra, gần một chút, lại gần một chút, tựa như có thể ngửi được mùi máu người.

Đoàng! Cùng Kỳ cảm thấy đầu mình bị cái tay kia ấn vào trong nước, nếu nó không uống sẽ không cho nó ngẩng đầu lên.

Ô... Không cần thấp như vậy đâu. Cô ta không biết cái mũi và miệng nó rất gần nhau sao? Nếu cứ như vậy nó phải đổi thành Cùng Kỳ bị chết đuối rồi. Người đâu mau đến đây, cứu mạng a. Hiện tại nó tình nguyện bị phong ấn trong thẻ tre.

Nữ vu này thật âm hiểm. Cô ta vừa trả thù chuyện mới mình bị cắn đúng không?

Trong lúc đó, bác sĩ mang một lồng chim cùng một túi rác đi ra từ Á Xá, khi đi đến đồng rác, cậu ta quăng túi rác vào. Con vật tỏa ánh sáng màu lục vẫn núp sau lưng cậu nhanh chân bám vào túi nhựa, khi xung quanh trở nên yên tĩnh hơn, ánh huỳnh quang lại sáng lên. Gió thổi qua một tạp chí thú cưng bị vứt bỏ, chiếu sáng bìa tạp chí vẫn là Husky oai vệ, biểu tình nghiêm túc quỳ rạp trên mặt đất.

Ánh huỳnh quang bên cạnh tạp chí lại thay đổi, như là đang nghiên cứu chó Husky có hình dáng thế nào. Sau khi ánh sáng màu xanh lục sáng lên mãnh liệt, từ hẻm nhỏ có một con Husky xinh đẹp dũng mãnh đi ra, hai mắt ẩn màu xanh lục.

Husky ngậm tờ báo dựng sơn hải kinh, cúi đầu người người, nhớ kỹ mùi này, sau đó phân biệt phương hướng, thật nhanh bước đi...

Cùng Kỳ mặt thối bị đặt trên ghế salon, cả người đều ướt nhẹp, thân thể nhỏ bé vốn chỉ còn lại bộ xương, càng ra vẻ đáng thương.

Thiếu chút nữa bị chết đuối trong cái đĩa cạn kia, nó lại được đưa một cái bồn tắm rất sâu, nữ vu ngâm nó trong nước nóng một lát, hơn nữa còn dùng miếng bọt biển tắm toàn thân cho nó. Hiện tại thì dùng khăn mặt lau khô, một tay dùng pháp bảo có thể phát ra tạp âm thật lớn cùng nhiệt độ thối nó.

Nữ vu này, trải qua mấy ngàn năm, vậy mà pháp bảo cũng đều thăng cấp. Chẳng lẽ có ý đợi sau khi nó được giải trừ phong ấn, mới dùng các phương pháp tra tấn nó đến chết sao?

Thiếu chút nữa vì nữ vu này mà Cùng Kỳ phải rơi nước mắt, sao nó đáng thương như thế, chẳng qua chỉ thích uống máu người thôi mà, cũng không muốn lấy mạng người, vì yêu thích điều này mà bị Thuấn đế đuổi giết nhiều năm, cuối cùng lại bị phong ấn trong thẻ tre mấy ngàn năm, thật vất vả mới thoát được, nhưng lại rơi vào tay nữ vu này. Ô ô meo meo... Thật muốn khóc... Lát nữa nhất định phải đào tẩu.

Cùng Kỳ hồi hận hơn nữa ngày, cũng không phát hiện lông trên người đã khô rồi, lấy lại tinh thần, phát hiện trước mắt mình có đặt một đĩa gì đó màu hồng nhạt... Người thấy hương vị, hình như là thịt...

"Tiểu tử kia, đói bụng rồi, không biết có thể ăn xúc xích không, nhưng mà nhìn dáng vẻ của người ngay cả cổ tay ta cũng có thể cắn, chắc đã sắp mọc răng rồi."

Cùng Kỳ nghiêng đầu nghe, tuy rằng nó không biết xúc xích là cái gì, nhưng mùi thơm quá đi... Ngao ô, Cùng Kỳ phát hiện mình đã chảy nước miếng rồi, sau đó nhin không được ăn một hơi.

Oa oa. Ăn thật ngon.

"Tiểu tử kia, ăn từ từ thôi, nếu còn muốn ăn thì còn rất nhiều đó."

Cùng Kỳ thấy người kia lấy tay xoa lưng nó, tuy rằng nó rất ghét người khác chạm vào mình, nhưng nhìn thấy xúc xích ăn rất ngon, thôi thì nhin đi.

"Gọi mày là gì đây? Mày trắng như vậy, gọi là Tiểu Bạch đi."

Thiếu chút nữa Cùng Kỳ bị nước miếng của mình làm sặc.

Tiểu Bạch? Nhưng mà danh tiếng lẫy lừng của nó là Cùng Kỳ. Cái tên mấy ngàn năm chỉ cần nghe qua là sợ mất mật Cùng Kỳ. Tại sao lại lấy một cái tên không có phẩm chất như vậy? Không. Không đúng. Cô ta có quyền gì gọi tên mình. Ngay lập tức Cùng Kỳ không hề ăn xúc xích ngẩng đầu lên vung móng vuốt kháng nghị.

"Ha ha. Xem ra mày rất thích tên này, Tiểu Bạch, Tiểu Bạch."

Chống cự rất mệt mỏi nên Cùng Kỳ đành chịu xoay người xem thường, quyết không cùng nữ vu này so đo, chẳng nào sau khi ăn xong đĩa xúc xích này nó cũng sẽ trốn, đến lúc đó ai quản cô ta kêu mình là gì? Vì thế nó cúi đầu buồn bực tiếp tục ăn.

"Tiểu Bạch, tôi có việc phải ra ngoài một chút, mày ở nhà phải ngoan. Đúng rồi, nghe nói hôm nay trời sẽ mưa, tôi sẽ đóng kỹ cửa sổ..."

Cùng Kỳ không hề nghe Phương Thu nói gì, chỉ chăm chú giải quyết đĩa xúc xích, thật vất vả mới liếm khô đĩa, nó thỏa mãn đứng lên dùng móng vuốt rửa mặt, ngông nghênh tính toán đi ra cửa.

Nó đang chạy ra cửa sau, đột nhiên nhìn thấy trước mặt xuất hiện một con vật đáng yêu, lông xù màu trắng. Cùng Kỳ như thấy địch thủ, cong

thân, đuôi dựng thẳng lên nhìn chăm chăm mới phát hiện là chính mình.

Ngao. Nữ vu này thật lợi hải, lại có kính chiếu yêu to mạnh như vậy.

Nhưng mà, khi nào chính mình trở nên nhỏ xíu đáng yêu như vậy? Cùng Kỳ giơ móng vuốt lên người, cả người đều có mùi thơm ngào ngạt. Như vậy thì một chút cũng không dọa người. Nhưng... Giống như... Cảm giác cũng không tệ.

Cùng Kỳ vỗ đầu, nghĩ thầm, nó phải thừa dịp không có ai trốn đi mới đúng. Kết quả nó ở trong phòng bốn ba hơn nửa ngày, mới bị ai phát hiện cửa sổ đều bị đóng chặt, lại một lần nữa nó bị nhốt trong này.

Hừ, khi dễ nó không có cách nào khác sao? Nhưng không nên xem thường năng lực phá hoại của nó.

Cùng Kỳ giơ vuốt lên, lộ ra móng vuốt sắc nhọn, liếm liếm miếng thịt nhỏ màu hồng phấn.

"A. Trong nhà bị gì vậy? Chẳng lẽ bị trộm."

Cùng Kỳ nằm sấp lên ghế sa lon bị nó cào đến hư hại, lười biếng duỗi thẳng lưng. Hì hì, nó làm mọi thứ trong phòng này đều bị cào nát, cái gì có thể cào liền cào, có thể xô ngã thì liền xô ngã. Chắc chắn nữ vu sẽ đuổi nó ra ngoài? Cùng Kỳ rất đặc ý với những tính toán nhỏ nhặt của nó, nó lại phát hiện nữ vu lấy một cái nhà nhỏ nhắn xinh đẹp, đoan đoan chính chính bày trước mặt mình.

"Tiểu Bạch, đây là tôi mua cho mày đó nha. Còn nữa, còn mua cho mày thau cát và bình nước tiểu, nhớ rõ phải đi trong này nha..." Vẻ mặt Phương Thu tươi cười sáng lạn như ánh sáng mặt trời, tựa hồ đã quên chuyện Cùng Kỳ biến căn phòng trở thành lộn xộn.

Cùng Kỳ bất đắc dĩ dùng móng vuốt che mặt, xem ra nữ vu này muốn cầm tù nó mới chịu được. Chính vì thế nó muốn suy nghĩ một cách khác để chuồn êm, lại phát hiện một mâm thức ăn đặt trước mặt mình, nuốt nuốt nước miếng, nghe bà nữ vu này nói, cái đĩa tản ra mùi thức ăn cho mèo thơm mê người,

Vừa rồi nó chạy nhảy, vận động đã lâu, lại cảm thấy đói bụng... Cùng Kỳ rất không có khí phách đem kế hoạch chạy trốn bỏ lại sau đầu, cúi đầu vui vẻ ăn thức ăn cho mèo.

"Ngoan, rất ngoan..." Vẻ mặt Phương Thu trù mẫn vuốt lưng Cùng Kỳ.

"Ngao... Meo meo ô meo meo..." Được sờ thật thoải mái, Cùng Kỳ vừa ăn vừa lẩm bẩm.

"Nhìn xem ta thấy gì, không phải là Cùng Kỳ? Có thể học kêu tiếng mèo. Thần thú cổ xưa như chúng ta đều bị người làm mất hết mặt mũi." Một âm thanh lạnh lẽo, cứng rắn bỗng nhiên vang lên, lông đều dựng lên cảnh giác. Là ai? Cùng Kỳ nhìn một vòng chung quanh, phát hiện phía sau nữ vu kia có một con chó uy mãnh cao lớn.

"Hoàn Cầu? Người cũng xuất hiện ở đây? Nơi này là địa bàn của ta. Cút." Cùng Kỳ cong người lại, tràn ngập địch ý. Tuy rằng vừa rồi nó còn vất óc tìm kế chạy đi, nhưng khi có người ngoài xâm phạm, phản ứng đầu tiên của nó chính là đuổi đi.

"Địa bàn của người? Hắc hắc, ngược ngược, ta cũng bị nữ vu bên người Thuấn để kiểm trở lại, cho nên có thể nói nơi này cũng là địa bàn của ta." Hoàn Cầu cúi đầu, dùng biểu cảm Cùng Kỳ không thể tưởng tượng được nịnh nọt, cọ cọ chân nữ vu kia.

Không biết xấu hổ. Trong lòng Cùng Kỳ phẫn hận mắng to.

Phương Thu cười khanh khách, xoa đầu Hoàn Cầu, mang nó đến phòng tắm. Cùng Kỳ nghĩ đến việc mình vừa bị khổ hình, liền đi vào trong, muốn nhìn Hoàn Cầu phản kháng như thế nào, ai ngờ Hoàn Cầu vẫn không nhúc nhích, mặc cho nữ vu xối nước ấm lên người đó, còn dùng bọt biển có hương thơm ngào ngạt và cầm máy tóa ra gió nóng thổi.

Cùng Kỳ nhìn đến, Hoàn Cầu nhìn nó có thâm ý cười cười, sau đó lợi dụng cơ hội liếm tay nữ vu, thuận thế liếm tới cổ tay nữ vu chỗ nó cắn bị thương...

Cả người Cùng Kỳ rùng mình một cái.

Sao nó quên Hoàn Cầu nổi danh gian trá, chắc chắn nó cũng vì máu của nữ vu này mà dùng hết tâm trí để đến gần cô ta. Lúc này có chỉ liếm một chút đã cảm thấy sức mạnh tràn trề, nếu uống hết thì... Cùng Kỳ ngao ô một tiếng, đột nhiên nhào qua chỗ Hoàn Cầu. Nó phát hiện nữ vu này trước mà.

Cùng Kỳ và Hoàn Cầu ở trong phòng tắm đánh nhau, nếu ở mấy ngàn năm trước pháp lực dư thừa, thì chắc chắn đây là cuộc chiến lay động đất trời.

Nhưng bây giờ ở trong mắt Phương Thu chỉ là một con mèo và một con chó đánh nhau. Trong chốc lát chó to ấn mèo nhỏ xuống đất, lúc sau mèo nhỏ dùng móng vuốt bấu tai chó to, nhảy lên sau lưng nó, sau đó lại cùng nhau lăn trong nước trở nên luộm thuộm không chịu nổi, lúc sau lại nhảy ra khỏi nước tiếp tục đánh nhau. Âm thanh meo meo, gâu gâu không dứt bên tai, ở trong phòng tắm ồn ào một trận.

"Tốt lắm, đừng đánh nhau, Tiểu Bạch, có phải mày muốn tắm lần nữa? Bị nước văng trúng ướt sũng cả người, Phương Thu không nhịn được nữa nắm lấy gáy Cùng Kỳ, tách bọn nó ra.

"Tiểu Bạch? Hắc hắc, tên này thật thích hợp với ngươi." Hoàn Cầu lên tiếng, ra vẻ cười nhạo.

Cùng Kỳ cười lạnh một tiếng: "Người cũng đừng hy vọng tên của người hay ho, khả năng thưởng thức của nữ vu này chẳng ra gì."

Một con chó một con mèo đang dùng ánh mắt chém giết nhau, chỉ nghe Phương Thu làm nhảm nói: "Đại Hắc, người đừng khi dễ Tiểu Bạch, đều là người một nhà, bọn mày phải ở chung hòa thuận với nhau."

Đại Hắc? Hoàn Cầu tròn tròn mắt, không dám tin nữ vu lại nói tên này ra.

Cùng Kỳ không chút khách khí ở một bên cười lăn lộn.

"Đã bắt được rồi." Bác sĩ hưng phấn nghe âm thanh từ trên cây, chỉ một chốc sau liền nhảy xuống, trên tay cầm một chiếc lồng chim mang phong cách cổ xưa. Trong lồng chim, chỉ thấy một con chim xanh nhỏ có ba chân, màu sắc xinh đẹp, dáng điệu uyển chuyển, nhưng tiếng hót rất trong trẻo.

Hiện tại đúng là đêm khuya, tiếng kêu to của Tam Thanh Điểu truyền đi rất xa, dư âm còn vang vọng bên tai. Bác sĩ tò mò nhìn Tam Thanh Điểu, phát hiện toàn bộ lông trên người nó đều màu xanh, nhưng trên đầu và cánh là màu đỏ, hai mắt màu đen huyền, chỉ có bàn tay của hắc, không nhìn kỹ thì căn bản không nhìn thấy bụng của Tam Thanh Điểu.

"Cậu làm sao biết nó sẽ đậu trên cây ngô đồng để có thể bắt được nó?" Bác sĩ chỉ muốn xem lông của thần điểu nhưng thiếu chút nữa bị nó mổ vào, may mắn là cậu ta nhanh rút tay về.

Ông chủ cười khẽ nói: "Tam Thanh Điểu là tiền thân của phượng hoàng, phượng hoàng đậu lên cây ngô đồng, chỉ có công viên này mới có cây ngô đồng thôi, nên chắc chắn nó sẽ đến đây."

Bác sĩ nhìn lồng chim trong tay, do dự hỏi: "Con chim nhỏ xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ cũng bị phong ấn sao? Tôi đọc tư liệu thì con chim này trước

kia là bồ câu đưa tin của Tây Vương Mẫu thôi mà?"

"Truyền thuyết kể rằng, vì Thuấn đế muốn bảo vệ quyền thống trị của mình, đều đem thần thú, quái thú, ngoại trừ con cháu Viêm Hoàng ở ngoài tiêu diệt hết. Lịch sử của chúng ta cũng từ thời kì thần thoại nhập vào thời kì nhân loại, nhưng tôi không nghĩ đến, dựa vào khả năng của Thuấn đế cũng chỉ đem những quái vật này phong ấn ở bản sơ thảo của Sơn Hải Kinh."

Ông chủ thờ dài, nghĩ thầm, mình chỉ có một quyển Sơn Hải Kinh Nội Hải Bắc Kinh, ngoài ra còn có mười bảy cuốn nữa, không biết lưu lạc nơi nào, tốt nhất là hãy bị vùi lấp thật sâu, không để cho ai phát hiện mới tốt.

Nhìn bác sĩ không biết mặt mỗi dịp Tam Thanh Điều, nhìn thấy cảnh tượng này ông chủ nhíu mày.

"Tôi sẽ nuôi nó." Bác sĩ thấy ông chủ nhìn đến đây, vội vàng ôm lồng chim vào trước ngực, giống như sợ bị ông chủ cướp đi.

Ông chủ dường như sớm biết bác sĩ sẽ nói như vậy, có chút bất đắc dĩ nói: "Trước kia chim chóc ở nơi Tây Vương Mẫu đều có người chuyên chăm sóc, được nuông chiều từ bé, không giống con chó cậu nuôi trong nhà. Mỗi ngày đều làm việc cả ngày đêm, có thể chăm sóc tốt cho nó sao?"

Bác sĩ do dự một chút, nhưng vẫn không chịu đem lồng chim trả lại ông chủ, Tam Thanh Điều giống như nghe hiểu bọn họ cãi nhau vì cái gì, đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh thâm tình nhìn bác sĩ, lại dùng đầu màu đỏ cọ cọ tay bác sĩ đặt trên lồng.

Bác sĩ ôm lồng chim chặt hơn nữa, nhìn bộ dạng của cậu bây giờ ông chủ không khỏi cười tươi: "Được rồi, con chim này cũng đã nhịn đói hơn một ngàn năm rồi, tôi giúp cậu nuôi ở Á Xá, nhưng đồ ăn của nó cậu phải tự trả."

Bác sĩ không ngừng gật đầu, con chim nhỏ như vậy sức ăn lớn bao nhiêu? Cậu nuôi được rất tốt.

"Nhưng mà cho tôi mượn một chút, tôi muốn thông qua nó tìm Cát Lượng Mã." Ông chủ đến gần bác sĩ, cúi đầu nói với Tam Thanh Điều trong lòng: "Mày biết Cát Lượng Mã đúng không? Ở nơi này chạy loạn rất nguy hiểm, nếu như nó nguyện ý, ta có thể tre của Khuyển Phong quốc, có thể giúp nó trở về nhà."

Bác sĩ nghe được hết hồn, nghĩ thầm, may mắn là cậu làm gãy đoạn thẻ tre của Hoàn Cầu, nếu là thẻ tre viết địa điểm thì lại bị phong ấn đi vào không gian khác, chỉ sợ rất khó quay lại đây. Đương nhiên đối với cậu mà nói là tận thế nhưng đối với Cát Lượng Mã là lựa chọn tốt nhất.

Tam Thanh Điều cúi đầu trong chốc lát, liền đập cánh hai cái, tiếng kêu uyển chuyển trong trẻo vang lên trời xanh.

May mắn ở chỗ bọn họ có công viên ở ngoại thành, chung quanh đều là rừng cây, đêm khuya yên tĩnh, nếu không sẽ bị người ta chú ý. Không lâu sau phía xa xa vang lên tiếng vó ngựa, giữa rừng cây xuất hiện một con ngựa trắng, lông mao màu đỏ và con người màu vàng, đó là Cát Lượng Mã mà bọn họ phải tìm. Nhưng bác sĩ lại cảm thấy Cát Lượng Mã rất giống kỳ lân trong truyền thuyết... Bác sĩ lắc đầu, đem ý tưởng vớ vẩn này quăng đi.

"Hiện tại còn Cùng Kỳ nữa? Kỳ quái, một con hồ to lớn ở trong thành phố so với một con chim cùng con ngựa thì nổi bật hơn chứ, không có ai liên quan sao đoán được?"

Ông chủ nheo mắt, thản nhiên nói: "Sau khi xem một số tư liệu, phát hiện Cùng Kỳ không hề đơn giản, nó chính là con của Thiên đế Phương Tây Thiếu Hạo, nói cách khác, nó có thể biến thành người."

Bác sĩ sửng sốt, nhất thời cảm thấy cả người phát lạnh: "Có thể biến thành người? Vậy nguy rồi, trách không được trong thành phố không có vết

tích của lão hồ, nhất định nó đã biến thành người rồi. Tìm người trong thành phố chẳng phải là mò kim đáy biển sao?"

Ông chủ suy nghĩ sâu xa nửa ngày, cau mày nói: "Có lẽ... Có lẽ nó ở chỗ đó."

Cùng Kỳ lẳng lặng nằm trong nhà mới của nó, lúc này đã nửa đêm, nó không hề cảm thấy buồn ngủ, mở đôi mắt to tròn nghĩ đến những điều còn băn khoăn. Nó xác định nữ vu này có rất nhiều pháp bảo mạnh, giống như cái kia xoay tròn có thể tạo thành hỏa đài, ngăn tử lớn có thể đóng băng đồ vật này nọ, còn không biết khóa bao nhiêu người trong chiếc rương nhỏ, nữ vu kia còn phong ấn những người hát múa, khiêu vũ. Thật là tà ác.

Nó nên làm gì bây giờ? Thành thật mà ngu ngốc ở đây? Nó không cam lòng.

Cách đó không xa, Hoàn Cầu biến thành Husky cũng không có ý muốn ngủ, trong bóng đêm ánh mắt màu lục tham lam nhìn Phương Thu đang ngủ trên giường.

"Uy, Đại Hắc, không bằng chúng ta làm hòa đi." Cùng Kỳ liếm liếm móng vuốt, đứng lên.

"Người mới là Đại Hắc. Cả nhà người đều là Đại Hắc. Nói, người có biện pháp nào giải hòa? Tiểu Bạch?" Hoàn Cầu cũng đứng lên, lông trên dựng lên, khí thế uy mãnh.

"Mục đích chung của chúng ta đều là máu của nữ vu kia, lại không cần nhiều lắm, chúng ta đâu cần phải đối địch? Cô ta mới đúng là địch nhân của chúng ta, không phải sao?" Cùng Kỳ cười meo meo nói.

Hoàn Cầu nghĩ nghĩ, không thừa nhận cũng không được, Cùng Kỳ nói vậy cũng đúng.

"Thân thể ta nhỏ, cho nên ta đi trước." Cùng Kỳ thấy Hoàn Cầu còn chưa định thần, liền cọ một cái nhảy lên giường của Phương Thu, nhìn nữ vu đang ngủ say bò tới. Một người đang ngủ là thời điểm không hề cảnh giác nhất, phải nhân cơ hội này uống máu của cô ta, mặc dù cô ta cho mình ăn xúc xích và thức ăn cho mèo đều rất ngon, nhưng so với máu tươi của cô ta thì kém xa.

Tuy rằng Hoàn Cầu cảm thấy không đúng, nhưng lại sợ làm Phương Thu tỉnh giấc, đành phải đi vòng vòng quanh giường, không có cách nào ngăn cản Cùng Kỳ đi tới.

Gần, lại gần... Chỉ còn vài bước nữa... Cùng Kỳ sắp đi đến bả vai Phương Thu, tính toán cúi xuống cắn cổ họng cô, nhưng nó phỏng đoán sai, cái gối quá mềm mại, một bước của nó trúng gối, sau đó cả thân thể ngã lên Phương Thu, cũng thành công đánh thức đối phương.

Hoàn Cầu vội vàng dùng chân bịt mắt lại.

Ngao! Nó chết chắc rồi, Cùng Kỳ cảm thấy mình bị nữ vu bắt lấy, sợ đến mức run cả người.

"Tiểu Bạch, mày muốn ngủ cùng tôi hả? Hắc hắc, vậy đến đây đi." Phương Thu buồn ngủ nói, cười hì hì đem Cùng Kỳ để vào ổ chăn, để nó lên gối mà ngủ.

Uy uy... Như vậy cũng có thể sao? Vẻ mặt Cùng Kỳ đầy hắc tuyến, thân thể cứng ngắc không dám cử động, sợ nữ vu này lừa bịp.

Hoàn Cầu ở dưới giường nằm dài, giậm chân, đáy lòng mắng Cùng Kỳ rất gian trá.

Cùng Kỳ nắm cứng ngắc hồi lâu, không có phát hiện gì khác lạ, lá gan lớn hơn, nó động đậy trong ổ chăn, tìm được cổ tay nơi bị nó cắn bị thương, nhẹ nhàng cắn lần nữa.

Vị ngon quá... Cùng Kỳ tham lam uống, liếm một chút, liền phát hiện thân thể mình như có biến hóa. Quả nhiên là nữ vu hầu hạ bên người Thuấn đế hơn ngàn năm, máu của cô ta so với linh đan, tiên thảo đều mạnh hơn nhiều, nhưng mà cũng có thể giải thích được, nhà của cô ta có nhiều pháp bảo như vậy, lại có thể tre Sơn Hải Kinh, nói không chừng là hậu duệ của Thuấn đế.

Cùng Kỳ vội vã chui ra từ ổ chăn, dựa theo ánh trăng nhìn thân thể mình bắt đầu xuất hiện vân màu đen, cánh ở sau lưng cũng lớn lên, xem ra máu của nữ vu này có ma lực rất lớn, Cùng Kỳ không để ý Hoàn Cầu đang gầm nhẹ, lại quay về ổ chăn liếm một chút máu.

Ánh trăng xuyên qua rèm cửa chiếu vào, ở dưới ánh trăng mờ ảo, dưới chăn của Phương Thu đột nhiên phồng to lên, sau đó một chàng trai tuấn tú, tóc màu trắng xốc trắng mà đi ra, hấn lắc lắc mái tóc mềm mại, cười đến thoải mái.

Đã lâu không đổi về hình người, Cùng Kỳ để lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ, cười sáng lạn. Hấn sờ sờ đầu, phát hiện còn có hai tai của lão hổ, phía sau còn có đuôi. Tuy rằng không hoàn toàn biến thành người, nhưng chút xíu này đã làm nó rất vui vẻ, nó cúi đầu, phát hiện cả người trần trụi, liền đi đến bên cạnh tùy tiện lấy một cái khăn tắm quấn quanh người, lại vỗ vỗ Hoàn Cầu ở một bên đang nhe răng trợn mắt, cúi đầu đi đến nơi nữ vu đang ngủ say.

Máu của nữ vu này rất kỳ lạ, không thể khôi phục pháp lực của hấn nhưng có thể cởi bỏ phong ấn... Cùng Kỳ vượt cảm tự hỏi, lại đột nhiên phát hiện, nữ vu này rất xinh đẹp, hấn nhớ rõ, tên của cô gọi là Phương Thu.

Hắc hắc hắc... Hôm nay bị cô dày vò đến thê thảm, nhìn xem nó chinh cô như thế nào.

Cùng Kỳ thử nhe răng nanh, làm dáng vẻ dữ tợn, chậm rãi đi đến chỗ Phương Thu đang ngủ say, trừng mắt nhìn cô mở mắt bị dọa đến mặt không còn giọt máu. Nhưng mà đợi thật lâu, đối phương vẫn ngủ thật tự nhiên, khẽ nhếch miệng còn chảy nước miếng... Mà Cùng Kỳ vẫn giữ tư thế giường nanh múa vuốt, ngay cả cổ cũng bắt đầu mỏi.

Chết tiệt! Nữ vu này thật sự có pháp lực cường đại sao? Sao càng nhìn càng thấy ngốc? Cùng với mấy ngàn năm trước cô hoàn toàn khác xa. Cùng Kỳ nhin không được định lưu lại móng vuốt để làm dấu trên mặt Phương Thu, phát hiện đối phương lại trở mình tiếp tục ngủ.

"Cùng Kỳ, mau tránh ra, đến ta." Hai chân trước của Hoàn Cầu đặt lên giường, nhìn Cùng Kỳ thị uy nói.

Cùng Kỳ sờ sờ cằm, đương nhiên không dễ dàng tránh ra, dựa vào Hoàn Cầu cũng không dám đánh thức Phương Thu, chính mình lại khôi phục hình người, lại càng thêm không hề sợ hãi. Cùng Kỳ đang muốn tiếp tục trêu đùa Hoàn Cầu, hai lỗ tai trên đầu bỗng nhiên giật giật... Vườn hoa ngoài cửa dường như có tiếng động khác thường. Cùng Kỳ dễ dàng mở cửa sổ, phi thân nhảy xuống lầu, không hề để ý đây là lầu ba.

Cùng Kỳ nhẹ nhàng đứng lên cỏ, không phát ra một chút âm thanh nào, hần oai phong lẫm liệt xoa thắt lưng, ngẩng đầu nhìn về nơi mình vừa nhảy xuống, lại quên mình chỉ có một chiếc khăn tắm quấn quanh người, trông rất buồn cười.

Hắn rất đặc ý, thì ra trốn thoát khỏi nữ vu kia không khó như hắn tưởng. Dứt khoát mà đi thôi, mặc dù có chút hoài niệm cô ta cho hắn ăn xúc xích và thức ăn cho mèo...

"Cùng Kỳ, quả nhiên là người." Một giọng nói mang ý cười theo bóng đêm vang lên.

"Ai?" Cùng Kỳ nhíu mày, cảm thấy ngoài ý muốn. Bây giờ hẳn đã khôi phục hình người nhưng còn có người có thể nhận ra nó sao? Hẳn không để ý đến tai hồ trên đầu và chiếc đuôi phía sau có thể dễ dàng tiết lộ thân phận của mình. Nhìn nơi phát ra âm thanh lại thấy bên kia tối đen như mực, không thể nhìn thấy gì cả. Nó đi về phía trước từng bước, mới miễn cưỡng nhìn thấy trong bóng đêm có một con rồng đỏ thẫm không có ý tốt nhìn mình chăm chăm.

"Người là ai? Cùng Kỳ thấp giọng quát, cảm giác rất khó chịu.

"Ta là ai không quan trọng." Trong bóng đêm, người nọ nhẹ nhàng nở nụ cười: "Nhưng mà, người hẳn là biết vật này chứ?"

Một cánh tay trắng nõn đưa ra từ bóng đêm, bàn tay kia cầm ngọc tỷ sáng chói, cả đời hẳn đều không chơi được.

Cùng Kỳ lộ ra vẻ mặt sợ sệt: "Ngọc tỷ của Thuấn đế? Người đến đây phong ấn ta sao?"

Cùng Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi, hẳn cố gắng kéo dài thời gian, nhìn xung quanh bốn phía, ánh mắt nhìn xem làm sao mới có thể đào tẩu, nhưng mà hẳn phát hiện, nơi vừa phát ra tiếng nói có thể nhìn thấy một góc áo màu trắng, người này còn có đồng lõa.

Nếu như nó khôi phục pháp lực thì khi đối mặt với ngọc tỷ của Thuấn đế, có lẽ còn liều mạng, nhưng nó hiện tại, cho dù đứng trước mắt là ngọc tỷ của Thuấn đế cũng cảm thấy khó thở. Chết tiệt, sớm biết như vậy hút máu của nữ vu kia nhiều một chút. Nó không muốn bị nhốt mấy ngàn năm nữa.

"Phong ấn? Người trong bóng đêm cười cười: "Công chúa giải trừ phong ấn cho người đều là dụng ý của nàng. Ta không dám vi phạm ý nguyện của

nàng?"

Cùng Kỳ sửng sốt? Thì ra nữ vu kia là công chúa? Trách không được máu đặc biệt như vậy... Cô ta quả thật là hậu duệ của Thuần đế? Mà hai người này là tùy tùng của cô ta? Bởi vì nó muốn chạy trốn nên hai người này mới xuất hiện sao? Cùng Kỳ vốn rất thông minh, nhưng bị giam mấy ngàn năm trở nên đờ đẫn, lại bị nuôi như mèo một thời gian ngắn, trong nhất thời không thể hoạt động nữa. Nhưng nó nghe ra sự tình có chuyển biến, vội vàng nói: "Vậy người muốn ta làm thế nào?"

"Rất đơn giản, phải thề độc, sẽ không làm hại bất cứ thứ gì, về sau phải nghe lệnh của công chúa, tuyệt đối không thể vi phạm nguyện vọng của nàng. Nếu nàng mất thì phải tìm được chuyển thế của nàng, sau đó tiếp tục bảo hộ nàng." Người trong bóng đêm không chút do dự nói.

Cùng Kỳ nhìn chăm chăm vào ngọc tỷ của Thuần đế, bị phong ấn mấy ngàn năm lại trở thành vật cứng, trong nháy mắt hẳn liền không chút do dự bán mình.

"Đúng rồi, Hoàn Cầu cũng ở trong này." Cùng Kỳ không cam lòng chỉ có chính mình bị giam cầm, không chút do dự bán đứng Hoàn Cầu, còn sợ người nọ không thấy được, vừa chỉ vừa hô to: "Nó ở chỗ này."

"Xú tiểu tử." Hoàn Cầu đang trốn trong phòng, nghe vậy tức giận vọt ra. Sau khi nó liếm máu của Phương Thu thì hoàn toàn khôi phục hình người, không giống như Cùng Kỳ còn có lỗ tai và đuôi. Nếu không phải bị Cùng Kỳ vạch trần thì không ai tin một chàng trai uy nghiêm, lãnh khốc lại chỉ là một con quái vật thân người đầu chó.

Trong bóng đêm, người nọ cười cười, cầm ngọc tỷ của Thuần đế trong tay đưa hướng Hoàn Cầu.

Khi Hoàn Cầu nhìn thấy ánh sáng lung linh của ngọc tỷ chỉ cảm thấy áp lực cực lớn đập vào đầu, mồ hôi lạnh tuôn xuống. Lúc trước tại tiệm đồ cổ

kỳ dị, thiếu chút nữa nó đã bị phong ấn, nếu không phải còn có người thường để nó dựa vào, chỉ sợ hiện tại nó đã biến thành một tảng đá lạnh như băng, cho nên nó không nghi ngờ người trước mặt có thể phong ấn nó lần nữa hay không, lập tức học Cùng Kỳ gào to thề độc.

Hoàn Cầu vừa mới thề độc xong, lại nghe thấy âm thanh lo lắng của Phương Thu, cô thâm tình gọi: "Tiểu Bạch, Đại Hắc."

Hoàn Cầu nghe được lập tức biến thành dáng vẻ của Husky, cụp đuôi xuống.

Cùng Kỳ cũng buồn bực biến về một con mèo trắng nhu nhược, sau đó mới phát hiện người từ bóng đêm đi ra chỉ là một nam nhân có diện mạo rất bình thường.

Hắn nhìn con rồng đỏ thắm lúc này, nhưng lại là con rồng thêu trên áo màu đen, Cùng Kỳ nhe răng, bắt đầu hoài nghi, không phải mình bị lừa chứ?

Nhưng khi nó bị người này ôm lấy, dựa vào nhiệt độ lạnh lẽo của đối phương lại làm cho nó rung mình một cái. Người này không phải người thường.

Ngay tức khắc, Cùng Kỳ cảm thấy quyết định vừa rồi của mình rất sáng suốt.

"Tiểu Bạch? Sao mày lại chạy ra đây? Đại Hắc cũng chạy ra? Ông chủ?" Phương Thu chạy ra vườn hoa, phát hiện Tiểu Bạch đang ở trong tay một người, mà người kia là ông chủ của cửa hàng đồ cổ sáng nay.

Ông chủ cười hết sức thân thiết, ôm Cùng Kỳ đưa qua: "Tôi chỉ đi ngang qua, thấy con mèo trắng này rất đáng thương, không nghĩ là từ nhà cô chạy ra. Tiểu Bạch? Tên này rất hợp với nó."

Cùng Kỳ không nói gì, dựa vào lồng ngực của Phương Thu, nghĩ đến cái tên ngu ngốc này sẽ theo mình cả đời, nhất thời cảm thấy rất vô dụng. Trong lòng Hoàn Cầu cũng buồn bực không thôi, cúi đầu không có tinh thần.

"Cám ơn..." Tuy Phương Thu cảm thấy có chỗ nào đó kì lạ, nhưng trẻ thể này tìm được Tiểu Bạch và Đại Hắc thì tốt rồi, "Tôi về nhà trước đây."

Ông chủ nhìn bóng dáng của Phương Thu, có lòng tốt đề nghị nói: "Con mèo nhỏ và con chó này mấy tháng nữa sẽ lớn, đến lúc đó nếu muốn chúng hạn chế sinh đẻ thì hãy phẫu thuật nha. Nếu không trong nhà sẽ rất loạn đó."

Nói xong còn sợ Cùng Kỳ và Hoàn Cầu không hiểu, dịch lại một câu cổ văn nói: "Hạn chế sinh đẻ, phẫu thuật chính là lợn không răng."

"Ngao. Ngao. Gâu. Gâu." Tiếng kêu thê thảm của Cùng Kỳ và Hoàn Cầu vang vọng khắp bầu trời đêm...

"Như vậy là xong? Không cần phong ấn chúng nó?" Bác sĩ từ trong sân đi ra, lau mồ hôi.

Ông chủ cười cười nói: "Phong ấn? Dùng dàn tế cổ kia phong ấn Hoàn Cầu cũng đã thất bại. Còn Cùng Kỳ, nó chính là con của Thiên Đế Tây Phương Thiếu Hạo, bằng năng lực của tôi không thể phong ấn được, nhưng mà cậu yên tâm, chúng nó đã thề độc rồi, nếu không tuân thủ thì sẽ bị đáp trả lại, thân thể biến mất, linh hồn vĩnh viễn không thể siêu sinh."

"Gì? Tôi còn tưởng cậu dựa vào cái gì mà ngọc tử của Thuấn đế..." Bác sĩ cảm thấy khó hiểu.

"Cái này sao?" Ông chủ lật tay lại, ngọc tử của Thuấn đế nằm trong lòng bàn tay. Trong bóng đêm, nụ cười của ông chủ càng bí hiểm.

"Ha hả, có ai nói cho cậu biết trong Á Xá không có đồ dỏm không?"

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Thủy Thương Ngọc (1)

Ninh Kỳ Kỳ bị đau đến tỉnh lại, trên lưng truyền đến từng đợt đau nhức, làm cho cô hít một hơi khí lạnh. Cô mở to hai mắt, trên đầu thấy đèn laser xoay tròn, bên tai lại nghe vang vọng tiếng ca của Beyonce hát bài Listen.

Đúng rồi, hôm nay cô hẹn bạn bè đến KTV ca hát, vì sao lại nằm trên mặt đất, eo còn đau như vậy?

Chắc, ở đây còn có mùi làm người ta không chịu được, ngoại trừ mùi khói, còn có một mùi rất khó ngửi, giống như là mùi máu.

Ninh Kỳ Kỳ muốn đứng dậy, lại phát hiện hình như bên cạnh mình còn có một người đang nằm. Theo quán tính cô quay đầu lại, ngây ngẩn cả người. Bởi vì người đang nằm kế bên mà cô thấy, đó là chính bản thân cô.

Ninh Kỳ Kỳ nhìn thấy mình trợn mắt lên, đồng tử mở ra nhưng không hề có điểm sáng, sắc mặt trắng bệch, còn có điểm xanh, tóc rối tung, không khí trầm lặng... Kỳ quái, nhưng trong phòng không có gương mà? Hơn nữa sao mình có dáng vẻ như đã chết rồi?

Là do hôm nay cô đi quá vội, nên không kịp chải chuốt sao? Ninh Kỳ Kỳ tự giễu cười cười, đột nhiên lưng cảm thấy run rẩy.

Rõ ràng là cô nở nụ cười, nhưng trong gương lại không cười. Đây không phải là gương.

Ninh Kỳ Kỳ ngồi dậy, liếc mắt một cái nhìn thấy trên ngực cô có cầm dao gọt hoa quả, mặc áo sơ mi màu trắng bèo nhún, lúc này trên ngực kia còn có vết dao đâm càng thêm kinh sợ. Trước ngực, máu chưa khô vẫn

chảy ra ngoài, làm ướt tẩm thắm màu đỏ thẫm. Xung quanh ghế lô có những tia laser đang chiếu trên người cô, lại có vẻ đẹp kinh dị.

"Listen to the sound from deep within. It's only begginnig to find release..." Trong phòng, tiếng của Beyonce lặng lẽ vang lên.

Ninh Kỳ Kỳ thét lên chói tai, nhưng cô lại không nghe được tiếng của mình. Cô đã chết sao? Bây giờ cô là u linh sao? Nhưng vì sao cô cảm thấy được eo mình rất đau?

Ninh Kỳ Kỳ lấy dũng khí, đưa tay đến chỗ "chính mình" nằm bên cạnh mà tìm kiếm, nhưng chưa đụng tới mặt của mình thì ngừng lại. Bởi khi cô đang vươn đến, lại chạm đến khớp xương, là tay con trai.

Ninh Kỳ Kỳ ngơ ngác nhìn tay trước mặt, muốn rút về, nhưng phát hiện cánh tay kia cũng giật giật, Ninh Kỳ Kỳ run rẩy, cánh tay kia cũng run rẩy theo.

Ninh Kỳ Kỳ cảm thấy bế tắc quay đầu lại, phát hiện trên tường cách âm có một mảnh thủy tinh phản quang, xuất hiện một gương mặt đàn ông xa lạ đang sợ hãi...

Không đúng, cũng không phải là hoàn toàn xa lạ, ở nơi nào đó cô đã thấy qua người đàn ông này.

Trước ngực người đàn ông đó có đeo mặt dây chuyền, giống như chúa cứu thế chịu khổ bị đóng đinh lên thập tự giá, thân thể chúa Jesus có màu xanh biếc của ngọc. Tạo hình vẻ mặt chịu khổ của chúa Jesus rất sống động, thậm chí ngay cả máu tươi trên người...

Máu tươi? Từ từ.

Ninh Kỳ Kỳ hoảng sợ nhìn cánh tay thon dài, trắng nõn trước mặt này, trên đó dính đầy máu tươi màu đỏ ẫm áp.

"There is someone here inside. Someone I thought had died so long ago. Oh I'm screaming out..." Trong ghế lô, bài hát Listen lại một lần nữa vang lên, không biết đã vang lên mấy lần, Ninh Kỳ Kỳ run rẩy vươn tay, chưa từ bỏ ý định đặt tay dưới mũi "chính mình", tuyệt vọng ra "chính mình" đã chết.

Cô không hề nhớ lúc này đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ nhớ mình và bạn bè đến KTV, sau đó cô đi nhà vệ sinh, sau khi trở về thì vào nhầm phòng, giống như nhìn thấy... Sau đó... Sau đó thì đau đến tỉnh lại.

Cô chết như thế nào, sao lại biến thành đàn ông, cô thật sự không biết...

Lúc sau, khi hơi tỉnh táo lại, Ninh Kỳ Kỳ phát hiện mình đang đối mặt với một câu đố rất lớn. Trên ghế lô chỉ có thi thể của cô và linh hồn của cô, mà thân thể của cô bị đâm một dao ngay ngực. Cô khẳng định chính mình không phải hung thủ, như vậy người bị tình nghi cũng chỉ là người mà cô đang sống tạm trong thân thể người đàn ông này. Nói cách khác, cô là người bị hại, cũng là phạm nhân?

Ninh Kỳ Kỳ ngồi ngây ngốc trong chốc lát, cứng nhắc lấy từ túi quần của "chính mình" ra một chiếc khăn tay, cẩn thận lau khô vết máu tươi và vân tay trên dao gọt hoa quả, đứng dậy cầm lấy treo trước luồng gió, ngay cả dũng khí nhìn xem "chính mình" lần cuối cũng không có, mặc áo gió che khuất vết thương ở eo, cúi đầu đi ra ngoài.

Cô nhớ rõ KTV có cửa sau, có thể nổi thẳng đến một ngõ nhỏ yên tĩnh... Ninh Kỳ Kỳ hoang mang cúi đầu đi tới, miệng vết thương ở eo làm cho cô chỉ có thể đi chậm rãi.

"Tiên sinh, ngài có thấy một cô gái không? Mặc áo sơ mi trắng, vóc dáng không cao, dáng vẻ rất đáng yêu?" Bỗng nhiên có người ngăn cản cô.

Ninh Kỳ Kỳ bối rối ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện người kia chính là bạn tốt La Già của cô. Xem ra cô đã lâu rồi không quay lại nên La Già mới đi ra

tìm cô.

"Tiên sinh?" La Già cảm thấy ánh mắt người này có chút kì quái, tuy rằng dáng vẻ rất đẹp trai, nhưng mặt hóa xanh, làm cho người ta có cảm giác không an lòng, nhưng cũng có chút quen mắt...

Ninh Kỳ Kỳ cúi đầu nhìn cô, muốn mở miệng, muốn nói cho cô nghe hết mọi chuyện xảy ra trên người mình, nhưng lí trí lại ngăn mình mở miệng. Cuối cùng Ninh Kỳ Kỳ lắc lắc đầu, khó khăn nói: "Thật xin lỗi, tôi không thấy." Miệng cô phát ra âm thanh khàn khàn nhưng trầm thấp dễ nghe.

La Già nhíu mi, nhìn từ trên xuống dưới, người đàn ông này rất giống Ninh Kỳ Kỳ, nhưng đôi mắt giống đàn ông, nhìn rất khả nghi nên sinh ra cảnh giác.

Ninh Kỳ Kỳ biết La Già rất thích đọc tiểu thuyết trinh thám, Conan là tiểu thuyết cô thích nhất, không dám chắc cô sẽ không nhìn manh mối gì. Vì thế Ninh Kỳ Kỳ không dám chần chờ, đẩy La Già ra, vội vàng đi đến cửa sau của KTV. Đi dọc theo cầu thang âm u, đến ngõ hẻm vắng lặng, rốt cuộc cô chịu không được, ngồi phịch xuống mặt đất. Cô xốc áo gió lên, dựa vào ngọn đèn yếu ớt, nhìn đến vết máu ở eo đã thấm ướt áo, quần cũng tràn đầy máu tươi, Ninh Kỳ Kỳ biết tính mạng của mình đang lâm vào tình trạng nguy hiểm, nếu không được chữa trị nhanh, cô sẽ lập tức chết lần thứ hai, nhưng với tình huống hiện tại thì cô tuyệt đối không có khả năng đi đến bệnh viện.

Lúc này, di động trong áo gió bỗng nhiên vang lên.

"Listen, I am alone at a crossroads. I'm not at home in my own home ..."
Tiếng chuông di động vẫn là bài Listen của Beyonce, thanh âm vang lên cả ngõ nhỏ đều có thể nghe được. Chết tiệt. Cô không muốn bị người ta phát hiện ra.

Ninh Kỳ Kỳ muốn tắt di động, nhưng lúc này dường như có người ngồi xồm trước mặt cô, bởi vì mất máu quá nhiều mà đầu óc không tỉnh táo, bất lực đưa tay ra, nỉ non nói: "Không cần đi bệnh viện... Cứu, cứu tôi..."

Đối phương như đang nói gì đó, nhưng Ninh Kỳ Kỳ không nghe rõ, liền hôn mê, hình như có nghe tiếng la thảm thiết, hoảng sợ đến cực điểm của La Già, còn tiếng còi cảnh sát chói tai, hướng cô mà vang lên.

"Cậu lại tìm được thứ gì kì lạ trở về à?" Ông chủ ở phía sau quầy ngẩng đầu, thản nhiên nói.

"Không phải đồ vật mà là người. Hình như ở trong hẻm bị lưu manh đâm bị thương, nhưng ví và di động chưa bị cướp đi." Bác sĩ không khách khí mà đặt người đàn ông trên bàn dài trong cửa hàng, xem vết thương bên hông anh ta.

Ông chủ nhíu mày, không phải vì lo lắng miệng vết thương ghê gớm kia, mà đang lo lắng chiếc bàn làm từ cây tử đàn, những nếp vân trên đó được nạm vàng, nếu bị dơ thì không thể làm sạch được. "Sao không đưa đến bệnh viện?"

"Trước khi anh ta hôn mê có nói không cần đưa đi bệnh viện. May mắn là tôi đi làm ngoài giờ về, có mang theo hộp sơ cứu." Bác sĩ cởi áo người đàn ông ra, nói: "Nói, ông chủ, cậu không thể mở đèn sáng chút sao? Tối vậy sao tôi có thể cấp cứu?"

"Nếu bất mãn thì cứ đi thông thả, không tiễn." Ánh mắt ông chủ miễn cưỡng đảo qua một cái, trong nháy mắt ánh mắt lại bình tĩnh lại.

Chấp nhận thôi. Bác sĩ thở dài, đột nhiên thấy ông chủ đứng trước mặt mình, nhìn chăm chăm vào mặt dây chuyền trước ngực người đàn ông.

Bác sĩ tò mò nhìn qua, nói: "Giống như chúa cứu thế bị đánh trên thập tự giá? Sao lại làm bằng ngọc? Thật kì lạ... Nhưng mà tôi cũng đang đeo khóa trường mệnh nè..." Cậu vừa nói, nhưng động tác trên tay không hề bị ảnh hưởng, vẫn rất linh hoạt.

"Đây không phải là ngọc bình thường, mà là Thủy Thương Ngọc." Không biết từ đâu ông chủ lấy ra một viên dạ minh châu cỡ nắm tay, phòng tối tấm lập tức sáng lên.

"Thủy Thương Ngọc là ngọc gì?" Bác sĩ mừng rỡ, dùng cái kẹp kẹp tay ông chủ, kéo qua bên kia.

"Ngọc sắc tự sơn chi huyền nhi tạp hữu văn, tự thủy cho thương nhi tạp hữu văn. Câu này nói đến tên hai loại ngọc thạch là Huyền Ngọc và Thủy Thương Ngọc, thời xưa, chư hầu vương công đeo Huyền Ngọc, đại phu quan viên đeo Thủy Thương Ngọc." Ông chủ nheo mắt lại, cúi đầu nhìn kĩ vết máu kia rất giống chúa cứu thế.

Bác sĩ nhìn mắt ông chủ như viên dạ minh châu chiếu lục quang kia, cảm thấy giống như cậu ta rất muốn đem chúa cứu thế thuộc sở hữu của mình? Không được, người này còn chưa chết, sao có thể giết người cướp của được? Bác sĩ ho nhẹ một tiếng, tốc độ trên tay càng nhanh hơn, bắt đầu khâu miệng vết thương, miệng tiếp tục đặt câu hỏi: "Cậu giải thích nước ta thời cổ đại đi? Có thể giống như chúa cứu thế? Có thể nào quan viên kia thích đi du ngoạn ở ngoài?"

"Thánh Kinh Cựu Ước, chương mười, phần chú giải thứ sáu, chúa cứu thế của thân thể chúng ta là Thủy Thương Ngọc... Ha ha, thật có hứng thú với đồ cổ, đối với linh hồn Thủy Thương Ngọc hấp thụ năng lực cực mạnh, có thể như oan hồn không chủ... A? Nhưng mà viên ngọc này rất quen..." Ở phía sau, ông chủ thấp giọng nói gì đó, nhưng một chữ bác sĩ cũng không nghe được, cậu đang tập trung khâu lại miệng vết thương cho người đàn ông.

Trong tích tắc mở mắt ra, Ninh Kỳ Kỳ cảm thấy mình tỉnh lại từ trong ác mộng. Cô mơ thấy mình đã chết, mà cô còn chiếm xác tên giết người.

"Cậu tỉnh rồi?" Một âm thanh trong trẻo, nhưng lạnh lùng của đàn ông vang lên làm cho Ninh Kỳ Kỳ đang ngẩn ngơ ngẩn người, mới lấy lại tinh thần xem mình tột cùng là đang ở đâu.

Trong phòng chỉ có ngọn đèn dầu tối tăm, ánh mắt nhìn thấy cổ vật làm cho Ninh Kỳ Kỳ trợn mắt, líu lưỡi. Nếu không phải người đàn ông ở sau quầy cầm cuốn sách đang bán chạy, cô sẽ thật sự cho rằng mình đã xuyên qua.

Ninh Kỳ Kỳ thử ngồi dậy, lúc này mới phát hiện có một người đang nằm trên ghế dựa bên cạnh mình, vẻ mặt mệt mỏi đang ngủ, giống như trước lúc cô hôn mê đã gặp người này. Cô giơ tay cầm bình truyền nước biển, mới biết anh ta đã cứu mình.

"Cảm ơn..." Ninh Kỳ Kỳ vừa mở miệng nói chuyện đã bị thanh âm của mình làm cho hoảng sợ. Tuy rằng đã ý thức được mình không phải là mình trước kia, nhưng chợt nghe chính mình phát ra giọng nói đàn ông vẫn không thể chấp nhận được.

"Xin chào, nơi này là Á Xá, tôi là chủ tiệm." Người đàn ông ngồi sau quầy đứng lên, anh ta mặc một chiếc áo màu đen kiểu áo Tôn Trung Sơn, vai phải có thêu một con rồng màu đỏ thẫm trông rất sống động, một đôi mắt sáng ngời trông rất có thần nhìn cô chăm chăm. Một cơn gió thổi qua, cô mới phát hiện thân thể mình trần trụi không có mặc quần áo, kinh hô một tiếng vội vàng đem tấm thảm quấn quanh người.

Tuy rằng một người đàn ông làm động tác như con gái thế này cảm thấy rất... Buồn nôn, nhưng cho dù thân thể hiện tại của cô là đàn ông, cô vẫn không có thói quen không mặc quần áo trên người. Trong lúc Ninh Kỳ Kỳ

không biết phải làm thế nào cho phải thì ông chủ đột nhiên nói một câu làm cô sợ ngây người.

"Cô gái, có thể nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không?"

Ninh Kỳ Kỳ hấp tấp kéo tấm thảm trên người để nhìn thoáng qua, chính mình không thay đổi trở về, sao người này biết mình là một cô gái?

"Phụt, ông chủ, mắt cậu để ở đâu vậy? Nhìn một người đàn ông như vậy lại gọi là cô gái?" Bác sĩ không ngủ say, khi Ninh Kỳ Kỳ đứng dậy cậu đã tỉnh lại. Cậu ta đeo mắt kính, kiểm tra vết thương, cau mày nói: "Tuy rằng tôi đã khâu vết thương cho cậu rất tốt, nhưng để an toàn... Tốt nhất cậu hãy đến bệnh viện đi."

Ninh Kỳ Kỳ làm lơ lời cậu ta nói, chỉ lấp bắp hỏi ông chủ: "Anh... Làm sao biết tôi là con gái?"

Thầy thuốc vừa thay băng cho hẳn, nhìn đến ngực bằng phẳng, bác sĩ như bị sét đánh: "Cậu... Cậu là con gái?" Dù sao thì hẳn thấy người trước mặt này cũng là một người đàn ông chân chính.

"Tôi nghĩ, tất cả đều bởi vì cô mang theo Thủy Thương Ngọc giống chúa cứu thế." Ông chủ thản nhiên nói: "Cô có thể nói vì sao cô rơi vào tình cảnh này, tôi sẽ giúp cô."

Ninh Kỳ Kỳ chần chờ nửa ngày, cuối cùng cô cũng đem những chuyện đã xảy ra nói với hai người này. Bởi vì khi nhớ lại lúc chính mình vừa mở mắt lại nhìn thế thi thế kia nên quá mức sợ hãi, Ninh Kỳ Kỳ không chịu được lại khóc lên.

Bác sĩ nhìn một người đàn ông cao mét tám khóc đến sướt mướt, hai tay nắm lại, vẻ mặt ngây thơ xoa mắt, không khỏi nổi da gà, nhưng sau khi nghe cô nói xong, vẫn rút tờ giấy đưa qua nói: "Nói cách khác, hiện tại thật ra cô là kẻ sát nhân?"

"Tôi là người bị hại. Từ từ, cậu tin lời tôi?" Ninh Kỳ Kỳ nín khóc, mở to hai mắt.

"Ừ, tin." Mắt bác sĩ nhìn ông chủ đang đứng bên cạnh, hẳn không tin tưởng cô ta, mà tin tưởng ông chủ. Tuy rằng đời hồn chiếm hữu là chuyện rất quái dị, nhưng những chuyện quỷ dị bên người ông chủ cậu đã gặp qua. Đột nhiên bác sĩ nhíu mày, phát hiện con rồng đỏ trên y phục ông chủ giống như chuyển động? Cậu thề, vừa rồi cậu thấy đuôi rồng vừa di chuyển. Việc này không thể nào? Bác sĩ tháo mắt kính xuống xoa mắt, nhất định là mình thiếu ngủ nên hoa mắt rồi.

"Xin hỏi, nơi này có gương không?" Ninh Kỳ Kỳ thở nhẹ một hơi, tuy rằng không thể đảm bảo rằng hai người này thật sự tin lời mình nói, nhưng có thể có người nghe mình nói cũng làm cho lòng cô nhẹ nhõm hơn.

Ông chủ gật gật đầu, đến bên giá lấy một gương đồng mang phong cách cổ xưa.

Ninh Kỳ Kỳ hít sâu một hơi mới đem gương đồng lên soi. Trong tấm gương mơ hồ hé ra một khuôn mặt tuần tú. Nho nhã tuần tú, dáng vẻ khoảng hai mươi tuổi đầu, hơn nữa nhìn rất quen mặt.

Ninh Kỳ Kỳ chợt nhớ tới một người, giật mình buông gương đồng.

Bác sĩ cầm quyển sách mà ông chủ mới xem, còn đặt trên quỳ, đưa đến trước mặt Ninh Kỳ Kỳ: "Đúng vậy, nếu tôi nhớ không lầm, là tác giả của cuốn tiểu thuyết trinh thám Listen bán chạy nhất."

Ở mặt trên quyển sách, có in một khuôn mặt đẹp trai tuần tú, giống như người cô nhìn thấy trong gương đồng.

Ninh Kỳ Kỳ nhìn chăm chăm mình trong gương, gương rơi xuống đất, hiện ra một người đàn ông dáng vẻ tuần mỹ nhưng sắc mặt tái nhợt, rõ ràng ngay cả lông mi đều giống nhau làm cho Ninh Kỳ Kỳ không thể trốn tránh.

Nghe nói, người ở trong gương tên Tiêu Tịch, là tiểu thuyết gia trình thám danh tiếng lẫy lừng Tiêu Tịch.

Bây giờ Ninh Kỳ Kỳ ở trong nhà bác sĩ, bác sĩ có hảo tâm thu lưu mình, vết thương bên eo đã bắt đầu khép miệng. Ban ngày bác sĩ hay đi làm nên trong phòng cũng chỉ có một mình cô.

Nhưng mà cô có cảm giác trong phòng này không chỉ có một mình mình, loại cảm giác này sau khi cô soi gương thì càng mãnh liệt hơn. Ninh Kỳ Kỳ nhìn gương mặt trong gương kia, tựa như đối với một người xa lạ, nhưng kéo mặt xa lạ này thì vẻ mặt trong gương cũng thay đổi theo.

Ninh Kỳ Kỳ chịu không được chạm vào Thủy Thương Ngọc giống chúa cứu thế, ông chủ đã nói, linh hồn của nàng sống trong thân thể Tiêu Tịch, là vì mặt dây chuyền này, nhưng mặt dây chuyền này nhìn thế nào cũng rất bình thường.

"Chắc là tôi đang nằm mơ..." Ninh Kỳ Kỳ cau mày, thờ dãi.

"Tôi thà rằng là đang nằm mơ." Bất ngờ một thanh âm vang lên trong phòng, Ninh Kỳ Kỳ chỉ cảm thấy chúa cứu thế trong lòng bàn tay bỗng nhiên nóng lên, bình tĩnh lại, rõ ràng phát hiện có hơn một người ở trong gương.

"A!" Cô hét lên một tiếng, ngã ngối trên mặt đất, lại nhìn về phía trước không có ai cả, nhưng khi lần thứ hai nhìn vào gương thì một người đàn ông giống y như thân thể của cô tao nhã đứng thẳng, hơi cúi người, nhìn cô ngã trên mặt đất, vô cùng chật vật.

"Ai, bộ dạng tôi đẹp trai như vậy, cô đừng lãng phí cơ thể của tôi." Người nọ nhấn mạnh thờ dãi nói.

Hiện tại trong gương có hai Tiêu Tịch, một là người thật, một là ảo. Người trong gương cũng tươi cười giống cô, ngũ quan giống nhau, thậm chí ngay cả quần áo cũng giống nhau, nhưng thoát nhìn lại nửa trong suốt, giống quỷ hồn.

"Anh... Anh là Tiêu Tịch?" Ninh Kỳ Kỳ cảm thấy chính mình đã rất mạnh mẽ, dù gặp phải chuyện gì cũng dùng thái độ bình tĩnh mà đối mặt.

Cho nên dù cho nhìn thấy quỷ hồn rất rõ ràng, cô cũng không lưu tâm, nhưng nhìn xung quanh bốn phía một chút, xác định quỷ hồn này chỉ có thể nhìn thấy qua gương, không thể nhìn trong không khí.

"Đúng vậy, tôi là Tiêu Tịch, là chủ nhân hợp pháp của thân thể này. Uy, cô gái, cô có biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?" Tiêu Tịch nửa trong suốt ở trong gương nhú mày, thoát nhìn cũng cảm thấy hoang mang.

Ninh Kỳ Kỳ không còn cách nào khác đem chân tướng nói ra một lần, cô trông cậy vào Tiêu Tịch có thể nói cho mình biết đã xảy ra chuyện gì.

"Hung thủ." Ninh Kỳ Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tiêu Tịch ngần ngại, sau đó ôm bụng cười ha ha nói: "Cô nghĩ rằng tôi và cô là hung thủ? Tuy rằng tôi không nhớ chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi biết rõ mình sẽ không buồn chán đến nỗi đi đến KTV một mình mà hát.

Ninh Kỳ Kỳ sửng sốt: "Anh nói là... Hung thủ là một người khác? Nhưng mà... Tôi đã lau sạch vân tay trên hung khí rồi..."

"Tôi chỉ nhớ ngày hôm đó là ngày đầu tiên tôi đến thành phố này, mọi chuyện sau đó tôi hoàn toàn không nhớ rõ." Tiêu Tịch sờ sờ cằm, suy nghĩ một chút, vỗ tay, tự nhiên cười nói: "Không nhớ rõ cũng không liên quan gì, chúng ta đi đến hiện trường xem xét đi."

"Hiện trường?" Ninh Kỳ Kỳ nhú mày, thứ hai là đi đến hiện trường nơi mình chết đi có chút sợ hãi, thứ hai là... "Anh không sợ cảnh sát bắt anh lại?"

"Nói như thế nào tôi cũng là người viết tiểu thuyết trinh thám, dù sao thì tôi cũng có thể nhìn ra dấu vết để lại. Đi thôi, đi thôi." Trong gương, Tiêu Tịch ngồi chồm hồm xuống, nhìn thẳng vào Ninh Kỳ Kỳ, hấn vỗ đầu Ninh Kỳ Kỳ, cười đến sáng lạn.

Rõ ràng cái gì cũng không chạm được, nhưng nhìn Tiêu Tịch ở trong gương đang tươi cười, Ninh Kỳ Kỳ thật sự cảm thấy một bàn tay ấm áp, vỗ đầu cô, làm cho cả người của cô như có thêm dũng khí.

"Đúng rồi, trước khi đi ra ngoài phải cạo râu sạch sẽ, còn nữa, phải đổi quần áo, phải làm cho tôi đẹp trai nha."

Ninh Kỳ Kỳ nhìn chăm chăm Tiêu Tịch ở trong gương, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Hai người ở trong gương, tương mạo y đúc nhau. Một người vẽ mặt tối tăm, một người vẽ mặt tươi cười.

Đi về phía trước nơi hiện trường xảy ra án mạng, nghĩ đến lúc đó vừa mở mắt ra thấy thi thể của mình với những hình ảnh kinh khủng, cả người Ninh Kỳ Kỳ toát ra hàn khí, vừa rồi có một chút dũng khí, hiện giờ không biết tan biến đâu mất rồi.

Chỉ có Thủy Thương Ngọc trên ngực hình chúa Jesus còn có một tia ấm áp.

Cô biết Tiêu Tịch luôn bên cạnh cô, nhưng cô không thể nhìn đến, chỉ có lúc đi ngang qua mặt thủy tinh hoặc mặt gương trong nháy mắt, có thể nhìn thấy góc nghiêng của mặt hấn đang nhú mày.

Thì ra không phải chỉ có một mình mình không biết làm sao, thì ra anh ta không giống như vẻ bên ngoài tỏ ra không sao cả.

Anh ta có cha mẹ sao? Anh ta có bạn bè sao? Anh ta có người yêu sao? Còn có độc giả của anh ta, hiện tại anh ta đã chết, những người này đều vì anh ta mà đau khổ sao?

Tốt xấu gì thì cô cũng còn có thân thể, có thể nói chuyện, có thể đi lại, có thể cùng người khác nói chuyện, nhưng anh ta chỉ còn linh hồn, không ai có thể nhìn thấy, không ai có thể nghe anh ta nói, không ai có thể chứng minh sự hiện hữu của anh ta.

Nhớ đến ba mẹ, còn có bạn bè, Ninh Kỳ Kỳ cảm thấy mũi hơi ướn... Người chết thì không thể sống lại, cô đã không thể sống lại được, nhưng ít ra, cô nhất định phải tìm được người giết hại mình, hung thủ đã hủy cả đời của cô.

Ninh Kỳ Kỳ liếc mắt nhìn bóng dáng phản xạ trong cửa thủy tinh, cảm thấy anh ta có chút cô đơn, cô không biết phải an ủi đối phương thế nào, chỉ có thể giữ vững tinh thần, đi đến một phòng trong KTV.

Giữa lúc đang trả tiền ở quầy, thấy một thân ảnh quen thuộc trước mặt, cô vội vã đi đến căn phòng nơi xảy ra án mạng, cô sẽ không nhìn lầm, người đó đúng là bạn tốt của cô, La Già.

Vì sao La Già lại ở chỗ này? Một lần nữa cô ta đến đây là có mục đích gì sao? Cô ta... Cùng cái chết của mình có quan hệ gì sao? Trong đầu Ninh Kỳ Kỳ đột nhiên hiện lên một ý nghĩ, cô cảm thấy đêm đó gặp La Già có điều gì đó kì lạ... Hiện tại cô đã biết rõ, La Già một người yêu thích suy luận mà Tiêu Tịch lại là một tiểu thuyết gia trình thám nổi tiếng, rõ ràng cô ta biết Tiêu Tịch, bởi vì La Già mua rất nhiều tiểu thuyết của Tiêu Tịch. Vậy tại sao đêm đó La Già không nhận ra Tiêu Tịch.

Ninh Kỳ Kỳ càng nghĩ sâu vào thì càng cảm thấy trong lòng nguội lạnh, đây là cô đang hoài nghi bạn tốt của mình sao? Ninh Kỳ Kỳ một thân một mình ở KTV nghĩ đến đồ mờ hôi lạnh, cô lắc đầu, đã nghi ngờ như vậy thì đi thăm dò cho minh bạch đi.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYẾN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Thủy Thương Ngọc (2)

Cô nghe theo lời Tiêu Tịch giấu giọng nói của mình, xem lúc đó có ai đi ra, vòng sát qua bên người phục vụ, làm như không có việc gì đi đến phòng mà cô bị giết.

Cánh cửa phòng không đóng kỹ, dường như có ai đã đến đây. Đẩy cửa ra, khí lạnh đập vào mặt. Thảm phòng đã được đổi, trong phòng chỉ có một chiếc đèn trần nhỏ, chiếu thẳng vào bàn bằng đá cẩm thạch màu đen, nơi đó có một bình hoa, trong đó cắm hoa cúc màu trắng.

Ninh Kỳ Kỳ vừa mở mắt đã nhớ đến cảnh tượng đêm đó, lại nhìn ngọn đèn chiếu xuống hoa cúc màu trắng, cô không chịu được run người một chút.

"Xem ra cảnh sát đã đến đây xem qua rồi." Trong phòng trống rỗng âm u, trong bóng đêm, âm thanh của Tiêu Tịch xa xôi vang lên, một cỗ khí lạnh từ lòng bàn chân cô tỏa ra, làm cho không khí thêm vài phần quỷ dị.

Ninh Kỳ Kỳ tức giận trở mình xem thường: "Có thể nào anh nghĩ cảnh sát và tiểu thuyết gia đều vô dụng như vậy?"

"Ai, tôi tới nơi đây, thật ra còn muốn nhìn một chút xem có nhớ gì không." Trong phòng, tiếng của Tiêu Tịch vang lên nghe nhẹ nhàng như bất định, nghe như là đang xem xét xung quanh.

Ninh Kỳ Kỳ nhìn chăm chăm bó hoa cúc bị buộc chặt trên bàn rồi ngẩn người. Sau một lúc lâu, cô đột nhiên nói: "Nếu chúng ta chỉ có thể giữ mãi tình trạng hiện nay, thì nên làm gì bây giờ?"

Cô không biết vì sao lại nói ra những lời này, có lẽ là trong tiềm thức tin tưởng Tiêu Tịch không phải hung thủ giết mình, như vậy thì thật tự nhiên lo lắng sự tình từ nay về sau. Cô có thể chiếm thể xác của người khác mãi mãi sao? Cho dù cô rất muốn, nhưng chủ nhân của thân xác này là Tiêu Tịch cũng không cho phép? Nhưng cô không cam lòng chết đi một cách không minh bạch...

Trong bóng đêm vang lên tiếng cười nói nhẹ nhàng của Tiêu Tịch: "Đồ ngốc, đừng nghĩ lung tung, mau nhìn góc phải phòng đi."

Ninh Kỳ Kỳ ngẩng đầu, nhìn đến vị trí anh ta nói thấy một điểm nhỏ màu đỏ, cô sợ hãi nói: "Đó... Đó là camera theo dõi?"

"Đúng vậy, tôi muốn xem camera giám sát, hẳn là nó có quay lại buổi tối hôm đó có chuyện gì xảy ra. Đi, chúng ta đi đến phòng giám sát hỏi một chút."

Nói đến nhẹ nhàng, Ninh Kỳ Kỳ thấp giọng nguyên rủa một tiếng, còn nói thêm: "Tuy rằng tôi đã lau vân tay trên hung khí, nhưng chắc trong phòng vẫn còn lưu lại dấu vân tay của hung thủ?"

Tiêu Tịch thở dài nói: "Trong phòng KTV mỗi ngày có bao nhiêu lượt người tới? Số lượng vân tay nhiều không kể xiết, lại lộn xộn, thật ra không thể lấy làm bằng chứng."

Ninh Kỳ Kỳ đội nón lên đầu, quay người lại, cánh cửa phòng bị đẩy ra, La Già đứng trước cửa, cầm bó hoa cúc trắng đã héo trong tay.

"Rốt cuộc anh đã đến rồi, Tiêu tiên sinh." La Già bình tĩnh nói, nhìn bó hoa cúc trắng trong tay, nói: "Tôi là... Bạn của Ninh Kỳ Kỳ, chính là cô gái chết ở chỗ kia... Mỗi ngày tôi đều ở chỗ này chờ anh, tiện thể đổi hoa, tuy rằng Kỳ Kỳ không thích hoa cúc trắng, nhưng tôi... Tôi..."

La Già nói xong liền bật khóc, chớp mũi Ninh Kỳ Kỳ cảm thấy chua xót, thì ra mỗi ngày La Già đều đến tưởng niệm cô, mà cô còn nghi ngờ bạn tốt của mình.

"Anh nhất định cảm thấy rất kì quái vì sao tôi lại đợi anh." La Già bình tĩnh trở lại, lại tiếp tục nói: "Không biết anh còn nhớ hay không, ngày Kỳ Kỳ chết, anh đã đi lướt qua tôi."

Ninh Kỳ Kỳ chợt dạ, nhớ rõ. Đương nhiên là cô nhớ rõ, cô xem bị hù chết mà.

"Tôi là fan cuồng của anh, nhưng lúc đó tôi không nhận ra anh, bởi vì sắc mặt anh quá kém, như thể đã thay đổi thành người khác."

"Ha ha... Cô ở chỗ này chờ tôi, sao không xin chữ kí?" Ninh Kỳ Kỳ hồi hộp đến chết, mở mắt vui đùa.

"Sau khi anh đi rồi, tôi... Tôi phát hiện thi thể của Kỳ Kỳ..." La Già hít sâu một hơi, sắc mặt tái nhợt, có lẽ là nhớ đến bạn tốt đã chết đi, nhưng cô vẫn kiên trì nói tiếp: "Tôi hét ầm lên, đi đến quầy xin giúp đỡ, lúc này người đi sát bên quản lý thất kinh chạy ra, đụng phải tôi, tôi liếc mắt nhìn người nọ một cái, mới nhớ thì ra anh là Tiêu Tịch..."

"Cô đã thấy hung thủ?" Ninh Kỳ Kỳ xúc động bước tới.

Lúc này, từ phòng kế bên có một người đàn ông còn trẻ bước tới, hẩn lấy ra giấy chứng nhận: "Tôi họ Tiểu, Tiêu tiên sinh, mời anh theo tôi về sở cảnh sát giúp đỡ điều tra."

Ninh Kỳ Kỳ nắm chặt tay, nhìn tấm thủy tinh phản xạ vẻ mặt đặc ý của Tiêu Tịch, vô cùng căm ghét anh ta không có thật, nếu không nhất định cô sẽ đánh anh ta.

Đây là lần đầu tiên Ninh Kỳ Kỳ đi vào đồn cảnh sát, cô bị đưa thẳng đến phòng thẩm vấn.

Phòng phỏng vấn giống như phim trên TV, chỉ có một chiếc bàn, hai chiếc ghế, không có cửa sổ, trong phòng tối đen, trên bàn chỉ có duy nhất một chiếc đèn nhỏ chiếu thẳng vào mặt của cô, làm cho cô cảm thấy khẩn trương hơn.

"Hãy thả lỏng một chút, cô không phải là phạm nhân, khẩn trương cái gì?" Thanh âm tức giận của Tiêu Tịch vang đến bên tai.

Cô chột dạ. Ninh Kỳ Kỳ thật muốn cùng cùng anh ta đấu võ mồm, nhưng trong tình huống này cô không thể nói chuyện, đành phải trừng mắt nghe Tiêu Tịch lái nhải bên tai.

Lúc này, cửa phòng thẩm vấn mở kẹt một tiếng, cảnh sát trẻ tuổi đã gập ở KTV đi vào, vẻ mặt nghiêm túc ngồi trước mặt cô.

Thần kinh của Ninh Kỳ Kỳ cũng căng thẳng theo, đến lúc Tiêu Tịch la lớn thúc giục cô nói chuyện cô mới hé miệng, cố lấy dũng khí nói: "Trong phòng ở KTV không phải có camera sao? Dám chắc lúc đó đã xảy ra chuyện gì đó, có thể cho tôi xem không?"

Ninh Kỳ Kỳ nghĩ đến chuyện thấy lại cảnh hôm đó, đã cảm thấy người lạnh như băng. Tuy ra đã trải qua cái chết một lần nhưng lúc đó xảy ra chuyện gì cô không thể nhớ rõ, ngay cả cái đau đớn trước lúc chết cô cũng không có ấn tượng. Nếu một lần nữa nhìn thấy mình chết thế nào, cô sợ mình không chịu đựng nổi.

Đối phương do dự một chút, gật gật đầu. Ngay lúc đó, có một người mở laptop ra, giống như mở một tập tin, nháy ra một cửa sổ màu trắng xóa. Ninh Kỳ Kỳ nghi hoặc nhìn, cảnh sát chỉnh tốc độ nhanh hơn, đến lúc thấy tín hiệu bình thường mới dừng lại.

Tín hiệu vang lên tiếng sà sạt trong chốc lát, đột nhiên xuất hiện hình ảnh. Trong màn hình LCD thấy "Tiêu Tịch" lắc người ngồi dậy, lấy khăn tay từ áo khoác của thi thể kia, bình tĩnh xóa vân tay trên hung khí, đứng lên cạnh cửa mặc áo khoác ngoài, nhanh chóng rời khỏi. Cánh cửa phòng ở KTV đung đưa, đèn laser trên màn ảnh không ngừng chiếu ra, mà thi thể của Ninh Kỳ Kỳ cứ lẳng lẳng nằm trên đất.

"Không xong, camera đã bị xóa, cố ý lưu lại một đoạn băng bất lợi cho cô." Âm thanh lo lắng của Tiêu Tịch truyền đến, giống như cách rất xa cô, giống như từ thế giới kia vang lên. Không phải là từ thế giới kia truyền đến sao?

"Tôi phải làm gì bây giờ..." Ninh Kỳ Kỳ nhỏ giọng nói thầm.

"Đừng sợ, nói những lời bạn cô nói cho cảnh sát, người mà cô ta đụng khi đi ra ngoài có thể là hung thủ." Thanh âm của Tiêu Tịch vang lên bên tai cô.

"Tôi không có giết người. Cái kia... Bạn của người chết, nói rằng có thấy người đi ra từ trong phòng, đó có thể là người xóa đoạn băng, vu oan giá họa cho tôi."

"Chuyện này La tiểu thư cũng đã nói với chúng tôi rồi."

Ninh Kỳ Kỳ và Tiêu Tịch không hẹn mà cùng tăng khẩu khí, nhưng mà cảnh sát kia rất nhanh nói tiếp: "Nhưng không thể loại trừ các người cùng là đồng phạm."

Ninh Kỳ Kỳ và Tiêu Tịch ngậy ngấn cả người, cảnh sát nghiêm túc nói: "Tiêu tiên sinh, chuyện đêm hôm đó, anh còn nhớ gì nữa không?"

Đương nhiên là mọi chuyện cô không nhớ rõ. Ninh Kỳ Kỳ lấy lại bình tĩnh, ấn mặt bàn, thản nhiên nói: "Tôi có quyền im lặng, khi các anh mời luật sư của tôi đến đây mới có quyền đặt câu hỏi."

Tiêu Tịch không nói gì ở trong phòng thẩm vấn, chắc cô gái này xem phim nhiều rồi... Mình nào có luật sư...

Ninh Kỳ Kỳ ngồi đợi ra bên đường, nhìn đài hỏa táng đối diện, đại diện cho người chết mất đi thì tro sẽ từ từ bay lên, trong lòng không biết có cảm giác gì.

Thân thể của cô hôm nay bị hỏa táng. Theo lý thuyết, nếu có liên can đến vụ án giết người, thân thể của cô không bị hỏa táng nhanh như vậy, nhưng hình như là cha mẹ can thiệp, muốn cho cô ngủ yên sớm một chút. Nhưng rõ ràng cô còn sống rất tốt, chỉ là thay đổi thân thể.

Ninh Kỳ Kỳ đẩy kính râm trên mặt, cô còn chưa cạo râu sạch sẽ, ai cũng không nhìn ra, người đàn ông đang suy sụp tinh thần chính là tiểu thuyết gia chuyên viết truyện trinh thám danh tiếng lẫy lừng - Tiêu Tịch. Nhưng hiện tại lại là Tiêu Tịch hung thủ giết người.

Ninh Kỳ Kỳ cười khổ, tuy rằng cảnh sát không công bố kẻ tình nghi là ai, nhưng cô bị cảnh sát gọi đi làm bằng tường trình, hơn nữa ở gần KTV cũng có người nhận ra gương mặt của Tiêu Tịch, nói chi đến chuyện trong phòng còn lưu lại máu của anh ta. Phóng viên đã sớm viết ba hoa trên báo rồi.

Nhưng cô vẫn không nhịn được đi đến tham gia lễ tang của "chính mình", nhìn cha mẹ đi từ phòng phúng viếng ra, chỉ qua vài ngày mà tóc bọn họ đã thành màu tóc hoa râm, cô nhớ... Cô muốn đi qua nói cho bọn họ biết, thật ra cô không chết.

Tay để trong túi áo gió nắm chặt thành đấm, Ninh Kỳ Kỳ kiềm chế tâm tình của mình, sợ có người nhận ra cô, cô cắn chặt răng cúi thấp đầu xuống.

Nhìn chăm chăm vào hoa văn trên gạch đến đờ ra, bỗng nhiên trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày cao gót màu đỏ, cô ngạc nhiên ngẩng đầu, đập vào mắt chính là một gương mặt được trang điểm tỉ mỉ giống như búp bê.

Đối phương nhìn thấy cô, lập tức dậm chân găt giọng nói: "Tiêu Tịch? Sao cậu đi đâu mà mất tích nhiều ngày như vậy? Rốt cuộc đi nơi nào? Gọi di động cho cậu cũng không được. Cậu có biết hôm kia ở lễ kí tặng sách cậu cũng không có mặt."

Ninh Kỳ Kỳ giấu ánh mắt khó hiểu sau cặp kính râm, điện thoại di động của "Tiêu Tịch" dĩ nhiên là cô không dám dùng, cô đổi lại số, tất nhiên không ai có thể gọi được. Nhìn ánh mắt chờ mong của cô gái xinh đẹp kia, Ninh Kỳ Kỳ vẫn dùng một chiêu cực kỳ câu huyết - mất trí nhớ.

"Cô... Cô là ai?"

Cô gái xinh đẹp lộ ra vẻ mặt kì quái, sau đó nói cho Ninh Kỳ Kỳ biết, cô là biên tập xinh đẹp của Tiêu Tịch, tên là Sa Sa. Bọn họ đến H để tổ chức buổi kí tặng sách, nhưng không nghĩ đến chuyện vài ngày trước anh ta đã mất tích. Sa Sa tóm lấy Ninh Kỳ Kỳ rời khỏi nhà hỏa táng, lái xe trở về nội thành.

Chắc chắn là Sa Sa biết điều gì đó, bằng không cô ta sẽ không đến nơi xác "Ninh Kỳ Kỳ" bị hỏa táng, bởi vì cảnh sát không công bố danh tính người bị hại. Nhưng hỏi nhiều sẽ bị lộ, Ninh Kỳ Kỳ ngồi trên chỗ lái phụ, tận lực đóng vai người mất trí nhớ.

Sa Sa mang cô đến một khách sạn năm sao trong nội thành, Ninh Kỳ Kỳ im lặng ngồi trên ghế salon, cầm chai nước khoáng uống một hơi. Sa Sa chăm chú nhìn cô hồi lâu, cười xì một tiếng: "Tiêu đại thiếu, cậu nói cậu mất trí nhớ tôi không tin, nhưng bây giờ nhìn bộ dạng nàng dâu nhỏ của cậu, tôi mới có thể tin được."

Ninh Kỳ Kỳ ngượng ngùng cười cười, cô biết Tiêu Tịch là hạng người gì. Khi giống trong nhà bác sĩ tốt bụng, cô lên mạng tìm hiểu rất nhiều về Tiêu Tịch. Tiêu Tịch nổi tiếng khi còn trẻ, là người kiêu ngạo, nói chuyện không hề suy nghĩ, đặc tội rất nhiều người, nhưng cũng có rất nhiều fan. Ninh Kỳ

Kỳ cảm thấy Thủy Thương Ngọc trong ngực bỗng nhiên nóng lên, cô biết Tiêu Tịch đã ở đây, nhưng hiện tại không có gương nên không thể nhìn thấy anh ta.

Ninh Kỳ Kỳ vuốt ve chúa Jesus trong ngực giống như vuốt áo, tháo kính râm xuống nhìn Sa Sa: "Sa Sa, cô không biết đêm đó đã xảy ra chuyện gì sao?"

Trông Sa Sa xinh đẹp như tranh, lông mi nhú lại: "Không biết, hôm nay để thử vận may tôi mới đi nhà hỏa táng, không nghĩ đến việc có thể tìm ra cậu."

Ninh Kỳ Kỳ chăm chú nhìn vẻ mặt cô ta, thản nhiên nói: "Đêm hôm đó, chắc không phải một mình tôi đi KTV hát đúng không?"

Đôi mắt đẹp của Sa Sa lóe lên ánh sáng: "Đêm đó cậu nói đi họp fan, còn tôi đi gặp bạn bè, ai biết sau đó lại xảy ra chuyện này."

"Đúng không?" Ninh Kỳ Kỳ hoài nghi kéo dài thanh âm, bỗng nhiên mất đi sự kiên nhẫn cùng cô ta chơi đùa, cầm điện thoại trong áo gió, nhẹ giọng, bình tĩnh nói: "Cảnh sát, vào đi, hung thủ ở trước mặt tôi."

Sa Sa nghe vậy sắc mặt thay đổi, lúc đó cửa phòng bị mở ra, vài cảnh sát xông vào, chế trụ cô ta đang muốn chạy trốn. Trên gương mặt xinh đẹp của Sa Sa tràn đầy phẫn nộ, hét to: "Các người đừng bắt oan người tốt. Tôi có bằng chứng ngoại phạm."

La Già ở phía sau viên cảnh sát đưa đầu ra, nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Sa Sa liếc mắt một cái, kiên định nói: "Đúng vậy, tôi nhìn thấy người từ phòng theo dõi ra chính là cô ta. Cô ta chính là người quần lấy Tiêu Tịch điên cuồng nhất, fan chúng tôi ai cũng biết điều đó."

Ninh Kỳ Kỳ hít sâu một hơi, cười nhạt nói: "Anh cảnh sát, tôi muốn nghỉ ngơi một chút, có thể đến làm bản tường trình trễ một chút được không?"

Đối phương đồng tình vỗ vỗ bả vai "Tiêu Tịch", mang Sa Sa đang làm ấm lên đi ra ngoài. La Già cúi mình chào "Tiêu Tịch", cũng đi theo ra ngoài.

Trong phòng im lặng không một tiếng động. Ninh Kỳ Kỳ đi đến tấm gương to, nhìn người đàn ông xa lạ trong gương, nắm Thủy Thương Ngọc tựa như chúa cứu thế, thờ dài nói: "Đã bắt được hung thủ."

Lời nói cô dứt, bên cạnh Tiêu Tịch ở trong gương xuất hiện ảo ảnh, một lát sau ảo ảnh đó biến thành một người giống y như Tiêu Tịch nhưng lại nửa trong suốt.

Ninh Kỳ Kỳ không thích ứng được nhìn lại phía sau, cũng giống những lần trước, không có một bóng người. Hư thể của Tiêu Tịch chỉ có ở trong gương mới có thể nhìn thấy.

"Này, không phải chúng ta chưa nói xong sao? Phải đùa với cô ta nói ra sơ hở, đây là phần lý luận của tiểu thuyết trinh thám, sao cô có thể lược bớt được." Tiêu Tịch trong gương không cam lòng bóp cổ Ninh Kỳ Kỳ nhưng thân thể hư ảo của anh ta chỉ có thể làm ra vẻ, chủ yếu không có uy hiếp gì.

"Cái gì suy luận? Sa Sa đã làm một vụ án giết người vô cùng hoàn mỹ, chính anh đã nói thế, cuối cùng phá án như thế nào?" Ninh Kỳ Kỳ cảm thấy huyết thái dương rất đau, người hâm mộ bí ẩn chết tiệt, làm cho người khác như cá trong chậu.

Tiêu Tịch thoáng cái không còn cách nào khác.

Thật ra mọi chuyện đều rất hoang đường, nguyên nhân là Tiêu Tịch phát biểu trên mạng cho rằng sách mới của mình, "Listen" là quyển sách tâm lý tội phạm rất hoàn hảo, không ai có thể vượt qua được, khiến cho nổi sóng, trên mạng vô số người tranh luận.

Sa sa vốn là người quản lý của Tiêu Tịch, đồng thời cô ta cũng là một người mê luyện Tiêu Tịch đến trở thành bệnh, lấy cớ làm việc mà ngày đêm theo sát Tiêu Tịch, ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống hàng ngày của anh ta, Tiêu Tịch và công ty không thể chịu được nữa, đã đuổi Sa Sa đi. Nhưng mà nghĩ đến cuộc sống của cô ta nên không công khai với bên ngoài. Lần này Sa Sa lấy chức danh nhân viên quản lý, ngấm an bài họp fan, lừa Tiêu Tịch đến KTV.

Theo kế hoạch thì dựa theo lúc Tiêu Tịch ra sách mới sẽ tạo thành tội ác hoàn mỹ, tính là sau khi giết chết Tiêu Tịch rồi tự sát, làm cho hai người vĩnh viễn ở cùng một chỗ... Bởi vì Ninh Kỳ Kỳ đi nhằm phòng, Sa Sa quá hồi hộp dẫn đến dao đâm lệch vào phần eo, cho nên Tiêu Tịch thoát chết, nhưng Ninh Kỳ Kỳ lại bị Sa Sa đang mất lí trí sát hại.

Tuy rằng cuốn phim ở KTV bị cô ta xóa đi một phần, nhưng trong bảng tường trình của La Già đã phá vỡ bằng chứng ngoại phạm của cô ta, hơn nữa, ngay trên tấm thảm dính đầy vết máu cảnh sát phát hiện vết máu của người thứ ba. Sau khi kiểm nghiệm, vết máu ăn khớp với DNA của Sa Sa, lúc sau cảnh sát đến nhà Sa Sa thuê phát hiện quần áo dính máu và hung khí, mới xác định cô ta là hung thủ. Nhưng bởi vì không thể xác định Sa Sa ở đâu, nên cảnh sát yêu cầu "Tiêu Tịch" hợp tác, đi tham dự lễ tang của Ninh Kỳ Kỳ để dẫn dụ Sa Sa đến.

Cái gì mà tội ác hoàn hảo, trước giờ đều vô nghĩa. Trong đời thật có nhiều việc không thể hiểu rõ được, giống như đột nhiên Ninh Kỳ Kỳ đi vào, camera bí mật trong phòng, La Già nhìn thấy, tất cả đều là lý luận. Cái gì là hoàn mỹ không thể so sánh được, thật ra là được chính thức áp dụng, chủ yếu không thể thành công.

Về chuyện sau khi "Tiêu Tịch" tỉnh dậy lau đi vân tay, Ninh Kỳ Kỳ giải thích là lúc ấy mình vừa tỉnh dậy, biết mình bị người khác vu oan, nên chắc chắn trên hung khí có dấu vân tay, cho nên mới làm như vậy. Cảnh sát nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng cố gắng chấp nhận cách giải thích của cô.

Chuyện này nhìn qua chắc đã xong rồi.

Nhưng mà, trong thân thể Tiêu Tịch đã thay đổi linh hồn, chuyện này chỉ có ông chủ của tiệm đồ cổ, bác sĩ đã cứu cô và Tiêu Tịch thật sự mới biết được.

"Ai ai, vẫn là đã nghiệm rồi. Cô xem Sa Sa giả bộ làm biên tập của tôi, có thể thấy cô ta muốn tạo nên một tội ác hoàn mỹ nữa. Tôi còn muốn nhìn xem cô ta chuẩn bị thế nào, sao cô lại đột nhiên ngừng lại?" Tiêu Tịch với vẻ mặt thất vọng vẫn nói lảm nhảm.

"Làm sao bây giờ?" Ninh Kỳ Kỳ trợn mắt nhìn Tiêu Tịch trong gương liếc mắt một cái. Đã bắt được hung thủ, thân thể của mình cũng hóa thành tro, vậy tiếp theo phải làm gì bây giờ? Ninh Kỳ Kỳ nắm chặt Thủy Thương Ngọc trước ngực, không biết phải nói gì.

Lại nhớ đến ông chủ của tiệm đồ cổ đã nói qua, nếu Tiêu Tịch muốn trở lại thân thể của chính mình thì anh ta có thể giúp. Nói đúng hơn là, Tiêu Tịch có thể trở về bình thường, còn người biến mất vẫn là cô sao?

"Chúng ta... Chúng ta hãy đi đến Á Xá đi." Ninh Kỳ Kỳ đấu tranh hồi lâu, cuối cùng cũng quyết định trả lại thân thể cho anh ta. Có lẽ vì dính dáng đến anh ta mà cô mới phải chết, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là cô mặt dày tiếp tục thay thế anh ta sống tiếp. Tất cả đều là vận mệnh trêu người.

Tuy rằng ánh mặt trời bên ngoài rất rực rỡ, nhưng trong Á Xá vẫn rất âm u, giống như là bị mặt trời quên lãng.

"Cô đã quyết định? Muốn trả thân xác lại cho Tiêu Tịch?" Ông chủ ở phía sau quầy ngẩng đầu, một đôi mắt phượng nhìn cô.

Ninh Kỳ Kỳ nắm chặt tay, khó khăn gật đầu, tự giễu nói: "Lần trước, tôi không thể quyết định mình chết như thế nào, nhưng ít nhất... Lúc này đây

tôi có thể quyết định cho bản thân mình."

"Vậy sao? Vậy ý kiến của cậu thì sao?" Ông chủ nhíu mày, ánh mắt lướt qua thân thể Tiêu Tịch, nhìn ra phía sau cô.

Ninh Kỳ Kỳ cảm thấy sồn da gà, trong cửa hàng này ngoại trừ cô và ông chủ, cô biết chắc chắn Tiêu Tịch ở đây, nhưng ông chủ không cần nhìn qua gương cũng có thể thấy được Tiêu Tịch? Đột nhiên cô muốn nhìn thấy Tiêu Tịch, vội vàng từ đâu lấy ra một tấm gương, chiếu về phía sau lưng.

Chỉ thấy khuôn mặt tái nhợt của Tiêu Tịch hiện ra trong gương, linh hồn của anh ta so với bình thường thì trong suốt hơn, trong suốt đến nỗi dường như cô không thể nhìn ra trên mặt anh ta có biểu cảm gì, thậm chí cô có thể nhìn thấy môi anh ta mấp máy, nhưng lại không nghe được anh ta đang nói cái gì.

Theo bản năng, Ninh Kỳ Kỳ hoảng sợ quay đầu lại, vẫn là không khí, nhưng khi quay lại một lần nữa lại thấy trong gương chỉ có một mình cô, mặc cho cô kêu gọi thế nào Tiêu Tịch cũng không hề xuất hiện.

"Anh ta sao vậy?" Ninh Kỳ Kỳ như người chết đuối, cầu cứu ông chủ đang đứng phía trong quầy.

Ông chủ thông cảm nói: "Linh hồn thoát khỏi thân thể, nhiều nhất chỉ có thể ở nhân gian bảy ngày, ngày thứ bảy đúng giờ Ngọ lúc dương khí thịnh nhất sẽ tan thành mây khói, mà hôm nay chính là ngày thứ bảy."

Ninh Kỳ Kỳ như bị sét đánh, rất lâu sau đó mới nói được: "Anh ta... Lời cuối cùng đã nói gì?"

"Anh ta nói, cô hãy chăm sóc tốt cho thân thể hẳn."

Từ đó về sau, Ninh Kỳ Kỳ trở thành Tiêu Tịch.

Linh hồn của Tiêu Tịch không còn quay về nữa, những ngày cùng Tiêu Tịch cùng nhau trải qua quá hư ảo, làm cho Ninh Kỳ Kỳ cảm thấy có phải thật ra Tiêu Tịch đã sớm chết không, linh hồn của anh ta là do cô tự tưởng tượng ra.

Thủy Thương Ngọc hình Chúa cứu thế không còn nóng lên nữa.

Mỗi ngày cô đều nhìn vào gương đến gần người, trong phòng nơi đâu cũng đặt đầy gương, hy vọng có thể nhìn thấy bóng dáng kia, nhưng trước sau vẫn không thể nhìn thấy.

Rất nhiều lần cô trở lại Á Xá, hy vọng có thể tìm được một chút gợi ý từ ông chủ, nhưng ông chủ chỉ thản nhiên nhìn cô rồi khuyên cô hãy quên hết mọi chuyện trước kia, không cần chấp nhất những chuyện đã qua đi.

Quên mới là lựa chọn tốt nhất sao?

Cô ở trong tiệm đồ cổ gần người hồi lâu, rốt cuộc đem Thủy Thương Ngọc giống hình Chúa cứu thế đưa cho ông chủ.

Có lẽ như vậy mới là đúng đắn... Hãy quên thời gian trước kia mà bắt đầu cuộc sống mới.

Đúng vậy, Ninh Kỳ Kỳ đã chết, nhưng Tiêu Tịch còn tiếp tục sống, cô phải thay Tiêu Tịch sống tiếp.

Cô trở thành Tiêu Tịch, tất nhiên không viết ra được tiểu thuyết trinh thám, nhưng dựa vào tên tuổi Tiêu Tịch, cô đang trở thành biên tập ở nhà xuất bản mà Tiêu Tịch hợp tác. Cô vốn là sinh viên khoa tiếng Trung, vừa thích đọc tiểu thuyết, tuy rằng ngay từ đầu công tác không thuận lợi, nhưng cô cố gắng học tập, mọi việc bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Thỉnh thoảng soi gương, cô nhìn gương mặt tuấn tú trong gương, có khi sẽ nhớ nụ cười kiêu ngạo kia, nhưng cô không thể cười như vậy, học cách

nào cũng không giống.

Cô còn nhớ rõ anh ta dạy cách dùng dao cạo râu thế nào, tuy rằng ngay từ đầu luôn cạo tróc da, nhưng hiện giờ đã dùng rất quen rồi. Cô nhớ rõ anh ta dạy cô đeo caravat thế nào, trước kia cô chỉ biết thắt khăn quàng đỏ, nhưng hiện tại kiểu thắt khó như Windsor cô cũng đã rất thành thạo. Cô còn nhớ rõ, anh ta nói cô phải chăm sóc tốt cho thân thể mình. Cô vẫn nhớ rõ.

Cho đến một ngày nào đó, bỗng nhiên chủ biên đưa cho cô một tập bản thảo, chỉ đích danh cho cô tiếp đãi.

Ninh Kỳ Kỳ đi vào phòng họp trước, chỉ kịp liếc nhìn trang bìa tài liệu, phát hiện rõ ràng là "Listen". Kinh ngạc đẩy cửa ra, cô chỉ thấy một nữ sinh diện mạo thanh tú, dịu dàng đứng lên.

"Xin chào, tên của tôi là Ninh Kỳ Kỳ." Đối phương cười đến vẻ mặt kiêu ngạo, thần thái phấn chấn, trên khuôn mặt xa lạ, có nét gì đó rất quen thuộc.

Gì? Ninh Kỳ Kỳ ngây dại, máy móc cúi đầu nhìn phía dưới trang bìa có ghi tên tác giả, rõ ràng viết ba chữ "Ninh Kỳ Kỳ". Cô ngẩng đầu mở to mắt nhìn đối phương, tất cả đều là trùng hợp? Là trùng hợp.

Lúc này, cô thấy trước ngực nữ sinh này có đeo một pho tượng Thủy Thương Ngọc rất giống chúa Jesus

Đối phương nhìn cô cười thật tươi, trêu tức mở to mắt, lại gần thấp giọng cười nói: "Xem ra, cô chăm sóc thân thể tôi không tồi."

"I'm more than what you made of me. I followed the voice you think you gave to me. But now I've got to find my own... My own..."

Mơ hồ, lại truyền đến giai điệu "Listen" quen thuộc, Ninh Kỳ Kỳ mỉm cười, chủ động vươn tay: "Xin chào, tôi tên là Tiêu Tịch, lần đầu gặp mặt, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn."

Đối phương cầm tay cô, dùng đưa trên mặt đất, hai người nhìn nhau cười, không cần nói gì cả.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Vu Cổ Ngẫu (1)

Ông chủ buông dao nĩa xuống, dùng khăn ăn tao nhã lau khóe miệng.

Đối diện, bác sĩ dùng tư thế cầm dao mổ để cầm dao ăn, lưu loát cắt thịt bò đã chín thành năm phần: "Này, sao cậu không ăn đi? Thật là lãng phí."

"Tôi không quen ăn món Tây, cậu nên mời người khác đi ăn." Ông chủ cầm ly rượu vang đỏ, hời hợt nhấp một hơi.

Bác sĩ kéo đĩa thịt bò về phía bên bàn của mình, oán trách nói: "Nhà hàng món Tây này vừa mới khai trương, bạn tôi đưa phiếu ưu đãi nói là nhất định hai người phải sử dụng, cậu nghĩ rằng tôi bằng lòng kéo cậu đến sao."

Ông chủ mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn màu đen, con rồng màu đỏ nằm trên phía tay trái, đầu rồng nằm sấp ở phía sau gáy, kỹ thuật thêu hoàn mỹ cùng chất liệu tơ lụa sáng bóng hấp dẫn rất nhiều ánh mắt. Không bàn đến chuyện hai người đàn ông có tình cảm đến nhà hàng Tây ăn cơm, vốn đã tập trung sự chú ý của mọi người.

Bác sĩ bắt đầu thấy hối hận, chắc là một mình mình đến ăn tối sẽ tốt hơn.

Đôi mắt phượng của ông chủ nhíu lại: "Chẳng lẽ không có ai đi cùng cậu sao? Thật đáng thương."

"Tôi ngày đêm đi làm sao có thời gian tìm bạn gái? Tùy tiện mời một cô gái đi dùng cơm lại sợ bị hiểu lầm. Con gái phiền toái muốn chết."

Ông chủ nhíu mày, không phát biểu quan điểm, nhẹ nhàng lắc ly rượu vang.

Bác sĩ cười cười, đè thấp thanh âm nói: "Cậu không tin? Cậu xem đôi nam nữ phía bên trái kia, người nữ vẻ mặt ngọt ngào, nhưng người nam vẻ mặt bức dọc, tôi nhìn bọn họ đến tám phần là chia tay."

Ông chủ buồn chán lắc ly rượu vang, bắt đầu lo lắng có thể dọn đường về nhà không.

Bác sĩ còn muốn nói gì đó, nhưng phía bàn bên trái vang lên tiếng tát, trong nhà hàng Tây có tiếng nhạc rất hay, nháy mắt làm người ta đồng thời quay đầu.

Người nam mang giày da bị đánh một cái tát mặt nghiêng sang một bên, vội vàng ném khăn ăn quay đi, cô gái lúc này còn cười thoải mái vẫn đứng đơ một chỗ, lát sau mới vô lực ngã ngồi trên ghế.

Bác sĩ bị cái miệng quạ đen của chính mình làm cho hoảng sợ, ông chủ quay đầu nhìn cô gái kia, một lúc sau mới cong khóe môi, nhìn bác sĩ nói: "Này, cho cậu cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân đó."

"Cái gì?" Bác sĩ khó hiểu.

"Cô gái kia không mang theo ví, chàng trai đi cùng cô ta cũng đi rồi, nhất định là không trả tiền, nếu không cô ấy sẽ không ngồi một chỗ lâu như vậy."

Ông chủ mỉm cười, lại lắc ly rượu vang, ra vẻ đã uống, ông chủ thích chất lỏng như máu này chảy xuôi xuống. Theo ánh mắt của ông chủ nhìn lại, bác sĩ nhìn cô gái đang mặc lễ phục bất an, tay cầm điện thoại với bộ dáng do dự.

"Vì sao tôi phải trả tiền? Tôi đem cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân nhường cho cậu nha."

"Ha ha, bởi vì tôi cũng không mang ví."

"Làm sao bây giờ?" Bác sĩ kéo caravat, nhìn cô gái đang khóc với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Cậu ta vốn nghĩ rằng làm việc tốt coi như hôm nay trôi qua dễ dàng, nhưng không nghĩ đến cô gái này vẫn khóc sướt mướt, tối qua để cô ta ở ngoài đường sợ gặp chuyện bất trắc nên phải cùng ông chủ mang cô trở về Á Xá.

"Chờ cô ấy bình tĩnh lại rồi nói sau?" Ông chủ thản nhiên nói.

"Bình tĩnh? Không phải chỉ thất tình thôi sao, sao làm giống như trời sập thế?" Bác sĩ không quen nhìn cảnh này, ngay lúc đó không kiểm soát được, tiếng nói lớn hơn một chút.

"Ô... Tôi sẽ trả cho anh số tiền đó... "

Cô gái mặc lễ phục màu hồng cánh sen ngẩng đầu lên, đôi mắt khóc đến sưng đỏ, phấn son cũng đã trôi hết, thoạt nhìn rất thê thảm.

Bác sĩ bĩu môi nói: "Cô còn đi học sao? Tôi vừa mới nhìn thấy trong ví tiền của cô có thẻ học sinh. Số tiền đó coi như tôi mời cô, nhưng chỉ là thất tình thôi, còn có rất nhiều người đàn ông tốt."

Nữ sinh trẻ tuổi cầm khăn lau nước mắt, nghẹn ngào nói: "Không người nào có thể tốt hơn anh ấy, suốt đời này tôi chỉ cần Hi. Từ nhỏ, tôi và Hi cùng nhau lớn lên, từ lúc bốn tuổi đã biết, vì sao anh ấy lại muốn chia tay với tôi?"

Nghe làm nhảm việc này, bác sĩ không còn cách nào khác khuyên nữa, cảm thấy loại việc này, người ngoài không thể xen vào được. Nhưng ngoài ý muốn chính là ông chủ lại mở miệng: "Cô muốn anh ta hồi tâm chuyển ý sao?"

Cô gái không ngừng gật gật đầu.

Bác sĩ thấy ông chủ đi qua đằng sau tấm bình phong tìm đồ vật, cảm thấy hơi sợ hãi, biết ông chủ sẽ đi lấy ra một món đồ kỳ quái. Chỉ một chốc lát, ông chủ cầm một cái hòm cỡ lòng bàn tay, mở ra để trước mặt cô gái. Nhất thời cô gái quên cả khóc, ngơ ngác nhìn con rối gỗ lẳng lẳng nằm trong hộp gấm. Đó chỉ là một ngẫu nhân[1] dài khoảng bàn tay, không biết dùng gỗ gì tạc thành, nhưng trên đó loang lỗ bong ra từng mảng nước sơn, xem ra đã rất cũ.

Toàn thân ngẫu nhân đều làm từ gỗ, còn có ngũ quan nhô lên nhìn như nam ngẫu nhân. Sau đầu có một búi tóc, bên trong mặc y phục rất dày, bên ngoài mặc một chiếc áo bào có thắt lưng bó lại, hai mắt khép hờ, mặt mũi thanh tú. Cho dù khắc gỗ mà thành cũng có thể nhìn ra những nơi rất nhỏ, kỹ thuật đẽo gọt cổ xưa, tỷ lệ cân xứng, mặc dù đơn giản nhưng không thô ráp, hiển nhiên là kiệt tác của danh gia.

Ngẫu nhân này giống như mỹ nam đang ngủ say, dường như sau đó sẽ mở mắt ra như bình thường, tản ra một cảm giác quý dị nói không nên lời.

"Đây là vu cổ ngẫu của Trần A Kiều." Khóe miệng ông chủ cong lên với độ hoàn mỹ. "Lúc bốn tuổi, Lưu Triệt đã hứa hẹn với Trần A Kiều: Nếu có A Kiều làm vợ, con sẽ cho đúc Kim ốc tàng Kiều.[2] Kim ốc tàng Kiều không phải nghĩa mà hiện tại hay dùng, mà là một nam nhân thanh mai trúc mã ưng thuận lời thề với chính thê."

"Nhưng mà, sau này Lưu Triệt lên làm Hán Vũ Đế, lại phản bội Trần A Kiều." Đoạn lịch sử này mọi người nghe nhiều nên thuộc, cô gái thấy mình

rơi vào tình cảnh này, thương cảm nói.

"Lưu Triệt say mê Vệ Tử Phu, Trần A Kiêu muốn dùng vu cổ thuật để đổi lại tình yêu của Lưu Triệt quay lại, nhưng lại bị biếm vào lãnh cung, cô độc rồi mất."

Ông chủ lời ít ý nhiều nói: "Trần A Kiêu sử dụng vu cổ thuật không phải để làm hại Lưu Triệt, mà là van xin hãn có thể hồi tâm chuyển ý. Nhân ngẫu trong hộp này, chính là vu cổ ngẫu được làm từ gỗ cây ngô đồng mà Trần A Kiêu hoàng hậu đã dùng qua."

"Nhân ngẫu này... Giá bao nhiêu?" Cô gái mở miệng hỏi.

"Cô cầm dùng trước đi, nếu nó không linh nghiệm thì có thể đem trả lại. Nếu nó linh nghiệm, thì cô mời chúng tôi đến nhà hàng Tây ăn bữa cơm là được."

Ông chủ cười tươi: "Vu cổ ngẫu này có một lỗ nhỏ, chỉ cần cô bỏ tóc của anh ta vào cái lỗ nhỏ, sau đó dùng chu sa che lại, đặt ở hướng chính Bắc âm u sẽ có tác dụng."

Cô gái nắm chặt khăn tay, cắn chặt môi, sau nửa ngày mới cầm lấy hộp gấm, đứng lên gật đầu tạ ơn với bác sĩ và ông chủ nói: "Cám ơn việc hôm nay, còn nợ hai vị lần sau tôi đến đây sẽ trả lại."

Nhìn cô gái đẩy cửa đi ra, một hồi lâu sau bác sĩ mới nói: "Này, không phải cậu nói không thích ăn món Tây sao?"

Ông chủ gật đầu, quả thật ông chủ không hề thích.

Bác sĩ trừng mắt nhìn, ông chủ còn nói nếu linh nghiệm thì cô gái kia sẽ mời bọn họ ăn món Tây? Đột nhiên cậu tỉnh ngộ, cả kinh nói: "Ý của cậu là nói cái vu cổ ngẫu kia sẽ không linh nghiệm?"

Ông chủ rót chén trà, để ở dưới mũi người hương trà, khẽ mỉm cười nói:
"Cậu nói xem Trần A Kiều sẽ xoay chuyển được tâm của Lưu Triệt sao?"

Đương nhiên không thể... Bác sĩ hoàn toàn không nói gì.

Giống như hã đã ngủ lâu lắm rồi, lâu đến nỗi ngay cả tên mình cũng đều quên, thật sự đã lâu lắm...

"Nữ nhân, cô có nguyện vọng gì?" Hã hiện thân trên không trung nhưng vẫn chưa thành hình, từ trên cao nhìn xuống biểu hiện kinh ngạc của cô gái đó.

"Tôi... Tôi muốn anh ấy trở lại bên cạnh tôi" Từ trong khiếp sợ cô gái lấy lại tinh thần, kiên định nói.

Hã ngẩn người, giống như ở sâu trong tiềm thức, cũng có một cô gái đã nói với hã như vậy.

Thở một hơi nặng nề, hã không biết vì sao tâm tình rất kém. "Pháp lực của ta chỉ làm người ta tỉnh lại, đối với những người khác không có hiệu quả.

Cô gái trầm mặc. Hã hít sâu hừ lạnh một tiếng, cô gái ngu xuẩn, vĩnh viễn đều sa vào ái tình giả dối.

Hã ngáp, thân thể nửa trong suốt thoát nhìn như sương mù, cô gái không trả lời, hã rất kiên nhẫn chờ đợi, tiện thể cảm nhận vị trí của chính mình trong thế giới này.

Thì ra là hã đã ngủ, ngủ suốt hai ngàn năm.

Mặt hã âm trầm, nhưng lại không nghĩ ra trước lúc hã ngủ say đã xảy ra chuyện gì, một chút đều nghĩ không ra. Vì sao lại như vậy?

Lúc này, cô gái bỗng nhiên ngẩng đầu, thanh thúy nói: "Tôi nghĩ đến cuộc sống trước kia, điều này có thể thực hiện sao?"

Hắn chống cằm, cúi đầu nhìn cô gái kia, ánh mắt trong suốt như toát ra ánh sáng, đột nhiên cảm thấy thú vị. Thôi được, hắn đã ngủ lâu lắm rồi, cũng quá nhàm chán, cùng cô vui đùa một chút, cũng có thể chứ.

Hắn thở một hơi, sương mù bao phủ quanh thân hắn chậm rãi rút đi, một thân ảnh cao ráo chậm rãi đáp xuống. Hắn tao nhã quỳ một gối xuống, đưa tay nâng cằm, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên môi cô, sau đó ngẩng đầu cười nhạt: "Chủ nhân của ta, nguyện vọng của người, tôi sẽ thực hiện."

Đúng như dự đoán của hắn, cô gái kia bối rối đến kinh hãi, vẻ mặt xinh đẹp hiện vẻ không dám tin. Biểu hiện lấy lòng hắn, nụ cười trên mặt hắn ngày càng tươi hơn, bởi vì hiện tại hắn biến thành hình dạng này, hắn là giống bạn trai cô y như đúc. Hắn và cô cùng đi công viên tản bộ. Cô mặc một chiếc đầm màu xanh nhạt mà mình thích nhất, ngày mùa thu mặt trời buông xuống, trên mặt tràn đầy hạnh phúc: "Nè, anh xem, đóa hoa nở ra thật xinh đẹp."

Đúng thế, hiện tại hắn tên là Mục Hi, là bạn trai của Bùi Dĩnh. Bùi Dĩnh chính là cô gái đang cười sáng lạn trước mặt hắn, đang học đại học năm hai, bởi vì gia đình có chuyện nên một mình sống ngoài trường, mà nhân vật hắn đang đảm nhận là bạn trai của cô.

Cô đánh thức hắn, nguyện vọng được sống lại cuộc sống trong quá khứ kia, vì vậy hắn chỉ có thể làm cô hài lòng.

Hắn biết vì sao cô đối với đoạn tình cảm này chấp nhất như vậy, không bởi vì cô và Mục Hi là thanh mai trúc mã. Lúc Bùi Dĩnh còn nhỏ, cha mẹ đã li dị, đồng thời mỗi người bọn họ đều lập gia đình mới, có được đứa con khác. Cho nên cô trở thành người thừa, mỗi tháng có một số tiền, trên chi

phiếu có thêm phí nuôi dưỡng. Dưới tình huống này, sự tồn tại của Mục Hi càng quý giá hơn.

Từ khi hai người học trung học đã bắt đầu xác định tình cảm, nhưng Bùi Dĩnh giống như là cây leo, chặt chẽ quấn lấy Mục Hi, cướp đi chất dinh dưỡng và không khí, làm cho hần không thể thở được. Thời gian cũng là lưỡi dao sắc bén, dù tình cảm có sâu sắc cách mấy, khi có những va chạm nhỏ nhất xảy ra cũng sẽ chậm rãi chia cắt.

Cuối cùng Mục Hi không thể chịu được nữa mới nói lời chia tay, sau đó, hần bị cô làm cho tỉnh lại.

Nghĩ đến đây, hần cười cười, về trí nhớ này, đều từ những sợi tóc đặt trong cơ thể mình mà hần đọc được. Thân chỉ là một vu cổ linh, có thể hoàn thành nguyện vọng của chủ nhân là chức trách của hần.

"Cậu còn nhớ rõ không? Chính là ở đây cậu chúc mừng lần sinh nhật thứ mười tám của mình."

Thanh âm yếu ớt của cô vang lên, ngoảnh lại hần thấy một nụ cười ôn nhu. Hần hốt hoảng nhớ đến một người, hần hốt hoảng nhớ đến một người, người đó, cũng tịch mịch nhưng lại ôn nhu tươi cười. Nhưng mà, nụ cười này không phải dành cho hần.

Như nhau, nhưng không phải nụ cười dành cho hần.

"Đương nhiên còn nhớ rõ, lúc ấy mình tặng cậu một sợi dây chuyền, Dĩnh Dĩnh, cậu có mang theo không? Hần nhặt nhẻo cười nói.

Hần đọc được trí nhớ của Mục Hi, như vậy những lúc bọn họ ở chung với nhau hần cũng biết rõ ràng. Cái cô muốn, chính là cuộc sống hạnh phúc cùng với Mục Hi, đương nhiên hần phải sắm vai Mục Hi một cách hoàn hảo. Người Bùi Dĩnh yêu chính là Mục hi.

"Cậu xem." Từ trong túi áo cô lấy ra một sợi dây chuyền, mặt dây chuyền là hình thiên sứ màu bạc, dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng lóa mắt.

"Nhìn rất đẹp, rất giống cậu." Hắc cười nói ra lời nói của Mục Hi năm đó, tự nhiên mà lại nặng tình. Cô thỏa mãn nở nụ cười, nắm chặt cánh tay hắc, không để ý ánh mắt sợ hãi của mọi người bên ngoài, ngọt ngào dựa vào vai hắc đi tiếp.

Ngày mùa thu rục rỡ, ánh nắng buông xuống, cô không chú ý đến việc bọn họ ở phía sau, thật ra chỉ có một mình bóng dáng của cô. Đúng vậy, trên đời này chỉ có một mình cô có thể nhìn thấy hắc. Không, giống như... Còn có một nữ nhân. Đột nhiên hắc nghĩ đến.

Hai ngàn năm trước, có một nơi cách rất xa hoàng triều Đại Hán, có một nơi được gọi là "Tiêu phòng"[trong cung điện, trét tiêu lên tường, mùi tiêu cay nồng khiến cho trong phòng ấm áp, tràn ngập mùi thơm.

Đó là nơi hoàng hậu triều Hán ở, đại biểu cho địa vị cao nhất trong hậu cung, nhưng khi hắc tỉnh lại trong Tiêu Phòng, nơi này chỉ còn là cung điện lộng lẫy nguy nga, cùng nữ tử mất đi quang vinh và sự cường chiểu. Khi đó, tất cả mọi người đều gọi nàng là Trần hoàng hậu.

"A Triệt, chàng xem bộ y phục này có được không?" Nữ tử tuyệt mỹ mặc váy áo rất phiền phức, xoay vòng trước mặt hắc, da thịt trong suốt như tuyết tươi cười lộ ra vẻ rung động lòng người.

A Triệt? Nàng đang kêu ai? Hắc nhìn quanh bốn phía, phát hiện mình đang ở trong cung điện trống trải, từ ấm lò bằng đồng Bác Sơn tỏa ra mùi đàn hương nhẹ nhẹ, lượn lờ bay ra. Nơi nơi trên vách tường đều là đồ trang trí bằng vàng, cửa khắc ngọc, thanh xà được điêu khắc hình cây mộc lan, thanh đà được khắc hình cây hạnh, cung điện rộng lớn đến nỗi khi nói đều có tiếng vang.

Tuy rằng có thể thấy cách trang trí đều tinh tế, điêu khắc rất tỉ mỉ, nhưng mà màn màu đỏ cùng màu đen nơi đây lại u ám khinh khủng, chỉ có mấy ngọn đèn cung đình ở nơi xa xăm lóe lên ánh sáng mờ mịt.

Đây là nơi nào? Rõ ràng là chưa từng thấy qua nơi này, sao trong đáy lòng lại xuất hiện một cảm giác rất quen thuộc?

"Đẹp lắm, A Kiêu, váy màu hải đường này rất hợp với trâm phượng ngọc kia." Hãn nghe thấy mình nói như vậy.

Nữ tử được gọi là A Kiêu thân nhiên cười, nắm tay hãn ngồi trước gương đồng, kéo ngăn tủ ra lấy một cây trâm ngọc đưa cho hãn, "A Triệt, chàng giúp ta cài lên đi."

Hãn lẳng lặng nhìn gương mặt tươi cười trong gương đồng, không thể cự tuyệt cầm trâm ngọc. Một khắc hãn cúi đầu xuống, phát hiện có một bóng dáng bị đèn cung đình chiếu thẳng xuống, đó là bóng dáng của nàng, mà dưới chân hãn không có gì cả.

Hãn cầm chặt cây trâm ngọc trong tay, cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn tay lan đến toàn thân, làm hãn giật mình, tỉnh táo lại.

"Hi Hi." Một thanh âm như xa như gần vang lên, hãn khẽ lắc đầu, âm thanh xôn xao như thủy triều vang lên, đem cung điện tịch mịch và tiêu điều tẩy sạch không còn một mảnh.

"Hi Hi. Cậu có đang nghe không? Tớ mặc bộ quần áo này được không?" Thanh âm kia lại hỏi.

Hãn mở trừng hai mắt, nhìn Bùi Dĩnh trước mặt mình, thanh âm huyền ảo xung quanh làm hãn luống cuống. Bọn họ đang ở trong một trung tâm thương mại, độc quyền về... Trong cửa hàng, điều hòa mở lên lạnh thấu xương, không có cung điện hoa lệ theo phong cách cổ xưa, không có những nữ tử cổ trang, chỉ có tiếng người ồn ào và tầm mắt kì quái tứ bốn phía. Âm

thanh âm ì trong trung tâm thương mai làm cho hấn càng nhớ đến cung điện trống trải kia hơn.

Trong phút chốc, dường như hấn còn ngửi được mùi đàn hương lưu lại trên chóp mũi. Đảo mắt, đã bị mùi hoa lan trên người Bùi Dĩnh xóa đi sạch sẽ. Hấn đè nén mất mát trong lòng, cười cười nói: "Nhìn đẹp lắm, mua bộ này đi."

Cô vui vẻ gật đầu, xoay người đi vào phòng thử đồ.

Hấn thở ra một hơi thật dài, mình đóng vai Mục Hi rất hoàn hảo, mỗi tiếng nói, mỗi cử động đều dựa theo kiểu mẫu khi Mục Hi và Bùi Dĩnh ở cạnh nhau, không có... Một chút sơ hở. Có lẽ dù là Mục Hi thật sự đứng trước mặt cô, cô cũng không phân biệt được người nào chỉ là ảo ảnh.

Bùi Dĩnh yêu Mục Hi, nên không hề cảm thấy phiền phức khi cùng cô đến trung tâm thương mại mua quần áo, nhưng tình cảm kéo dài như thế nên từ từ nhạt dần, Mục Hi không bao giờ... Cùng cô đặt chân đến đây nữa. Cho nên, đây là một nguyện vọng rất đơn giản, hấn chỉ cần sắm vai Mục Hi thâm tình, chỉ cần xây dựng ảo tượng mà cô cần. Nhưng vì sao hấn lại bị lạc trong cảnh tượng đó, cảm giác bi thương trong lòng ngực là từ đâu đến?

"Hi, chúng ta đi thôi, tối nay chúng về nhà ăn cơm đi, tớ biết cậu thích ăn nhất là cà ri bò."

Cô thay quần áo, quẹt thẻ ở quầy thanh toán, cười tươi đi đến kéo lấy cánh tay hấn.

Bọn họ sánh vai đi qua tấm kính thử đồ ở trung tâm thương mại, gương lại thành thực chiếu ra hình ảnh một mình một người cười rất tươi. Động tác của cô như kéo không khí, tư thế quái dị dưới tầm mắt của mọi người đi qua, cô lại hồn nhiên không biết.

"A Triệt, lúc này chàng đến Tuyên Thất điện thảo luận chính sự." Nàng ngồi ngay ngắn trong lương đình, tuy rằng ngoài miệng nói hẳn phải đi, nhưng trong đôi mắt kia lại nói rõ ràng là không muốn.

Hắn khẽ mỉm cười nói: "Như thế nào? Không phải nói ta và nàng cùng nhau ngắm hoa sao? Nàng xem đóa hoa thược dược kia nở thật rực rỡ."

Nàng chu môi, ảo não thở dài nói: "Đã chiếm nhiều thời gian của chàng như vậy, đến lúc đó thiếp sẽ bị Ngự Sử khiển trách, nói là hoàng hậu làm nũng."

Hắn nhìn đến buồn cười, buộc phải nói ra câu mà người kia đã từng nói: "Hoàng đế sủng ái một phi tử nào đó quá trốn gọi là thất đức, nhưng ta sủng ái hoàng hậu của ta, đây chẳng phải là phu thê hòa thuận, là mong ước của quốc gia?"

Sắc mặt của nàng thay đổi, nụ cười đọng lại bên môi. Khi nói những lời này hẳn không tránh khỏi phiền muộn, bởi vì hẳn biết, năm đó người nói ra những lời này, lúc ấy đang ngồi trong một cung điện to lớn cùng một trăm phi khác, sủng ái một phi tử quá mức.

Nàng thả lỏng suy nghĩ, thản nhiên nói: "Chàng đi trước đi, thiếp muốn yên tĩnh một mình."

Bỗng nhiên hẳn cảm thấy thật vô nghĩa, không nghĩ đến việc lại đi đóng giả thành kẻ khác, phất tay áo đứng lên, đi ra khỏi đình. Chẳng qua hẳn chỉ là ngẫu nhiên bị nàng đánh thức, ngẫu nhiên tồn tại vì diễn trò. Người diễn kịch và người xem đều biết, cho dù tái hiện chuyện xưa tốt đẹp thì sao? Chẳng qua chỉ là một vở diễn mà thôi.

Đi ra khỏi lương đình, tạt qua hành lang gấp khúc, khi đi ngang qua hai cung nữ hầu hạ, hẳn vô tình nghe các nàng nói chuyện phiếm.

"Người xem, tự xưng hoàng hậu lại ra lệnh cho chúng ta bày hai chén trà, chắc là đang đợi hoàng thượng đến."

Hừ, trò cười, chén trà kia là cho hần, nhưng những người khác đều không nhìn thấy hần mà thôi.

"Ai, sao hoàng thượng lại đến đây? Nghe nói Vệ phu nhân đã có mang."

Hần chấn động, nhịn không được quay đầu lại. Trong lương đình kia có một thân ảnh cô độc, đưa tay cầm lấy chén trà đối diện nàng, uống hết trà đã lạnh bên trong, sau đó cầm ấm trà, một lần nữa đổ đầy trà nóng thơm ngát.

[1] Ngẫu nhân: người gõ

[2] Kim ốc tàng Kiều: nhà vàng cất cho Kiều ở. Xuất phát từ truyện cổ, hoàng đế Hán Vũ Đế, hoàng hậu đầu tiên của ngài tên là Trần A Kiều. Bọn họ là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, Hán Vũ Đế đã hứa hẹn với chị họ của ngài rằng: nếu có một ngày ta cưới A Kiều làm vợ thì ta sẽ cho xây một tòa lầu cao bằng vàng thật lớn để nàng ở.

Nhưng về sau vận mệnh của Trần hoàng hậu rất bi thảm, sau khi phu quân của nàng lên ngôi Hoàng Đế liền phế nàng lập Vệ Tử Phu lên làm Hoàng Hậu. Nàng bị đẩy đến Trường Môn Cung (lãnh cung Trường Môn) chờ đợi hần trong đau khổ suốt hơn hai mươi năm trời, đến tận khi nàng chết, Hán Vũ Đế cũng không một lần đến thăm .

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Vu Cổ Ngẫu (2)

Hắn sững người nhìn khói tan đi, âm thầm nắm chặt hai đấm. Thì ra, thật sự là nàng đợi người kia. Nàng phân biệt rõ ràng, người nào là ảo ảnh, người nào là Lưu Triệt nàng thật sự yêu.

Hắn nhin không được nhẹ nhàng thở dài, mọi chuyện trước mắt, giống như sương mù dày đặc tan đi...

"Hi, Hi? Sao cậu lại ngẩn người?"

Hắn lấy lại tinh thần, nhìn quyển tạp chí trong tay, thì ra là cầm ngược.

Hắn bình tĩnh đóng quyển tạp chí lại, ngẩng đầu nhìn Bùi Dĩnh đang bận rộn trong bếp, đứng lên nói: "Đừng vội, buổi tối tớ có việc, tớ đi trước."

Nhiệm vụ của hắn là sắm vai Mục Hi, làm như vậy cũng hợp với cá tính của Mục Hi, thật ra đối với Mục Hi mà nói, Bùi Dĩnh là một phần cuộc sống của hắn, nhưng tỷ lệ này theo thời gian trôi qua mà trở nên nhỏ, rất nhỏ. Cuối cùng, chẳng còn gì cả.

Cô vội vàng từ phòng bếp chạy ra, lau tay trên tạp dề, túm lấy cánh tay hắn cầu xin nói: "Không phải cậu thích ăn nhất là cà ri bò sao? Lâu rồi cậu chưa ăn cơm ở chỗ tớ, nếu cảm thấy sốt ruột thì để tớ làm nhanh cho cậu mang đi được không?"

Hắn cúi đầu, nhìn trong ánh mắt trong suốt của cô phản chiếu mặt của một người đàn ông xa lạ. Cô không phải Trần A Kiêu, cô không thể phân biệt được người nào là ảo ảnh, người nào là Mục Hi chân thật mà cô yêu.

Hắn ngần ngại, vốn là sẽ cự tuyệt, nhưng môi lại không nói nên lời, cuối cùng lại gật đầu.

Miệng nàng cười, trong nháy mắt giống như hoa thược dược dưới ánh mặt trời kia, cứ tươi cười như vậy, hắn chưa bao giờ nhìn trong mắt mắt nữ tử kia hình bóng của mình.

"Hoàng thượng..."

Hắn kinh ngạc quay người lại, nhìn về phía nữ tử đang quỳ trên mặt đất, vội vàng đỡ nàng lên: "Nàng gọi ta cái gì?"

Ánh mắt nàng chột lóe, chua xót cười nói: "Đúng như chàng ta, ta sẽ không được gọi chàng là A Triệt, phải gọi là hoàng thượng..."

Hắn sửng sốt, biết nàng đang gọi Lưu Triệt thật sự, trong lòng đau giống như bị kiến cắn, hắn biết rõ ràng, mình chỉ là một thứ để thay thế mà thôi. Cũng được, nhiệm vụ của đào kép là diễn tốt vở kịch mà người xem muốn coi. Người xem của hắn, vĩnh viễn chỉ có một mình nàng.

"Đừng gọi ta là hoàng thượng, nàng có biết trên đời này chỉ có một mình nàng có thể gọi ta là A Triệt." Hắn ôm nàng vào trong ngực, cúi đầu ní non nói bên tai nàng, như mười năm trước khi hắn đăng cơ, nói ra những lời giống nhau.

Nàng nhu thuận dựa vào người hắn, mùi hương hấp dẫn người ta.

"A Triệt, vì sao chàng không thương thiếp? Vì sao lại yêu người khác? Chẳng phải chàng đã nói, sẽ xây một tòa kim ốc cho thiếp sao?" Nàng thì thào hỏi nhỏ.

Hắn ngơ ngác đứng nơi đó, không biết phải trả lời chất vấn của nàng như thế nào, bởi vì nàng hỏi Lưu Triệt thật sự chứ không phải hấn. Hấn chỉ có thể diễn từng tiếng nói, cử động của người nàng yêu, nhất cử nhất động, lại không thể thay đổi lòng người nọ. Hấn dụng tâm sắm vai người mà nàng hy vọng, kết quả vẫn không thể sao? Hấn không nghĩ như vậy, ít nhất... Lúc này đây, hấn không nghĩ hấn thua.

Hấn âm thầm cắn răng, không phát hiện Bùi Dĩnh trước mặt mình đã đặt chén đĩa xuống, có chút lo lắng nhìn mình.

"Hi, gần đây cậu không giống với trước kia." Cô nghi hoặc nhíu đôi mi thanh tú, nhẹ giọng hỏi.

"Sao? Sao lại không giống?" Biểu tình của hấn tự nhiên, khóe môi cong lên, nụ cười hoàn mỹ không có vẻ gì là hoảng sợ.

Cô cúi đầu, nhìn khăn trải bàn, nhát gan than thở nói: "Cậu gần đây... Đối với tớ thật tốt quá..."

Ý cười bên môi hấn càng sâu, hấn biết ý của cô, dựa theo tính cách của Mục Hi, mỗi tuần gặp cô hai lần là tốt lắm rồi, mà hiện tại mỗi ngày hấn đều đến.

Trước kia Mục Hi không muốn cùng cô đi dạo phố, hiện tại hấn nguyện ý đi cùng cô đến lúc chân cô đau. Trước kia Mục Hi không muốn ở lại ăn cơm với cô, nhưng hiện tại sau khi ăn xong hấn còn thay cô rửa bát. Trước kia Mục Hi không thích nghe cô càu nhàu, nhưng hiện tại hấn lại nguyện ý nghe cô nói...

hấn biết mình hơi làm quá, cái cô cần là cuộc sống hạnh phúc trước kia, là một người hoàn toàn giống Mục Hi trước kia, nhưng hấn làm quá tốt.

"Thế nào? Đối với cậu tốt cậu cũng không hài lòng?" Hãn nói xong cảm thấy có chút tủi thân, nhưng đáy lòng không che giấu được sự đắc ý. Lúc này đây... Hãn không bao giờ dễ dàng buông tay nữa, hãn không muốn làm Lưu Triệt, càng không muốn làm Mục Hi. Nếu cố gắng trở thành người khác không chiếm được hạnh phúc, vậy hãn sẽ là chính bản thân mình, hãn sẽ đóng vai là một người bình thường để đạt được hạnh phúc thuộc về hãn.

"Không phải, chính là hạnh phúc quá...Có cảm giác không biết thế nào..." Trong mắt mắt của cô lộ vẻ mờ mịt cùng bất an, như là nhớ ra việc gì đó, đồng thời lại không nhớ ra gì cả. Hãn đứng lên, tách bàn tay đang xoắn lấy nhau của cô ra.

"Không cần biết thế nào, về sau hãy nghĩ đến ta trọn vẹn, được không? Đừng nói chuyện với người khác nữa, ta vẫn sẽ ở cùng nàng, được không?"

Nàng ngẩng đầu, yên lặng nhìn ánh mắt hãn, chậm rãi gật đầu. Hãn bắt đầu tò mò, càng bầu bạn với nàng, lại càng tò mò vì sao Lưu Triệt có thể để nàng lại trong cung điện trống rỗng mà chẳng quan tâm. Liên tiếp vài đêm, hãn đợi cho nàng ngủ rồi lặng yên đi đến Tuyên Thất điện, đứng ở nơi đó, từ xa xem người đang ngồi trên long ỷ kia. Rõ ràng người đó có tướng mạo giống hãn, rõ ràng người nọ sở hữu tất cả mọi thứ, nhưng nhìn hãn (hãn này là nói về Lưu Triệt) mỗi ngày phê duyệt tấu chương làm nội thị khuân vác muốn mệt chết, liên tiếp vài ngày thức trắng đêm xử lý chính sự, hãn mê man. Nhìn hãn cai quản giang sơn, phái binh chinh phạt Hung Nô, nhìn hãn triệu kiến trung thần khuyên ngăn về các chính sách, đối với ngoại nhân thực hiện biện pháp hoà bình, đồng thời lại dùng nghiêm hình để thống trị quốc gia.

Người kia trong Vị Ương cung, đã không còn là một người chỉ biết đập bàn ghế khi nóng giận, chửi rủa thậm tệ thần tử làm hãn khó chịu như lúc thiếu niên, hiện tại hãn chỉ lạnh lùng liếc mắt một cái, tất cả mọi người đều

câm như hến. Cũng không phải là một người ở trong lòng nàng tự tay vẽ tranh cho nàng, hiện tại hẳn chỉ cần ngoắc tay là sẽ có vài cung nữ tiến lên hầu hạ. Hẳn của hiện tại là một người đủ tư cách làm hoàng đế.

Cao cao tại thượng, người cô đơn.

Đêm như hà kỳ? Dạ Vị Ương

Trong Vị Ương cung, có rất nhiều ngọn đèn dầu rực rỡ cháy mãi.

Người kia chấp nhận lời thề "Kim ốc tàng Kiều", đã rất lâu rồi, thế giới của hắn càng trở nên rộng lớn hơn, mà nàng không thể thoát khỏi sự tốt đẹp năm đó.

A, nữ nhân ngu ngốc... Biết rõ người đó sẽ không bao giờ quay trở lại bên mình nhưng vẫn đánh thức hắn, đổi một giấc mộng hư ảo đẹp đẽ.

Nhưng mà như vậy cũng không sai, nếu Lưu Triệt kia lựa chọn mục tiêu to lớn hơn, vậy hẳn trông chừng nàng cũng tốt. Nghĩ như vậy, hắn bước nhẹ nhàng ra khỏi Vị Ương Cung trở lại điện Tiêu Phòng, không thể chờ đợi được muốn trở lại bên người nàng. Nhưng khi hắn đẩy cánh cửa cung, đón chờ hắn chính là một câu hỏi lạnh lùng.

"Người đi đâu vậy?" Nàng ngồi trong Tiêu Phòng điện, dùng đôi mắt phượng thần nhiên là lờm hắn. Loại ánh mắt này là của hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ nhìn về phía tỳ nữ, tùy tùng của nàng, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, sự kiêu ngạo bao trùm lấy ánh mắt. Hắn nhìn ánh mắt nàng không hề chứa đựng tình cảm, nháy mắt cả người lạnh như băng. Nàng xem hắn và Lưu Triệt giống nhau, nhưng trong ánh mắt bình tĩnh của nàng lại làm hắn sợ hãi. Thì ra chỉ có mình hắn đắm chìm trong ảo ảnh, không phải nàng, mà là hắn.

"Vì sao nàng nhận ra ta?" Hắn chưa xốt hỏi, rõ ràng hắn đóng vai rất hoàn hảo. Hẳn có cùng người kia dung mạo, thân hình giống nhau, cả trí

nhớ cũng giống nhau. Ngoại trừ không có chiếc bóng, ngoại trừ việc người khác không nhìn thấy, nhưng trong ánh mắt của nàng, hấn và Lưu Triệt kia không hề khác biệt.

Nàng chậm rãi đến gần, chỉ cách hấn nửa tấc dừng lại, thản nhiên nói: "Hiện tại đối với ta, hấn xứng là trăm, tuy rằng trước kia chưa bao giờ như vậy."

"Ta đây cũng... Không, trăm cũng..." Hấn vội vàng nói.

Nàng ngẩng đầu, trong ánh mắt nàng chứa vẻ bi ai mà hấn không hiểu, cũng không thể nhìn thấu, ánh mắt kia đột nhiên trở nên dịu dàng hơn.

Nàng giơ một ngón tay, nhẹ nhàng đặt lên môi hấn, giọng nói run rẩy: "Đừng sửa, người đừng đổi cách xưng hô. Ta biết... Là hấn thay đổi, ta không muốn người thay đổi, người vẫn là hấn của lúc trước... Thì tốt rồi."

Bỗng nhiên hấn trầm mặc hơn, hấn đã hiểu rồi, thật ra hấn bắt chước Lưu Triệt kia, người nàng yêu, nhưng nàng vẫn như thế ngóng nhìn Lưu Triệt kia hồi tâm chuyển ý.

Nàng dùng âm thanh sâu kín nói: "Ta có thể phân biệt người và hấn... Hấn nhìn thẳng vào mắt của ta, chưa từng như người che giấu sự nóng nhiệt."

Hấn muốn vươn tay, ôm nàng vào trong lòng ngực, nhưng hấn không thể, bởi vì hấn biết, ở trong lòng nàng, cho đến bây giờ không phải là hấn.

Chính vì như thế, cho nên lúc này đây, trong lòng Bùi Dĩnh chính là hấn, là hấn thật sự. Hấn nghe tiếng di động của Bùi Dĩnh vang lên, cô nghe điện thoại, giống như cùng đối phương nói gì đó. Một lát sau, cô để di động xuống, nhìn hấn muốn nói lại thôi, cô sợ hãi kêu lên: "Hi..."

"Làm sao vậy?" Hấn tựa vào sô pha, ngẩng đầu lên nhìn cô. Vẻ mặt khiếp sợ này chưa bao giờ hiện lên trên mặt A Kiều. Nàng là nữ tử cao ngạo, tinh táo và lãnh khốc.

Hai ngàn năm trước, hấn chiếm không được lòng của nàng, nhưng Bùi Dĩnh là một nữ sinh yếu đuối vô năng, hấn tự cảm thấy nắm chắc phần thắng. Trong mấy ngày nay, hấn đến ngày càng nhiều, cố ý chiếm thời gian của cô, không cho cô đi học, không cho cô cùng bạn bè đi dạo phố, đi ra ngoài cũng chỉ có thể đi cùng hấn, trách không được bạn bè của cô cảm thấy kì lạ.

"Các bạn... Các bạn nói, tâm lý tớ có vấn đề, còn khuyên tớ đi bác sĩ..." Cô cảm thấy bất an.

"Nói bậy, các bạn dựa vào cái gì mà nói cậu như vậy?" Hấn nhíu mày.

"Các bạn nói, cậu là do tớ tưởng tượng ra." Cô thấp thỏm nhìn hấn, không dám tới gần.

Đó bởi vì bạn bè ngu ngốc của cậu không thấy được tôi. Hấn cười nhạt, lấy tay kéo cô đến bên cạnh mình: "Tưởng tượng ra sao? Cậu véo má thử xem, xem có đau không?"

Cô vẫn mạnh tay nhéo mặt mình một cái, đau đến nhíu mày, ngượng ngùng nhìn hấn cười cười.

"Ngoan, đừng có đoán mò, những bạn bè kia của cậu là ghen tị cậu đang hạnh phúc." Mặt không đổi sắc hấn nói dối.

Nếu cô không thể phân biệt rõ sự thật và ảo ảnh, thì cần gì làm cho cô phải phân biệt rõ? Làm cho cô hạnh phúc chính là nhiệm vụ của hấn?

"Thật vậy sao? Cô bán tín bán nghi, lúc này di động để trên bàn trà vang lên tiếng nhạc.

Hắn máy móc cầm lên, khoe mắt nhìn đến cái tên trong màn hình, thì ra là Mục Hi. Xem ra lời đồn đại về cô đã rơi vào tay hắn. Nhưng bây giờ thì có ích gì? Ai tự tay đẩy cô ra xa? Sao lại đụng chạm đến cô nữa? Hắn bình tĩnh nhấn phím từ chối, gỡ pin ra. Nhạc chuông im bật.

"Đừng để ý tới các bạn, không phải hôm nay cậu nấu cho tớ ăn sao?"
Hắn tùm tùm nói.

"Được, tớ đi nấu cho cậu." Cô nhảy dựng lên, không hề hoài nghi, đeo tạp dề đi đến nhà bếp.

Trên mặt hắn nở nụ cười, lúc này điện thoại cố định bên cạnh vang lên, hắn đưa tay, mặt không đổi sắc rút dây điện thoại.

"Ai gọi vậy?" Cô ở trong phòng bếp hỏi.

"Gọi lộn số." Hắn nói như thế

"... Hoàng hậu thất tự, hoặc vu chúc, không thể thừa Thiên mệnh. Thánh thượng hạ chỉ, bãi lui Trường Môn cung."

Giọng người tuyên chỉ lạnh lùng vang vọng trong cung điện trống trải, âm thanh cứ vang vọng mãi, càng lộ vẻ lạnh lùng. Nàng quỳ trên mặt đất, vẫn nghiêm mặt như cũ, vẫn duy trì vẻ tôn nghiêm cuối cùng của hoàng hậu.

Chờ đợi suốt nhiều năm chỉ để đổi lấy một ý chỉ như vậy. Tình ý nhiều năm mà ngay cả lần gặp mặt cuối cùng cũng không được.

Vì sao? Hắn thấy trong ánh mắt nàng nhìn về phía mình có ý hỏi như vậy. Hắn biết người nàng hỏi thật sự không phải hắn, mà là xuyên qua gương mặt hắn muốn hỏi vị hoàng đế không có ở đây. Hắn cũng có vô số lý

do để trả lời nàng. Kiều túng, không có con, liên hệ với bên ngoài... Nhưng vị hoàng đế kia lại dùng lý do vu cổ cho có lệ.

Buồn cười quá, chẳng lẽ vì sự hiện hữu của hã làm cho nàng bị giáng đến Trường Môn cung? Hã không nghĩ như vậy... Hã chỉ muốn cho nàng hạnh phúc mà thôi. Không... Thật ra cũng rất tốt, về sau, thế giới của nàng không còn tên hoàng đế kia nữa, chỉ có hã.

"Dĩnh Dĩnh. Tớ là Mục Hi. Cậu có ở nhà không? Dĩnh Dĩnh mau đi ra đi, tất cả mọi người đều rất lo lắng cho cậu."

Tiếng đập cửa đùng đùng làm hã bừng tỉnh từ trong kí ức, Bùi Dĩnh và hã đang cùng nhau ngồi trên sofa xem TV, nghe được tiếng gõ cửa, cô mờ mịt ngẩng đầu.

"Hi, cậu ở trong này, vậy người ở bên ngoài gõ cửa là ai?" Trên mặt cô ngập vẻ mê muội.

"Ngoan, không có ai cả, chỉ là ảo giác của cậu." Hã thấy cô bất an, ôn nhu cười với cô.

"Thật vậy sao? Sao giọng của người đó giống với Hi của tớ." Cô nghiêng đầu cẩn thận lắng nghe

"Ngoan, cậu bị bệnh. Ngày mai đừng đi học nữa, hãy ở nhà nghỉ ngơi cho tốt. Tớ vẫn sẽ ở cùng với cậu, được không?"

"... Dạ mạn mạn kỳ nhược tuế hề, hoài úc úc kỳ bất khả tái canh. Đạm yển kiến nhi đãi thự hề, hoang đình đình nhi phục minh. Thiếp nhân thiết tự bi hề, cứu niên tuế nhi bất cảm vong."

Nàng nằm ở trên giường, gương mặt tái nhợt như hoa héo rũ yếu ớt.

Hắn buông Trường Môn Phú trong tay, phải tốn ngàn lượng vàng để mua được Trường Môn Phú, chỉ đổi lấy sự tán thưởng của Hán Vũ Đế về đoạn phú này, thậm chí hắn còn không để ý tới nàng. (Nói về Hán Vũ Đế đó)

Hắn lấy tay xoa hai gò má lạnh như băng của nàng, dựa vào khuôn mặt nam tử mà nàng yêu nhất. Nàng không thể cười được nữa, nói cách khác, hắn không nhìn thấy nụ cười thật sự của nàng. Thật lâu, thật lâu trước kia, nàng đã không còn cười nữa. Hắn nghĩ độc chiếm nàng có thể làm cho nàng hạnh phúc hơn, nhưng nàng lại biết rõ ràng mọi thứ chỉ là ảo ảnh.

Nàng xuất thân hiển quý, lúc nhỏ rất được cưng chiều, cũng không bằng lòng quỳ gối xu nịnh, bỏ đi sự kiêu ngạo, cũng chưa từng bị đối đãi như thế. Bị giáng đi Trường Tôn cung năm năm, nàng buồn bực không vui, hắn dùng bản lĩnh của mình cũng không mang nụ cười của nàng trở lại.

"A Kiều, thật ra vu cổ không chỉ làm người ta thấy ảo ảnh, tác dụng trọng yếu nhất của vu cổ là nguyên rửa." Hắn mở miệng, ôn nhu nhìn hoàng hậu sắp chết trong lãnh cung.

"Ta biết nàng sẽ không để cho hắn xảy ra điều bất trắc, cho dù hắn đối xử với nàng thế nào, nàng cũng không nghĩ đến việc hại hắn dù chỉ là một chút."

Nàng suy yếu nhìn hắn, ánh mắt vẫn sáng suốt như cũ làm người ta đau lòng.

"Không liên quan, ta sẽ không nguyên rửa chàng đoán mệnh, chàng sẽ sống thật lâu, sau đó tận mắt nhìn người thân cận nhất phản bội mình, chàng sẽ tự tay giết người mình quan tâm nhất, cô độc chết đi, tựa như ta..."

Thân ảnh của hắn chậm rãi tan đi, giống như tan vào trong không khí, mang theo khí tức làm người ta bất an, nhanh chóng lan khắp cung điện

rộng lớn.

Sau cùng thì hấn nghiêng mình hôn lên trán nàng: "A Kiêu, tên của ta là Yếm Thăng, nếu... Chúng ta có thể gặp lại, ngàn vạn lần nàng đừng gọi sai tên ta..."

Trong cung điện âm u có một góc sáng sủa, một mộc nhân ngẫu bỗng đứng rơi xuống mặt đất, trời không có gió. Lúc đó, một linh hồn cũng tiêu tán bên trong lãnh cung.

"Hi, cậu dẫn tớ tới nơi này làm gì? Ở nhà không phải tốt lắm sao? Tớ không muốn ra khỏi cửa." Cô híp mắt, thật không thích ứng với ánh nắng mặt trời bên ngoài.

"Thỉnh thoảng cũng nên đi ra ngoài một chút." Hấn dẫn nàng đi đến phố buôn bán. Hấn đã tính toán, Mục Hi kia hôm nay sẽ hết dương thọ, nếu mình thừa dịp hôn phách hấn bay ra mà đoạt thân thì hấn có thể trở thành Mục Hi thật sự, hợp tình hợp lý ở bên cạnh cô. Hấn không biết mình có đi tiện không, hấn muốn cô hạnh phúc, chỉ thế thôi. Kiếp trước hấn đã bỏ lỡ, kiếp này hấn sẽ không buông tay lần nữa.

Dưới ánh mặt trời tất cả đều tốt đẹp như vậy, hấn ở bên cạnh cô, cúi đầu nhìn bóng dáng của cô. Không bao lâu nữa, hấn sẽ đường đường chính chính đứng cạnh cô, làm người thật sự, rành rành có thể vĩnh viễn trở thành Mục Hi mà cô yêu. Nhưng trong thoáng chốc, hấn cảm giác được cô buông tay hấn ra.

"Hi." Tiếng la tê tâm liệt phé vang lên, nghe như là từ thế giới kia truyền đến. Cô không phải là gọi hấn, mà là nhằm hướng chiếc xe tải sắp đâm đến Mục Hi. Hấn ngơ ngác đứng dưới ánh mặt trời, hấn nhìn thế giới mình sụp đổ.

Lịch sử tuần hoàn vô tận, cả đời A Kiều cũng không thể xoay chuyển lòng Lưu Triệt. Cả đời này, Bùi Dĩnh cũng không thể xoay chuyển tâm Mục Hi, nhưng cô thà chết đi, cũng muốn cứu hắn.

Mọi thứ đều giống như trước kia. Vĩnh viễn hắn chỉ là thể thân, vĩnh viễn chỉ là nhân ngẫu, vĩnh viễn chỉ là con hát, diễn một hồi chỉ có một người xem diễn. Thì ra, người đắm chìm trong ảo ảnh không phải là cô, mà là hắn.

*****"A? Nhân ngẫu này sao lại trở lại." Bác sĩ ngồi ở quầy tính tiền, liếc mắt một cái liền thấy nhân ngẫu làm bằng gỗ cây ngô đồng trong hộp gấm. Cậu đi đến gần thì thấy, kinh ngạc không thôi: "Sao lại nứt ra? Cô gái kia không giữ gìn tốt sao? Trời ạ! Đây không phải là đồ cổ thời Hán sao? Sao cô ta lại không cẩn thận như vậy?"

Ông chủ lau chùi bình hoa bằng men sứ hồng, thản nhiên liếc mắt một cái nói: "Nghe nói tai nạn xe cộ, vụ cổ ngẫu thay cô ta cản lại nên mới bị nứt ra."

"Tai nạn xe cộ?"

"Đúng vậy, nghe nói là công tử nhà giàu sau khi uống rượu thì lái xe, vượt đèn đỏ. Nhưng mà không ai có việc gì, hai người đều bình an, chỉ có vụ cổ ngẫu này bị nứt ra." Ông chủ bình tĩnh thuật lại.

"Thật đáng tiếc..." Bác sĩ không biết vì sao có chút thương cảm. Có lẽ là cậu biết Á Xá quá lâu, có lúc cậu loáng thoáng cảm giác được, đồ cổ nơi đây phần lớn đều có tính mạng của mình.

Ngày đó khi vừa lấy vụ cổ ngẫu ra, rõ ràng cậu cảm thấy rung động trước sự lắng đọng của lịch sử, nhưng hiện tại không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại một loại bi thương không thể nói rõ.

Bên cạnh còn có một người so với cậu càng thương tâm hơn, viện trưởng chống quải trượng than thở: "Đây chính là vu cổ ngẫu của Trần A Kiền. Thứ này có thể ngang với bát đao đời Hán chạm ngọc. Đây được làm từ gỗ cây ngô đồng ngàn năm, đây chính là..."

"Cho ông." Ông chủ trực tiếp đánh gãy lời lái nhải của viện trưởng.

Sự vui mừng ở viện trưởng lộ rõ trên nét mặt, từ chuyện Việt Vương Kiêm trở về sau, ông thường đến Á Xá ngồi một chút, vì ở đây có thể thu thập những thứ tốt.

"Bị nứt ra tuy rằng rất đáng tiếc, nhưng nếu dán lại thì vẫn nhìn không ra. Cậu xem, ở đằng sau vu cổ ngẫu này còn khắc ngày sinh tháng đẻ của Lưu Triệt... Ai da, xem ra thời Hán có một người đã giải thoát cho vu cổ ngẫu..."

Bác sĩ nghe không hiểu viện trưởng nói những gì, khó hiểu hỏi ông chủ: "Vu cổ ngẫu này quyên cho bảo tàng sao? Trước kia cậu không nói cho tôi biết rồi gỗ này không đơn giản? Còn có tên nữa, gọi là gì nhỉ?"

Ông chủ cụp mi mắt, thản nhiên nói: "Ngẫu nhân Yếm Trắng, nhưng mà hiện tại hẳn chỉ là ngẫu nhân mà thôi."

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Ngu Mỹ Nhân (1)

Lần thứ n Ngu Thúy oán thầm cái tên của mình. Ngu Thúy, tên này mới nghe rất tầm thường, nhưng khi đọc lên cũng rất ức chế, không biết cha cô nghĩ như thế nào mà lại đặt tên cô như thế này. Không phải cô chưa từng kháng nghị qua, cũng đã vài lần khóc nháo muốn đổi tên, nhưng cha lại không cho phép. Theo truyền thuyết, nhà bọn họ là một nhánh của Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Ngu Cơ, mà Ngu gia không cho phép đặt tên cho con gái là Ngu Thúy. Vì nếu tách chữ "Thúy" sẽ được hai chữ "Vũ, Tuất," ý là Hạng Vũ bỏ mạng. Không được đặt tên cho con gái là Ngu Thúy đã ghi rõ trong gia huấn.

Nhưng bây giờ là thế kỉ 21, ai cũng không hề xem trọng gia huấn, mà cha của Ngu Thúy lại gắng sức làm, sinh ra một đứa con gái, dù nói thế nào cũng muốn đặt tên là Ngu Thúy. Dù cho con gái có xui xẻo cũng không tha.

Ngu Thúy nheo mắt, đành chịu mà buông cuốn sách về Tây Sở Bá Vương xuống, bởi vì cô họ Ngu, cái tên này lại liên quan đến Hạng Vũ, theo lý thuyết thì đối với giai đoạn lịch sử Tần mạt Hán Sở phải cảm thấy rất hứng thú mới đúng, nhưng chẳng hiểu sao, mỗi lần nghe đến giai đoạn lịch sử này cảm thấy rất đau đầu. Hôm nay giờ học lịch sử được học về Hạng Vũ, nhưng khi cô nghe thấy tên Hạng Vũ thì cảm thấy đau đầu, vừa không chịu nổi thầy giáo suốt ngày lải nhải nên trốn học.

Đáng ghét, đều là do ba đặt cái tên này cho cô, nhưng cha cô nói, dáng vẻ của cô lúc lớn lên ngày càng tốt, xem ra đúng là rất có duyên giống với Ngu Cơ trong lịch sử.

Hữu duyên ma quý.

Đầu đông dương quang không có sức nóng, chiếu lên người chỉ có cảm giác ấm áp, Ngu Thúy hít sâu một ngụm không khí lạnh, duỗi lưng một cái, giơ tay nhìn đồng hồ trên cổ tay, nghĩ giờ đi về cũng xấp xỉ bình thường rồi.

Hôm nay không phải ngày nghỉ, với tuổi cô lúc này mà đi dạo người ta vừa nhìn là biết cô trốn học. Dọc đường Ngu Thúy đã thấy ánh mắt nghiêm khắc của vài người qua đường ngoái lại nhìn, cô không thể làm gì khác hơn là cúi đầu thật thấp đến không thể thấp hơn, giả bộ không nhìn thấy.

"Lạch cạch." Có lẽ là do bước đi không ngẩng đầu nên vừa vặn thấy một món đồ rơi trên mặt đất, cô ngồi xổm người xuống nhặt lên, phát hiện một chiếc hà bao màu hồng được thêu vô cùng tinh xảo.

Ngu Thúy đi nhanh vài bước, vượt qua hai người trước mặt, đưa hà bao về phía trước nói: "Các anh rút thứ gì nè."

Ngu Thúy ngẩng đầu ngẩng đầu hai người nọ một chút, người đàn ông hơi cao đeo kính mắt thời trang, tóc nhuộm màu nâu, mặc áo khoác lông cừu màu đen đến đầu gối, vóc người tiêu chuẩn, mặt mày anh tuấn, giống như người mẫu trong tạp chí. Mà người đàn ông đứng bên cạnh anh ta hơi nhỏ con một chút, nhưng giữa mùa đông hơi lạnh lại mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn hơi mỏng màu đen, ngực trái có thêu một con rồng màu đỏ, đầu rồng nhe răng trợn mắt đối diện cổ anh ta, thân rồng thật dài chiếm cứ bên hông, trên người phản xạ ánh sáng mặt trời, lộ ra bảy màu, cảnh tượng gần như giống nhau làm người ta đui mù.

Người đàn ông cao to khẽ cười nói: "Ông chủ, không nghĩ đến cậu giống như con gái dùng ví tiền nha."

Ngu Thúy bị chiếc hà bao thêu hồng long hấp dẫn, nên chú ý đến người đàn ông có dáng vẻ thế nào. Lúc này người đàn ông được gọi là "ông chủ"

quay lại nhìn, chỉ thấy màu da anh ta tái nhợt, tóc đen mềm mại, mắt phượng lạnh nhạt, đang nhìn cô thì trong mắt xẹt qua vẻ ngạc nhiên.

Ngu Thúy mở to mắt nhìn, ngạc nhiên? Chẳng lẽ cô nhìn nhầm?

"Tên của cô là Ngu Thúy?" Ông chủ mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn hỏi.

Ngu Thúy cả kinh, đang muốn hỏi vì sao hẳn biết tên của cô, nhưng theo tầm mắt của hẳn, phát hiện trước ngực mình vẫn còn thẻ học sinh, trách không được trên đường đi nhiều người nhìn cô như vậy... Khóe miệng Ngu Thúy giật giật, yên lặng tháo thẻ học sinh xuống, giấu đi: "Đúng vậy, tôi là Ngu Thúy."

Ông chủ yên lặng đọc tên của cô mấy lần, dùng đôi mắt hẹp dài sâu thẳm của hẳn quan sát Ngu Thúy, khóe miệng cong lên, bí hiểm cười nói: "Hà bao này có duyên với cô, cô hãy cầm đi."

Hữu duyên và vận vận, cô ghét nhất. Ngu Thúy thật muốn cầm hà bao trong tay ném vào mặt đối phương, tuy rằng cô không biết nhìn hàng, nhưng cũng biết hà bao trong tay được làm bằng chất liệu vải mềm mại, đường khâu tinh xảo, khẳng định không phải được làm ra từ máy móc bình thường. Cô hít sâu một hơi, kiềm chế cơn giận trong lòng, trực tiếp nhét hà bao vào tay đối phương, quay đầu đi.

Hiện tại có rất nhiều người xấu, cô không nên tùy tiện nói chuyện với người lạ.

"Chờ một chút." Đối phương bỗng nhiên kêu lên.

Vốn dĩ Ngu Thúy không muốn dừng lại, nhưng cô phát hiện ông chủ kia bắt đầu gọi tên mình, cái cách gọi tên lúc mờ mịt làm cho cô toàn thân đều nổi da gà, không thể làm gì khác hơn là dừng lại.

"Tôi là ông chủ cửa hàng đồ cổ gần đây, tên gọi là Á Xá." Người nọ nói như thế.

Ngu Thúy không nói lời nào, nhìn ông chủ lật ngược hà bao đổ ra một vật tròn tròn, cỡ hạt dưa, quả hạch gì đó, giao cho cô nói: "Đây là hạt giống của Ngu mỹ nhân, cô cùng Ngu cô nương rất có duyên, hạt giống này tặng cho cô coi như công cô nhặt được hà bao trở về, về nhà có thời gian hãy tìm một chậu hoa mà trồng nó."

Hữu duyên cái con khi! Mà bây giờ là thời đại nào rồi mà có người gọi người khác là cô nương? Nhưng mà chỉ là một hạt giống, chắc có thể nhận được.

Ngu Thúy đã thấy qua loại hoa Ngu mỹ nhân này, rất giống hoa anh túc, nhưng không có vẻ đẹp mê hoặc, quyến rũ lòng người phi thường xinh đẹp.

Ngu Thúy nắm lấy hạt giống, đứng ngốc ở nơi này, chờ lấy lại tinh thần thì hai người đã đi rất xa, rất xa trong gió truyền lên đoạn đối thoại giữa bọn họ.

"Đó thật sự là hạt giống Ngu mỹ nhân? Không có gì kì quái sao?"

"Đó là hạt giống Ngu mỹ nhân thật, nhưng mà là hạt giống của hai ngàn năm trước."

"... Cậu thật hay nói giỡn..."

"Tôi chưa bao giờ nói giỡn."

*****Ngu Thúy tỉnh lại, phát hiện mình không thể động đậy được.

Thật ra loại cảm giác này không hề xa lạ, giống như lúc nằm mơ bị bóng đè, hay là tục ngữ gọi là ma đè. Nhưng ma đè không phải là bốn phía đều

tối đen, không nhìn thấy gì như vậy chứ? Nếu như là mộng thì sẽ có lúc thức dậy đúng không?

Ngu Thúy lẳng lặng chờ, chẳng biết qua bao lâu, cô bắt đầu cảm thấy khát. Loại cảm giác này không giống như cảm giác bình thường, trước đây khát thì có thể chịu đựng, nhưng hiện tại cô cảm thấy khát muốn chết.

Ngu Thúy bất an muốn la lên nhưng cô phát hiện mình không thể phát ra được chữ nào cả. Nếu đây là giấc mộng thì cũng quá chân thật rồi? Ngu Thúy rất muốn di chuyển, nhưng cô phát hiện mình không hề có cảm giác gì cả, giống như bị vật gì đó bao chặt lại, muốn nhúc nhích cũng không được.

Rốt cuộc cô bị sao vậy? Ngu Thúy buồn bực nhớ lại, ngày hôm qua cô trốn học về nhà, cởi áo khoác ra, hạt giống Ngu mĩ nhân rớt giống, cô tiện tay chôn luôn ở chậu hoa lười hổ. Sau đó cô như thường ngày, đọc sách, làm bài tập, lên mạng, rửa mặt rồi đi ngủ. Chờ đến khi có ý thức thì lại biến thành như vậy.

Ngu Thúy vắt óc suy nghĩ không giải thích được cộng thêm cảm giác khát khô cổ, bỗng nhiên cảm thấy một dòng nước mát lạnh đổ vào đầu cô, lập tức sáng khoái cả người. Cô hé miệng uống nước nhưng phát hiện toàn thân mình lại hấp thụ nước, rất nhanh giảm bớt cảm giác chết khát của cô.

Rốt cuộc cô bị sao vậy? Ngu Thúy ngu ngốc không phát hiện chính mình không phải đang nằm mơ, loại giấc mộng này cũng thật quá quỷ dị đi.

"Uống nhiều nước để sớm nảy mầm nha!" Một thanh niên mang giọng nói ôn hòa bỗng nhiên xuất hiện, dọa Ngu Thúy giật cả mình.

Nảy mầm? Nảy mầm? Nảy mầm, nảy mầm, nảy mầm... Hai tiếng đó như máy phát thanh vọng đi vọng lại trong đầu Ngu Thúy, Ngu Thúy bị kích thích đến nổi bộ não cô ngừng hoạt động.

Trách không được bị bóng đêm vây quanh, thì ra cô đã bị chôn trong đất. Trách không được cô khát muốn chết, thì ra cô cần nước để nảy mầm. Lẽ nào cô đã biến thành hạt giống?! Ngu Thúy hoàn toàn phát điên.

Con người luôn luôn khuất phục số phận, Ngu Thúy nhận thức điều này sâu sắc bởi vì cô trở thành hạt giống ba ngày rồi, rốt cuộc cô cũng cam chịu số phận, quyết định trở thành một hạt giống tốt.

Bởi vì cô bị chôn dưới đất, nên thỉnh thoảng có thể từ khe đất mà nhìn được vài tia sáng mỏng manh, thuận lợi đoán ngày đêm luân phiên. Cô biết nam tử tưới nước cho mình ở cùng với chú ruột của cậu, thúc phụ của gọi hẳn là Tịch. Có lẽ Tịch cũng hơn mười tuổi, cũng bằng tuổi của cô. Nói một cách chính xác thì cùng tuổi với kiếp trước của cô.

Ngu Thúy cho rằng bản thân mình đã chết, cho nên mới chuyển thế đầu thai biến thành hạt giống, nhưng cô không quên trong đó có điểm quý dị, giống như... Vì sao ông chủ tiệm đồ cổ vừa cho cô một hạt giống, đêm đó cô lại biến thành hạt giống? Cô nhớ kỹ ông chủ có nói đó là hạt giống Ngu mĩ nhân, như vậy hiện tại cô là hạt giống ngu mĩ nhân?

Ngu Thúy không biết mình có nên vui vẻ hay không, vì dù sao Ngu mĩ nhân cũng là loài thực vật thân thảo giống được chỉ một năm, nói cách khác cuộc đời thực vật của cô chỉ còn một năm nữa thôi, cố gắng chút nữa nó sẽ trôi qua, hay là kiếp sau Diêm Vương gia sẽ sắp xếp cho cô một chỗ đầu thai hợp lí chút.

Cho nên cô an tâm để hạt giống nảy mầm, đúng giờ mỗi ngày Tịch đều tưới nước cho cô, trong khi cô trải qua cuộc sống buồn chán tẻ nhạt chờ chết, còn có thể nghe Tịch và thúc phụ hẳn nói chuyện mà giải sầu, giống như bây giờ.

"Tịch, thúc phụ thỉnh lão sư cho con, dạy con thư pháp thơ ca, ngày mai lập tức đi học." Thúc phụ nghiêm túc nói, kỳ thật Ngu Thúy nghe được

chính là nửa tiếng phổ thông và nửa cổ văn, đây là câu chuyện mà cô dịch lại trong đầu bằng tiếng phổ thông. Cô nghiêm túc hoài nghi mình không chỉ biến thành hạt giống, mà còn xuyên về thời cổ đại nữa.

"Được." Tịch ôn hòa trả lời.

"Nam tử hán đại trượng phu, sao nói chuyện yếu ớt vậy? Phải có khí thế." Thúc phụ không hài lòng quát.

"Được." Tịch học ngữ khí của thúc phụ nói lại.

Hình như thúc phụ rất thỏa mãn, nói sang chuyện khác: "Tịch, con cũng không còn nhỏ nữa, sao lại không có lấy một cô nương, lại đùa nghịch với một cây hoa? Còn ra thể thống gì nữa?"

Tịch im lặng không lên tiếng, trong nháy mắt Ngu Thúy cảm thấy một mối nguy hiểm cận kề, vị thúc phụ nà sẽ không giật dây để Tịch nhổ cô chứ? Tuy rằng làm hạt giống rất thảm nhưng cô cũng không muốn chết ngay lập tức đâu! Không có Tịch tưới nước hàng ngày cô sẽ chết khô mất.

May mắn là thúc phụ không nói gì thêm, nhưng qua một vài ngày, thúc phụ lại nổi trận lôi đình, bởi vì Tịch không muốn học thư pháp thơ ca, sau đó thúc phụ thỉnh người dạy võ hán cũng không đi học. Thúc phụ kêu gào muốn đập vỡ chậu hoa trong phòng hán, Ngu Thúy cảm thấy thân thể lắc lư, biết mình bị Tịch ôm vào trong ngực.

"Biết chữ chỉ đủ để viết tên họ mà thôi. Kiếm chỉ đánh lại một người, không bỏ công học. Nên học cái đánh lại được vạn người." Bỗng nhiên hán nói như thế, Ngu Thúy nghe vậy sửng sốt, có cảm giác những lời này rất quen tai, nhưng không nhớ nổi là đã nghe qua ở nơi nào.

Đương nhiên thúc phụ cảm thấy vui vẻ, bắt đầu chính mình dạy binh pháp cho Tịch, Ngu Thúy bị ép buộc lắng nghe, bởi vì rất buồn chán, nên hoa cỏ xung quanh đều không thoải mái, cây thước dượng, cây mẫu đơn, hoa

cúc đều biểu hiện khó tiếp thu. Tịch cũng biểu hiện không thể tiếp thu, vài ngày sau nói cái gì cũng đều không học. Thúc phụ giận dữ, mắng Tịch như cây gỗ không thể chạm trở, nên hoàn toàn buông tha hẳn.

Tịch vui vẻ nhàn rỗi, bắt đầu nhàn nhã đi chơi, chăm sóc hoa cỏ, cũng không đi khỏi cửa, theo quan điểm của Ngu Thúy, hẳn hoàn toàn xứng đáng là một trạch nam xuất sắc ở cổ đại.

Sau khi Ngu Thúy thoát khỏi binh pháp cổ đại lại tiếp tục ở trong đất uống nước chờ chết, mơ màng, một ngày dài đằng đặc đã trôi qua.

Xuyên qua thành một hạt giống, Ngu Thúy không biết chính mình có thể làm gì, mỗi ngày cô không có việc gì làm, ngoại trừ ngủ và uống nước, tuy rằng trước đây học bài rất cực khổ, nhưng cô rất nhớ cảm giác thân thể có thể tự do hoạt động, nhớ đến những ngày có thể nói chuyện vui vẻ.

"Tịch! Hôm nay xem chút nữa là gây ra đại họa người biết không." Thúc phụ vừa bước vào cửa lập tức nổi bão.

Ngu Thúy mừng rỡ, kịch ngăn mỗi ngày bắt đầu rồi. Phải biết rằng sự giao tiếp, tiếp xúc giữa hai thúc cháu là thức ăn tinh thần trong thời gian buồn chán này nha! Tuy rằng không nhìn thấy vẻ mặt của hai người, nhưng nghe kịch truyền thanh có còn hơn không.

"Tần vương bị sao vậy? Có thể cướp và thay thế hẳn." Tịch thản nhiên nói: "Thúc phụ, người không cần nói, Sở tuy tam hộ, vong Tần tất Sở dã[1]? Thân là hậu thế của Sở quốc, có ý nghĩ này có gì sai?"

"Tần vương? Doanh Chính tự phong mình là Thủy hoàng đế [2] thì đã không đơn giản là Tần vương nữa rồi." Khẩu khí thúc phụ cứng ngắt: "Người... Ai! Những câu này sau này không được nói với người ngoài." Ngu Thúy ngẩn ngơ, lúc này cô mới biết nàng đi tới thời đại nào, lại có thể là triều Tần.

Tịch im lặng không nói gì.

"Được rồi, vài ngày nữa người cũng đã hai mươi, có lấy tự hay không?" Thúc phụ thở dài nói.

"Chọn được rồi, tự là Vũ." Tịch hờ hững nói.

"Hảo, Hạng Tịch, tự Vũ, khi cập quan, sẽ đổi lại gọi là Hạng Vũ, hảo, hảo." Thúc phụ liên tục nói mấy tiếng hảo.

Ngu Thúy hoàn toàn câm lặng, Hạng Vũ? Người vẫn liên tục tưới nước chính là một trạch nam vừa ngu vừa ngốc lại là Hạng Vũ? Không ai nói cho cô biết tên thật của Hạng Vũ là Hạng Tịch, Vũ chỉ là hiệu nha. Da đầu Ngu Thúy tê dại, hối hận vì đã cúp tiết lịch sử đó, bằng không thì cô đã đoán được rồi.

Khi cô vẫn còn đang kinh hãi, tiếp đó lại nghe thúc phụ lãnh đạm nói: "Người gần cập quan, thói quen thích hoa cỏ hãy sửa lại hết cho ta. Đặc biệt là chậu hoa kia." Ngu Thúy không cần nhìn cũng biết thúc phụ chỉ vào nàng. "Đúng, cái chậu trong tay người, người giấu ở sau lưng cũng vô dụng. Tưới nước ba năm cũng chưa từng nảy mầm, chắc hạt giống bên trong đã chết rồi?"

Đầu tiên là chết, rồi đi đến Tần triều xa lạ, sau đó phát hiện tên đại ngốc dốt lòng chăm sóc cô lại là người "Hữu duyên" với mình, Hạng Vũ, cuối cùng phải đối mặt với số phận một bông hoa không thể nảy mầm... Liên tục bị đả kích.

Ngu Thúy sụp đổ, thế mới biết mình đi đến thế giới này cũng không phải là một hạt giống đạt tiêu chuẩn. Ngu Thúy bắt đầu kiểm điểm chính mình, đúng, với một hạt giống đủ tiêu chuẩn, cũng cần phải nỗ lực nảy mầm mới đúng.

Đừng quăng ta đi. Cô sẽ cố gắng nảy mầm, Ngu Thúy hò hét trong im lặng.

Đối với mệnh lệnh của thúc phụ, Hạng Vũ không phản đối cũng không tán thành, nhưng mỗi ngày đều tưới nước cho Ngu Thúy.

Ngu Thúy vô cùng bội phục ý chí kiên cường không gì sánh được của Hạng Vũ, nếu đổi lại là cô, cô tuyệt đối sẽ không tưới nước mỗi ngày cho một hạt giống những ba năm, cũng không biết sao Hạng Vũ cố chấp như thế, nhưng để đề phòng hấn vứt bỏ cô, Ngu Thúy nỗ lực muốn nảy mầm, nhưng cô chỉ làm hạt giống ba năm, không biết phải nảy mầm thế nào.

Mà từ khi Hạng Vũ lập lời thề phải đoạt ngôi vị của Tần Thủy Hoàng, mỗi ngày hấn đều chịu khó luyện tập võ nghệ, nghiên cứu binh pháp, Ngu Thúy biết nam nhân này có nghị lực thế nào, nhìn hấn ngày ngày tưới nước không thiếu bữa nào là biết khi hấn xác định mục tiêu là sẽ kiên trì đến cùng.

Trước đó khi thúc phụ dạy hấn học này nọ thì hấn không nhận thức được tác dụng nên không muốn học. Mà hiện tại, hấn có một mục tiêu to lớn, hiển nhiên sẽ hăng hái nỗ lực.

Ngu Thúy cũng có một mục tiêu mới, phải nảy mầm, nảy mầm, nảy mầm!

... Nhưng mấy tháng trôi qua không hề có chút tiến triển nào. Chết tiệt, tên Hạng Vũ đầu gỗ này lại có thể không hiểu tâm tình buồn thảm của cô. Mỗi ngày chỉ biết thì thầm với chậu hoa: "Hôm nay lúc ta ở hoa viên luyện kiếm, không cẩn thận bị vấp cục đá ngã một cái, may mắn là thúc phụ không phát hiện."

Chết chưa! Cả vườn hoa cỏ đều thấy hết nha.

"Hôm nay ta nghĩ đến một thế trận mới, nhưng phu tử nói ý nghĩ của ta thật viễn vông... Ta vẽ cho người xem nha?"

... Chết tiệt! Tôi còn chưa đâm chồi, thấy gì đâu! Này, đừng vẽ tranh lên đất, đó là đầu của tôi.

"Sao người không nảy mầm? Nước tưới không tốt sao?"

Mỗi ngày người đều tưới nước làm lão nương muốn chết đuối!

"Đừng lo, ta vẫn sẽ chờ người."

... Câu này làm Ngu Thúy không thể nào nói được.

Chính bản thân cô cũng từng nghi ngờ, hạt giống này thật ra đã chết phải không? Nhưng hoài nghi vẫn là hoài nghi, mỗi ngày Ngu Thúy đều uống nước, ngủ nghê, thăm trả lời chế nhạo những lời lảm bảm của Hạng Vũ, nghe thúc phụ và hãn nói chuyện mỗi ngày, cuộc sống tạm xem như dễ chịu.

Cứ như vậy qua bốn năm, bỗng nhiên Ngu Thúy phát hiện có một ngày Hạng Vũ không tưới nước cho cô. Cô khát đến cả người đều khó chịu, Ngu Thúy không biết Hạng Vũ đi đâu, cô chỉ biết mình không hề bị chuyển đi, cũng không bị vứt bỏ, như thế thì hãn không trở về.

Đến tột cùng tiểu tử này chạy đến đâu vậy? Trước đó Ngu Thúy mơ hồ nghe thấy Trần Thắng và Ngô Quảng dấy binh khởi nghĩa, nhưng liên quan gì đến Hạng Vũ, cô không có để ý. Cô nghĩ, cô đã tập thành thói quen có hãn làm bạn, cho rằng hãn không bỏ nàng lại, nghĩ rằng hãn sẽ để ý đến nàng, tuy rằng đã tròn bảy năm rồi nàng vẫn chưa nảy mầm.

Một ngày, hai ngày, ba ngày... Ngu Thúy không biết mình chịu đựng thế nào, đất trong chậu đã khô nứt, nhưng nàng lại cố gắng chen lên khỏi mặt đất.

Không biết qua bao nhiêu ngày, rốt cuộc nàng cũng đã thấy ánh sáng trước mắt, đã lâu rồi ánh nắng không chiếu lên thân thể nàng, rõ rệt không có mắt, nhưng dưới ánh mặt trời thấy hần bước vào.

Vóc người hần cao như núi, tướng mạo vô cùng anh dũng, khí thế phi phàm, cầm trong tay cái kích đầu hồ thân rồng có vết máu chảy còn chưa khô, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, lan rộng ra. Ánh nắng mặt trời chiếu lên áo giáp đầy vết máu của hần, phản xạ ra ánh sáng lóa mắt.

Nàng thấy trong đôi mắt của hần phản xạ hình bóng nàng. Một chồi non màu xanh đậm.

Năm Tần Nhị Thế lên ngôi, cũng là năm 209 trước Công Nguyên, Trần Thắng, Ngô Quảng phát động khởi nghĩa tại làng Đại Trạch, Hạng Vũ và thúc phụ Hạng Lương ám sát Thái Thú Ân Thông tại Ngô Trung, cử binh khởi nghĩa.

Trong trận chiến này một mình Hạng Vũ chém chết Ân Thông và vệ binh hơn trăm người, lần đầu tiên thể hiện võ nghệ vô song của hần. Năm đó, Hạng Vũ vừa tròn hai mươi bốn tuổi.

Thành công từ một hạt giống thành một chồi non, cuối cùng Ngu Thúc cũng hãnh diện, không chỉ làm sạch được tiếng xấu không thể nảy mầm, mà nàng mừng rỡ phát hiện, lúc Hạng Vũ chạm đến chậu hoa, hai người bọn họ có tâm linh tương thông. Hạng Vũ bỏ đi sự kinh ngạc lúc đầu, rất nhanh hần đã thích ứng với việc hạt giống mình gieo bảy năm có linh khí có thể hiểu tiếng người.

Lúc xưa một đạo nhân cho hần hạt giống này đã nói qua, hạt giống này với những hạt giống khác không giống năm, cần phải chăm chỉ tưới nước lâu dài mới có thể nở thành bông hoa xinh đẹp, chỉ là Hạng Vũ không nghĩ đến một khi trồng liền đến bảy năm.

Chậc, Ngu Thúy nghe xong không khỏi buồn bực, cái gì mà chăm chỉ tưới nước, thật ra vì nàng khát quá mới nẩy mầm, nếu không cứ mỗi ngày tưới nước, nàng sẽ thối rữa trong đất không thể nẩy mầm.

Ngu Thúy im lặng bảy năm không có ai để nói chuyện, hiện tại Hạng Vũ nghe được tiếng của nàng, lập tức sẽ giống như hạt đậu mà nói ra thân thể của mình.

"Người nói... Người vốn là người?" Hạng Vũ có chút choáng váng.

Ngu Thúy ra sức gật đầu, thế nhưng thân thể của nàng không động đậy được, chỉ có thể xòe mấy lá non mới mọc ra.

"Vậ...y..." Hạng Vũ cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, ghen nửa ngày mới có thể nói được, "Vậ...y... Gọi cô nương thế nào?"

"Ta họ Ngu..." Ngu Thúy bỗng nhiên im lặng, bởi vì bỗng nhiên nàng nhớ đến lời nguyên của tên nàng.

Thúy là Vũ Tuất, ý là Hạng Vũ chết. Tuy rằng cách giải thích này là bịa đặt, nhưng nàng đã xuyên qua thành đóa hoa của Hạng Vũ, còn chuyện gì không thể xảy ra chứ?

[1] Sở tuy tam hộ, vong Tần tất Sở dã: Nước Sở tuy chỉ còn ba hộ nhưng diệt Tần tất là Sở. Có người cho rằng trận đánh ở bến Tam Hộ của Hạng Vũ chính là ứng vào điềm Tần sẽ mất về tay Sở.

[2] Thủy hoàng đế: Tần Thủy Hoàng - tên thật là Doanh Chính hoặc Triệu Chính. (259 TCN - 210 TCN)

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ngu Mỹ Nhân (2)

Ngu Thúy im lặng làm cho Hạng Vũ hiểu lầm, cho rằng cô nương không thể tùy tiện cho nam nhân biết khuê danh, hãnh hiếu ý nói: "Nếu cô nương họ Ngu, vậy thì ta sẽ gọi cô nương là Ngu Cơ nha."

Ngu Cơ? Ngu Cơ! Ngu Cơ Ngu Cơ Ngu Cơ... Đầu Ngu Thúy ửng lên một tiếng, làm đại não trống rỗng. Nàng nghĩ có chỗ không thích hợp, đó là bên cạnh Hạng Vũ không có Ngu Cơ đẹp khuynh thành nha.

Tuy rằng Ngu Thúy không hề biết về cuộc đời Hạng Vũ, nhưng cũng nghe cha ở nhà nói qua vài lần, nói là Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Ngu Cơ thời niên thiếu vừa gặp đã yêu, sau đó mang một mảng tình thâm đi theo Hạng Vũ chinh chiến sa trường...

"Ngu Cơ, thúc phụ lập Sở Hoài vương Hùng Hòe, người lên làm Vũ Tín Quân, sau này ta sẽ theo người đi đánh trận. Yên tâm, ta sẽ mang người đi, ta còn muốn nhìn lúc người trưởng thành sẽ trở thành đóa hoa thế nào?" Hạng Vũ cười ha ha nói, ngữ khí không giống với thời niên thiếu ôn hòa, mà lại trợn lẩn sự dũng mãnh, kiên cường vô song.

Cái gì cái gì! Ngu Thúy thấy mình bị đối vào trong một chậu đất sét, bị Hạng Vũ ôm vào trong ngực, cười lên tuấn mã đen tuyền, chỉ có bốn vó sắc trắng.

"Hạng Vũ, sao người ra chiến trường mà lại mang theo chậu hoa!" Thúc phụ đứng bên cạnh mặt đầy hắc tuyến.

"Thúc phụ, đây là Ngu Cơ." Hạng Vũ trịnh trọng nhìn về phía thúc phụ giới thiệu.

"Ha ha! Một chậu hoa mang tên một nữ nhân, có khi nào cũng là ngu mỹ nhân thảo?" Thúc phụ không lưu tình chút nào cười nhạo nói.

"Hoa này thật sự là ngu mỹ nhân!" Hạng Vũ nhớ tên Ngu Thúy nói cho hẳn, gió Giang Đông làm cho thân thể yếu đuối của Ngu Thúy lung lay, nếu như nàng có thể khóc nói thật là muốn đón gió rơi lệ mà.

Thì ra lịch sử thật sự là như vậy, vì sao Ngu Cơ được gọi là Ngu mỹ nhân, mà Ngu mỹ nhân vì sao lại là tên một loại hoa, vì sao Ngu Cơ thân là nữ tử mà lại theo Hạng Vũ đi khắp nơi chinh chiến...

Bởi vì... Bởi vì thật sự Ngu Cơ chính là một đóa hoa.

Nhưng bi kịch hơn chính là Ngu Thúy phát hiện có vẻ nàng là một đóa hoa không may mắn...

"Ngu Cơ, thúc phụ để ta làm đại tướng quân, ta sợ dẫn dắt không được, một mình ta đánh trận còn biết đánh thế nào, nhưng mà sao có thể chỉ huy hơn một ngàn người?"

"Có gì phải sợ? Người xông lên phía trước, người tiên phong, người phía sau có thể không xông lên sao?"

Hạng Vũ hiểu ra, từ đó về sau đánh trận vô cùng hùng dũng, bao giờ cũng một mình một ngựa tiên phong dẫn binh lính vào trận địa địch như đi vào chỗ không người. Không ai có thể địch lại, không lâu sau thì được phong tước Thượng tướng quân.

"Ngu Cơ, thúc phụ để ta diễn giảng trước trận đánh, thế nhưng ta sợ nói chuyện trước một đám người, ta sợ quên chữ..."

"Sợ cái gì? Xem mọi người ở dưới như cây củ cải to là được. Và lại, chẳng phải thúc phụ đã viết bản thảo cho người rồi sao? Người cứ học

thuộc lòng là được chứ gì? Người nói lòng bàn tay người chày mồ hôi à? Vậy thì ít nói, dùng khí thế, dùng ánh mắt, dùng ánh mắt áp đảo bọn họ."

Hạng Vũ đã hiểu, từ đó về sau tại những chỗ đông người hẳn ít nói hẳn, cả người đứng yên, thân mặc áo giáp ô kim, chiến bào bằng da hổ, khí thế bức người làm hơn một ngàn binh sĩ lập tức yên lặng.

Chỉ cần hẳn nói ra một mệnh lệnh, dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn thoáng qua, tuyệt đối sẽ không có người nào dám phản đối.

Trong mắt người khác, một Hạng Vũ ngày càng ra dáng một Thượng tướng quân chân chính, nhưng trong mắt Ngu Thúc, hẳn chỉ là một cậu nhóc to xác vừa ngu vừa ngốc, vừa là một nam khả ái thường hay ở trước chậu hoa nàng mà lảm bảm. Thật ra thì giống như một con chó to hay thích gầm gừ, đối với địch nhân thì bày ra bộ răng hung ác và bộ vuốt sắc bén, nhưng khi ngồi trước mặt nàng sẽ thì trở về ngữ điệu ôn hòa, mơ hồ vẫn là thiếu niên hay lảm bảm với nàng nhiều năm trước.

Chậu hoa của Ngu Thúc cũng đổi thành chậu đất sét rất đẹp, bên ngoài có hoa văn trang trí rất đẹp, đó là vật Hạng Vũ cố ý chọn ra trong đồng chiến lợi phẩm.

Có lẽ là đã ngủ bảy năm trong đất, lúc Ngu Thúc chui từ dưới đất lên phát hiện chính mình sinh trưởng rất nhanh.

Tất nhiên nói nhanh là so với bảy năm nàng không nảy mầm, còn với cây cỏ thông thường, nàng sinh trưởng rất chậm, hơn nửa năm mới có nụ hoa.

Ngày hôm đó ánh nắng rất đẹp, gió thổi làm nàng ấm áp cả người. Hạng Vũ cầm tấm gương đồng để nàng xem dáng vẻ của chính mình. Nụ hoa hình trứng được bao bọc bởi hai đài hoa màu lục, nụ hoa đáng yêu rủ xuống

trên cuống hoa dài nhỏ đứng thẳng. Theo cách nói của Hạng Vũ thì cực kì giống như thiếu nữ đang cúi đầu trầm tư, thướt tha thanh tú.

Đối với hình dạng của chính mình Ngu Thúy rất hài lòng, nhưng Hạng Vũ cầm gương đồng ngượng ngùng hỏi han: "Ngu Cơ, nàng không nên nở hoa sớm như vậy, nếu nở hoa xong, có phải nàng sẽ rời xa ta không?"

Ngu Thúy ngẩn ngơ, từ lúc nàng biến thành hoa, cuộc sống trên đời này không có gì vui, chỉ là uống nước rồi chờ chết. Nguyên là nàng muốn kết thúc cuộc đời nhanh một chút, sớm chết sớm siêu sinh, nhưng nàng thấy Hạng Vũ dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn mình thì không khỏi do dự.

Nam nhân này bề ngoài mạnh mẽ nhưng nội tâm cực kì yếu đuối, nếu không có nàng, sợ rằng hắn không chịu được?

"Ngu Cơ, ở lại bên cạnh ta!"

Mà thôi, nàng cam chịu số phận, làm tử tử tri kỉ của hắn cũng được? Ngu Thúy rũ nụ hoa xuống, nhẹ nhàng gạt hai cái. Bây giờ cả thế giới của nàng chính là hoa viên nhỏ tràn đầy sắc xanh, dồi dào ánh sáng, trong không khí tràn ngập hương cỏ hoa tươi mát, còn có Hạng Vũ. Tất cả đều thật đẹp, rất an nhàn. Giờ khắc này, nàng hoàn toàn quên đi lịch sử tàn khốc.

Trận chiến ở Định Đào, Hạng Lương tử trận.

Màn đêm buông xuống, Hạng Vũ nhận được tin từ binh sĩ, trong trường, hắn ôm chập hoa của Ngu Thúy khóc không thành tiếng.

"Ngu Cơ, thúc phụ... Người... Đã chết..."

Ngu Thúy trầm mặc không nói gì, một câu an ủi cũng không nói nên lời.

Nàng biết đối với Hạng Vũ, thúc phụ cũng giống như phụ thân của hắn. Nàng ở cùng bọn họ nhiều năm như vậy, nhìn bọn họ cãi nhau, rồi lại làm lành, lại cãi nhau, lại làm lành, thúc phụ vừa nghiêm khắc vừa hiền lành, đối với Hạng Vũ vừa như nghiêm phụ vừa như từ mẫu, một tay nuôi lớn hắn.

Người kia lúc nào cũng nói muốn nhờ nàng đi, nhưng chưa một lần ra tay, người kia luôn bị Hạng Vũ chọc giận đến thối râu trừng mắt, người kia lúc có chuyện vui luôn vuốt râu cười to, người kia khi Hạng Vũ đánh thắng trận, sẽ vỗ vai hắn khích lệ...

Ông lão có tóc hoa râm nghiêm túc đó đã đi rồi sao? Không còn nhìn thấy nữa rồi sao? Lúc Ngu Thúc đế nhận thức đến biết đến chuyện này thì nội tâm nảy lên sự chua xót không thể nào hình dung được.

Nước mắt Hạng Vũ thấm xuống đất, một giọt thấm đến bộ rễ của nàng, nỗi bi thương không cam lòng của hắn truyền đến lòng nàng, nàng và hắn cùng nhau rơi lệ.

"Hạng Vũ, nguyện vọng của thúc phụ là gì?" Nàng hỏi

"Diệt Tần!" Hạng Vũ điềm nhiên nói.

"Vậy hãy hoàn thành nguyện vọng của người!" Nàng nghe được chính mình nói như vậy.

Hạng Vũ không nói gì, nhưng nắm chặt tay lại.

Một ngày kia, cuối cùng Hạng Vũ cũng hoàn toàn lớn lên, từ một người không rành thế sự, thích trồng hoa dưỡng cỏ, lại biến thành Tây Sở Bá Vương mà người khác vừa nghe tên đã sợ mất mật. Một đêm kia, Hạng Vũ tưới bằng nước mắt, cuối cùng Ngu Thúc đế cũng nở hoa.

Hai đài hoa bao lấy nụ hoa tách ra, giống như là thiếu nữ cởi xiêm y cũ đi, lộ ra bên trong đóa hoa trông giống như thiếu nữ. Ban đầu thân thể cong cong, bây giờ lại đứng thẳng lên, cánh hoa mỏng như cánh ve xòa re, tươi đẹp như đôi môi đỏ mọng, mềm mượt như tơ.

Thanh tao và rực rỡ cùng hòa hợp. Thực sự không thể tưởng tượng một loài hoa thoát nhìn dường như cỏ dại yếu đuối mỏng manh ven đường có thể nở ra một đóa hoa rực rỡ xinh đẹp như vậy.

Ngày thứ hai, Ngu Thúc thấy được binh sĩ truyền đến tin Hạng Lương chết.

Tướng mạo quen thuộc, đôi mắt phượng cùng vẻ mặt lãnh đạm, rõ ràng là ông chủ Á Xá! Chỉ là không có mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn thêu rồng đỏ mà thôi.

Ngu Thúc nói nghi vấn của mình cho Hạng Vũ nghe, Hạng Vũ rất không muốn để binh sĩ kia chạm vào chậu hoa. Mặc cho Ngu Thúc nói đến miệng lưỡi khô rát, nhưng vẻ mặt đối phương vẫn tỏ ra mờ mịt, không hiểu vì sao thượng tướng quân lại để cho mình cầm chậu hoa.

Hóa ra sóng điện không giống! Sóng điện ta hận người!

Ngu Thúc càng buồn bực hơn, thì ra chỉ có Hạng Vũ mới nghe được nàng nói cái gì sao?

Hạng Vũ càng vui vẻ hơn, thì ra chỉ có mình hãn mới biết được bí mật của Ngu Cơ.

Hạng Vũ giữ binh sĩ này lại bên người, làm cầm kích thị vệ. Người kia nói, tên hãn là Hàn Tín.

Miệng Ngu Thúc giật giật, sao cái tên này quen thuộc như thế? Lần thứ hai Ngu Thúc cảm thấy hối hận vì đã trốn giờ học lịch sử.

Tần Nhị Thế [3] năm hai, Hạng Vũ xuất quân chiếm Hàm Dương, tới Ung Khâu, chiến đấu kịch liệt với quận thủ Tần Tam Xuyên - Lý Do, Hạng Vũ chém chết Lý Do, quân Tần đại bại.

Cùng năm, Hạng Vũ xuất binh cứu Triệu, đập nổi đìu thuyền [4], đại phá quân Tần.

Tháng mười hai cùng năm, Hạng Vũ cho xuất mười vạn quân Sở tại Cự Lộc đại phá bốn mươi vạn quân Tần, sử gọi là đại chiến Cự Lộc.

Hạng Vũ đánh một trận thành danh.

Sách sử còn ghi chép: " Binh lính Sở đều lấy một chọi mười, tiếng hô của binh sĩ Sở động thiên, quân lính chư hầu ai ai cũng sợ hãi."

Ngu Thúc nhìn Hạng Vũ một bước trở thành Tây Sở Bá Vương trong lịch sử, cảm thấy tên thiếu niên mà nàng biết càng lúc càng xa. Số lần nhìn thấy hần càng ngày càng ít, thời gian cùng hần nói chuyện mỗi càng càng ít đi.

May là hần không quên mỗi ngày đều tưới nước cho nàng, ngay cả thời điểm gian khổ nhất thiếu nước hần cũng chưa từng quên.

Dần dần, không biết bắt đầu từ lúc nào, hần không hề chạm vào chậu hoa nữa, luôn luôn đứng xa xa nhìn nàng, dùng ánh mắt mờ mịt nhìn nàng, như chỉ là một đóa hoa đơn thuần.

Nàng cũng không biết có thể làm gì, chỉ có thể cố gắng duy trì vẻ nở rộ, để hần có thể nhìn thấy nàng khi bị lạc trong nỗi bất an.

Khi binh lính tiến vào chiếm giữ Hàm Dương, nàng nghe nói hần đốt cung A Phòng, giết rất nhiều người, nàng muốn tìm cơ hội khuyên hần, đáng tiếc hần không hề xuất hiện.

Tổng cộng cung A Phòng cháy bảy ngày bảy đêm, trong không khí tràn ngập mùi khói làm nàng khó thở, nàng nhìn ánh lửa phía chân trời, nghe tiếng khóc la thê lương phía xa, chỉ cảm thấy chính mình đang ở trong địa ngục Tu La.

Sau đó, hần cầm đến một chậu hoa bằng ngọc đã được mài tinh xảo, để nàng vào trong đó. Chậu hoa này tuy rằng thoát nhìn rất lộng lẫy, nhưng nàng cảm thấy lạnh giá không gì sánh được.

"Ngu Cơ, thù của thúc phụ đã báo xong, chúng ta về nhà thôi." Hần vuốt ve cánh hoa mềm mại của nàng, ôn hòa nói như thế. Nhưng vẫn không thể che giấu được lệ khí từ chiến trường tỏa ra trên người hần.

Cái gì nàng cũng chưa từng nói, cánh hoa đỏ như máu run rẩy.

Không lâu sau, người cầm kích thị vệ bên cạnh Hạng Vũ lại thay đổi. Hàn Tín bỏ Sở theo Hán, đi tìm Lưu Bang.

Trước đây, Ngu Thúy đã từng nghe Hạng Vũ nói đến mơ ước của hần. Khi đó hần ôm nàng ngồi dưới ánh nắng mặt trời, bên người bọn họ hoa cỏ vây quanh, dạt dào sắc xanh.

Nguyện vọng của Hạng Vũ thật ra rất đơn giản, hần chỉ cần có một mảnh ruộng phì nhiêu, có thể trồng vài loại rau, tự cấp tự túc, một mình một niềm vui.

Thế nhưng thân là quý tộc của Sở quốc, thúc phụ của hần không cho phép hần sở hữu ý nghĩ nhỏ bé như vậy, bắt buộc hần phải học văn tập võ, đảm đương trách nhiệm. Bây giờ vì thúc phụ mà báo thù, Tần cũng đã diệt, Hạng Vũ bắt đầu nghĩ đến gia đình.

Đất đai ở Quan Trung màu mỡ không gì sánh được, trái dài nghìn dặm, Hàm Dương có cung điện tráng lệ, mỹ nữ như mây, nhưng Hạng Vũ không có một chút lưu luyến. Thiên hạ này, dù hẳn có ngồi lên chiếc ghế kia, thì thế nào?

Hạng Vũ mình không phải là người sẽ lên ngôi hoàng đế, hẳn chỉ là một tướng tài, không có dã tâm này. Nhiều lúc trên chiến trường giết chóc, cả người nhuốm máu tươi, hẳn muốn tìm một nơi để sám hối tội lỗi của chính mình, không ai biết đến, cùng với Ngu Cơ sống quãng đời còn lại cùng nhau.

Tuy rằng hẳn biết Ngu Cơ chỉ là một đóa hoa, tuy rằng hẳn biết nàng không thích nhìn hẳn thay đổi mấy năm nay, nhưng hẳn phải thay đổi. Trên chiến trường, hẳn trải qua vô số bài học kinh nghiệm, học được từ người nhân từ trở thành kẻ tàn nhẫn, chỉ có đuôi cùng giết tận mới có thể bảo vệ bản thân thật tốt.

Thúc phụ đã chết, quân lính theo hẳn cũng không còn lại bao nhiêu người, mỗi người đều sợ hẳn bạo ngược, đều nói hẳn quá tàn bạo. Chỉ có Ngu Thúc biết, cho đến bây giờ hẳn vẫn là một người có nội tâm ôn nhu. Một người hết lòng tưới nước cho một hạt giống bảy năm không nảy mầm, sao lại có thể là một người lãnh khốc vô tình.

Ở bên cạnh hẳn, may mắn còn có nàng. Chỉ cần nhìn thấy cánh hoa của nàng dập dùi trong gió, hẳn sẽ thấy được tâm mình bình tĩnh, sự trống rỗng lúc trên chiến trường, trong nháy mắt có thể xóa hết.

Nhưng hẳn phát hiện, không dễ dàng thoát ra như vậy. Không ai đơn giản mà buông tha hẳn, dù cho thuộc hạ hay địch nhân.

Cầm kích binh sĩ năm đó, dường như chưa từng già đi, trở thành đại tướng quân, đánh với hẳn một trận ở Cai Hạ.

Hàn Tín với ba mươi vạn đại quân, hẳn mười vạn.

Quyết chiến ở bình nguyên, không có sông, cũng không có quan ải, không có gì thay đổi.

Đây là lần đầu hai kì tài quân sự quyết chiến trên chiến trường, cũng là lần cuối cùng.

Hắn thất bại, lần đầu thất bại.

Địch vây bốn bề, hắn nhìn nàng yên lặng không nói gì. Hắn vuốt ve cánh hoa mềm mại của nàng, nhẹ nhàng không dám dùng sức. Tay hắn cầm qua kiếm, giết qua người, từng châm lửa. Nhưng trong tâm tưởng của hắn, hắn chỉ muốn cầm cốc, làm rượu chăm hoa.

"Ngu Cơ, sau khi ta chết đi, nàng làm sao bây giờ?" Hắn không sợ chết, hắn giết nhiều người như vậy, trên tay còn nhuộm nhiều máu tươi, chết vạn lần cũng không đủ.

Thế nhưng nàng phải làm sao bây giờ?

Hắn biết nàng là một đóa hoa rất kì lạ, ở trong đất bảy năm mới nảy mầm, hoa nở bảy năm cũng không héo tàn, vẫn đẹp như vừa nở đêm đó.

"Đồ ngốc, nếu chàng chết, thì ta và chàng cùng nhau chết." Hắn nghe nàng nói như vậy, thanh âm dịu dàng, ôn nhu, "Cho dù chàng bỏ ta lại thì mỗi ngày cũng không ai kiên trì tưới nước cho ta, sớm muộn gì ta cũng chết."

"Hảo." Trong lòng hắn cực kì vui mừng.

Nàng nhẹ giọng nói: "Chậu hoa quá nặng, chàng hãy đem ta xuống mà mang theo bên người..."

Hắn cẩn thận rút nàng ra khỏi đất, sau đó ôm trước ngực.

Hắn chọn tám trăm người, thừa dịp trời tối phá vòng vây về phía nam. Hắn tưởng trở lại cố hương, truyền thuyết kể một người sau khi chết trở về cố hương mới có thể bình yên mãi mãi.

Nhưng khi hắn chạy tới bờ sông Ô Giang, Hán quân lại vây lấy hắn. Bên kia sông chính là cố hương của hắn, là nơi hắn lớn lên, thế nhưng hắn vĩnh viễn cũng không trở về được.

Lần cuối cúi đầu nhìn nàng ở trước ngực, đã giập nát không chịu nổi. Cánh hoa tươi đẹp bây giờ đã rụng rời giập nát, hắn đột nhiên có một loại ảo giác, hắn sẽ không thể nghe được nàng nói nữa. Hắn dùng khí lực cuối cùng, đem nàng chôn xuống đất.

Hắn không muốn nàng chết. Tuy rằng không có cách mang nàng về nhà, nhưng hắn không muốn nàng chết cùng hắn. Nàng như ánh nắng rực rỡ, hắn không có quyền cướp đi ánh nắng của nàng.

"Ngu Cơ, Ngu Cơ, có thể nói cho ta biết tên của nàng không?"

"... Ta là Ngu Thúy... Vũ Tuất Thúy..."

"Thúy? Tên rất hay, Vũ Tuất Thúy... Ngu Cơ, ta dùng máu của ta tưới cho nàng nhé..."

Năm 202 trước công nguyên, Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ tự vẫn bên bờ sông Ô Giang.

Một năm sau.

"Nghe nói, đây là nơi Hạng Vũ tự vẫn?" Một người mặc khôi giáp nhàn nhạt hỏi thăm.

"Đúng vậy, Hàn tướng quân, Hạng Vũ chết ở chỗ này. Thuộc hạ đã thấy trước khi hắn chết, hắn có trồng một đóa hoa. Loại che chở này giống như đối đãi với tình nhân, chắc chắn, thật sự là khiến cho ta cảm khái."

"Vậy người có nhớ hắn đã trồng đóa hoa ở nơi nào không?" Người kia tiếp tục hỏi.

Tiểu binh nhìn biển hoa mênh mông không khỏi cảm lạnh, năm đó là chiến trường, bây giờ đã biến thành biển hoa. Những đóa hoa tươi rực rỡ kiêu mị đỏ tươi như biển máu, có cảm giác bi tráng không nói nên lời.

"Thuộc hạ nhớ kỹ, năm đó hồ đầu bàn long kích của Hạng Vũ không có ai lấy, hắn là ở vùng này..." Tiểu binh cho rằng tướng quân đến tìm hồ đầu bàn long kích gì đó, dù sao hắn cũng đã nghe nói qua, vị đại danh鼎鼎鼎鼎 đại tướng quân này đã từng làm cầm kích thị vệ bên người Hạng Vũ.

Người đó đi vào trong biển hoa, sau đó dừng lại ở nơi nào đó, cúi đầu đẩy bụi hoa rậm rạp ra, lộ ra hồ đầu bàn long kích. Thân kích màu xanh bị bùn chôn bên dưới, mà điều tiểu binh cảm thấy kì quái chính là vị đại tướng quân này không có cầm lấy hồ đầu bàn long kích, mà nhặt ở bên cạnh thanh hồ đầu bàn long kích một hạt giống.

"Đại tướng quân, Hạng Vũ là người thế nào?" Tiểu binh thấy đại tướng quân cúi đầu nhìn hạt giống trầm tư, không khỏi đánh bạo hỏi.

"Một người ngu ngốc." Người nọ lạnh lùng nói rằng: "Ta dựa vào hắn để diệt Tần, lại không nghĩ hắn lại giết chết tôn thất Tần triều, đốt cháy Hàm Dương cung. Hắn làm thái quá, cho nên ta mới muốn hắn đền mạng. Chỉ là thương tiếc cho cây Ngụ mĩ nhân này, sau đó hữu duyên cho bọn họ gặp nhau đi."

Tiểu binh nghe hận ý trong miệng đại tướng quân, không khỏi sửng sốt. Chính sách của Tần Thủy Hoàng tàn bạo, mọi người trong thiên hạ đều hận

không thể để Tần triều diệt vong, nhưng nghe vị đại tướng quân này nói hình như không giống hận Tần triều, mà là có mối hận khác.

"Người đi đi, người ở bên cạnh ta nhiều năm như vậy, khẳng định có thể đóng tốt vai của ta." Người nọ nhàn nhạt nói rằng. Tiểu binh liếm đôi môi vì khẩn trương mà khô nứt, từ tay hắn nhận một chiếc nhẫn mạ vàng.

"Đây chính là nhẫn mê hoặc của Đất Kỉ, có thể thay đổi tướng mạo, sau này người là Hàn Tín, là đại tướng quân của Đại Hán. Đây là lựa chọn của bản thân người, sau này kết quả thế nào cũng không được đổi ý."

"Tuân lệnh, đại tướng quân bảo trọng." Vội vàng đeo nhẫn, tiểu binh đã biến thành "Hàn Tín," vội vã đi, làm đại tướng quân là giấc mơ của hắn.

Một trận gió thổi qua, thổi đến biển hoa lay động thướt tha, người nọ cởi bỏ khôi giáp xuống, lộ ra gương mặt thanh tú, ngửa mặt lên nhìn trời nói nhỏ: "Phù Tô, rốt cuộc ta cũng đã báo thù cho người..."

Thanh âm tiếp theo như ẩn trong gió, không ai nghe thấy.

Thần trí Ngu Thúy không tỉnh táo nhìn trần nhà trắng bệch.

Cô bị sao vậy? Hình ảnh sau cùng nhìn Hạng Vũ ở trước mặt nàng dùng hoàng kích tự vẫn, máu nóng nổi vấy vào đất, cô liều mạng gọi tên hắn nhưng không có gì đáp lại, chỉ có thể nhìn thấy từng chút máu của hắn bị cô hút lấy, bị cô nuốt trong cay đắng.

Tất cả đều có vẻ không chân thật, nhưng lại hết sức rõ ràng.

Hình như cô đã mơ một giấc mơ rất dài.

Nằm trên giường quá nửa tiếng, bên ngoài vang lên tiếng ba mẹ làm cơm buổi sáng, Ngu Thúy mới tỉnh ngộ hơn, hình như cô đã về đến hiện đại.

Lẽ nào tất cả chỉ là giấc mơ?

Cô lập tức nhảy dựng lên, bởi đã lâu thân thể không có cảm giác, thậm chí bước đi không vững, suýt nữa ngã trên giường.

Chịu đựng đau đớn, cô quỳ gối bò đến sảnh, sau đó trợn mắt há hốc nhìn nơi cô chôn hạt giống ngu mỹ nhân, đã mọc chồi rồi.

"Thúy Thúy, con sao vậy?" Cha cô kinh ngạc hỏi.

Ngu Thúy không rảnh để ý tới, lão đảo đứng lên, vọt xuống lầu. Cô nhớ kỹ ở góc đường có mở một cửa hàng hoa, cô muốn mua một chậu hoa và đất, để trồng ngu mỹ nhân trong đó.

Có khi nào kiếp này, đến phiên tên cao to Hạng Vũ kia chuyển thể thành hạt giống ngu mỹ nhân? Lúc này đổi lại cô muốn hẳn xuất hiện? Cô không có cách nào tưởng tượng Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ biến thành hình dạng một đóa hoa.

"Chào mừng quý khách." Một thanh âm hết sức quen thuộc ấm áp vang lên.

Ngu Thúy ngây ngốc nhìn người thanh niên cao to cường tráng, vẫn anh tuấn như xưa, chỉ là tóc búi trở thành tóc ngắn gọn gàng, áo giáp bằng lãnh thiết huyết đổi thành áo len nhẹ nhàng còn đeo một chiếc tạp dề hình chó Snoopy đáng yêu nữa.

"Hạng Vũ?" Ngu Thúy giật giật môi, không dám tin mà hỏi.

Người nọ ôn hòa gật đầu, nhoẻn miệng cười nói: "Em là Ngu Thúy? Đáng vẻ dễ thương hơn anh tưởng tượng nhiều."

Ngu Thúy cắn răng bước lên, đánh hấn một trận dữ dội.

Hạng Vũ đầu úy khuất nói rằng: "Anh đã nghĩ lúc em gặp anh, sẽ ôm anh khóc hết nước mắt chứ."

"Hạng Vũ chết tiệt! Cô nương ta đã sớm muốn làm vậy với người rồi! Đừng tưởng hoa cỏ không biết tức giận."

"Cô nương hạ thủ lưu tình a."

Ngu Thúy ôm đầu Hạng Vũ vừa đánh vừa cắn...

"Làm sao vậy? Gặp phải ai sao?" Ông chủ nhìn mặt bác sĩ đầy nghi hoặc đẩy cửa bước vào, không khỏi nhíu mi hỏi.

Bác sĩ đặt điểm tâm lên quầy, thuận tiện căn đũa khó hiểu nói: "Hình như ở cửa hàng bán hoa góc đường tôi thấy cô nữ sinh mà hôm qua chúng ta gặp. Hình như em ấy muốn sang chậu cho hạt giống vừa nảy mầm... Không phải là hạt giống mà hôm qua cậu đưa cho em ấy chứ?"

"Có gì ngạc nhiên sao?" Ông chủ thân nhiên nói: "Thì hạt giống trước sau gì cũng sẽ nảy mầm mà. Dù cho hạt giống một năm, hay hai ngàn năm trước, hạt giống vẫn lần nữa nảy mầm, có duyên thì hai người hẳn sẽ gặp nhau lần nữa..."

"Này, rốt cuộc hạt giống đó có lai lịch thế nào?" Bác sĩ vẫn cảm thấy khó ứng phó với tầng tầng lớp lớp vật phẩm ở Á Xá.

"Không có gì, trong Á Xá đều là đồ cổ mà thôi." Ông chủ mỉm cười, tách đũa ra: "Lần sau mua đồ cậu không cần lấy đũa tách, ở đây tôi cũng có đũa, dùng xong rửa là được rồi."

Bác sĩ vui đầu ăn, không dám nói tiếp. Là ai mới nói ở trong Á Xá đều là đồ cổ? Chiếc đũa chắc chắn cũng là đồ cổ. Hẳn không muốn dùng đũa từ

mấy trăm năm trước mà ăn đâu.

Hơn nữa nói không chừng... Đôi đũa đó không phải để bồi táng người chết chứ.

[3]: Tần Nhị Thế: hay Nhị Thế hoàng đế (二世皇帝), tên thật là Doanh Hồ Hợi (嬴胡亥), là vị Hoàng đế thứ hai của nhà Tần trong lịch sử Trung Quốc, trị vì từ 210 TCN đến 207 TCN.

[4] Đập nổi dìm thuyền: thành ngữ xuất hiện từ mệnh lệnh đập nổi nấu cơm và dìm thuyền sau khi đã qua sông đi cứu Triệu của Hạng Vũ. Câu này nói lên ý định quyết tâm tiến về phía trước để tử chiến chứ không chịu lùi lại phía sau.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Ô Bạch Xà (1)

"Xin chào, đồ chuyển phát nhanh ạ." Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa có quy luật.

Bác sĩ mở cửa, thuận thực cầm lấy túi, kí tên sau đó đóng cửa lại.

Là một thứ có lớp bọc thật dài, thật hẹp, bác sĩ nhớ hình như gần đây mình không mua hàng online, còn đang nghi hoặc thì phát hiện trên lớp bọc có ghi địa chỉ quê nhà.

Bác sĩ nhớ dì út mấy hôm trước bị điện giật, nói là cho mình một bưu kiện là di vật của ông nội, lúc dọn phòng mới nhớ. Bác sĩ gấp gáp mở bao bì, hiện ra là một chiếc ô cũ bằng giấy dầu.

Chiếc ô bằng giấy dầu này thoạt nhìn rất cổ, lớp dầu màu vàng trên mặt ô đều đã biến thành màu đen, giống như chỉ cần chạm nhẹ sẽ vỡ tan, còn tản ra một mùi nấm mốc khó chịu. Khung ô không biết làm bằng chất liệu gỗ gì, trắng nõn như ngọc, cùng sắc dầu màu vàng trên bề mặt, có một sự phối hợp hài hòa không nói nên lời.

Bác sĩ lại nhớ đến, chiếc ô bằng giấy dầu này bị ông nội cậu giấu trong chiếc rương gỗ rất lớn, ông nội cực kì cẩn thận, không cho cậu nhìn ngắm nó. Nhưng càng như thế, cậu lại càng muốn nhìn trộm, có lẽ là dì út tưởng cậu thích chiếc ô này mới gửi cho cậu.

Thật ra bác sĩ không thích chiếc ô này.

Bác sĩ đau đầu gãi đầu, nhà của cậu đủ loạn rồi, hơn nữa nếu mở chiếc ô này ra không chừng sẽ hỏng mất, quan trọng là không thể dùng.

Hay là vứt đi?

Ý tưởng này vừa mới nảy lên trong đầu đã bị loại bỏ ngay. Chiếc ô này thoát nhìn là đồ cũ, chờ ngày nào đó đến Á Xá đưa cho ông chủ nhìn xem sao.

Cậu cẩn thận đặt chiếc ô vào túi nhựa để trên đầu tủ quần áo, sau đó cũng quên luôn chuyện này.

Bên ngoài từng giọt mưa rơi xuống, ngoài cửa sổ dường như xuất hiện một chiếc bóng mơ hồ, trong nháy mắt đã ẩn vào trong gió mưa, nhanh như ảo giác...

"Ông chủ, tôi mang đến cho cậu đặc sản của Vô Tích đây." Bác sĩ cầm túi trong tay vừa đẩy, cười khanh khách nhìn ông chủ đứng trong quày.

"Cảm ơn." Ông chủ không nhạt không mặn đưa mắt nhìn, cầm đặc sản lên, thẳng tay mở ra.

Bác sĩ cũng không khách khí, đưa tay lấy một khối bánh ngọt ăn, vừa ăn vừa càu nhàu nói: "Cậu nói bệnh viện không có việc gì sao mỗi năm đều cho đi du lịch chứ? Bận rộn như vậy, đi xa một chút cũng không được, chỉ có thể bớt chút thời gian đi đến Vô Tích, Kim Sơn Tự thì có gì đẹp. À, đúng rồi, có một lão hòa thượng, tự nhiên nhìn chăm chăm vào tôi nửa ngày, đưa cho tôi một túi hùng hoàng."

Ông chủ nghe vậy ngẩn ra: "Vậy túi hùng hoàng đâu?"

"Tất nhiên là tiện tay ném đi rồi! Tôi đâu phải Hứa Tiên." Bác sĩ vỗ tay để làm rơi mảnh vụn bánh ra, cười nhạo nói.

Ông chủ nhìn thoáng qua áo bác sĩ dường như ẩn hiện khóa trường mệnh, thản nhiên nói: "Nếu như tôi nhớ không nhầm thì sắp sinh nhật cậu phải không? Sinh nhật lần thứ hai mươi lăm?"

Bác sĩ nhất thời hứng thú nói: "Đúng vậy, đúng vậy, vẫn còn mấy ngày nữa. Ha ha, tôi là bác sĩ trẻ nhất bệnh viện nha. Đi học thì tôi nhảy vài lớp, sớm hơn những người cùng khóa ba năm. Tôi là thiên tài nha! Thế nào? Muốn tặng quà sinh nhật cho tôi? Nhưng mà đồ cậu đưa trước tiên tôi phải xem có nên cầm không đã..."

"Tính toán thời gian quả nhiên không sai lắm..." Ông chủ thì thào tự nói, ngược lại hỏi: "Gần đây cậu có nhận được vật gì kì quái không?"

"Vật kì quái sao? Lẽ nào có túi hùng hoàng còn chưa đủ kì quái sao?" Bác sĩ đẩy gọng kính, tức giận nói.

"Ý tôi là trước đó." Ông chủ vuốt chén trà bằng tử sa, suy tư nói: "Ví dụ như... Một chiếc ô..."

"Ô?" Bác sĩ sững sốt: "Chậc, cậu nói thật đúng, đúng là có một chiếc ô gửi đến, đó là người nhà gửi cho tôi... Cậu nói chiếc ô này có chuyện? Đó là một chiếc ô rất xưa làm bằng giấy dầu, tôi thấy nó rất cổ, định dành thời gian đem đến cho cậu nhìn, không ngờ gần đây cuối năm tương đối bận nên quên mất.

Ông chủ nheo mắt, hơi đồng tình nhìn bác sĩ nói: "Cậu có biết Bạch Xà truyện không?"

"Đương nhiên là biết, tuy câu chuyện này rất đẹp nhưng chỉ là hư cấu thôi. Hùng hoàng? Hứa Tiên? Ý cậu nói... Chiếc ô này là ô Bạch Xà trong truyền thuyết? Thật hài hước?" Bác sĩ cười nhạt.

"Cậu không tin vào thần thoại hay truyền thuyết sao? Ông chủ thản nhiên hỏi.

Tuy rằng bác sĩ muốn nói tin tưởng, ở Á Xá hẳn gặp rất nhiều chuyện cổ quái, nhưng vẫn lắc đầu nói: "Đương nhiên không tin, tất cả đều phải có chứng cứ khoa học hẳn hoi. Nói phải ăn khớp, không phải tưởng tượng.

Công việc của tôi không thể dựa vào tưởng tượng là có thể phẫu thuật được." Tất cả mọi chuyện quý dị đều xảy ra ở Á Xá, cuộc đời của cậu vẫn rất bình thường.

"Vậy cậu không thích công việc của cậu?" Ông chủ nhíu mày.

"Đương nhiên thích." Bác sĩ không chút do dự trả lời.

"Vậy lấy bằng chứng cho tôi xem đi?"

"..."

"Không thể vì không có bằng chứng đã nói đó là hư cấu. Yêu, muốn, tín ngưỡng... Tất cả đều tồn tại." Bên môi ông chủ nở ra nụ cười bí hiểm, "Chuyện xưa cũng là có thật."

Bác sĩ không còn lời nào để nói.

"Huống hồ, Bạch Xà truyện là có chứng cứ, chiếc ô Bạch Xà trong tay cậu không phải hay sao. Năm đó hẳn là Hứa Tiên ở trên cầu Đoạn Kiều cho mượn chiếc ô giấy, mới làm cho hắn cùng Bạch nương tử kết duyên. Không nghĩ đến bây giờ lại rơi vào tay cậu." Ông chủ chậm rãi nói, sau đó nhìn bác sĩ, chậm rãi lắc đầu.

Bác sĩ bị ông chủ nhìn liền hết hồn: "Gì chứ, sao lại dùng ánh mắt bi thương như vậy nhìn tôi? Ô Bạch Xà không tốt sao? Hay là sẽ có mỹ nữ rắn chủ động đến làm bạn gái tôi."

Ông chủ đồng tình nhìn bác sĩ: "Nếu là chuyện tốt thì sao lão hòa thượng kia lại vô duyên vô cớ đưa cho cậu bao hùng hoàng? Ông ấy chỉ cho mình cậu, không cho người khác phải không?"

Sau lưng bác sĩ cảm thấy ớn lạnh, "Ý cậu là... Mỹ nữ rắn đã xuất hiện rồi? Nhưng... Nhưng mọi người ở bên cạnh tôi đều rất bình thường mà."

Ông chủ gạt đầu nói: "Chắc chắn là thế, bởi vì ô Bạch Xà đã mang đến chấp niệm của Bạch Xà. Cậu là bác sĩ, mỗi ngày gặp qua rất nhiều bệnh nhân, lúc Bạch Xà gặp Hứa Tiên thì đã tu hành ngàn năm, biến thành hình người. Có người nói truyền thuyết Bạch Xà xảy ra ở triều Tống, như vậy từ đó đến nay đã ngàn năm. Xà tinh có tu vi hai ngàn năm, cậu có thể nhận ra mới lạ."

"Không phải Bạch nương tử bị trấn ở dưới Lôi Phong tháp sao..." Bồng dung âm thanh bác sĩ nhỏ dần, bởi vì cậu nhớ lại, Lôi Phong tháp đã sớm bị ngã đổ rồi, hiện tại ở bên Tây Hồ có trùng tu lại, tuy rằng rất xa hoa, trong tháp có tất cả mọi vật dụng hiện đại, cả thang máy cũng có, nhưng khẳng định là không có linh lực trấn áp xà tinh.

Bác sĩ ngây người trong chốc lát, đột nhiên nhảy dựng lên như bị điện giật, đầu óc nhanh nhạy đi đến trước mặt tiền cửa hàng qua lại kiểm tra: "Ông chủ, có phải cậu nói giống với tôi không?"

Ông chủ cười nhạt nói: "Vừa rồi không phải cậu còn muốn mỹ nữ rắn làm bạn gái nữa mà?"

"Chỉ là nói giống thôi. Ai ngờ lại là thật!" Bác sĩ gấp gáp đến độ đi xung quanh, ""Bạch Xà vì ô Bạch Xà mà đến? Vậy nếu tôi phá chiếc ô, Bạch Xà còn tồn tại không?"

Ông chủ thản nhiên nói: "Bạch Xà kia, tôi đoán là đến báo thù."

"Báo thù?" Bác sĩ chết lặng người, "Không phải Bạch Xà truyện là kể lại một câu chuyện tình xưa sao?"

Ông chủ buông mi mắt, gạt gạt lư hương bằng men sứ xanh đặt trên bàn ra, nhìn từng làn khói từ lư hương lượn lờ rồi bay đi, thản nhiên nói: "Suốt đời của Bạch Xà toàn là bi kịch, đều bắt đầu từ một li rượu hùng hoàng. Ngày tết Đoan Ngọ, nam nhân nói yêu nàng, hạ độc nàng. Cậu nói, nàng có thể không hận sao? Không phải truyền thuyết đều là sự thật, cái kết trong

truyền thuyết, nàng bị trấn ở dưới Lô Phong tháp, mà nam nhân nàng yêu lại cưới nữ tử khác để nối dõi tông đường. Cậu nhận được chiếc ô giấy gia truyền này hóa ra trước đây đã được bảo quản trong rương làm bằng gỗ băng phiến?"

"Gỗ băng phiến có thể tránh trùng xà, vì mùi hương đặc biệt đó cho nên Bạch Xà không cảm nhận được sự tồn tại của chiếc ô giấy, đó là lí do những năm gần đây bình an vô sự. Thế nhưng lần này chiếc ô giấy này lại thấy ánh mặt trời, sao nàng ta không phát hiện được? Ai là chủ nhân của ô Bạch Xà này thì sẽ gánh chịu lửa giận của nàng." Ông chủ nhàn nhạt nói, lời nói nặng nề, hoàn toàn không giống với ngày xưa trò chuyện vui vẻ.

Bác sĩ trầm lặng không nói, rốt cuộc cũng ý thức được vấn đề này thật nghiêm trọng: "Ông chủ, nơi này của cậu không có hung hoàng sao?"

"Cậu cho rằng hung hoàng có thể trấn được xà tinh đã tu luyện hai ngàn năm? Hứa Tiên dùng rượu hung hoàng bức được Bạch nương tử hiện nguyên hình là bởi vì hôm đó là giờ Ngọ canh ba tết Đoan Ngọ, là lúc pháp lực nàng yếu nhất. Hiện tại đã cuối năm rồi, dù cậu có chuẩn bị nhiều hung hoàng hơn cũng không có tác dụng." Ông chủ hít một hơi thật sâu, như là thỏa mãn với mùi đàn hương trong không khí, hưởng thụ nheo mắt lại.

"Vậy nên làm gì bây giờ?" Vốn dĩ bác sĩ không tin những lời nói về quái lực quỷ thần, nhưng ở Á Xá cậu đã thấy qua rất nhiều hiện tượng siêu nhiên, lần trước Hoàn Cầu và Cùng Kỳ trong Sơn Hải Kinh cậu đã thấy tận mắt. Tam Thanh Điều thì cậu vẫn thường đi siêu thị để mua măng nuôi nó.

Đột nhiên ông chủ vươn tay ra, đẩy vạt áo của bác sĩ, lấy tay nắm lấy khóa trường mệnh ở trước ngực cậu. Khóa trường mệnh này được chạm khắc từ một khối bạch ngọc, rất nhẵn nhụi, sáng bóng dễ chịu. Bề mặt có bằng kiểu chữ triện bốn chữ "Trường mệnh bách tuế," mặt sau khắc một đóa Bạch Liên hoa óng ánh trong suốt.

Bác sĩ thấy ông chủ yên lặng nhìn khóa trường mệnh trên cổ mình, ngượng ngùng cười nói: "Ha ha, chắc cậu sẽ chê cười tôi, đây là cái con nít đeo gì đó nha. Thầy tướng số nói năm hai mươi bốn tuổi tôi sẽ trải qua một kiếp nạn lớn, người trong nhà dặn tôi không thể tháo khóa trường mệnh xuống. Dù dám chắc chỉ là gạt người, nhưng không đến nửa tháng nữa là sinh nhật tôi rồi, hai mươi bốn tuổi cũng sắp qua, đâu có kiếp nạn gì lớn?"

Ông chủ dùng sức nắm lấy khóa trường mệnh, thân thể bác sĩ nghiêng người về phía trước vì cho rằng ông chủ muốn nhìn kĩ khóa trường mệnh. Tuy rằng cậu nói không tin số mệnh, nhưng mà cái khóa trường mệnh này cho dù là lúc làm phẫu thuật cậu cũng không tháo ra. Cho nên không thể chủ động tháo ra đưa xuống cho ông chủ xem, chỉ có thể dùng hai tay chống lên quầy, đưa thân thể lại gần một chút. Mà đến gần như thế, tầm nhìn của bác sĩ chỉ có thể nhìn đến ông chủ mà thôi.

Dường như cậu chưa từng nhìn ông chủ gần như thế, đột nhiên trong đầu bác sĩ nảy lên ý nghĩ như vậy. Có lẽ là bình thường gặp mặt đều trong cửa hàng âm u này, khuôn mặt ông chủ bình thường đều ẩn trong bóng tối, coi như là liếc mắt xem qua đi, nhưng hấp dẫn cậu nhất không phải là dung mạo của ông chủ mà là hồng long thêu trên chiếc áo Tôn Trung Sơn màu đen.

Chắc là ông chủ còn rất trẻ tuổi, theo bệnh nghề nghiệp bác sĩ quan sát da và ngũ quan của ông chủ, có lẽ sơ sơ ông chủ còn nhỏ hơn mình một đến ba tuổi, nhất thời có chút không thể tin được. Có lẽ là đã trải qua nhiều sự việc kì quái, bác sĩ thấy ông chủ bình tĩnh giải quyết từng vấn đề nên cậu cực kì tin tưởng. Coi như thời khắc hiện tại xà tinh muốn tìm đến của báo thù thì bác sĩ cũng không để trong lòng, trong tiềm thức nghĩ ông chủ chắc chắn sẽ giúp cậu đổi phước.

Ánh mắt bác sĩ rời khỏi gương mặt ông chủ đi xuống dưới, bỗng nhiên phát hiện ở khe hở cổ áo dường như có một vết thương nhìn rất ghê sợ. Thoạt nhìn thì đã lâu lắm rồi, bác sĩ muốn hỏi ông chủ vì sao lại có vết

thương như vết thương bị chặt đầu này, nhưng vừa nghĩ đến vấn đề này có chút lạc đề, quên đi, chờ mai một có cơ hội thì hỏi sau.

Có thể ông chủ luôn mặc kiểu áo kiểu áo Tôn Trung Sơn cao cổ là vì muốn che đi vết thương này.

Bác sĩ miên man suy nghĩ, nhìn ông chủ vuốt ve khóa trường mệnh bằng bạch ngọc, như là đang suy nghĩ về vấn đề gì đó. Bác sĩ không dám quấy rối ông chủ, nên cứ như thế duy trì tư thế đứng không được tự nhiên, cho đến lúc cậu chống tay đến mỏi nhừ thì rốt cuộc ông chủ cũng buông lỏng khóa trường mệnh ra, chỉnh lại áo sơ mi, để khóa trường mệnh vào để cậu mang thoải mái.

Bạch ngọc lạnh lẽo vừa chạm vào da vào bác sĩ nhất thời rùng mình. Vì sao ông chủ cầm khối ngọc lâu như thế mà ngay cả một chút nhiệt độ cơ thể cũng không có?

Vấn đề này chỉ mới vừa lóe lên trong đầu bác sĩ, chưa đợi ông chủ xác nhận thì nghe ông chủ thản nhiên nói: "Thực ra để tránh sự báo thù của Bạch Xà cũng rất dễ, nghìn năm trước nàng bị trấn ở Lôi Phong tháp, Pháp Hải hạ chú với nàng, để nàng không thể ngông cuồng làm hại sinh linh. Thế nhưng Hứa Tiên và Bạch nương tử là nghiệt duyên, tất cả đều bắt nguồn từ lần cho mượn ô ở cầu Đoạn Kiều ở Tây Hồ kia. Cho nên cậu chỉ cần không cho nàng mượn ô là được."

"Chỉ đơn giản như vậy?" Bác sĩ sửng sốt, lúc này bác sĩ làm bộ dạng như gặp địch lớn, nhưng kết quả lại dùng phương pháp như vậy để tránh sao? "Chiếc ô giấy này để ở nhà tôi, dì tôi lấy nó đi, vậy có tính là tôi mượn không?"

"Ô, dùng để che mưa. Mưa có gốc là nước, tuy rằng vạn vật trên đời đều có mặt tốt, nhưng bị tạt vào người thì sẽ làm cho âm hàn nhập thể, cho nên ô sẽ là người bảo vệ để ngày mưa không bị hàn khí xâm nhập. Xà thích nơi

ấm ướt, Tiểu Bạch đã nói, ngày mưa là lúc âm khí đại thịnh. Nàng không nhất định cần chiếc ô giấy này, chỉ cần là ô trong tay cậu cũng được. Cậu cho nàng mượn ô, cũng tương đương với việc đem vật hộ thân cho nàng mượn, nàng sẽ theo nước mưa xâm chiếm cơ thể cậu, cắn nuốt linh hồn cậu." Tiếng nói ông chủ âm trầm bị ép tới mức rất nhỏ, nghe như là kể chuyện ma.

Tâm trạng bác sĩ bình tĩnh trở lại, cười hì hì đập bàn nói: "Không phải chỉ cần không cho mượn ô sao? Tôi nhớ kĩ. Aiz, gần tới giờ rồi, tôi phải đi trực đây, đến lúc rảnh rồi lại trò chuyện!"

Ông chủ nhìn bóng lưng anh ta căn dặn một câu: "Bạch Xà có năng lực biến hình, dù là ai cậu cũng không được tin tưởng."

Bác sĩ cũng không quay đầu lại, chỉ giơ tay biểu đạt ý đã biết sau đó đẩy cửa ra.

Ông chủ đứng ở nơi đó suy nghĩ lâu thật lâu, vẻ mặt giấu sau khói lư hương mờ mịt, ngay cả bình pha lê thời Dân Quốc cũng không chiếu rõ.

Mặc dù có khả năng bị xà tinh tu hành hai ngàn năm chú ý, nhưng hiện tại bác sĩ cực kì bình tĩnh.

Bởi vì ông chủ đã nói chỉ cần không cho người ngoài mượn ô là tốt rồi. Mùa đông như vậy không có mưa, ai lại dùng ô?

Nhưng những lời này bác sĩ cũng chỉ để trong lòng chế nhạo mà thôi. Bắt đầu ngày thứ hai, dường như ông trời nghe được lời bác sĩ oán thăm, từng giọt mưa tí tách từ trên trời rơi xuống, trong nháy mắt mưa dầm liên miên, dự báo thời tiết cũng nói dòng khí áp thấp sẽ duy trì một tuần.

Bác sĩ rất phiền muộn, tuy rằng biết mùa đông ở phía nam như vậy là bình thường, nhưng vừa nghĩ đến bên người mình có người do Bạch Xà biến hình chợt thấy sợ hãi, thời gian dài quá làm cậu chịu không được.

Cậu cũng nghĩ đến chuyện chỉ cần dứt khoát không mang theo ô là được rồi?

Nhưng nghĩ lại thì cũng không được, ngộ nhờ cậu mượn ô của người khác, người kia do Bạch Xà tinh biến thành thì phải làm sao bây giờ? Ông chủ cũng không nói ngược lại không được.

Thế giới trước mắt đã trải qua hai ngàn năm, hết sức quen thuộc, nhưng lúc này lại bị mưa bụi mênh mông bao phủ, cảm thấy chột dạ, hình như có gì đó không chân thật.

Cửa sổ ở phòng làm việc của bác sĩ ở rất thấp, trên bàn đặt chiếc ô, nghĩ đến Bạch Xà thành tinh có thể ở rất gần, bác sĩ cảm thấy mình như con ếch bị rắn nhìn trúng, sau lưng toát ra cảm giác lạnh lạnh.

"Sao lại ngốc ra thế? Sao lại không đi? Cậu cũng có một chiếc ô mà?" Có người từ phía sau đến vỗ vai, giọng vang lên. Bác sĩ nhìn lại, là bạn học đại học kiêm đồng nghiệp của mình Thuần Qua. Bác sĩ không khỏi nhớ đến lúc khi mình dùng Hoàng Lương Châm, mơ thấy Thuần Qua vì mình mà rửa tay nấu canh... Không khỏi run lên một chút, thật buồn nôn!

Thuần Qua thấy ô của bác sĩ trên bàn, cười nói: "Yeah, ngày hôm nay thật may mắn, tối cậu muốn trực hả? Vậy hãy cho tớ mượn chiếc ô này đi!"

Bác sĩ thấy Thuần Qua tự nhiên cầm chiếc ô trong tay mình, tuy rằng cuộc đối thoại và mỗi hành động đều rất quen thuộc, nhưng cậu lại nhớ đến việc Bạch Xà có thể biến hóa thành người, chợt cảm thấy rùng mình, tay phải cầm giữa ô chỗ Thuần Qua đang cầm, sau đó đổi qua tay trái: "Không, đêm nay tôi đối ca với người khác, nên không ở lại."

"À, được rồi, đi với tôi ra bãi đậu xe đi!" Thuần Qua cười hì hì nói rằng, tháng này anh ta mua xe vì được thăng cấp, cho nên muốn khoe khoang một chút.

Khóe miệng bác sĩ cong lên: "Đi thang máy sẽ đến tầng hầm đỗ xe nhanh hơn."

"Buổi sáng tôi đến trễ do kẹt xe, khi đến bãi đỗ dưới tầng hầm đã hết chỗ, nên tôi đậu ở quảng trường..."

Thuần Qua đang muốn than phiền về đường phố chật chội, thì máy nhắn tin tí tít vang lên.

Thuần Qua cúi đầu nhìn thoáng qua, thở dài nói: "Phẫu thuật khẩn cấp, xem ra một chút tôi cũng không về được. Cậu đi trước đi!" Dứt lời, anh ta vỗ vai bác sĩ, nhanh chóng đi ra ngoài.

Bác sĩ nhìn bóng lưng Thuần Qua dần đi mất khỏi cửa, nghĩ đến thật kinh ngạc, xà tinh, không, xà tinh căn bản là chỉ nghe ông chủ nói, hay là ông chủ thì hù dọa mình thôi.

Mời vừa đi định đi về nhà, bỗng nhiên bác sĩ thấy bên cạnh có người đi đến, nhìn kĩ mới thấy chính là một nữ bác sĩ được bệnh viện chuyển đến để thực tập, vì dáng vẻ cô rất đẹp, cho nên bác sĩ còn nhớ rõ tên của cô, Diệp Thiển Thiển.

Diệp Thiển Thiển người cũng như tên, nhìn thanh tú sạch sẽ, giống như là phiến lá tươi tắn làm cho người ta cảm thấy vui vẻ.

Bác sĩ cũng không có ngoại lệ, không dám nhìn vào hai mắt cô quá lâu, đáy lòng càng nghĩ càng thích thú, hiện tại có rất ít cô gái đi ra đường mà không trang điểm, Diệp Thiển Thiển thoát nhìn hơn hai mươi tuổi, nhưng da dẻ như thiếu nữ mười mấy tuổi.

"Tiểu Diệp, cô không mang ô sao?" Bác sĩ thấy Diệp Thiển Thiển đứng trước cửa sổ buồn bã, nên mở miệng hỏi.

"Đúng vậy, hôm nay dự báo thời tiết rõ ràng nói là không có mưa, nên tôi lười đem theo."

Hai hàng lông mày tinh tế của Diệp Thiển Thiển nhú lại, cô cúi đầu, thấy trên bàn bác sĩ có chiếc ô, đôi mắt đẹp rực sáng: "Học trưởng, buổi tối anh có trực không? Chiếc ô này có thể cho em mượn dùng không? Sau đó về nhà rồi em sẽ mang trả lại, nhà của em cũng không xa." Bởi vì so với bác sĩ nhỏ hơn, nên Diệp Thiển Thiển gọi bác sĩ là học trưởng.

Nếu như trước kia, bác sĩ sẽ không ngần ngại cho mượn, nhiều lắm thì chịu mưa về nhà mà thôi. Ngay lúc bác sĩ muốn đáp ứng thì lời nói bỗng thay đổi: "Nhà em không xa? Vậy anh tiễn em về."

Dùng chung một chiếc ô, xem như là mình không cho mượn rồi? Bác sĩ vì mình nhanh trí mà đắc ý.

Khóe miệng nhỏ bé của Diệp Thiển Thiển cứng đờ, nhưng làm như không hề có chuyện gì, mỉm cười nói: "Vậy cảm ơn học trưởng."

Bên ngoài trời mưa lại càng lớn hơn, bác sĩ bung ô ra, cùng Diệp Thiển Thiển đi dọc theo ngõ. Hạt mưa rơi vào ô nghe âm thanh lạch tạch, giống như bị cắt đứt với thế giới bên ngoài, trong trời đất này chỉ có Diệp Thiển Thiển và cậu. Bác sĩ nhất thời cảm nhận được công dụng của chiếc ô từ trong lời nói của ông chủ, thực sự là một cảm giác được che chở, bảo vệ người dưới tán ô.

Bởi vì trời mưa rất lớn, bác sĩ cũng không hào hứng cùng người bên cạnh nói chuyện phiếm, nhưng lại thích hợp với tốc độ của Diệp Thiển Thiển, không nhanh không chậm cùng nhau đi.

Bác sĩ nhìn giọt mưa bên chân rơi xuống nước tạo thành hình vương miện, bỗng nhiên nghĩ đến đã trăm nghìn năm qua, sự việc không ngừng thay đổi, thế nhưng chiếc ô vẫn mang hình dáng như vậy.

Tựa như thế gian này, mọi vật biến hóa không ngừng, nhưng có những thứ vẫn như vậy, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Cậu nhớ đến những cổ vật trong Á Xá, lịch sử ngưng kết vĩnh hằng, chúng nó trải qua trăm nghìn năm qua đều không thay đổi, như là cố chấp chờ đợi cái gì đó.

Nếu không phải chiếc ô giấy trong tay mình quá mỏng manh, dù cho bây giờ có cầm trong tay cũng không có ai nghĩ là đồ cổ.

Chỗ trọ của Diệp Thiển Thiển thật sự không xa, khi bác sĩ đi qua một ngõ hẻm quen thuộc thì phát hiện nếu như bọn họ tiếp tục đi về phía trước sẽ đi qua Á Xá, nên không tự chủ được càng lưu ý hơn. Thế nhưng khi cậu đến trước cửa Á Xá thì phát hiện cửa chính có điêu khắc tượng gỗ cư nhiên lại bị chiếc khóa bằng đồng khóa lại.

Bác sĩ dừng bước, cậu còn nhớ rõ, cho dù ông chủ không ở trong cửa hàng, thì cửa chính của Á Xá cũng chưa bao giờ khóa lại, mà hiện tại trời chưa tối, chưa đến giờ đóng cửa mà...

Bởi vì bác sĩ cầm ô dừng lại, nên Diệp Thiển Thiển cũng phải đứng lại, tuy rằng cô mang vẻ mặt nghi vấn, nhưng vẫn khôn ngoan không lắm chuyện. Bác sĩ mang theo rất nhiều nghi hoặc, nhưng chỉ một lát thì bỏ qua, thu lại ánh mắt chuẩn bị đi về phía trước, mà đúng lúc này có một người đi tới ngăn cản bọn họ.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ô Bạch Xà (2)

"Cậu? Là cậu sao? Cậu biết ông chủ cửa hàng này đi đâu không?" Người kéo tay cầm ô, một tay chống gậy, tóc hoa râm, khí chất nho nhã, chính là viện trưởng viện bảo tàng.

"Không biết, hôm qua tôi đến Á Xá còn thấy anh ta." Bác sĩ biết người này là viện trưởng, thường ngày hay cùng mình lui đến Á Xá, cho nên hai người coi như biết nhau, nhưng cũng không biết tên đối phương, cậu chỉ biết đối phương là viện trưởng viện bảo tàng, mà đối phương chỉ biết cậu là bác sĩ.

Viện trưởng dùng gậy đập mạnh xuống đất, thở dài nói: "Á Xá đã một ngày một đêm chưa mở cửa, hôm qua tôi dùng vạc luyện đan thời Chiến quốc để đổi lấy ba kiện đồ cổ, vốn hôm nay đến hỏi cậu ấy có mua vạc luyện đan không, nhưng phát hiện cậu ấy không mở cửa." Viện trưởng nói xong vô cùng đau lòng, rõ ràng nhận thấy mình quá đáng rồi.

Tuy rằng bác sĩ không hiểu rõ về đồ cổ, nhưng cũng biết trong Á Xá đều là vật vô giá, bởi vì nó xảy ra rất nhiều chuyện quái lạ, mới không có ý bán ra.

Cậu từng nhìn thấy viện trưởng hay những kẻ có tiền khác quấy rầy đòi mua, nhưng ông chủ đối với bọn họ nói giá rất cao không chút động lòng, nhưng trong chớp mắt có thể lấy giá cực thấp, giống như đi trên đường mà bị lừa đảo, cổ vật giá trên trời vậy mà tùy tiện bán đi. Dám dùng ba kiện đồ cổ để đổi lấy một vạc luyện đan, sợ rằng vạc luyện đan kia lai lịch không đơn giản.

Bác sĩ nghĩ lại, lại vô ý cùng viện trưởng tính tình nóng nảy dây dưa, cười nói hai câu, liền mượn cớ muốn đưa đồng nghiệp về nhà mà cáo biệt.

Trên đường không nói chuyện, sau khi đưa Diệp Thiển Thiển về nhà, bác sĩ nhìn bóng cô khuất dạng ở hành lang, nhanh chóng quay người đi.

Chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, chỉ là mình nghĩ nhiều quá thôi.

Thấy hai bên không có người, tâm tình bác sĩ rất tốt xoay ô dưới trời mưa, nhìn giọt mưa từ bốn phía rơi xuống, giống như đã bỏ qua buồn phiền trong lòng, cậu hài lòng nở nụ cười.

Ngày thứ hai, trời vẫn đổ mưa dầm liên miên.

Bác sĩ đứng trước bảng thông báo, tìm ca phẫu thuật hôm nay của mình, vừa vặn lúc này Thuần Qua cũng đi tới, bác sĩ cười vỗ vai anh ta: "Nghe nói tối qua phẫu thuật rất thành công, cậu được đấy!"

"Đó là hữu ca xuất mã, nhất cá đính lưỡng!" Thuần Qua phi thường đặc ý, kì thật tối qua ca phẫu thuật không có gì khó khăn, nhưng là lần đầu cậu mổ chính, tuy rằng bởi vì viện trưởng không trở về kịp, nhưng đối với anh ta ý nghĩa với trọng đại. Thuần Qua nở nụ cười, muốn thu liễm, ho nhẹ nói: "Thật ra cũng may mà có trợ thủ Diệp Thiển Thiển, đừng nhìn người ta ngoại hình xinh đẹp, lại dùng phương pháp khâu Halsted, năm ngoái tôi mới học cái đó. Cậu không tin sao? Nếu lúc đó cậu ở đây chắc cũng sẽ ngạc nhiên."

Bác sĩ giật mình, nhưng không phải vì Diệp Thiển Thiển biết khâu bằng phương pháp Halsted.

Hôm qua Diệp Thiển Thiển ở lại đây phẫu thuật? Điều đó không thể nào.

Ánh mắt bác sĩ dừng ở bản thông báo, ca phẫu thuật hôm qua còn chưa lau đi, buổi chiều lúc năm giờ ba mươi phút có ca phẫu thuật khẩn cấp, tên

Diệp Thiển Thiển bỗng đứng xuất hiện trên đó.

Giấy trắng mực đen, còn viết rõ ràng. Phân công ca phẫu thuật không thể có lỗi, bởi vì nó liên quan đến trách nhiệm điều trị. Thuần Qua cũng sẽ không nói dối... Như vậy lúc đó mình đưa cô gái kia về nhà là ai.

Bác sĩ cảm thấy một luồng khí lạnh rét thấu xương từ lòng bàn chân chạy lên cột sống lan đến sau đầu, tức khắc tay chân lạnh lẽo.

Bác sĩ quyết định không bao giờ... Mang theo ô nữa.

Mặc kệ trời mưa lớn thế nào, thà rằng mình mang thân ướt đẫm về nhà cũng tuyệt đối không mang theo ô.

Nếu nói trước kia bác sĩ chỉ tin ông chủ năm phần, thì do chính mình trải nghiệm nên đã không hề hoài nghi nữa.

Ngay cả chiếc ô cũng không mang theo, thì cũng không ai có thể lấy ô từ trong tay cậu? Cứ coi như là yêu tinh cũng không làm được gì.

Sau đó bác sĩ cứ như vậy, vì quá bận rộn nên không còn thời gian lo lắng. Dù sao cũng tới cuối năm rồi, còn nhiều ca phẫu thuật, còn tổng kết cuối năm, đánh giá cuối năm cũng đã làm bác sĩ rất bận rộn. Mà khi cậu mỗi ngày cứ đội mưa về nhà, mới phát hiện cửa Á Xá vẫn đang bị khóa chặt.

Hay là ông chủ về nhà ăn tết rồi. Bác sĩ nghĩ như vậy, tuy rằng nhìn ông chủ có cảm giác rất cô độc, nhưng mặc kệ là dạng người nào, chắc chắn cũng sẽ có giai nhân.

Nhưng mà trong ấn tượng hai năm nay, ngay cả ngày chúa sinh ra đời, thời gian tết Nguyên Đán, Á Xá cũng không đóng cửa, thậm chí ngay cả tết âm lịch năm ngoái vì cậu tặng ca không có về với ông bà, cũng thấy Á Xá vẫn mở cửa. Hình như một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, ngày nào Á Xá cũng đều mở cửa buôn bán.

Lần này lại ngừng buôn bán vài ngày, có thể có việc gì gấp sao, có lẽ gấp về cổ vật.

Tuy rằng bác sĩ lo lắng, nhưng lại không biết ông chủ đã xảy ra chuyện gì, hay là ngày nào đó đi qua Á Xá, ông chủ còn có thể mặc kiêu áo Tôn Trung Sơn thêu hồng long trên thân, ngồi ở phía sau quầy uống trà Long Tĩnh thông dong đọc sách. So sánh với mình bận tối mặt tối mũi chắc hẳn là số mệnh vất vả rồi.

Á Xá ngừng buôn bán ngày thứ năm, bác sĩ vừa mới phẫu thuật xong, đang đứng ở cửa sổ sát đất uống cà phê để tinh thần hương phấn thì đờ ra, bên ngoài từng giọt mưa rơi xuống. Dự báo thời tiết nói ngày mai trời sẽ nắng, nhưng nhìn mưa ào ạt, buổi chiều mai có lẽ sẽ âm u như lúc này.

"Thọ tinh, tối nay nên mời khách ăn nha." Thuần Qua lớn giọng kêu, mọi người trong phòng cũng ồn ào theo.

Bác sĩ liên tục gật đầu đồng ý, biết thật ra bọn họ chỉ tìm cớ để thư giãn một chút.

"Hôm nay hẳn là cậu không có trực, về nhà thay đồ trước đi." Thuần Qua vỗ vỗ vai bác sĩ, chỉ nếp nhăn trên áo khoác do dựa vào lưng ghế, "Có phải ô của cậu mất không? Tôi có một chiếc, cậu dùng trước đi. Thân là thọ tinh, đừng ăn mặc đơn giản như thế.

Bác sĩ nhìn chiếc ô trong tay Thuần Qua đưa tới, sửng sốt trong chốc lát. Ông chủ nói cậu không thể cho người khác mượn ô, như vậy mượn ô của người khác chắc là không sao?

Bác sĩ vốn định từ chối, nhưng mình mời khách lại ăn mặc ướn sùng thì thật thất lễ, sợ dĩ cũng nhân tiện nói cảm ơn, trước tiên về nhà thay quần áo, thuận tiện đi đến chỗ gặp mặt một chút. Ở cổng sau bệnh viện có một nhà hàng rất ngon, đến lúc đó nếu có ca phẫu thuật khẩn cấp cũng thuận tiện đưa tin.

Ra khỏi nhà hàng, bác sĩ cố đi trong mưa. Do làm vào buổi chiều, hơn nữa mưa liên miên không dứt, trên đường buôn bán rất vắng, rất nhiều quán đều đóng cửa không tiếp tục kinh doanh. Bác sĩ nhớ lại lúc xưa, nhớ lại kỉ niệm hai mươi bốn năm qua, theo thói quen vượt khỏi khóa trường mệnh trên cổ.

Có người nói chiếc khóa trường mệnh này do người mẹ đã mất để lại cho cậu, tuy rằng người lớn nói cậu không thể tháo ra khi chưa đến hai mươi bốn tuổi, nhưng cậu có một thói quen, quyết định cho dù qua hai mươi tư tuổi vẫn muốn mang, bởi vì đây là vật mà mẹ để lại cho cậu.

Bác sĩ đang miên man suy nghĩ, định quẹo vào siêu thị, dự định lúc rảnh rồi mua chút đồ ăn. Giữa lúc cậu đứng trước cửa siêu thị, mới vừa gập ô lại, bỗng nhiên phát hiện trên đường có người đang dầm mưa. Kiểu áo Tôn Trung Sơn màu đen, hồng long cực chói mắt.

"Ông chủ!" Bác sĩ mừng rỡ giơ tay, thấy ông chủ bình an, so với tưởng tượng còn vui vẻ hơn. Bởi vì công việc rất bận rộn, ngoại trừ đồng nghiệp trong bệnh viện, ông chủ là bạn duy nhất của cậu trong thành phố này.

"Sao lúc này đã tan ca?" Ông chủ bất ngờ thấy bác sĩ, lau nước mưa trên mặt, không chút khách khí vươn tay nói: "Cho tôi mượn ô một chút, tôi đi phía trước có chút việc, quay về trả lại cho cậu."

Bác sĩ không cần suy nghĩ, rất tự nhiên đưa ô đang cầm trong tay qua, nhưng lúc ngẩng đầu lơ đãng nhìn ông chủ, phát hiện cổ ông chủ trơn tuột, không hề thấy vết thương dữ tợn đâu cả.

Lúc đó sắc mặt bác sĩ thay đổi, lập tức nắm chặt ô trong tay, lớn tiếng hỏi: "Anh là ai?"

Những lời này hỏi có chút dư thừa, bác sĩ đang nghĩ thì hoàn cảnh xung quanh trong nháy mắt thay đổi, một lúc sau sấm sét rền vang, đình tai nhức óc. Ở phía sau không phải là siêu thị đèn đuốc sáng trưng, mà một vùng

hoang vu u ám. Giữa lúc cậu ngạc nhiên đánh giá bốn phía thì cảm giác trong tay có chút kì lạ, tập trung nhìn vào, phát hiện chiếc ô trong tay mình bỗng nhiên biến thành độc xà màu trắng, mà chuôi ô cậu cầm là đầu rắn, có hai chiếc răng nanh độc trong giữa tia chớp phát ra tia sáng chói lóa, muốn cắn cổ tay cậu.

Theo phản xạ bác sĩ buông tay, mà ngay ở lúc tay cậu vừa rời khỏi, con rắn độc kia biến thành chiếc ô, viên đá trong suốt như ngọc rơi vào lòng bàn tay.

Một cô gái cực kì mỹ lệ xuất hiện trước mặt cậu, một thân bạch y như tuyết, ngũ quan như tranh thủy mặc rất tinh xảo mê li. Đó là một vẻ đẹp không ngôn từ nào có thể diễn tả được.

Nhìn một nữ tử mỹ lệ như thế, nhưng lòng bác sĩ như rơi vào hầm băng, cậu biết cô ấy là Bạch Xà tinh. Tuy rằng nét mặt rất lạnh nhạt, vô cùng bình tĩnh, nhưng phía sau nàng từng tiếng sấm rền vang, tia chớp thấy như phim điện ảnh thoáng hiện sau đám mây, hoàn toàn có thể khẳng định tất cả đều do Bạch Xà tinh làm ra.

Mà khi bác sĩ cảm nhận được nước mưa thấm ướt người thì mới hiểu được vì sao ông chủ cấm cậu cho mượn ô.

Mất đi ô che chở, nước mưa từ trên trời rơi xuống lạnh đến xương giống như ngàn châm, từng châm châm trên người, đau nhức thấu xương.

Bốn phía một mảnh hoang vu, ngay cả một chỗ tránh mưa cũng không có, bác sĩ không biết có phải đây là tất cả ảo ảnh cho Bạch Xà làm ra hay không, thế nhưng mặc kệ cậu chạy trốn đi đâu, nước mưa từ trên bầu trời trút xuống như bóng với hình...

"Chiếc ô? Chiếc ô ở nơi nào?"

Thanh âm của Bạch Xà hùng hổ dọa người, thế nhưng bác sĩ không biết nàng có ý tứ gì. Cái gì ô? Chẳng lẽ ô Bạch Xà? Ở trong... Bác sĩ giật mình, muốn mở miệng, nhưng phát hiện mình đau đến nói không nên lời, ngay cả sức để bước đi cũng không có, chỉ có thể ngã ngồi trên đất, lấy tay bảo vệ đầu của mình, để thân thể ít bị lộ trong mưa.

"Ô của ta? Người giấu ô của ta ở đâu?"

Có lẽ bởi vì thanh âm của Bạch Xà quá thê lương, bác sĩ nhịn không đưa tay che đầu. Trong tầm mắt cậu, không thấy nữ tử kia nữa, là chỉ thấy Bạch Xà to lớn không gì sánh được, thân rắn dài hơn mười thước, trước đến quanh cậu. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cậu tuyệt đối sẽ không tin tưởng nữ tử thanh lệ thoát tục này lại biến thành cự xà dữ tợn. Mà khi cậu thấy Bạch Xà há to miệng muốn cắn tới chỗ mình, bác sĩ không nghi ngờ gì Bạch Xà có khả năng nuốt mình vào chỉ với một cú đớp.

Lẽ nào mình sẽ chết như vậy sao?

Trong đầu bác sĩ không biết vì sao nghĩ đến lời người lớn nói, lúc cậu hai mươi tư tuổi sẽ có một đại kiếp nạn, chẳng lẽ nói về cái này sao?

Bác sĩ mở to hai mắt, không bởi vì chiếc miệng máu kia tới rất gần mà nhắm lại. Nhắm mắt cũng không thể trốn tránh gì cả, cậu muốn nhìn Bạch Xà này ăn thịt người thế nào.

Khi ánh chớp lóe lên, trong mắt bác sĩ mỗi hành động đều chậm lại, thời gian dường như dừng lại, hầu như cậu có thể cảm thấy từng giọt mưa long lanh trong suốt giữa không trung, xa xa tia chớp như cắt bầu trời tạo thành cái khe, cảm giác sợ hãi khi sắp đến miệng xà cùng bối cảnh phụ trợ tạo cảm giác ghê sợ mê người.

Trước khi chết thấy cảnh tượng như vậy cũng đủ rồi.

Lúc bác sĩ có thể cảm nhận khí độc tanh hôi từ miệng xà thì bỗng nhiên có một người đứng chắn trước mặt cậu, thay cậu đỡ lấy miệng xà to lớn kia. Bạch Xà kia dường như bị khiếp sợ, muốn dừng lại, nhưng bởi vì thân thể quá lớn, dù cho muốn đổi hướng thì một chiếc răng nọc cũng xẹt qua bụng đối phương.

Trên mắt kính của bác sĩ đều vương giọt mưa, nhưng không ảnh hưởng đến tầm nhìn của cậu, trong tầm mắt thấy hồng long rất sống động, gương móng vuốt ở phía sau người.

Đây thật sự là ông chủ sao? Nào bác sĩ có chút chậm chạp, ôm đầu gối, cứ thế ngẩng đầu.

Trên đầu của cậu, có một chiếc ô giấy thật lớn, thay cậu che khuất nước mưa lạnh giá đến thấu xương.

"Ngu ngốc, tôi đã dặn cậu, mặc kệ là ai cũng không được cho mượn ô." Thanh âm lạnh lùng của ông chủ từ đỉnh đầu vang lên.

Tôi tưởng cậu mới đưa đó! Trong lòng bác sĩ thầm oán than, nhưng không có can đảm tranh cãi. Đã bị lực sát thương của nước mưa xâm nhập, rất nhanh cậu liền bình tĩnh lại, đột nhiên nhớ đến thiếu chút nữa ông chủ bị Bạch Xà cắn, vội vàng đi đến trước người ông chủ, tỉ mỉ kiểm tra.

"Rất tốt, thân thể không có bị thương, chỉ là y phục bị rách thôi." Bác sĩ nhìn con rồng thêu trên áo ông chủ đã bị phá một lỗ. Cậu đối với bộ y phục này cũng đã nhìn ra, cũng biết kiểu áo Tôn Trung Sơn này được chế tác rất hoàn mỹ, chắc chắn giá trị rất xa xỉ. "Thật sự là đáng tiếc, nhưng không phải cậu có rất nhiều bộ sao? Cái này tôi bồi thường cho cậu!" Bác sĩ nghĩ thầm, rất quý, nhưng chắc tiền lương của mình cũng đủ mà.

Ông chủ cúi đầu, lúc nhìn y phục bị rách, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, nhưng rất nhanh bị che giấu rất tốt. Ông chủ bình tĩnh ngẩng đầu: "Không

có gì, không cần bồi thường. Được rồi, năm ngày trước tôi đã đến nhà cậu lấy chiếc ô Bạch Xà, cậu đừng để bụng."

Bác sĩ đã sớm nhìn thấy vật trong tay ông chủ, chính là ô Bạch Xà. Tuy rằng cậu không hiểu sao ông chủ đi vào nhà của mình được, nhưng cũng biết nếu không phải ông chủ thay mình giữ năm ngày, e rằng Bạch Xà tinh đã sớm cầm chiếc ô giấy đi rồi. Bác sĩ cũng không thật sự ngạc nhiên, lúc này cũng biết mục đích chính của Bạch Xà tinh là chiếc ô này, về phần mượn ô vân vân, đại khái cũng chỉ là làm theo quy tắc.

"Chiếc ô này có thể để tôi xử lí không?" Ông chủ nhàn nhạt hỏi thăm.

"Nhất định phải xử lí, thuận, thuận tiện... Xử luôn bên kia luôn..." Bác sĩ cách đó không xa Bạch Xà đang thè lưỡi, thành thật nói. Có lẽ cậu không phát hiện, từ lúc ông chủ đến đây, Bạch Xà đã bình tĩnh rất nhiều. Chí ít cũng không có sấm nữa.

Ông chủ yên lặng nhìn Bạch Xà, đột nhiên thở dài nói: "Cậu biết không? Truyền thuyết Bạch Xà thật ra không có kết cục cuối cùng."

"Kết cục cuối cùng? Chẳng lẽ không phải là Bạch Xà bị trấn ở dưới Lôi Phong tháp, sau đó tháp đổ, nên xuất hiện trước mặt chúng ta sao?" Bác sĩ không biết vì sao ông chủ lại nói chuyện này, nhưng có ông chủ bên cạnh, bác sĩ nghĩ việc này sẽ dễ dàng giải quyết thôi, nên bình tĩnh trò chuyện với ông chủ.

"Bạch Xà kia, đã tu luyện ngàn năm, có thể hô phong hoán vũ, mang phân nửa long cốt. Đến khi qua tình kiếp có thể hóa rồng thăng thiên, trở thành long thần một phương được người đời cung phụng."

Bác sĩ hít một hơi khí lạnh, biết rằng một tuần nay mưa tầm tã là do Bạch Xà làm ra. Mà sấm sét vừa xuất hiện, đương nhiên cũng là tác phẩm của Bạch Xà, nếu không thì mùa đông làm gì có sấm sét rền vang chứ.

"Thật ra năm đó, tuy rằng nàng không có hình rồng, nhưng đã có long cốt. Thế nhưng Pháp Hải ra một đạo phù chú, nói nàng là xà tinh, trấn nàng ở dưới Lô Phong tháp. Lúc đó Pháp Hải hỏi Hứa Tiên nên xử lý Bạch Xà tinh thế nào, cậu biết Hứa Tiên nói gì không?"

Tuy rằng thanh âm của ông chủ rất bình thường, không hề thay đổi nhưng bác sĩ nghe thấy lại nổi da gà, một lời cũng chưa dám nói.

Thì ra tiếng nói không phải của ông chủ, mà là của Bạch Xà ở đối diện.

"Hắn lột da ta, làm thành mặt ô, rút long cốt của ta, làm thành thân ô..."

Bạch Xà vừa nói, một lần nữa biến thành hình người. Gương mặt thanh lệ bức người, nhưng lại toát ra vẻ oán hận.

"Cái gì thề non hẹn biển, cái gì lời đường mật, vẻ mặt hoảng hốt, tất cả đều tan thành mây khói. Hắn nghĩ ta là yêu tinh, ta sẽ ăn thịt người, nhưng hắn có từng nghĩ đến... Thật ra ta yêu hắn đến khắc cốt ghi tâm..." Bạch thì thào nói.

"Vậy... Lẽ nào...?"

Bác sĩ há hốc mồm trợn mắt nhìn chiếc ô Bạch Xà trong tay ông chủ, cả người da gà nổi lên như nấm.

"Bạch Lộ, chỉ cần người đợi thêm một ngày một đêm nữa, oan hồn của người sẽ tan đi, kiếp sau sẽ quên hết mọi chuyện đầu thai làm người, đỡ hơn du đãng trên thế gian này nhiều lắm." Ông chủ thở dài nói.

Thì ra xà tinh này có tên, hơn nữa không phải là Bạch Tố Trinh, mà là Bạch Lộ. Bác sĩ nhìn nữ tử xinh đẹp kia, không khỏi thán tượng mạo rất quan trọng. Vừa rồi cậu vẫn còn nghĩ đến Bạch Xà dữ tợn kinh khủng, thế nhưng trước mắt đây cô gái yếu đuối mảnh mai, cho dù biết nguyên hình của nàng là Bạch Xà, cũng thật sự làm cho người ta không sợ hãi.

Còn Hứa Tiên lúc đó, sao lại tuyệt tình như vậy, nếu thật lòng yêu nàng một chút, cũng sẽ không muốn lột da nàng, rút xương của nàng như vậy...

Bác sĩ bỗng nghĩ đến, có đôi khi con người thật đúng không bằng loại sơn tinh, yêu quái, có tình có nghĩa, sâu sắc.

Bạch Lộ đứng trước mặt bọn họ, kiên định nói rằng: "Ta chỉ muốn chiếc ô trong tay người, hòa tan da ta, đốt cháy xương cốt, linh hồn ta có thể vĩnh viễn quanh quẩn trên thế gian."

"Cứ như vậy kiên nhẫn tìm chuyển thể của hãn, nhìn hãn bị báo ứng khốn cùng tuyệt vọng, cửa nát nhà tan, hài cốt không còn... Người không ngại sao?" Ông chủ nhíu mày hỏi.

Đôi môi đỏ như máu của Bạch Lộ cong lên, cười nhạt nói: "Năm mươi cười một trăm, ta và người, không hề khác nhau. Một ngàn năm trước người thuận theo thiên ý không đến cứu ta, vậy thì hôm nay người cũng đừng xen vào việc của người khác."

Bác sĩ nghe vậy kinh ngạc nhìn ông chủ, một nghìn năm trước.

Bạch Lộ dùng khước mắt liếc bác sĩ, bỗng dừng nở nụ cười nhạt nói: "Ta chỉ biết, vì "hãn" cái gì người cũng chịu làm. Trả ô cho ta, đừng ép ta làm chuyện không thể cứu vãn được."

Bác sĩ nghe thấy rất kì quái, dù sao vẫn cảm thấy theo lời bọn họ nói không phải là mình, mà là một người khác. Loại cảm giác này làm cậu vô cùng khó chịu.

Ông chủ không nói, mà đưa ô cho Bạch Lộ, liền lúc đó túm tay áo bác sĩ, không quay đầu lại mà rời đi.

Giọt mưa rơi trên người đã không còn lạnh thấu xương, bác sĩ thở phào nhẹ nhõm.

"Ha ha, cảm ơn. Làm rách long phục của người, thực là có lỗi. Nhưng mà, người ở trên thế gian cũng lưu luyến thật lâu."

Tiếng cười như chuông bạc của Bạch Lộ từ phía sau vang lên, giống như là phá vỡ mây đen trên trời, ánh nắng rực rỡ từ tầng mây chiếu xuống.

Bác sĩ không chịu được quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ở nơi ánh mặt trời chiếu xuống, mặt của ô Bạch Xà trong tay Bạch Lộ đã bắt đầu tan chảy, như là bị ánh nắng thiêu đốt, khói màu trắng bốc lên, hầu như hơi thở cũng tan biến không còn.

Cậu biết nhất định Bạch Lộ rất đau, dù cho linh hồn của nàng không còn cảm giác, nhưng cậu biết lòng nàng hết sức đau thương.

Nhưng lúc này nàng đang cười, cười đến thỏa thích.

Nước mưa xuyên qua ô Bạch Xà không còn mặt, tạt vào gương mặt thanh lệ thoát tục của Bạch Lộ, như nước mắt của nàng, rơi xuống.

Nàng cầm ô Bạch Xà chỉ còn lại khung, lạnh lẽo đứng trong mưa, không giống như đang đối mặt ngàn vạn năm cô độc, là như năm đó đứng ở cầu Đoạn Kiều Tây Hồ, ngạo nghễ cố ý chờ người yêu.

Bác sĩ không đành lòng quay mặt đi, nhưng phát hiện mình và ông chủ đang đi trên con đường buôn bán quen thuộc không gì sánh được, mặt trời xuất hiện, mưa còn đang tí tách rơi, trên mặt đất nước phản xạ ánh sáng, giống như là tái sinh.

"Kiêm gia thương thương, bạch lộ vi sương. Sở vị y nhân, tại thủy nhất phương..."[1] Rất xa truyền đến tiếng ca dịu dàng, cuối cùng cũng mất hút.

Bác sĩ biết nàng đã đi, nhưng nàng còn đang ở trên thế gian này.

Nàng không chịu giải thoát, vĩnh viễn cũng không muốn giải thoát.

Bỗng nhiên bác sĩ dừng bước, ngẩng đầu nhìn ông chủ vẫn đang cúi người đi: "Cậu và... Bạch Lộ biết nhau?" Vốn là bác sĩ định gọi "con răn kia" đại loại như vậy, nhưng cậu lại phát giác mình không thể nói vậy. Bởi vì nàng là một nữ tử dám yêu dám hận, nàng tên là Bạch Lộ.

Ông chủ ngừng bước, nhưng không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt nói: "Năm đó nàng được sư phụ tôi nuôi dưỡng."

Bác sĩ như ngừng thở, trực giác nói cho cậu, ông chủ không cùng cậu nói đùa.

Thế nhưng sao có thể? Năm đó? Đã hai ngàn năm rồi.

Bác sĩ đi nhanh vài bước, đi tới trước mặt ông chủ, cậu muốn nhìn tận mắt ông chủ. Nhưng khi cậu nhìn thấy gương mặt ông chủ thì cũng giật mình.

Cậu biết da ông chủ rất trắng, trắng như bạch ngọc, nhưng hôm nay ông chủ da trắng như tuyết, dường như chỉ cần ánh nắng chiếu vào sẽ hòa tan đi.

Lúc này đột nhiên ông chủ ho khan, như kinh thiên động địa, giống như muốn đem lục phủ ngũ tạng ra ngoài hết.

Bác sĩ hoảng sợ, cho rằng ông chủ bị nội thương, vội vàng cầm tay ông chủ đi đến bệnh viện: "Tôi dẫn cậu đi kiểm tra."

"Không cần, khụ... Không sao cả." Ông chủ bình tĩnh lại, cảm thấy trong miệng mùi máu tươi, cẩn thận mà nuốt trở vào.

Bác sĩ cau mày, không cảm thấy ông chủ ổn chút nào, hướng hồ lòng bàn tay lạnh lẽo không như người thường, quả thật không hề có nhiệt độ. Đang muốn kiên trì tùm ông chủ đi bệnh viện kiểm tra thì đột nhiên bác sĩ trừng lớn hai mắt, mắt mở trừng trừng nhìn vai trái ông chủ xuất hiện sợ ria rỗng.

Con rồng kia đáng lẽ ở phía sau lưng ông chủ, mà như sống lại, dùng mắt thường cũng thấy được, chậm rãi bò lên vai ông chủ.

Như biết bác sĩ chẩn động, e rằng không nói nên lời, ông chủ ôn nhu thoải mái nói: "Không sao, chỉ cần cậu không có việc gì là tốt rồi. Chỉ cần cậu qua ngày hôm nay..."

Bác sĩ vừa định hỏi vì sao lại qua ngày hôm nay, qua ngày hôm nay thì thế nào, nhưng bỗng nhiên cổ cảm thấy nặng nề, một tiếng vang thanh thúy vang lên.

Hai người cúi đầu song song, chỉ thấy trên tảng đá bên đường được nước mưa cọ rửa sạch sẽ, một khối ngọc khóa trường mệnh, bể làm hai nửa.

[1]Kiêm gia thương thương, Bạch lộ vi sương. Sở vị y nhân, Tại thủy nhất phương: Bài thơ Kiêm Gia - Khổng Tử.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Khóa Trường Mệnh(1)

Bác sĩ cúi đầu nhìn khóa trường mệnh đã làm bạn với mình hai mươi tư năm, đại não trống rỗng.

Khóa trường mệnh bằng bạch ngọc nằm ở tầng đá ven đường, vỡ ngay ngắn thành hai nửa. Vết nứt xẹt ngang qua, vừa lúc vỡ ở bốn chữ "Trường mệnh bách tuế."

Khóa trường mệnh là di vật của mẹ, lúc cậu còn nhỏ, đã bị nghiêm khắc nói cho biết là khóa trường mệnh này không thể tháo xuống, cho nên lúc tắm, ngủ thậm chí là lớn lên, lúc đi vào phòng phẫu thuật cũng không tháo xuống. Cậu cũng từng muốn thay sợi dây đỏ móc khóa trường mệnh, nhưng hai mươi tư năm qua sợi dây đỏ tuy có mòn, nhưng lại cực kì chắc chắn, cậu liền xóa đi ý niệm này.

Ai ngờ, hôm nay lại không hề báo trước mà đứt.

Bác sĩ sững sờ nhìn khóa trường mệnh vỡ ra thành hai nửa, tuy rằng đối với vật ngoài thân cậu rất hồ hững, thế nhưng khi thấy miếng ngọc làm bạn hai mươi bốn năm vỡ vụn, cũng không chịu được mà tim đập nhanh một chút. Sau khi đau lòng một chút thì cậu cũng lấy lại tinh thần, khom lưng muốn nhặt lên lại.

Tay thon dài trắng nõn so với động tác của cậu còn muốn nhanh hơn, trong nháy mắt khóa trường mệnh vỡ làm đôi lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay ông chủ, bác sĩ nhìn ông chủ không có ý muốn trả, không khỏi nghi hoặc nhìn lại.

"Cậu có... Cảm giác gì không?" Ông chủ cẩn thận quan sát sắc mặt bác sĩ, yếu ớt hỏi.

"Cảm giác?" Bác sĩ không hiểu gì cả, "Cảm giác gì?"

Lời này trái lại lại hỏi ông chủ, dường như ông chủ không dám tin tưởng nhìn bác sĩ hoàn hảo không có thương tổn gì, sau đó im lặng túm bác sĩ đi lên đường lớn.

"Sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?" Bác sĩ thấy ông chủ cực kì bất thường, lúc nào môi cũng cong lên có vẻ bí hiểm, nhưng lúc này lại kiên trì mím lại, thậm chí ngay cả đôi mi cũng nhúu lại.

"Tìm người sửa lại khóa trường mệnh này!" Ông chủ đứng ở bên đường giơ tay, bắt một chiếc taxi.

Bác sĩ vừa nghe lời này, lập tức ngoan ngoãn cùng ông chủ đi vào bên trong. Cậu đối với khóa trường mệnh có tình cảm, tuy rằng đã nát, nhưng vừa mới thoát khỏi Bạch xà, cậu rất hiếu kỳ xem ông chủ còn có thể làm ra kì tích gì.

Nghe được ông chủ nói với tài xế một cái tên, bác sĩ liền biết mình phải đi đến một nơi thật xa, cậu thở dài, lấy điện thoại ra gọi cho Thuần Qua, nói xin lỗi và đổi ngày tổ chức sinh nhật của mình. Bên đầu kia, vang lên tiếng cười của Thuần Qua, trêu chọc bác sĩ chắc chắn đang cùng người nào đó ăn bữa cơm dưới ánh nến.

Bữa cơm dưới ngọn nến. Thiếu chút nữa cậu bị một con rắn biến thành bữa cơm!

Bác sĩ không thể giải thích được, không thể làm gì khác hơn là cười khò buông điện thoại di động. Nhìn thoáng qua ông chủ đang ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh, nghĩ thầm sinh nhật này của mình thật quá chấn động.

Tuy rằng khóa trường mệnh mình đeo hai mươi bốn năm đột nhiên vỡ đôi, làm tâm tình bác sĩ sa sút, nhưng nếu tinh thần căng thẳng được buông lỏng, cậu rất nhanh uể oải buồn ngủ. Bác sĩ chỉ chớp mắt một chút, mơ mơ màng màng không biết qua bao lâu, cảm thấy xe dừng lại. Cậu bị ông chủ túm xuống xe, vừa tỉnh dậy thấy bọn họ đang đứng trước một tòa biệt thự xa hoa không gì sánh bằng.

Vừa nhìn phong thái của biệt thự này, bác sĩ lập tức tỉnh ra, hai mắt tỏa sáng.

Chỗ này dường như mô phỏng kiến trúc cổ của Trung Hoa mà thành, thật ra nhìn càng giống cung điện cổ đại. Không hoàn toàn bắt chước theo kiểu cổ, tại rất nhiều chi tiết dùng thiết kế hình giọt nước hiện đại, mà lại kết hợp cùng một chỗ làm người ta có cảm giác không thực, vui tai vui mắt đến cực điểm, tựa như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo, làm cho cậu hơi kinh ngạc. Ngôi biệt thự này có chút danh tiếng, bình thường có mặt trên một số tạp chí kiến trúc, cho nên bác sĩ nhìn nó cũng rất quen mắt. Nhưng không như vẻ ngoài, có người nói người bên trong cực tuyệt phẩm vấn, cho nên nội thất trang trí bên trong đến nay cũng không có công khai.

Ông chủ vỗ bộ đàm trên cửa sắt, bác sĩ lại càng hoảng sợ, không nghĩ tới người anh ta muốn tìm ở trong ngôi biệt thự này.

Sau một lát cửa sắt thật lớn mở ra, để lộ ra một con đường bằng đá cuội. Hoa viên trước biệt thự cũng không lớn, nhưng ở đây là trong thành phố tắc đất tắc vàng, đã làm cho người ta cảm thấy đủ rồi. Bác sĩ nhìn xung quanh, theo ông chủ đi về phía trước, dưới mái hiên biệt thự có chuông gió mang phong cách cổ xưa, thỉnh thoảng có gió thổi qua, chuông gió liền phát lên từng đợt tiếng vang thanh thúy, dưới ánh hoàng hôn có cảnh trí hoàn toàn khác. Bác sĩ nhìn không được bước đi chậm lại, nhìn mọi phía, thế nhưng ông chủ cực kì sốt ruột, đi nhanh vào trong biệt thự, bác sĩ cũng không thể làm gì khác ngoài đi nhanh theo.

Vừa vào biệt thự, thấy ngay một hành lang nguy nga lộng lẫy, hai bên có bày rất nhiều cổ vật. Tuy rằng bác sĩ không kịp nhìn kĩ, nhưng cũng biết những thứ đồ cổ này chắc chắn có giá trị xa xỉ. Mà phía sau hành lang là một phòng khách cực kì rộng thoáng, hai cửa sổ sát đất có thể trực tiếp nhìn thấy hồ nước bên ngoài, mặt trời chiếu rọi lên mặt hồ, lấp lánh ánh sáng, làm toàn bộ phòng khách đều thấy một màu vàng chói mắt, nhìn thoáng qua, toàn bộ gian nhà giống như là dùng vàng trải lên.

Bác sĩ chớp mắt vài cái, mới phát hiện trên sô pha trong phòng khách có một người đang ngồi. Người đàn ông có khuôn mặt bình thường, dáng người không cao, nhìn qua khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, nhưng ánh mắt như là trẻ con, trắng đen rõ ràng, trong veo. Đầu của ông trơn nhẵn, không có một sợi tóc, phản xạ ánh mặt trời buổi chiều, nhìn như một bóng đèn lớn đặc biệt. Bác sĩ biết tất nhiên vị này là chủ nhân ngôi biệt thự này, còn không biết xưng hô thế nào, thì đối phương cực kì hiếu khách nở nụ cười với ông chủ rồi chỉ vào sô pha nói rằng: "Khách đến a khách đến! Ngồi! Ngồi."

Ông chủ không hề động đậy, nhưng theo phản xạ bác sĩ ngồi xuống. Sô pha rất êm ái, quả thực làm cho người ta thoáng cái lâm vào mộng đẹp, ngay cả sức đứng lên cũng không có, thậm chí vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại nữa.

Bác sĩ có chút lơ mờ, ông chủ đã cầm khóa trường mệnh trong tay đi đến, thản nhiên nói: "Đại sư, người nhìn xem khóa trường mệnh này có thể sửa hay không."

Bác sĩ nghe xong ông chủ xưng hô với người này, bỗng nhiên nhớ đến lúc bảo tàng có triển lãm, thì có mời ông ta đến tọa đàm. Người đàn ông trung niên này được gọi là đại sư, là một đại sư rất nổi tiếng, được đơn truyền tuyệt kĩ sửa chữa đồ cổ.

Không nghĩ tới chủ nhân của ngôi biệt thự này là ông ta.

Tuy rằng ông chủ cầm khóa trường mệnh đi qua, nhưng đại sư cũng không tiếp, mà vuốt cái đầu bóng của mình ngại ngùng cười cười: "Ông chủ, không phải cậu không biết quy tắc của tôi, tôi sửa cỗ vật cho người khác đều lấy tiền. Nhưng mà mỗi lần cậu đem đến không phải là đồ tầm thường mà là cực phẩm, mỗi lần sửa tôi đều phải bứt một sợi tóc. Không phải tôi không muốn sửa, mà là... Cậu xem, tóc tôi đã sớm cạo đi rồi."

Bác sĩ nghe vậy khóe miệng giật giật, cậu biết những người sưu tập đồ đều là những người không bình thường, không nghĩ rằng lại có dáng vẻ cổ quái như vậy.

Vẻ mặt ông chủ không thay đổi, tiếp tục thản nhiên nói: "Ông nhìn trước đi, nhìn chắc là không sao đúng không?"

"Ha ha, được, tôi nhìn, tôi nhìn trước." Đại sư xoa tay, từ trong người lấy ra một miếng vải, đưa tay ra cầm lấy khóa trường mệnh vỡ ra làm hai nửa.

Bác sĩ thấy đại sư cầm khóa trường mệnh liền ngay lập tức chủ ý sắc mặt của ông ta, chỉ thấy cả người đại sư chấn động, ngồi ngay ngắn, run run cầm điều khiển từ xa từ trên bàn trà, bấm vài cái.

Rèm cửa sổ ở phòng khách tự động kéo vào, ngăn ánh sáng chói mắt bên ngoài, đèn trong phòng bật lên, ánh sáng êm dịu như ban ngày. Bác sĩ nhìn đại sư từ trong bàn trà lấy ra một bộ kính lúp đủ kiểu dáng, bắt đầu soi lên cẩn thận nhìn hai mảnh khóa trường mệnh.

Vốn dĩ bác sĩ đang chờ kết luận của đại sư, nhưng hơn mười phút trôi qua, đại sư chỉ lật qua lật lại nhìn, cậu có chút buồn chán. Ông chủ vẫn đứng thẳng như cũ, đôi mắt chưa từng thả lỏng chăm chú nhìn đại sư, giống như sợ trong nháy mắt ông ta sẽ lấy mất khóa trường mệnh.

Hơn mười phút nữa trôi qua, đại sư mới chán nản ngửa ra phía sau, dựa vào trong ghế sofa mềm mại, thì thào lẩm bẩm: "Nghịch chướng ... Nghịch chướng!" Ông ta nói ba chữ này nhiều lần, thanh âm giận dữ không

thể che giấu, cuối cùng còn giận đến mức khuôn mặt còn nghẹn đỏ, quơ tay trong không khí: "Là ai! Là ai làm hỏng khóa trường mệnh này!"

Bác sĩ yên lặng không nói gì, không biết trả lời thế nào thì đại sư cũng đã nhìn mình, căm giận đến cực điểm cả giận nói: "Chắc chắn là cậu! Ông chủ sẽ không bắt cần như thế, cậu cầm khóa trường mệnh này đến đổi với tôi, ngôi biệt thự này tôi sẽ đổi với cậu! Nhưng sao cậu lại không cần thận làm vỡ nó! Nghiệp chướng!"

Bác sĩ bị đại sư làm đến chết lặng, cậu từ thái độ của ông chủ đã đoán ra khóa trường mệnh này nhất định không phải đồ thường, nhưng không nghĩ đến sẽ quý báu như thế! Ngôi biệt thự này xa hoa nhất giữa thành thị, được kiến trúc sư nổi danh thiết kế, chỗ này như một tường thành kiến trúc. Mà chỉ một chiếc khóa trường mệnh nho nhỏ có thể đổi ngôi biệt thự này sao?

Vừa nghĩ đến trước đây suốt ngày đeo ngôi biệt thự trên cổ, bác sĩ đã hết sức thương yêu chiếc cổ của mình.

Nhưng lúc này ông chủ lại hừ lạnh một tiếng nói: "Chỉ đáng một ngôi biệt thự? Ông cũng quá coi thường khóa trường mệnh này rồi."

Đại sư như bị kích động làm ồn lên: "Cậu cho rằng ngôi biệt thự tôi mua bao nhiêu tiền? Đây là khu đất vàng, tấc đất so với tấc vàng còn đắt hơn vạn lần. Có tiền cũng không mua được! Nhưng tôi dùng những chiếc chén từ đời Tống để đổi lại kiến trúc sư thiết kế giúp, nó có giá trị thượng thừa, xưng là tác phẩm nghệ thuật cũng không quá đáng. Dù cho khóa trường mệnh này do Lục Tử Cương chạm khắc, thì giá trị của ngôi biệt thự này rất xứng đáng."

"Lục Tử Cương chạm trổ? Lục Tử Cương là ai?" Bác sĩ sợ bọn họ cãi nhau, vội vàng chuyển hướng câu chuyện, "Đại sư, sao ông có thể nhìn ra khóa trường mệnh này do ai chạm khắc? Tôi nhớ rõ trên mặt không có khắc."

"Tiểu tử, Lục Tử Cương lại có thể không biết. Lục Tử Cương bậc thầy mài ngọc nổi danh cuối thời Minh, cái gì hoa văn nổi, điêu khắc chạm rồng, khắc hoa trên đường thẳng là bản lĩnh lên đến đỉnh cao, đặc biệt nhất là ông ta có thể khắc ra thiển phù điêu. Hơn nữa, mỗi tác phẩm của ông ta đều có khắc lạc khoản, nhưng mà vị trí hết sức được coi trọng, nhiều chỗ còn không hiện rõ. Tương truyền Minh Thần Tông ra lệnh cho Lục Tử Cương khắc một chiếc bình ngọc, nghiêm cấm ông ta không được khắc lạc khoản trên bình ngọc. Lục Tử Cương chỉ dựa vào xúc cảm mà khắc, tài tình khắc tên vào bên trong bình ngọc." Suốt ngày đại sư chỉ có một mình, rất khó mới có người cho ông lên lớp, lập tức thao thao bất tuyệt nói về truyền thuyết, "Tuy rằng khóa trường mệnh không có lạc khoản, nhưng cậu xem mặt trái, có đường vân trong hoa sen, có hai chữ. Đích thị là chữ "Tử Cương."

Bác sĩ cầm lấy phân nửa khóa trường mệnh mà đại sư đưa qua, cầm kính lúp nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện hai chữ triện rất uyển chuyển, đường vân nổi tiếp trên đóa hoa sen, có thể nói là vô cùng khéo léo. Bác sĩ nghĩ rất thần kì, khóa trường mệnh này cậu đeo trên người suốt hai mươi bốn năm, những chi tiết rất nhỏ cậu đều ghi tạc trong lòng, không ngờ lại phát hiện trên vân hoa sen còn có hai chữ.

"Lục Tử Cương tiểu tử này, đã yêu cầu hẳn không được lưu lại chữ khắc trên khóa trường mệnh, thực sự hẳn có suy nghĩ liều chết như thế, cũng không trách được cuối cùng cũng bị hoàng đế giết chết." Ông chủ ở bên cạnh than thở, chỉ hé miệng, cùng đại sư nói chuyện hoàn toàn không hợp, nhưng lại biết Lục Tử Cương như nhau.

"A? Ông ta đã chết?" Bác sĩ vừa nói ra khỏi miệng vừa nghĩ mình nói sai, thời kì cuối triều Minh, sao mà không chết chứ? Cho nên cảm thấy xấu hổ nói thêm một câu: "Ông ta bị giết chết?"

"Đúng vậy, nghe kể rằng có một lần Lục Tử Cương khắc ngọc cho hoàng đế, lại khắc tên mình lên đường vân, làm cho hoàng đế tức giận, không may

bị giết. Lục Tử Cương mất sớm, không có con cháu, một thân tuyệt kỹ mai một. Cho nên Tử Cương ngọc truyền lại đời sau hết sức ít ỏi, đời sau tuy có rất nhiều đồ dỏm, nhưng khi giám định chính xác là Tử Cương ngọc thì đều bị bày trong viện bảo tàng, hay bị giấu riêng đi, chỉ có hơn mười kiện mà thôi." Đại sư tiếc nuối thở dài nói, lấy khóa trường mệnh trong tay bác sĩ trở về, tiếc nuối vuốt ve.

Bác sĩ như đang lọt vào trong sương mù, cảm thấy như đang nghe kể chuyện xưa, căn bản không liên quan đến việc mỗi ngày mình luôn đeo khóa trường mệnh.

Đột nhiên đại sư "a" một tiếng: "Không đúng, khối ngọc sáng bóng, trơn không gì sánh được, ôn nhuận có thừa, linh khí tràn đầy. Ứng với thời gian càng lâu... Nhưng lại không có vẻ lỗi thời..." Đại sư nhiều lần kiểm tra lại, càng kích động hơn, "Khối ngọc này ít nhất cũng phải có hai ba trăm năm, nghiệp chướng! Nghiệp chướng! Tiểu tử, khối ngọc này của cậu rốt cuộc ở đâu ra?"

Một câu cuối cùng như hung thần nói với bác sĩ, bác sĩ ngậy ngốc trả lời: "Là di vật của mẹ tôi... Cũng không thể xem là di vật của mẹ, ông nội tôi nói, tôi sinh thiếu tháng, là có một vị tiên sinh tặng tôi khóa trường mệnh, để tôi luôn mang theo bên người, tuyệt đối không thể tháo xuống. Cứ như vậy tôi đeo suốt hai mươi bốn năm, hôm nay đột nhiên sợi dây đỏ bị đứt, khóa trường mệnh vỡ nát..."

Đại sư càng nghe càng nhăn mặt. Ông vừa nhìn thấy cậu thanh niên này biết hẳn là người không biết gì cả, không thể luôn đeo ngọc bên người, càng không thể để nhiễm xà phòng hóa học, hai mươi tư năm chưa từng tháo ra, như vậy thì tắm ngủ cũng đều mang theo, ngọc còn vẫn sáng loáng như đầm nước, khối ngọc này đã được điêu khắc cách đây hàng trăm năm.

Bàn ngọc [1] khi được đeo một thời gian dài giống như con nhộng vùng vẫy tranh đấu mới có thể trở thành bướm, ngọc từ từ mất đi vẻ thô ráp.

Ngay cả cổ ngọc có màu sắc đẹp nhất, không thể bảo dưỡng, thì lại ẩn đi mà không sáng rõ, màu sắc thay đổi, ngọc tính tái đi, hình dạng như đá. Do đó người xưa rất chú ý phương pháp bàn ngọc, Cổ Ngọc Biện chia cách bàn ngọc ra làm văn bàn, võ bàn, ý bàn. Văn bàn thì phải quanh năm mang theo bên mình, cẩn thận bảo vệ, thậm chí có thể phải mất mười năm, võ bàn thì dùng vải màu trắng cọ xát đồ ngọc, cọ xát sinh ra nhiệt độ cao để ngọc lộ ra bản chất, tuy rằng thời gian nhanh hơn văn bàn nhưng nếu vô ý sẽ làm ngọc bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Ý bàn thì càng thêm mơ hồ, cần người có phẩm hạnh cầm lấy, chọn nơi linh khí tập hợp, dùng ý niệm để khơi thông ngọc khí, chỉ có người có tư tưởng cảnh giới cực cao mới có thể làm được. Ngay từ đầu đại sư chỉ quan tâm đến nét chạm khắc trên khóa trường mệnh, lúc này mới chú ý đến chất liệu, thiếu chút nữa là thoáng nhảy dựng lên.

Chất liệu ngọc như thế, cũng chỉ có Lục Tử Cương mới có thể khắc được, cũng chỉ có Lục Tử Cương mới có thể mài ngọc như thế, tài cán như vậy mới xứng với khối ngọc.

Đại sư sững sờ nửa ngày, rốt cuộc mới thở dài một hơi: "Khóa trường mệnh nếu như hoàn hảo không có hư tổn gì, đừng nói là một ngôi biệt thự này, hai ngôi biệt thự tôi cũng đổi với cậu."

Bác sĩ nghe được liền chết lặng, dù sao thì khóa trường mệnh cũng rơi vỡ rồi, cậu không thể nói được gì cả.

Nhưng ông chủ lại ở một bên thản nhiên nói: "Hơn nữa, những đồ cổ đại sư giữ trong biệt thự này, đều không hơn khóa trường mệnh này."

Mặt đại sư hơi biến sắc, nhưng cũng không hề trở mặt. Đại sư biết biệt thự này tuy rằng đáng giá, nhưng đồ cổ được cất giữ trong đây càng trân quý hơn, rất nhiều kì trân dị bảo đều là từ đời tổ tiên truyền lại, lúc này nghe ông chủ nói như thế, đại sư gần như muốn nhảy dựng lên cùng ông chủ lí luận. Nhưng nhà ông và ông chủ có quan hệ rất tốt, ông chủ và gia

gia của cậu là bạn tri kỷ, nhưng cũng biết ông chủ chưa bao giờ nói lung tung về đồ cổ.

Đại sư cầm khóa trường mệnh bắt đầu nhớ, nhớ về hình ảnh khóa trường mệnh trân quý như vậy, suy nghĩ nửa ngày mới phì cười nói: "Ông chủ, đừng nói với tôi khóa trường mệnh này là cổ ngọc quý báu thông linh trong số bảo ngọc, chữ khắc trên mặt cũng không giống kí hiệu." Nhưng mà ngoại trừ khối ngọc đó, đại sư không nghĩ ra cái khác.

"Thông linh trong cổ ngọc không phải vật phàm, tuyệt nhiên sẽ không dễ vỡ, hơn nữa mỗi lần đều tìm người hữu duyên." Ông chủ hơi bĩu môi: "Khối ngọc trong tay ông, cùng một khối với khối Hoà thị Bích[2] điêu khắc từ khối dư của Hoà thị Bích."

"Hoà Thị Bích?" Bỗng nhiên đại sư chấn động, nếu như lời ông chủ nói không sai thì khóa trường mệnh này thật sự vô giá. Từ thời Chiến Quốc truyền xuống khối nguyên liệu ngọc, mấy nghìn năm truyền lại, hơn nữa còn được Lục Tử Cương mài giũa, quả thật là vật báu vô giá! Nhưng vật báu vô giá này trải qua năm tháng dằng dặc đều hoàn hảo không hư hao, hôm nay lại có thể vỡ nát như thế. Con mắt đại sư dường như đỏ thẫm, trợn mắt nhìn bác sĩ bên cạnh.

Bác sĩ ngồi trên sô pha vô ý thức thu mình lại, cảm thấy trong phòng khách có điều hòa rất mát nhưng sao bỗng dưng xuống thấp.

"Hoà thị Bích do một người mài ngọc rất giỏi tên Biện Hoà ở Kinh Sơn tìm ra vào thời Xuân Thu Chiến Quốc. Ban đầu không muốn người biết, sau đó do Sở Văn Vương yêu thích, nên đẽo gọt thành đồ dùng, gọi là Hoà thị Bích, liền trở thành chi bảo truyền lại đời sau. Trong thời kì Xuân Thu Chiến quốc nhiều lần thất lạc, cuối cùng về nhà Tần, Tần Thủy Hoàng chế thành ngọc tử. Mà sau khi chế thành ngọc tử truyền quốc, Hoà Thị Bích còn lại hai khối một lớn một nhỏ. Một khối lớn cỡ lòng bàn tay, bạch ngọc như dương chi, còn khối nhỏ như ngón tay, thương lan nhược thủy. Vì không

ngỡ ra nên tạo hình thế nào cho tốt, Tần Thủy Hoàng liền đem hai khối ngọc một lớn một nhỏ, ban cho nhi tử của mình. Khối lớn ban cho trưởng tử Phù Tô, khối nhỏ ban cho thứ tử Hồ Hợi." Ông chủ chậm rãi nói, âm thanh thoáng khàn khàn như vang vọng trong phòng khách, như là mang theo hồi ức tang thương.

Đại sư chớp mắt, chú ý đến trọng điểm rõ ràng bất đồng: "Sau khi Tần diệt, ngọc tử truyền quốc rơi vào tay Lưu Bang nhà Hán. Có ngọc tử truyền quốc thì sẽ được thiên hạ, nên Hoà Thị Bích vẫn liên tục tay qua tay hoàng đế, truyền cho đến Đường triều, mà thời Ngũ Đại[3] thiên hạ đại loạn, ngọc tử lưu truyền không biết kết quả thế nào..." Đại sư nhìn ông chủ, tuy rằng đối với thân thế lai lịch của ông chủ một chút cũng không biết, nhưng kết bạn vài thập niên, cũng biết rất nhiều kì trân dị bảo mất đi theo dòng chảy lịch sử giấu ở trong Á Xá. Đương nhiên đại sư không có ý tưởng chiếm lấy làm của mình, nhưng loại này là bảo bối trong truyền thuyết, chỉ cần ngăn được đời này cũng rất đáng.

Nhưng ông chủ không hiểu ý đại sư, vẫn chìm đắm trong dòng hồi ức, trước mắt mơ hồ xuất hiện lúc Tần Thủy Hoàng tay cầm ngọc tử kiêu ngạo nhìn thiên hạ, nhưng trong nháy mắt lại biến thành tình cảnh Tử Anh cầm Hoà Thị Bích quỳ gối trước mặt Lưu Bang chấp nhận đầu hàng.

Đột nhiên ông chủ ho tê tâm liệt phế, bác sĩ thấy thế vội vàng rót chén nước đưa qua, nhưng sợ hãi khi thấy tay ông chủ che miệng từ kẽ hở chảy ra máu.

Giữa ngón tay trắng bệch như giấy, màu máu cực kì chói mắt, lúc này bác sĩ mới dùng đến nghề nghiệp mà cậu dùng hằng ngày, rất nhanh chẩn định lại, định kéo ông chủ ngồi xuống, kiểm tra khái quát cho anh ta. Nhưng ông chủ lại kéo tay bác sĩ ra, lấy ra một chiếc khăn tay từ trong lồng ngực lau sạch vết máu trên môi và bàn tay, giống như không có chuyện gì thân nhiên nhìn vẻ mặt khiếp sợ của đại sư hỏi: "Tôi không có nhiều thời

gian, sẽ không nhiều lời với ông nữa, khóa trường mệnh này ông có sửa lại được không?"

Đại sư gãi đầu bóng lưỡng của mình, khó xử nói rằng: "Nếu là loại ngọc thông thường, tôi sẽ tìm cách gắn lại, thế nhưng ngọc nát chứng minh rằng đã thay chủ nhân cản một kiếp, nhất định không được đeo lại, cần có vải đỏ bọc nó lại. Huống chi một khối ngọc trân quý thế này, nếu làm không tốt, trái lại sẽ xảy ra chuyện. Ngọc có linh tính, nhưng cũng có tà tính. Ngọc vỡ thường dẫn đến những việc không may..." Đại sư nói cũng thấy áy náy, đứng dậy đưa khóa trường mệnh bị vỡ thành hai mảnh trịnh trọng giao trả lại cho ông chủ.

Ông chủ biết thế nào đại sư cũng nói việc này, chẳng qua đột nhiên thấy khối ngọc mình bảo hộ mấy nghìn năm vỡ nát, nhất thời tâm tư rối loạn, khó có thể chấp nhận.

Nhiều năm như vậy trôi qua, ông nhìn nhiều cổ vật ở trước mặt mình bị phá hủy nghiền nát, cho rằng mình đã sớm không chút động lòng. Xem ra cũng không phải như vậy, bởi vì những thứ đã vỡ đó, không phải là thứ bản thân mình yêu quý mà thôi.

Ông chủ tiếp nhận khóa trường mệnh từ trong tay đại sư mang theo nhiệt độ cơ thể mà phân nửa khóa trường mệnh ấm áp hơn, nhìn bác sĩ bên cạnh tinh thần ổn định nhưng vẻ mặt vì mình mà lo lắng, đáy lòng nhiều lần cân nhắc câu: "Ngọc nát chính là thay chủ nhân cản một kiếp."

Chẳng lẽ mình lý giải sai rồi? Khóa trường mệnh vỡ đôi, trái lại là chuyện tốt?

Ông chủ lấy lại bình tĩnh, hít sâu một hơi nhìn đại sư chắp tay nói: "Làm phiền rồi, tôi đi trước."

Bởi vì động tác này của ông chủ mà đại sư thấy được kiêu áo Tôn Trung Sơn trên người ông chủ có một lỗ hồng, sắc mặt thay đổi nói: "Cậu, y phục

của cậu sao lại bị rách?"

Ông chủ làm vẻ không quan trọng khẽ cười nói: "Y phục tốt cũng là y phục, cũng có thể rách nát, y phục gì mà không rách?"

Ở một bên bác sĩ đẩy mắt kính trên mũi, nhận ra thái độ hai người không giống nhau, hình như chủ nhân của bộ y phục là đại sư, ngược lại ông chủ rất dửng dưng. Chẳng lẽ bộ y phục đó là đồ cổ? Bác sĩ nhìn chăm chăm vào hồng long trên kiểu áo Tôn Trung Sơn, không cảm thấy cảnh hồng long động là ảo giác. Cậu thực sự thấy hồng long động đậy.

Khuôn mặt đại sư lạnh lùng, một tay túm lấy tay ông chủ, kéo ông chủ đi vào một gian phòng, hung dữ nói rằng: "Đi theo tôi."

"Không phải ông nói cạo đầu rồi, không thể giúp tôi sửa cổ vật sao?" Ông chủ nhướn mày, trêu chọc nói.

"Chỉ là thử xem, tôi không chắc, dù sao tay nghề của tôi cũng không thể so với ông nội tôi, có thể không thể tạo được hồng long sống động như vậy." Thanh âm của đại sư nghe có chút thất vọng.

Bác sĩ nhìn hai người đi vào bên trong phòng, cũng tự giác đi theo, thế nhưng lại nghe hai câu nói cản lại. Con rồng có thể động kia cũng là công của ông nội đại sư? Nam nhân thêu hoa? Bác sĩ cảm thấy nếu trước mặt mình có chiếc gương, chắc chắn sẽ thấy vẻ mặt của mình khó coi cỡ nào.

Hai người vừa rời đi, bác sĩ liền cảm thấy buồn chán, nhưng lại không thể tạm biệt mà rời đi, không thể làm gì khác hơn là lần nữa ngồi xuống trong phòng khách. Cũng may trong phòng khách còn có một giá sách, trên đó bày rất nhiều tạp chí, thư tịch, bác sĩ tiện tay lật xem, uống trà, cũng coi như vui riêng một mình. Nhưng mà... Những quyển tạp chí về sưu tầm đồ cổ cũng rất buồn chán, sô pha lại rất mềm mại thoải mái, cuối cùng, bác sĩ cứ ngã vào sô pha ngủ.

Bị ông chủ đánh thức, bác sĩ mới phát hiện mình đã ngủ đến hơn mười một giờ tối, đại sư tự mình lái xe đưa bọn họ trở về. Bác sĩ lén lút nhìn ông chủ, phát hiện chỗ y phục bị rách của anh ta chỉ là dùng chỉ thường khâu lại, đường may vô cùng xấu xí, thậm chí còn không bằng kỹ thuật khâu vết thương của mình.

Chỉ là vá lại mà tốn mấy tiếng đồng hồ?

Trong lòng bác sĩ xem thường, nhưng vẫn biết điều không biểu hiện ra mặt.

Đại sư lái xe đưa bọn họ đến trước cửa Á Xá rồi quay về, bác sĩ vốn muốn xuống xe đuổi người, nhưng vừa xuống xe lại bị gió lạnh thổi qua, lập tức tỉnh táo hẳn lên.

"Cậu muốn đi về? Hay là vào trong ngòi một chút?" Thấy bác sĩ không có ý muốn rời đi, ông chủ khách sáo hỏi một câu.

"Đi vào trong ngòi chút, tôi còn có chút việc muốn hỏi cậu." Bác sĩ dùng ánh mắt lấp lánh nhìn ông chủ, trong lòng muốn được giải đáp thắc mắc ngay.

Ông chủ không ý kiến, cúi đầu đẩy cửa khắc hoa của Á Xá ra, từ ngăn tủ lấy diêm, giữ cửa đèn cung đình mà châm.

Ngọn đèn u ám yên lặng nhảy lên trong bóng đêm, lúc này chiếc đồng hồ trăm tuổi của Tây Dương trong bảo khố bỗng dưng vang lên - Điểm đúng mười hai giờ đêm.

Ông chủ thở dài một hơi, thầm nghĩ rốt cuộc sinh nhật của bác sĩ cuối cùng cũng qua, đang trù tính cuối cùng cậu ta cũng đã thuận lợi vượt qua tuổi hai mươi bốn, tránh được một kiếp. Bỗng dưng phía sau có một lực cực mạnh truyền đến, ông chủ không hề chuẩn bị bị đụng một cái đến lão đảo, chống về phía quầy hàng mới miễn cưỡng đứng lại.

Gấp gáp quay đầu lại, ông chủ hoảng sợ phát hiện hai mắt bác sĩ nhắm chặt, tựa trên lưng mình, đã hôn mê bất tỉnh.

Cậu cảm thấy dường như mình đang đi trong sương mù dày đặc tầng tầng lớp lớp.

Do sương mù quá dày đặc, không hề nhìn thấy tình hình xung quang, đưa tay ra trước, đều chỉ thấy một chiếc bóng mờ昧, hoàn toàn bị mất phương hướng. Cúi đầu cũng không thấy chân của mình, không biết phía trước có cái gì, bác sĩ cũng không dám tùy tiện di chuyển.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy? Kí ức cuối cùng của cậu là đi vào Á Xá, nhưng sao nháy mắt lại ở đây?

Tim bác sĩ đập mạnh và loạn nhịp một chút, bỗng nhiên ở phía xa thấp thoáng nghe thấy âm thanh. Chắc chắn đứng như vậy không phải là cách, bác sĩ dám chắc mình đang ở cảnh trong mơ, cho nên cũng không có gì uy hiếp đến sự sống của mình, liền theo thanh âm đi qua.

Sương mù dày đặc dần tan đi, bác sĩ thấy chân mình dẫm lên gạch xanh. Những lát gạch trong mật thất của Á Xá không giống loại gạch lát này, gạch dưới chân hoàn toàn khắc hoa, ở giữa khảm lá cùng ngọc thạch, hoa lệ làm cho người ta kinh ngạc.

Lúc này sương mù dày đặc quanh thân cậu dần tan đi, bác sĩ thấy mình đang ở trong một cung điện cực kì mỹ lệ, xung quanh có rất nhiều người mặc trang phục cổ trang rườm rà. Chợt thấy những người này, nhất thời bác sĩ lại càng hoảng sợ, đợi cho đến khi biết những người này không hề nhìn thấy mình mới yên lòng.

Quả nhiên là đang nằm mơ. Bác sĩ có hứng thú đi lại trong điện nhìn ngó, nhưng thu hút lực chú ý của cậu nhất chính là một nam tử mặc trang phục

hoa lệ đứng trên cao. Người nọ cao to uy mãnh, đứng thẳng tắp, giống như gốc cây tùng bách cao ngất, tư thế oai hùng hơn người. Tuổi hơn hai mươi, nhưng lại có khí chất quân vương.

Bác sĩ không nhìn được nhìn người nọ nhiều hơn, mới phát hiện trong tay người đó ôm một người trong tã bọc, bên trong có một đứa trẻ đang ngủ say.

"Sơn hữu Phù Tô, thấp hữu hà hoa. Trưởng tử của ta, gọi là Phù Tô." Nam tử cao lớn ôm đứa trẻ cười nói, đám quan viên phía dưới bắt đầu liên tục chúc mừng. Âm thanh chúc mừng đánh thức đứa trẻ đang ngủ say, đứa bé bắt đầu khóc to lên, mà bác sĩ đứng ngoài nhìn đã ngây người.

Phù Tô? Trên đời có mấy người mang tên này? Trong lịch sử chỉ có một công tử Phù Tô.

[1] Sưu tầm ngọc, bảo dưỡng còn gọi là bàn ngọc.

[2]Hòa thị bích: Ngọc bích họ Hòa, là một viên ngọc nổi danh trong lịch sử Trung Quốc.

[3] thời Ngũ Đại :có năm triều đại thay đổi nhau thống trị vùng Trung Nguyên: Hậu Lương, Hậu Đường, Hậu Tấn, Hậu Hán, Hậu Chu ở Trung Quốc, 907-960.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Khóa Trường Mệnh (2)

Vậy người đàn ông cao to uy mãnh này có phải là Tần Thủy Hoàng không?

Bác sĩ còn muốn nhìn kỹ lại, nhưng lúc này sương mù vốn đã tan đi lại xuất hiện lần nữa, dường như trong cháy mắt đã che khuất tất cả, không chỉ che khuất tầm nhìn, ngay cả âm thanh cũng bị che mất, dần dần tiếng trẻ con khóc cũng không nghe được nữa.

Bác sĩ nghĩ là mình đang ở trong mơ, cho nên không hoảng loạn mà kiên trì chờ đợi.

Qua một lúc lâu, sương mù dày đặc bỗng nhiên tan đi, lần này đổi lại là một cung điện càng thêm hùng vĩ, nhưng cấu trúc cũng như cung điện kia không khác mấy, thậm chí ngay cả lát gạch dưới chân cũng như nhau. Nhìn qua như là nơi nghị sự, hai bên các vị quan viên ngồi đầy, Tần Thủy Hoàng mờ ảo ngồi ngay ngắn ở vị trí cao nhất, mà điều làm bác sĩ cảm thấy bất ngờ, đó là người đang ở giữa đám đông đang bẩm báo nghị sự, thoạt nhìn chỉ là một cậu bé khoảng mười tuổi. Trên đại điện ít nhất có hơn trăm người, mà cậu bé này lại không hề sợ hãi, chậm rãi mà nói, trong đại điện rộng lớn vang lên thanh âm trong trẻo.

Lẽ nào là công tử Phù Tô trong truyền thuyết?

Bác sĩ cảm thấy tướng mạo Tần Thủy Hoàng đã không còn trẻ trung, mà khí chất càng trầm ổn uy nghiêm, nhìn qua có thể hơn ba mươi tuổi, hiển nhiên là Phù Tô công tử đã được sinh ra cách đây nhiều năm. Nhưng cậu bé

mười tuổi này, dung mạo không hề giống với Tần Thủy Hoàng trên đại điện.

Dù sao cũng ỷ lại ở đây không ai nhìn thấy mình, bác sĩ đi đến trước mặt cậu bé rồi dừng lại. Cậu bé này lớn lên môi hồng răng trắng, chỉ cao đến thắt lưng mình, bác sĩ càng nhìn càng thấy cậu bé này quen thuộc, trong lòng cũng đã nghĩ ra đáp án.

Đang ngờ vực thì bác sĩ cảm thấy phía sau có người vỗ mình, thanh âm của một người quen thuộc thở phào nhẹ nhõm nói: "Cuối cùng cũng tìm được cậu."

Bác sĩ vừa quay đầu lại, thấy sắc mặt tái nhợt của ông chủ, sau đó giống như là thấy quỷ, đi tới đi lui đến trước mặt cậu bé nhìn lại, mở miệng không nói nên lời

Ông chủ cười khố nói: "Không nghĩ cậu sẽ đến đây, không sai, cậu bé này là tôi lúc nhỏ."

Bác sĩ cảm thấy như cổ họng bị ai đó bóp chặt, trợn mắt nhìn ông chủ, không thể tin được.

Cậu bắt đầu nghĩ đây không phải mộng, chỉ là tưởng tượng của mình thôi, sẽ không mơ đầy đủ hết các cảnh như thế.

Lúc này trong điện vang lên âm thanh uy nghiêm của một người, chậm rãi nói: "Cam La đi sứ Triệu, không tốn một binh lính nào mà chiếm được Hà Giang, công trạng to lớn. Phong làm thượng khanh, ban thưởng điền trạch của Cam Mậu."

Bác sĩ chỉ vào tiểu đồng đang cúi đầu tạ an trong điện, lắp bắp hỏi thăm: "Cậu... Là Cam La? Là thần đồng Cam La mười hai tuổi sao?"

"Trong thời nhà Tần, chức thừa tướng và thượng khanh cũng giống nhau, cho nên mười hai tuổi cũng có tiếng nói." Ông chủ hoài niệm nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt nhìn một chỗ. Bác sĩ nhìn theo đường nhìn của ông chủ, thấy phía sau Tần Thủy Hoàng Doanh Chính nơi bình phong, có một người hơn mười tuổi đang đứng, mi thanh mục tú, y phục xa hoa đang đội mũ, tuy rằng không có khí thế dọa người của Doanh Chính, nhưng ngũ quan lại cực kì giống nhau.

"Đó là công tử Phù Tô?" Bác sĩ nhìn người này, trong lòng có cảm giác khác thường, nhưng cụ thể là cảm giác gì không thể miêu tả được. Không để cậu suy nghĩ, trong nháy mắt, sương mù dày đặc lại vây quanh bọn họ, cả cung điện đều biến mất. Kì quái chính là tuy sương mù rất dày, nhưng bác sĩ vẫn có thể thấy ông chủ đứng bên cạnh.

"Tôi biết cậu có thắc mắc, tiếp tục xem đi, cậu sẽ biết tất cả." Ông chủ nhàn nhạt nói, sương mù lượn lờ, cả người ông chủ có chút mờ mịt.

Bác sĩ lấy lại bình tĩnh, tuy rằng bình thường ông chủ nói chuyện rất khó tin, nhưng trước đó cậu đã nghe ông chủ nói qua, bạch xà là cho sư phụ anh ta nuôi dưỡng, mà bạch xà kia chừng hơn hai ngàn tuổi, vừa lúc thời kì Chiến quốc cách hiện đại hai nghìn năm, tướng mạo Cam La lại rất giống ông chủ...

Lẽ nào ông chủ thật sự là Cam La?

Bác sĩ chớp mắt nhìn ông chủ, sương mù dày đặc, thần sắc càng có vẻ mờ mịt. Bỗng nhiên bác sĩ nhớ đến trong lịch sử, Cam La sống chết không rõ, trong sách sử không có ghi lại vị thần đồng này có kết cục gì. Theo lí thuyết, Cam La thân là quý tộc ở Tần quốc, cho dù chết đi thì trong lịch sử nhà Tần cũng phải ghi chép lại vài câu, nhưng người này lại như sao băng, đột nhiên lóe sáng ở triều đình nhà Tần, rồi trong nháy mắt biến mất không tìm thấy nữa.

Thì ra... Sách sử không ghi chép năm Cam La mất, bởi vì hãn không có chết?

Bổng nhiên miệng lưỡi bác sĩ khô rát, đang muốn hỏi thì bổng nhiên sương mù dày đặc tan đi. Cảnh lần này không phải ở trong cung điện, mà là thư phòng được bố trí trang nhã. Thời gian như trôi qua vài năm, Cam La từ một cậu bé đã lớn lên thành nam nhân, khuôn mặt càng giống ông chủ, chỉ là giữa lông mày không có khí chất thâm sâu, chỉ có ngây thơ và hồn nhiên.

"Tần Thủy Hoàng phong tôi làm thượng khanh, công lao lúc đi sứ Triệu không thể không thừa nhận, cũng không phải Thủy Hoàng Đế cao hứng, mà là vì trấn an tầng lớp quý tộc cũ ở Tần quốc. Mặc dù tôi giữ chức thượng khanh, nhưng không ai xem tôi là thượng khanh ca. Như Thủy Hoàng để biết việc này sẽ sớm xảy ra, không lâu sau đó để tôi giúp Phù Tô công tử học tập, cũng trở thành thư đồng của hãn." Ông chủ nói chậm chạp, bác sĩ cũng nhìn thấy Phù Tô công tử trưởng thành đi vào thư phòng, hai người cực kì thân thiết bắt đầu thảo luận chính sự, khi thì vỗ tay cười to, khi thì tranh luận đến mặt đỏ tới mang tai.

Lúc này bác sĩ mới biết được vì sao trong lịch sử chỉ ghi chép lúc mười hai tuổi Cam La được phong tước, bởi vì sau đó Cam La biến thành thư đồng của thái tử, thật ra Tần Thủy Hoàng vì Phù Tô mà tìm người phò trợ. Nếu Phù Tô công tử đăng cơ, như vậy Cam La đang ẩn núp chắc chắn có thành tựu xuất sắc trong lịch sử Tần triều.

Đáng tiếc Tần nhị thế không phải là Phù Tô, mà là đệ đệ của hãn Hồ Hợi.

Nghĩ đến tầm quan trọng thật sự của hoàng thái tử đầu tiên, thanh niên ôn nhuận như ngọc, nhưng lại mất sớm, trong lòng bác sĩ bỗng có một sự đau thương. Loại cảm giác này rất khó để giải thích, vốn là một bác sĩ tận tâm, đã làm quen với cảm giác sinh li tử biệt từ sớm, hơn nữa Phù Tô công tử đã chết hai ngàn năm trước, mình đau xót cái gì chứ?

Bác sĩ điều chỉnh tâm trạng rất nhanh, vô ý thức quay đầu nhìn ông chủ, thấy ánh mắt đối phương tràn ngập hoài niệm.

Cảm xúc nhiều nhất chính là ông chủ.

Bác sĩ không biết một người cô độc sống trên đời hai nghìn năm có cảm giác gì, nhìn người thân và bạn bè chết đi, chỉ còn chính mình trong khốn cùng.

Bỗng nhiên bác sĩ có thể giải thích được vì sao ông chủ sống trong tiệm đồ cổ. Chỉ có đồ cổ và ông chủ đắm chìm trong năm tháng dài đằng đặc, lịch sử lắng xuống, nhìn một thời cảnh còn người mất.

Sương mù dày đặc lại xuất hiện, hiện ra một cảnh khác, có lúc chỉ là phút chốc, có lúc rất lâu. Bác sĩ cảm thấy giống như mình đang nhìn vào hồi ức của một người.

Chắc chín phần mười là của ông chủ, cậu nghĩ thế.

Sương mù dày đặc lại xuất hiện, thân ảnh bao quanh rất nhiều. Bác sĩ nghe chữ được chữ mất, cũng hiểu đây là thảo luận chính sự rất buồn chán, nên cũng không nhờ ông chủ phiên dịch. Lúc này hình ảnh xuất hiện là một màn mạo hiểm thiên cổ - Kinh Kha ám sát Tần vương.

Kinh Kha bình tĩnh quỳ trước mặt Tần vương, ngoan ngoãn nhìn bản đồ. Cuốn bản đồ mở rộng từng tấc, cuối cùng, đã thấy chủ thủ, Kinh Kha nhanh chóng nắm chặt tay áo Tần Thủy Hoàng, một tay kia, chủ thủ lóe ra hàn quang chói mắt. Thanh kiếm đâm đến Tần Thủy Hoàng, Tần Thủy Hoàng giãy ra rách ống tay áo, tránh thoát một kiếm.

Một kiếm của Kinh Kha thất bại, chắc là dù phải chết cũng quyết tâm đến cùng, không giết Tần vương thì không sống nữa. Tần vương rút kiếm đáp trả, chém Kinh Kha bị thương. Máu tươi bắn ra, Kinh Kha cầm chủ

thủ đâm Tần vương, rồi lần nữa thất bại, một lần nữa lại bị Tần vương đâm trúng, bị thương ngã xuống đất.

Nhìn Kinh Kha vừa giãy giụa vừa mắng chính sách của Tần vương tàn bạo, bác sĩ không nhịn được hỏi: "Ông chủ, cậu nói Tần Thủy Hoàng có phải là bạo quân hay không?"

Ông chủ liếc mắt nhìn bác sĩ, thản nhiên nói: "Thái tử Đan phái Kinh Kha ám sát Thủy Hoàng đế, Thủy Hoàng đế suýt nữa mất mạng, nhưng khi Tần diệt Yên thì không hề làm hại đến tính mệnh vương công đại thần nước Yên. Thủy Hoàng đế nhất thống vùng Trung Nguyên chiếm lĩnh lục quốc, không hề tàn sát dân trong thành, không có tàn sát vương công quý tộc của lục quốc, mà những người này sau đó lại trở thành lực lượng chủ yếu phản Tần. Nếu Thủy Hoàng đế là bạo quân, thì Lưu Bang sao có thể làm quan? Hậu duệ của nước Sở là Hạng Vũ vì sao có thể thuận lợi lớn lên?"

Bác sĩ nghe vậy liền sững sốt, bởi vì lí luận cũng ông chủ, cũng chính lúc này Kinh Kha bị xử trảm trên đại điện. Máu tươi chảy ra chảy xuôi theo thân hắt xuống chân, tuy rằng tình cảnh này cách xa cậu hai ngàn năm, nhưng dường như bác sĩ có thể ngửi thấy mùi máu tươi khiếp người. "Cậu nói phản Tần là vương công quý tộc của lục quốc? Nhưng tôi nhớ rõ người khởi sướng khởi nghĩa chính là Trần Thắng, Ngô Quảng mà? Bọn họ đều là dân thường, do Tần Thủy Hoàng buộc lao dịch quá nặng làm cho bọn họ tạo phản mà."

Ông chủ hừ lạnh một tiếng nói: "Tư Mã Thiên đời Hán từng viết, Trần Thắng, Ngô Quảng bạo động là bởi vì đến muện lao dịch bị chém đầu. Nhưng khi khai quật Tần Giản lại nói, đến muện dưới năm ngày chỉ bị phê bình miệng, hơn năm ngày cũng chỉ bị phạt tiền. Người người đều nói pháp luật Tần triều nghiêm khắc, mà ngược lại, pháp luật Tần quốc đã xuất hiện điều khoản bảo vệ tội phạm mà hai ngàn năm sau phương Tây mới có. Trong sử kí cũng ghi chép, Tần Thủy Hoàng chia từng vụ án, nhiều lần không thể phá án, đời sau không thể tưởng tượng ra được. Vì dụng cụ

hình, cho dù không tìm được thủ phạm, cũng có thể tìm kẻ chết thay. Trong đó còn nói rõ nhà Tần không có cực hình bức cung, so sánh với các triều đại có vô số án oan, Tần triều đã dân chủ hơn nhiều."

Bác sĩ nghe nhưng không hề phản bác, tuy rằng ghen lời, nhưng cũng rất mới lạ. "Lẽ nào Tần Thủy Hoàng là một hoàng đế anh minh thần võ không hề có khiếm khuyết? Tội trạng của ông ta đều là do sắp đặt phải không?"

"Tội trạng gì? Nói cho tôi nghe một chút." Ông chủ mỉm cười, người đời có thành kiến với Tần Thủy Hoàng ông chủ cũng đã nín ghen suốt hai ngàn năm, nếu thay đổi người khác nghe, tám phần mười người sẽ cho rằng mình điên. Ông chủ quay đầu chăm chú nhìn bác sĩ, hiện tại mình đứng ở đây, thấy được tình cảnh hai ngàn năm trước, vận mệnh thay đổi mấy ngàn năm, muốn di chuyển, nhưng dường như đã quay về điểm xuất phát. Năm đó hãn và người đó cũng như thế này, đứng trên nền gạch bóng loáng, nghị luận triều chính, biện luận quốc sự, không có ai là công tử, không có ai là thư đồng, chỉ có hai người chung chí hướng, thành lập nên Đại Tần thiên thu muôn đời.

Tuy rằng ông chủ không còn tìm về kí ức kiếp trước, nhưng cảm giác vui sướng trào dâng khi cùng người tranh luận, đã lâu rồi anh chưa trải qua.

Bác sĩ thấy vẻ mặt ngẩn ngơ của ông chủ, hồi tưởng lại tội trạng bạo ngược của Tần Thủy Hoàng, khẽ nói rằng: "Hãn giết người vô tội!"

"Hừ, Thủy Hoàng đế tại vị ba mươi bảy năm, không hề giết một vị tướng hoặc đại thần nào. Hậu thế các triều đại, đối với việc diệt vong của tiền triều, đều không có ngoại lệ phải nhổ cỏ tận gốc. Thậm chí có người đối xử với người ở triều đại đó cũng muốn đuổi cùng giết tận. Hán Cao Tổ Lưu Bang cũng đã giết hết những bằng hữu cùng ông tạo phản, cả nhà bị tịch thu gia sản giết hết không có ngoại lệ. Người đời sau có ai lăng mạ Lưu Bang là bạo quân không? Không có, bởi vì người hận ông đều bị diệt tận

gốc, hoàn toàn bị tiêu diệt. Ngay cả Tư Mã Thiên viết Sử Ký cũng không dám loạn ngôn, nếu không thì Hán Vũ Đế Lưu Triệt đem tâm huyết của hãn đốt quách cho rồi." Trên mặt ông chủ hiện lên vẻ xem thường.

"Vậy Tần Thủy Hoàng không đốt sách chôn nho sao? Chẳng phải lúc đó cũng có người mạng hãn diệt cỏ tận gốc sao?" Bác sĩ tức giận.

Ông chủ không hề phản bác, mà chậm rãi đợi cho sương tan đi. Lúc này là hình ảnh ngự hoa viên có xuân ý dạt dào xuất hiện, Tần Thủy Hoàng dựa trên ghế nằm không hề có vẻ uy nghiêm, mà là vẻ mặt từ ái vui đùa cùng hài tử. Phù Tô và Cam La đứng ở xa xa, Phù Tô khó nén được vẻ mặt ước ao.

"Vậy đứa trẻ đó là ai?" Bác sĩ quên vừa rồi còn tranh cãi, cũng thấy kinh ngạc khi chứng kiến vẻ ôn nhu hiếm thấy của Tần Thủy Hoàng.

Ông chủ nhắm hai mắt, thở dài nói: "Hãn là Hồ Hợi."

Bác sĩ hít một ngụm khí lạnh, đây là Hồ Hợi người bạo ngược làm lụn bại cơ nghiệp triều Tần? Tuy rằng cậu biết Tần Thủy Hoàng có thể có tội trạng, nhưng dù sao cũng là người nhất thống vùng Trung Nguyên Thủy hoàng đế, một tay gầy dựng giang sơn, rốt cuộc lại không giống như dự liệu của hãn truyền tới thiên thu muôn đời, mà mất trong tay Tần Nhị Thế. Nhìn đứa trẻ ngây thơ, như thế nào bác sĩ cũng không tưởng tượng được sau khi lớn lên hãn sẽ trở thành một người tàn bạo vô tình như vậy.

"Còn nhớ lúc tôi nói về vật liệu của trường mệnh khóa không? Ngay lúc này, Thủy hoàng đế thống nhất Trung Nguyên, còn Hoà Thị Bích được làm thành ngọc tỉ truyền quốc, còn dư hai khối ngọc thì ban cho trưởng tử Phù Tô và thứ tử Hồ Hợi." Ông chủ thản nhiên nói. Lúc này hình ảnh vừa lúc hiện ra chính là Phù Tô cầm khối ngọc trong suốt, không dám tạo hình, chỉ là thắt thêm sợi dây hồng, luôn mang theo bên người.

"Ừ... Tôi nhớ rõ thời kì Chiến Quốc người thừa kế hình như không có lập trường?" Bác sĩ cũng hiểu ngầm thâm ý trong lời nói của ông chủ.

"Đúng vậy, cho nên tuy rằng bên ngoài Phù Tô có quyền kế vị cao nhất, nhưng trong mắt mọi người sẽ nhìn ra Thủy Hoàng Đế thiên vị Hồ Hợi hơn." Ông chủ nhìn hình ảnh biến ảo Tần Thủy Hoàng quát mắng Phù Tô, khẽ thở dài: "Thật ra Thủy Hoàng Đế đối với Phù Tô công tử cực kì nghiêm khắc, bởi vì hẳn tưởng đế quốc này sẽ rơi vào tay Phù Tô. Cưng chiều Hồ Hợi, vì tiểu nhi tử này không cần kế thừa quốc gia khổng lồ này. Ai... Thật ra công tử Phù Tô không thích quyền mưu chính sự, thích nhất là xem sách y..." Một câu cuối cùng, ông chủ nói cực nhẹ, nhưng bác sĩ nhin không được phải nhìn lại.

Bác sĩ không nghe câu cuối, nội tâm đầy bối rối, nếu Tần Thủy Hoàng không làm cho Hồ Hợi nhận thức lệch lạc, mà đối xử bình đẳng, như vậy thì mọi chuyện sau đó sẽ không xảy ra. Nhưng mà nói lại thì một vị hoàng đế nếu như không được thương yêu, chẳng phải thật bi ai sao?

Hai người cứ như vậy đেম vào, không tiếp tục tranh cãi, khôi phục lại bầu không khí hòa hợp. Ông chủ nhìn sương mù biến ảo bất định, nhìn thoáng qua bác sĩ đang nói về những sự việc sự kiện, bác sĩ thấy rất hứng thú, giống như đang xem phim 3D nhiều tập.

"Được rồi, Tần Thủy Hoàng còn có tội trạng lớn nhất, xây dựng công trình rầm rộ. Vạn Lý Trường Thành, cung A Bàng, lăng mộ Ly Sơn, không phải đều là công trình lớn sao?" Bác sĩ thấy hình ảnh Tần Thủy Hoàng đứng trước bản đồ bắt đầu nghiên cứu thi công Vạn Lý Trường Thành, liền nhớ đến chuyện bọn họ đang tranh cãi.

Ông chủ bĩu môi, khẽ thở dài: "Sau khi Tần triều tranh đoạt lục quốc, binh sĩ phải làm sao? Giải ngũ về quê? Đó không phải là biện pháp. Bình yên lâu tất loạn, nếu không mở rộng đối ngoại, hay xây dựng công trình. Các triều đại khác đều không ngoại lệ. Giống như Hán Vũ Đế hậu thế nhiều

lần xuất binh chinh phạt Hung Nô, Đường Tống Minh cũng không là ngoại lệ, ngay cả Khang Hy của Thanh triều lúc hòa bình cũng ngự giá thân chinh, đây là một biện pháp giải quyết mâu thuẫn nội bộ.

Bác sĩ nghe xong hiểu ra, phương pháp này từ cổ chí kim đều dùng, đừng nói đến xã hội hiện nay, mỗi quốc gia đều đối diện với khủng hoảng kinh tế, có thể dẫn đến chiến tranh. Ông chủ thấy bác sĩ không hề phản bác, tiếp tục nói rằng: "Tạm thời không đề cập đến việc người đời khen chê Vạn Lý Trường Thành, nhưng sau Tần Triều, các triều đại khác đều tu kiến Trường Thành, chẳng lẽ còn chưa đủ nói lên tầm quan trọng của Vạn Lý Trường Thành sao? Thủy Hoàng để không tiến hành mở rộng đối ngoại vì sợ dân sinh có vấn đề, tôi nói suông có thể cậu không tin, "Thụy hổ địa Tần mộ trúc giản" có ghi chép lại, lao dịch ở Tần triều có tiền công, có cơm ăn, thậm chí còn được phát y phục. Cậu nghĩ, dân chúng thích chiến tranh sao? Nguyện ý làm công sao?"

Bác sĩ hoàn toàn á khẩu không trả lời được, trong đầu vẫn vang lên lí luận của ông chủ.

"Ở đây, đốt sách chôn nho là đúng." Đột nhiên ông chủ cất lời, lập tức bác sĩ trừng lớn hai mắt, ông chủ sợ bác sĩ chỉ nhìn mấy người trong cảnh mà không nhìn ra lí do, liền từ từ giải thích: "Đốt sách chôn nho là có thật, bởi vì Thủy hoàng đế chạy theo trường sinh bất lão, nhưng lại sợ bị giết bằng thuốc độc, cho nên muốn đưa được hoàn thì các thuật sĩ phải làm hai viên, đặc biệt có mấy người đi theo để thí nghiệm thuốc. Đợi một tháng sau không có gì khác thường thì sẽ ăn vào. Tiếp đó, một ngày nào đó, một người nào đó uống thuốc thí nghiệm, chết bất đắc kì tử."

Hình ảnh Tần Thủy Hoàng đang giận dữ, những người liên can cảm như hến. Bác sĩ nhíu mày nói: "Nghiên cứu hiện đại đã chứng minh, thuật luyện đan của cổ đại gồm có thủy ngân, phèn và các chất khác, còn kim loại nặng, là kịch độc đối với người, tích lũy đến lúc nào đó nhất định sẽ có tác dụng phụ. Trên thực tế lịch sử đã ghi chép rất nhiều đế vương uống đan

dược mà chết, Đường Thái Tông Lý Thế Dân cũng chết vì thế. Cái gì mà theo đuổi trường sinh bất lão..." Bỗng nhiên bác sĩ im lặng, bởi vì cậu vừa phát hiện, bên người mình là một người trường sinh bất lão.

Ông chủ vô tình gật đầu nói: "Đúng vậy, nhưng lúc đó không ai biết thật ra đan dược đã có độc. Cũng không thể kiểm chứng được kẻ hầu kia ăn đan dược ai làm mà chết, tra ra Hầu Sinh, Lô Sinh ăn hối lộ, tiêu xài hoang phí, Thủy Hoàng để quyết định giết chết hữu quan thuật sĩ. Nói theo cách hiện đại thì là biến thủ kinh phí nghiên cứu khoa học, bốn trăm sáu mươi ba người trái luật, từng người có chứng cứ vô cùng xác thực, tội đáng trách phạt, ra lệnh chém đầu. Chỉ vì sự kiện hãm hại nhà nho như thế, trên thực tế chỉ thuật lại sự kiện. Trong Sử Ký ghi, Tư Mã Thiên cũng cho rằng hãm hãm hại thuật sĩ, hậu thế nghe nhầm đồn bậy, thêm mắm thêm muối, biến thành sát hại vô số thư sinh. Về phần đốt sách, trước khi Tần Giản khai quật, nếu thật sự đốt sách, sao còn lượng lớn sách trên lãnh thổ Tần triều? Cái mà Tần Thủy Hoàng đốt, chỉ là tàng thư của quý tộc lục quốc mà thôi, vì muốn bọn họ quên đi lịch sử, phòng ngừa bọn họ náo động, kết quả không nghĩ đến chỉ nhân từ đốt sách, mà không cách nào ngăn cản mọi người tạo phản."

Lúc này bác sĩ không còn tâm trí tranh luận với ông chủ, ảo ảo thật thật chìm trong bức họa lịch sử, giải thích chuyện xưa cũng làm phá vỡ nhận thức của cậu. Tần Thủy Hoàng độc tài việc gì cũng làm, theo thời gian trôi qua, hẳn phát hiện chỉ có tài năng của hãn mới có thể chống đỡ được sự hoạt động của đế quốc này, cho nên bắt đầu dò xét, giữ công tử Phù Tô lại trong triều chấp chính. Nhưng Phù Tô công tử hòa nhã, trung hậu, cùng ý niệm trị quốc của Tần Thủy Hoàng hoàn toàn khác nhau. Sau nhiều lần xung đột, Tần Thủy Hoàng để cho hãn tòng quân biên cương, định tôi luyện hãn, muốn bồi dưỡng ra Phù Tô cương nghị, quả cảm. Cam La, lúc này là ông chủ, là thư đồng của Phù Tô nên cũng đi theo.

Từ lúc đó từng cảnh rất ít khi có sự xuất hiện của Tần Thủy Hoàng, chỉ còn lại cuộc sống quân ngũ chán chường, chinh chiến ở ngoài quả nhiên Phù Tô từ một công tử mà trở thành một vị tướng lĩnh ưu tú. Mà qua vài lần xuân đi thu đến, bỗng nhiên có người truyền đến ý chỉ của Tần Thủy Hoàng. Trong chiếu thư viết, trách Phù Tô hành sự bất lực, ban thưởng hẳn cùng tướng quân Mông Điền tự sát.

Bác sĩ ngơ ngác nhìn, cậu tất nhiên biết ý chỉ kia là do Hồ Hợi và Triệu Cao giả truyền thánh chỉ. Tần Thủy Hoàng đã sớm lên đường đi Tây Thiên. Mà Phù Tô cũng không mềm yếu rút đao tự vẫn như trong truyền thuyết viết, mà muốn cùng tướng quân Mông Điền mang binh về Hàm Dương hỏi rõ chân tướng, nhưng Hồ Hợi và Triệu Cao đã sớm có chuẩn bị, trong lều bạt thấy Phù Tô có ý phản kháng, không lưu tình chút nào mà chém giết.

Mặc dù cách nhau hai ngàn năm, nhưng bác sĩ thấy kiếm đâm về phía Phù Tô thì nhin không được thất thanh kinh hô. Bởi vì cậu phát hiện ông chủ vẫn đứng bên cạnh cậu vọt qua đó, dũng cảm quên mình đứng chắn trước người Phù Tô.

Bác sĩ mở to mắt nhìn thanh kiếm mang theo hàn quang, xuyên qua thân thể mờ ảo của ông chủ, cắm vào ngực Phù Tô.

Ông chủ quay đầu, lặng im đứng nơi đó.

"Hắn không trách cậu..." Bác sĩ biết lúc đó ông chủ không ở đây, nếu cậu ấy ở đây, chắc cũng sẽ làm y như thế. Trong lúc nhất thời, bác sĩ thấy cực kì may mắn, may mà ông chủ không ở đây.

Chỉ là nhìn Phù Tô chết không nhắm mắt trong vũng máu, sống lưng bác sĩ có cảm giác lạnh ngắt.

Trên ngực Phù Tô, khối ngọc Tần Thủy Hoàng ban cho rơi trên mặt đất, bác sĩ nhìn khối ngọc bị máu tươi nhuộm lầy, khắp người phát lạnh.

"Thật ra không phải chính nghĩa lúc nào cũng chiến thắng, mà kẻ thắng lợi mới có thể viết nên lịch sử. Trên thế gian, kẻ thắng mới là chính nghĩa." Thanh âm mờ mịt của ông chủ vang lên, bác sĩ không kịp ngấm nghĩ, lại lần nữa chìm vào bóng tối.

Bác sĩ như một người từ đáy biển sâu nổi lên mặt nước, khó khăn mở hai mắt. Ngọn đèn dầu trong không gian quen thuộc của Á Xá nhảy lên.

Cậu ngồi dậy, xoa nhẹ chỗ đau. Khoát tay dừng lại, bởi vì trong tay cậu là khóa trường mệnh vỡ thành hai nửa. Bác sĩ chăm chú nhìn trong chốc lát, đột nhiên nói: "Kí ức tôi vừa thấy, là của Phù Tô phải không?"

Người nọ đưa cho cậu chén trà, nghe vậy gật đầu: "Đúng vậy, Phù Tô chết thảm, tôi giúp Lưu Bang diệt Tần, thay Phù Tô báo thù, lại cố gắng tìm chuyển thế của Phù Tô."

"Cậu giúp Lưu Bang diệt Tần?" Bác sĩ cầm lấy chén trà uống một hơi cạn sạch, nước trà nóng hồi chạy xuống cổ họng, làm cậu nhin không được lè lưỡi.

"Ừ, tôi vốn chọn Hạng Vũ, không ngờ hãm lại hủy Hàm Dương, đốt A Bàn cung, giết hoàng tộc Tần triều." Ông chủ nói đến đây dừng một chút, như nhớ lại tình cảnh lúc đó, tay cầm ấm trà có chút cứng, một lát sau nói tiếp: "Cho nên tôi tìm Lưu Bang."

Bác sĩ cười ha ha hai tiếng: "Cậu đừng nói với tôi, cậu là Hàn Tín nha?" Vốn bác sĩ hay nói giỡn như thế, thế nhưng không nghĩ vừa nói ra khỏi miệng, ông chủ lại thản nhiên gật đầu. Lúc này bác sĩ hoàn toàn không nói nên lời, chỉ có thể giành lấy ấm trà ấm áp trong tay ông chủ rót vào chén mình. Người trước mặt mình nếu sống hơn hai ngàn năm, như vậy còn gì không thể tin đây? Trời biết ông chủ còn đóng vai trong lịch sử.

Uống vài chén trà an ủi, thấy tốt hơn, lúc này mới bình tĩnh nói: "Tìm được rồi, thế nhưng không biết vì sao, mỗi lần Phù Tô chuyển thế đều chết

non, cùng lắm cũng chỉ sống được đến mười hai tuổi. Bởi vì thời gian quá mức ngắn, cho nên có rất nhiều lúc tôi cũng không thể tìm được đúng lúc, một mỗi bên ba. Tôi hao tổn rất nhiều thời gian, mới phát hiện chỉ có chuyển thể của Phù Tô mới đeo khối ngọc hắc đeo bên người lúc đó, mới có thể kéo dài sinh mệnh. Cho nên tôi để cho Lục Tử Cương tạo ra khóa trường mệnh là như thế, cũng chỉ có như thế, mới có thể làm cho Phù Tô chuyển thể trên thế gian sống được đến hai mươi bốn tuổi."

Tuy ra bác sĩ đã sớm đoán được một số việc, nhưng khi ông chủ nói xong lại nhìn thẳng về phía mình, bác sĩ rùng mình một cái. Bác sĩ nở nụ cười cứng ngắc, ngượng ngùng nói rằng: "Cậu không nhận sai người chứ? Tôi đã qua hai mươi bốn tuổi rồi, bây giờ vẫn sống tốt nha?"

Ông chủ nhìn cậu lắc đầu nói: "Nhưng tôi không nhận nhầm. Cậu còn nhớ thủy thương ngọc hình chúa cứu thế không?"

"Nhớ chứ, sao có thể quên được? Tôi không ngờ người kia sẽ trở lại. Thế nào?" Đương nhiên bác sĩ còn nhớ chuyện quý dị kia, bởi vì thủy thương ngọc hình tượng chúa cứu thế, ban đầu hại chết Trữ Kỳ Kỳ, cô chiếm thân thể của tiểu thuyết gia có sách trinh thám bán chạy nhất Tiêu Tịch, mà Tiêu Tịch lại bị thủy thương ngọc hình chúa cứu thế hấp thu linh hồn. Bác sĩ đang muốn nói nhảm hai câu, nhưng thấy ông chủ lấy ra một chiếc hộp nhỏ từ quầy hàng, thủy thương ngọc hình chúa cứu thế đang lẳng lẳng nằm bên trong.

"Trữ Kỳ Kỳ đưa tượng chúa cứu thế cho tôi. Tôi nhờ viện trưởng giám định dùm, tuy kết quả là mới điêu khắc gần đây, nhưng chất liệu ngọc cũng là từ hai ngàn năm trước." Bác sĩ dứt lời sợ người nghe không hiểu, nên nói thêm một câu: "Chính là khối ngọc Thủy hoàng để ban cho Hồ Hạo, và khóa trường mệnh trong tay cậu cũng từ khối ngọc Hoà Thị Bích."

Bác sĩ im lặng, hôm nay cậu đã chịu nhiều việc chấn động rồi, quyết định dù là gì cũng không nói, chờ nghe kết luận cho xong.

"Tôi mới vừa biết được, thì ra hồn phách Phù Tô công tử trước khi chết, bị khóa trong khối ngọc này. Phù Tô có hồn phách không đầy đủ, nên chuyển thế sẽ chết sớm. Mà nay khóa trường mệnh vỡ nát, hồn phách của Phù Tô một lần nữa được xuất ra, những gì tôi và cậu vừa thấy, đều là hồi ức của Phù Tô được lưu giữ trong khóa trường mệnh." Ông chủ nói rất chậm, giống như từng chữ ông chủ đều nghiền răng nghiền lợi mà nói ra.

Đầu óc bác sĩ có chút choáng váng, nhưng cậu giỏi nhất là hiểu lời nói, cho nên trở về chỗ ngồi, trợn mắt nhìn ông chủ, chỉ vào mình nói: "Nói đúng ra là, tôi đã thuận lợi vượt qua đại kiếp nạn? Sau này không cần phải lo lắng nữa?"

Đối với việc mình có phải là chuyển thế của Phù Tô không, bác sĩ không có hứng thú. Vừa xem những hình ảnh lúc này, cậu xem như bộ phim 3D dài tập, không có nhiều cảm xúc. Dù sao đó cũng là việc của hai ngàn năm trước, cứ làm rồi lên có lợi gì? Chờ trời sáng, cậu muốn đi làm, mặc áo blouse cứu người, kiếp trước cậu là anh hùng hay là người vô tích sự thì đối với sinh hoạt đời thường không có thay đổi.

Ông chủ nghe vậy lộ vẻ tươi cười, chậm rãi gật đầu nói: "Đúng vậy, không có vấn đề gì cả, không chỉ riêng kiếp này, cho dù kiếp sau cậu chuyển thế đầu thai, cũng sẽ là người thường có thể nắm số phận của mình trong tay, cũng sẽ không có chuyện chết yếu xảy ra."

Bác sĩ nghe không hiểu vì sao ông chủ nói có chút thâm lương, thế nhưng không biết có chỗ nào không ổn. Trong lòng phiền não muốn nói ra, lại hoảng sợ nhìn thấy khóe miệng ông chủ bắt đầu chảy ra máu tươi, đáng tươi cười nhưng chỉ còn đọng lại vẻ tái nhợt.

"Đúng vậy, rốt cuộc cậu có thể sống tốt, sứ mệnh của tôi đến đây kết thúc... Tôi... Cũng nên nghỉ ngơi rồi..."

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Xích Long Phục (1)

Đây là lần thứ hai bác sĩ thấy ông chủ ho ra máu, lần này thấy càng thêm hoảng sợ, hầu như ông chủ vừa nói một bên môi lại tràn ra máu đỏ tươi, trên mặt vẫn duy trì nét cười hoàn mỹ, mức độ sợ hãi giống hệt như đêm khuya xem phim kinh dị.

Bác sĩ không ngớt hồi hận, sau khi ra khỏi biệt thự thì mình nên kéo ông chủ đi bệnh viện mới đúng, kết quả cậu vừa ngủ một chút đã quên, thật sự là không được. Lại nói tiếp, không thể trách cậu được, ông chủ đứng trong Á Xá quanh năm không thấy ánh mặt trời, cho nên sắc mặt tái nhợt, không có chút máu, không có gì đoán trước được, cảm giác yếu ớt ngã bệnh cũng không có, cho nên rất dễ quên đi bệnh tình của ông chủ.

"Đi, đi đến bệnh viện kiểm tra. Vừa vặn nó ở gần đây." Bác sĩ không rảnh tìm lí do, tim cũng đập thành thịch, kéo ông chủ đi ra ngoài.

Nhưng ông chủ cũng không động đậy, mà rút tay về, lấy tay lau khô vết máu bên môi, thản nhiên nói: "Tôi không thể đi bệnh viện."

"Tại sao?" Bác sĩ nghe vậy sửng sốt, quay đầu nhìn lại thì thấy ánh mắt gượng gạo của ông chủ. Bác sĩ thầm mắng mình hồ đồ, một lát sau mới cất tiếng nói: "Cậu... Sao lại sống lâu như thế? Lại ho ra máu, thân thể cậu có bị ảnh hưởng không?" Bác sĩ hỏi có chút chần chừ, tuy rằng ở trong Á Xá cậu đã nhìn thấy rất nhiều chuyện cổ quái kì lạ, ví dụ như nghe nói về ngọn nến mấy trăm năm không tắt, Sơn Hải Kinh phong ấn thần thú, còn Bạch Xà tinh vừa mới gặp nữa, cậu tuyệt đối không tin người ở trước mặt mà cậu đã quen biết nhiều năm là yêu quái.

Bác sĩ nhớ lại có vài lần tiếp xúc với cơ thể ông chủ, nhiệt độ ông chủ thấp không giống người giống.

Bỗng nhiên từ cửa đã đóng kín thổi vào cơn gió lạnh, làm ngọn lửa đèn cung đình nảy lên, chiếc bóng của đồ cổ đặt trên vách tường cũng lay động không ngừng. Nhìn về mặt ông chủ tâm tình không ổn định, bác sĩ lại không hề có cảm giác sợ hãi, không lùi bước, trái lại càng bước đến gần ông chủ.

Nhìn thấy trong mắt bác sĩ hiện lên vẻ lo lắng, trên mặt ông chủ hiện lên vẻ kinh ngạc không thể che giấu. Dù cho ông chủ kết bạn với ba đời gia đình đại sư, cũng bởi vì dung mạo trăm năm không thay đổi mà vẫn hợp tác đến kính nể. Mà ông chủ và bác sĩ mới biết nhau hai, ba năm, nhưng nghe nói mình như yêu quái sống hai ngàn năm, lại càng quan tâm hơn.

Thấy ông chủ không trả lời, bác sĩ cảm thấy lo lắng hơn: "Nếu như không tiện nói thì đừng nói, nhưng mà tôi là bác sĩ, có thể giúp được cậu."

Có lẽ hôm nay mọi chuyện đều có thể nói hết ra, làm cho áp lực trở thành gánh nặng trong lòng ông chủ giảm đi rất nhiều, nhất thời nghĩ đến nói hết cho bác sĩ cũng không sao.

Dù cho như thế nào, hẳn đều phải thật sự rời khỏi.

Ông chủ cầm ấm nước đã lạnh một nửa đặt trên bếp lò, "Sư phụ tôi, vốn là một bậc thầy luyện thuốc." Ông chủ nhàn nhạt nói. Nước trong ấm lập tức bốc hơi lên, khói nước theo miệng bình bốc ra, rất nhanh lan tỏa trong không khí lạnh lẽo.

Bác sĩ là một người hay nói nhiều, không phải là người tốt để lắng nghe lời người khác, lúc này nhịn không được xen mồm nói: "Chẳng lẽ Tần Thủy Hoàng đốt sách chôn nho, thời gian hại nho sĩ, sư phụ cậu đã bị liên lụy?"

Ông chủ lắc đầu nói: "Sư phụ tôi là một người luyện đan rất có danh, chẳng thèm vào cung nhập bọn cùng với cái nho sĩ lừa đảo, sau khi tiến cung một năm thì đi vào cõi thần tiên."

Bác sĩ thấy trên mặt ông chủ lộ ra vẻ nhớ lại, cậu biết là ông chủ đang nhớ về sư phụ kia, liền nhin xuống không nói, lẳng lặng ngồi chờ.

Chỉ chốc lát sau, trên bếp lò ấm nước mở ra, lúc này ông chủ mới lấy lại tinh thần, đem ấm trà lạnh đổ đi, pha lại ấm trà nóng, thoáng chốc trà hương tỏa khắp Á Xá, làm tinh thần hưng phấn hơn.

"Sau chuyện những người theo hầu uống thuốc thí nghiệm chết bất đắc kỳ tử, Thủy hoàng đế cũng không vì điều đó mà vứt bỏ nguyện vọng theo đuổi trường sinh bất lão, nhưng sau đó khi trình đan dược lên thì không cần người hầu uống thuốc thí nghiệm, mà do luyện đan sư tự mình ăn." Ông chủ đang cầm chén trà, cũng không có uống, chỉ là để trên tay thưởng thức, "Trước khi sư phụ tôi đi vào cõi thần tiên có để lại hai viên đan dược, bởi vì người đã mất, cho nên thân làm đồ đệ tôi phải ăn."

Bác sĩ ngần ngại, tay cầm chén trà dừng giữa không trung, quả thật không thể tin những thứ mình vừa nghe được. "Ý cậu nói, là cậu ăn dược trường sinh bất lão. Điều đó không thể nào! Trên thế gian này làm sao có thuốc trường sinh bất lão?" Bác sĩ rất kích động, kích động đến nỗi quên mình đang cầm chén trà rất đầy, nước trà nóng bỗng bắn ra, rơi xuống tay cậu, mà cậu không cảm thấy đau đớn, vẫn kích động quơ tay mình.

Ông chủ vẫn bình tĩnh như cũ, đưa tay lấy chén trà trên tay bác sĩ về, phòng ngừa chén trà men trắng vô cùng trân quý thời Tống bị cậu thuận tay ném trên đất tan thành những mảnh nhỏ.

"Điều này sao có thể? Điều này sao có thể?" Bác sĩ cứ vô thức lặp lại những lời này. Cậu vốn tưởng ông chủ sống lâu như vậy, sẽ là yêu ma gì đó, nhưng sự thật càng làm cho cậu khó có thể chấp nhận.

Chỉ là một viên thuốc? Viên thuốc quái gì có thể làm trường sinh bất lão? Bác sĩ dứt khoát không có cách nào thừa nhận thuật luyện đan ở cổ đại có thể so với y thuật tiên tiến ở hiện đại.

Ông chủ biết chuyện này rất khó tin, nhưng thật sự hẳn đã sống qua hai ngàn năm rồi. Ông chủ vượt chén sứ tinh tế trong tay, nghĩ thầm đồ cổ trong Á Xá có những thứ bằng tuổi mình rồi.

Bác sĩ dần không chế được cảm xúc, bắt đầu ý thức được mình đang có cơ hội thăm dò bí mật của nhân loại. Bác sĩ giấu đi kích động trong lòng, đem chén trà đặt trên môi uống một hơi cạn sạch, để tâm trạng bình tĩnh lại mới hỏi: "Ông chủ, có thể kể lại cho tôi nghe không?"

Có gì là không thể? Ông chủ cảm thấy được nhiệt độ ấm áp của nước trà trong tay, tâm tư từ từ bay xa.

"Sau khi Phù Tô bị giết, trong lòng tướng quân Mông Diêm không cam tâm, dự tính dẫn quân quay về Hàm Dương tìm Hồ Hợi để hỏi rõ ràng. Sau đó Phù Tô thế nào tôi cũng không biết, nhưng sách sử ghi là uống thuốc tự sát, nhưng phần nhiều là bị người ám sát."

"Vậy còn cậ?" Bác sĩ nhin không được hỏi. Ông chủ là thư đồng thân thiết nhất của Phù Tô, chắc chắn Hồ Hợi sẽ không bỏ qua cho hẳn.

"Tôi?" Đôi môi mỏng của ông chủ hiện lên ý cười lạnh lẽo: "Tuy rằng cha tôi không có tước vị, nhưng là gia tộc cổ xưa ở Tần triều, đối với việc trong thành có thể biết được một số chuyện. Trước khi Hồ Hợi phái sứ giả đến biên cảnh, cha tôi phái người đưa cho tôi thư từ quê nhà, nói rằng cha bị bệnh rất nguy kịch. Tôi vội vàng trở lại Hàm Dương, vừa vào cửa đã bị cha nhốt vào mật thất, đến khi Thủy hoàng đế phát tang thì mới thả tôi ra. Khi đó tôi mới biết được, Phù Tô đã tự sát bỏ mạng."

Bác sĩ trầm mặc không nói, tuy rằng ông chủ nhắc lại rất bình tĩnh, thế nhưng càng nghe thì càng phát hiện ra trong lời nói có vẻ hối hận. Nếu hẳn

quay về Hàm Dương trễ vài ngày, nói không chừng có thể ngăn cản được cái chết của Phù Tô, biết đâu còn có thể sửa chữa lịch sử.

Chén trà trong tay ông chủ đã lạnh đi, đưa đến bên môi nhấp một ngụm, cảm giác lạnh của trà ngập trong khoang miệng, như tâm trạng hỗn tạp của ông chủ bây giờ.

Không ai biết khi ông chủ thấy người đó đứng trên ngôi hoàng đế, thì có bao nhiêu sợ hãi và phẫn nộ.

Ông chủ đã từng vô số lần ước mơ chiếc vương miện đại diện cho đế vương có thể đội trên đầu Phù Tô, cũng vô số lần nhớ đến thời khắc có người bên cạnh, nhìn một đời đế vương nữa sinh ra, cùng mình dạy dỗ một người tốt, làm cho quốc gia hùng mạnh, hòa bình thiên thu muôn đời.

Tay đang cầm chén trà bỗng nhiên siết chặt, nước trong chén trà bỗng rung động, sau một chốc, tất cả đều yên ổn trở lại.

Nhưng tất cả mọi thứ, đều chỉ thoáng qua như mây khói. Toàn bộ vương miện, ngọc tử, hắc đều cẩn thận giấu sâu trong Á Xá, đáng tiếc không còn kịp để đợi chủ nhân của chúng nó xuất hiện.

Á Xá yên tĩnh đủ để làm chết người trong sự tịch mịch, rất lâu sau, ông chủ mới phá vỡ sự trầm mặc nói: "Ngày Thủy hoàng đế phát tang, tất cả trọng thần của triều đình đều đi Ly Sơn, nhưng không thể trở lại được nữa, không biết bao nhiêu. Tôi cũng không trở lại."

"Tuần táng? Mượn cớ để tiêu diệt những người cản đường? Hồ Hợi thật là âm hiểm." Nhìn ông chủ vô thức xoa cổ, bác sĩ mới biết vết thương nhìn hung tợn đó từ đâu mà đến.

Ông chỉ gật đầu nói: "Tôi tỉnh lại lần nữa, đó là ở trong mộ của Tần Thủy Hoàng. Vết thương trên cổ đã khép lại không hề chảy máu, tôi nhìn quanh bốn phía, thi thể có ở khắp nơi trên đất, giống như thân ở trong địa ngục, đa

số những người chết là những người phản đối Hồ Hợi, trong đó gồm cả cha tôi. Cha tôi chịu đựng cả đời, cũng không nghĩ đến bản thân lại chết không rõ ràng ở đây. Tôi đem thi thể cha công ra khỏi mộ Tần Thủy Hoàng, đem người táng ở phần mộ tổ tiên nhà tôi, tôi nghĩ cho dù có chết, cha tôi cũng không muốn có quan hệ gì với gia tộc họ Doanh."

Ông chủ dứt lời, tạm dừng một chút, rót một chén trà ấm mới tiếp tục giải thích. Sau khi mai táng cho cha xong, liền đi tìm mộ của Phù Tô. Triệu Cao đã phái người đi thế nào cũng phải an táng tốt, một đường ông chủ mai danh ẩn tích đi tìm một người đã qua đời, đến gần biên giới mới tìm được một nấm mồ lạnh lẽo. Ông chủ sẽ không để Phù Tô an táng ở nơi cô đơn như vậy, ông chủ đào mộ, mang về Ly Sơn.

Thủy hoàng đế không hề được an táng trong lăng mộ xa hoa tráng lệ mà lúc sinh thời đã xây dựng, hài cốt không có. Đơn giản chỉ là Hồ Hợi con Thủy hoàng đế muốn lăng mộ rộng lớn.

Lúc còn sống Thủy hoàng đế sủng ái nhất đứa con này, tiếc không thể đưa gì tốt nhất đến cho hắn. Nhưng Thủy hoàng đế không ngờ, Tần triều do một tay mình thành lập, đều bị nhi tử của mình phá hoại trong lòng bàn tay. Ngay cả chỗ mình tạo ra để an nghỉ, Hồ Hợi cũng gạt bỏ không có nửa phần do dự.

Ông chủ mĩa mĩa, bên môi nở nụ cười nhạt: "Cho nên, tôi mai táng cho Phù Tô ở Ly Sơn. Lúc còn sống hắn không thể trở thành hoàng đế Đại Tần, nhưng tôi muốn lúc hắn chết đi sẽ có được mười vạn tượng binh mã cho mình."

Lời nói này rất có khí phách, bác sĩ không khỏi ngẩng đầu lên nhìn ông chủ. Cậu vẫn nghĩ trong mắt ông chủ chứa đựng tang thương từ năm nào không hề giống như vẻ ngoài, nhưng lúc này đối phương nói những lời nhiệt huyết, làm cho gương mặt ông chủ mang theo vài phần huyết khí, có

thể tưởng tượng trong dòng chảy lịch sử, ông chủ là một nhân vật làm mưa làm gió.

Mọi biểu cảm của ông chủ đều được bác sĩ thu vào trong đáy mắt, hiển nhiên có thể thấy được ông chủ đối với Tần Thủy Hoàng có bao nhiêu kính trọng, cho nên không khó hiểu khi muốn ở bên cạnh Phù Tô làm nên cơ nghiệp, có quyết tâm biến Đại Tần thành đế quốc hùng mạnh.

Xưa nay người tài đều cô đơn, một người lòng có chí lớn vừa lại tài hoa, lại gặp một thời đại tốt, một thời cơ thích hợp, gặp vị quân chủ mà bản thân ngưỡng mộ, là một chuyện cực kì khó khăn. Hai nghìn năm trước Cam La có thể gặp Phù Tô, là một chuyện cực kì may mắn. Phù Tô trời sinh tính tình hiền hậu và nhân từ, nhưng không mất đi sự thông minh, nếu có thể bồi dưỡng nhiều hơn, nhất định đó là một đại hiền quân, còn có sự giúp đỡ của Cam La, hai người nhất định có thể tạo nên một sự nghiệp to lớn.

Thế nhưng Hồ Hợi lại dễ dàng hủy đi tất cả.

Bác sĩ có thể tưởng tượng sau khi Phù Tô mất đi, trong lòng ông chủ cố chấp cỡ nào để bắt đầu tìm kiếm chuyển thế của Phù Tô, anh ta muốn tìm về quá khứ, lần thứ hai cùng Phù Tô làm chính trị, dẫn dắt lịch sử đi tới. Thế nhưng anh ta phát hiện mỗi lần Phù Tô chuyển thế đều đoán mệnh chết non, dần dần việc tìm kiếm trở thành trách nhiệm, rơi vào một vòng lẩn quẩn khó có thể thoát ra được, vẫn chần chờ hai ngàn năm.

Trong lòng ông chủ bình tĩnh hơn, không muốn nhắc đến Phù Tô nữa, ông chủ biết bác sĩ cũng muốn biết về thuốc trường sinh bất lão, cho nên chậm rãi nói rằng: "Vài năm sau tôi mới phát hiện thân thể của mình bắt đầu không bình thường, không chỉ dáng vẻ không có gì thay đổi, mà vết thương cũng rất nhanh phục hồi. Thời gian rất lâu sau, tôi mới thừa nhận có lẽ vì ăn thuốc trường sinh bất lão sư phụ làm mới có thể trở nên như vậy."

Bác sĩ nhanh chóng nghiêng người về trước, gấp gáp hỏi: "Bình thường có gì khác lạ không? Cạo đầu xong không mọc tóc? Các chức năng cơ thể có sự khác nhau không? Nếu như có thể để tôi kiểm tra thân thể cậu thì tốt rồi, tôi cam đoan sẽ không để tài liệu lộ ra ngoài."

Ông chủ mỉm cười nói: "Tôi biết cậu sẽ không để lộ ra ngoài, nhưng qua nhiều năm như vậy tôi cũng đã tự nghiên cứu cơ thể mình, không cần phải dùng máy móc xét nghiệm, tôi cũng biết nguyên nhân."

"Nói mau!" Quả thật bác sĩ bị anh ta bức muốn điên rồi, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Ông chủ cực kì hưởng thụ cảm giác thừa nước đục thả câu, nhưng mà anh ta cũng không phải cố ý, bởi vì từ ngữ trong đầu cần phải được chỉnh sửa mới có thể lưu loát. Ông chủ suy nghĩ một chút rồi nói: "Vì sao cơ thể người già yếu?"

"Vì tế bào già yếu." Bác sĩ lập tức trả lời, đang do dự muốn nghe ông chủ giải thích về tế bào thì đối phương đã bắt đầu nói: "Cơ thể người cũng giống như một tế bào, tế bào phân chia, sau đó tế bào mới sinh trưởng. Đến khi tốc độ phân chia tế bào bắt đầu chậm lại, tốc độ tế bào già đi ít hơn thì cơ thể cũng đã già rồi. Nói như vậy đúng chứ?" Ông chủ cân nhắc từng câu chữ.

"Đúng rồi." Bác sĩ gật đầu, trong lòng lại có cảm giác không nói nên lời, dù sao từ trong miệng ông chủ nghe được từ ngữ y học hiện đại, giống như thấy Á Xá bán loại máy vi tính mới nhất rất không phù hợp.

"Nhưng mà, tế bào cũng có ngoại lệ. Không ngừng sinh ra tế bào mới, trở thành tế bào bất tử." Ông chủ nheo mắt phượng lại.

"Là cậu nói... Tế bào ung thư." Bác sĩ mở lớn hai mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi: "Ý cậu nói, cậu ăn thuốc trường sinh bất lão là tế bào ung thư? Nhưng đó không phải là đẩy nhanh thời gian tử vong của cậu sao?"

Bình thường mỗi tế bào đều có số lần phân chia cao nhất, như nhân tế bào suốt đời chỉ phân chia năm mươi sáu mươi lần. Nhưng tế bào ung thư lại mất đi số lần phân chia cao nhất, gần như có thể phân chia suốt đời, nhưng cơ quan trong cơ thể người tuyệt đối không chịu nổi.

"Cho nên, xích long phục trên người của tôi có tác dụng đè nén sự phân chia của tế bào ung thư, làm cho tế bào của cơ thể luôn duy trì được sự cân đối, các cơ quan sẽ không yếu đi, cũng sẽ không ngừng lại." Tay ông chủ lại sờ sờ bộ y phục đã làm bạn với hắn hai ngàn năm, thản nhiên nói: "Từ xưa lưu truyền 'Kim ngọc sinh hàn,' có thể bảo quản thân thể không thối rữa. Vải vóc từ xưa tới nay do kéo hắc kim và hắc ngọc tạo thành, vốn vì chuẩn bị để Tần Thủy Hoàng nhập táng. Lúc Thủy hoàng đế tại vị thu nhặt cổ vật thời kì đó, mà cách triều đại sau này, các loại thần khí này cực kì hiếm thấy, rất nhiều thứ chỉ là mô phỏng lại. Ví dụ như đồ liệm trong những ngôi mộ thời Hán, chỉ là bắt chước theo nó."

"Tôi... Tôi có thể sờ một chút không?" Bác sĩ nuốt nuốt nước miếng, lúc ông chủ gật đầu, tay gấp gáp đưa qua. Lúc cầm trên tay có chút mềm mại, lại có chút cảm giác cứng ngắc, nhiệt độ lạnh giá đến xương. Bác sĩ đoán rằng trong loại vải này có thêm vào kim loại hiếm, mới làm cho nẩy sinh vật chất phóng xạ, bảo vệ thân thể không thối rữa. Nếu như là trước đây, tuyệt nhiên bác sĩ sẽ không tin những gì ông chủ nói, nhưng những câu chuyện thần thoại thời đại quả thật là trước thời Sở có lưu truyền. "Sơn Hải Kinh" có khả năng phong ấn thần thú ở không gian khác, cái này cậu tận mắt nhìn thấy. Một mảnh thẻ tre có thể ghi thi chú, vậy vải vóc có thể chống phân hủy cũng có thể tin được.

Bác sĩ không nghĩ ra nguyên lí, cũng biết vấn đề về khoa học này ông chủ càng không thể biết được, cũng sẽ không thể cắt một miếng cho cậu cầm đi xét nghiệm, cho nên chỉ có vừa giở trò vừa hỏi: "Vậy đã hai ngàn năm cậu chưa hề cởi bộ y phục này ra?" Bác sĩ có vẻ rất thích thú, với cậu mà nói, ông chủ chính là đối tượng mà cậu ước mong được nghiên cứu.

Cậu thật sự muốn cởi bộ y phục đó ra, nghiên cứu chất liệu của y phục, thuận tiện nghiên cứu thân thể của ông chủ. Nếu như có thể, cậu càng muốn đụng vào trái tim hai ngàn năm của ông chủ.

"Thu lại ánh mắt của cậu đi." Ông chủ dám đánh cược, nếu bây giờ trong tay bác sĩ có dao, chắc chắn sẽ không có chút do dự mà đem mình đi giải phẫu rồi, "Trong khoảng thời gian ngắn cởi ra cũng không sao, ít nhất lúc ngủ không mặc cũng không ảnh hưởng. Bộ y phục này chỉ cần để gần cũng phát huy tác dụng." Ông chủ nghe câu hỏi của bác sĩ liền cười, trong lòng cũng dâng lên ý cười. Sống hơn hai ngàn năm, ông chủ rất ít khi cùng người khác giữ khoảng cách gần như vậy, đặc biệt là ngón tay bác sĩ mang theo nhiệt độ cơ thể xuyên qua vải mỏng thấm vào da thịt, làm cơ thể có chút khó chịu trở nên thoải mái một chút.

"Kiểu áo Tôn Trung Sơn là một của hai ngàn năm trước sao?" Bác sĩ nhìn y phục có cổ áo của ông chủ, cười hỏi.

"Thời kì Dân quốc, tôi cứu bà nội đại sư. Lúc đó ông nội đại sư chính là một người phục hồi đồ cổ nổi danh, ông ta giúp tôi cắt may quần áo thành như vậy, không ngờ vài năm sau kiểu áo này không còn phổ biến nữa." Ông chủ tự giễu cười cười: "May mà hiện tại mặc như vậy cũng không kì quái lắm, cũng tốt hơn mặc y phục cổ trang rồi."

"Con rồng này có thể chuyển động sao?" Bác sĩ do dự đứng gần xích long, xích long được thêu trôg rất sống động, làm cậu muốn chạm vào cũng có chút khẩn trương.

"Vào thời Tống, bộ y phục này đã bị hư một lần, lúc đó tôi mời người ở văn tú viện giúp vá lại. Loại vải này mỗi sợi đều có số riêng, cuối cùng người ở văn tú viện thêu xích long lên chỗ bị rách. Không phải dùng loại tơ thông thường, mà là sợi tơ dính máu tôi, cho nên xích long này có màu đỏ thẫm." Ông chủ cực kì hoài niệm vỗ về đầu rồng trên vai hẳn, "Vết rách này chưa được vá lại hoàn mĩ, trước kia mỗi năm chỉ thay đổi vị trí một lần,

gần đây một ngày thay đổi một lần. Tôi nghĩ do nó không có uống đủ máu của tôi, không thể chờ được nữa."

Ngón tay ông chủ vẫn còn dính một chút máu tươi, bác sĩ trừng mắt nhìn giọt máu tươi thấm vào y phục, đầu xích long di chuyển, thân thể dường như to lớn hơn một chút. Lúc này bác sĩ mới thức tỉnh, cúi đầu nhìn ngực ông chủ.

Chỗ bị rách trên y phục rất lớn, dường chỉ lộn xộn chính là kiệt tác của đại sư. Bác sĩ nghĩ đến lúc này ông chủ thổ huyết, không khỏi hít một ngụm khí lạnh nói: "Không phải phải bộ y phục không thể bị phá hỏng sao? Nếu không thì nếu thứ tự sợi tơ bị rối loạn, cũng ảnh hưởng đến tác dụng của nó sao? Nói đơn giản. Bộ xích long phục này giống như một mạch điện rất tinh tế, chỉ cần rối loạn vài sợi dây dẫn, sẽ hoàn toàn chập mạch. Nếu không ông chủ sẽ không xuất hiện ở lỗ hồng thời gian, cũng sẽ không hoảng loạn mà thêu một con rồng kì lạ trên mặt áo. Hơn nữa ông chủ nói cởi y phục ra trong khoảng thời gian ngắn cũng không sao, như vậy ông chủ bị thổ huyết cũng chỉ có một lời giải thích.

Ông chủ cười khổ, định nói đến chuyện đó: "Sau khi tôi chết, thân thể rất nhanh sẽ bị thối rữa, có thể để cậu tùy ý xử lí."

Bác sĩ hoàn toàn sửng sờ, tuy cậu vừa mơ tưởng có thể đem ông chủ đi giải phẫu, nhưng chỉ nghĩ trong đầu mà thôi, không ngờ đến việc này sẽ thực sự xảy ra. Bác sĩ ngậy người một lát mới nói được: "Chẳng lẽ... Không thể đi tìm những người khác thêu sao?"

Tay đang cầm chén trà lạng giữa không trung, cười nhạt nói: "Gấm Tô Châu phát triển cao nhất là vào thời nhà Tống, trong triều còn bố trí văn tú viện chuyên biệt. Xích long trên người tôi, cần phải có trên dưới ba mươi bảy tú nương của văn tú viện, thêu trong hai năm. Cậu nghĩ, thời nay, còn có thể tìm được nhiều tú nương có tay nghề tinh xảo vậy sao?"

Thật sự tìm không được.

Tâm tư bác sĩ thật sự rối loạn, đi qua đi lại trong Á Xá, "Chắc chắn có biện pháp nào chứ... Máy dệt cũng không được sao?"

"Không có cách nào khác, cậu không cần quan tâm tôi. Tôi đã sống lâu lắm rồi, chuyện của Phù Tô cuối cùng cũng giải quyết xong, tôi cũng đến lúc nghỉ ngơi rồi." Ông chủ mỉm cười, có loại cảm giác thật thoải mái.

Bác sĩ dừng bước, biết mấu chốt ở nơi nào rồi.

Chắc chắn ông chủ có cách để làm mình sống sót, nhưng chính anh ta đã đánh mất đi ý chí sinh tồn, người ngoài cũng không có cách nào khác.

Việc này ở bệnh viện cũng thường thấy, rõ ràng có 50% khả năng hết bệnh, nhưng bởi vì bản thân bệnh nhân không tích cực phối hợp trị liệu, mà ngày một chuyển biến xấu dẫn đến kết quả xấu.

Bác sĩ đi đến trước người ông chủ, nắm hai vai anh ta, nhìn thẳng hai mắt chăm chú mà hỏi: "Cậu và Phù Tô là bằng hữu phải không?"

"Đúng vậy." Ông chủ nghĩ, nếu không phải là bạn, mình không có khả năng ở một mình trên đời suốt hai ngàn năm, chỉ vì để nhìn chuyển thể của hãn có sống tốt không.

"Vậy cùng tôi là gì?" Bác sĩ giữ vai ông chủ, càng tăng thêm lực đạo.

Ông chủ mờ mịt nhìn cậu.

Cậu biết mình không phải Phù Tô, cậu biết rất rõ. Bọn họ có rất nhiều sự khác biệt, bọn họ là hai người độc lập. Hoàn cảnh sống không giống nhau, được nuôi dạy khác nhau, tín ngưỡng không giống nhau, thậm chí một chút liên quan cũng không có. Khác với chuyển thể của Hoắc Khứ Bệnh hay Hạng Vũ, bởi vì Phù Tô chuyển thể mất đi một hồn một phách, cho dù có ý

niệm trở lại cũng không thể ảnh hưởng đến cuộc sống của bác sĩ, một chút cũng không thể.

Phù Tô trong lòng cậu, đã chết rồi.

Ông chủ phải thừa nhận, mình vừa ở trong hồi ức về Phù Tô, thấy bác sĩ không có biểu cảm gì, thì tâm liền như tro nguội.

Mà thôi, cuối cùng đã thành công rồi, cho dù cố gắng Phù Tô cũng sẽ không thể sống lại, chuyển thế của hắn cũng sẽ không bị thảm kịch hai ngàn năm trước ám ảnh.

Như vậy là đủ rồi.

Nếu đổi lại là Phù Tô, e rằng cũng vì mình là ở lại thế gian tháng năm dài đằng đằng.

Nhưng anh thật sự rất mệt mỏi, xem hết bao nhiêu vòng sinh tử luân hồi, biết chính mình đã đi ngược thiên, lưu luyện thế gian, sợ rằng kết cuộc cũng sẽ không tốt hơn Bạch Xà tinh bao nhiêu.

"Vớ với tôi, chẳng lẽ không phải bạn bè sao?" Bác sĩ không nghe được câu trả lời của ông chủ, liền tỏ ra gắt gỏng, "Không coi tôi là bạn sao liệu mạng cứu tôi? Cậu không đến cứu tôi, xích long phục sẽ không bị hỏng, cậu cũng không phải chết... Là tôi tự đa tình, thật sự cậu chỉ vì tôi là chuyển thế của Phù Tô, mới đến cứu tôi..."

"Chúng ta là bạn." Ông chủ cắt ngang lời nói của bác sĩ. Anh ngửa đầu, nhìn kính mắt bác sĩ phản xạ ánh nến lập lòe, không thấy rõ hai mắt phía sau mắt kính ẩn chứa cái gì.

Vài năm ở cùng bác sĩ, tuy rằng cậu ta rất ồn ào, hay nói nhảm, lại thích ép anh ăn này ăn nọ, nhưng mà... Bọn họ đã là bạn bè. Khóe môi ông chủ nở nụ cười thật lòng, thản nhiên nói: "Tôi cứu cậu, chỉ là cứu cậu, cùng

những người khác không liên quan. Cậu là một bác sĩ giỏi, cậu sống sót, sẽ cứu được rất nhiều người."

Bác sĩ tròng mắt, cảm thấy ánh nển trong phòng có chút chói mắt, làm mắt cậu có chút mỏi. "Vậy cậu cũng phải sống, trong Á Xá còn nhiều đồ cổ như vậy, cậu thật sự nhẫn tâm vứt bỏ chúng nó?"

Bác sĩ biết ông chủ đối với đồ cổ trong Á Xá có bao nhiêu yêu quý, cho nên trong lòng càng thấy áy náy. Nếu xích long phục không bị rách, cho dù ông chủ đã hoàn thành tâm nguyện, cũng sẽ tiếp tục giữ Á Xá, vẫn là ông chủ tiệm đồ cổ như trước.

Ông chủ cảm giác tay bác sĩ đặt trên vai mình gần như làm anh không thể chịu được, ông chủ mượn cớ đứng dậy châm thêm trà, giã ra khỏi sự ràng buộc của cậu, nhẹ nhàng cười nói: "Có viện trưởng rồi, chắc chắn ông ta sẽ chăm sóc tốt cho chúng nó."

Đúng vậy, nếu ông chủ kia biết đồ cổ trong Á Xá đều để lại cho ông ta, chắc chắn bệnh tim sẽ tái phát.

Trong lòng bác sĩ như hộc máu, vắt hết óc để làm ông chủ đổi ý. Thanh âm truyền vào lỗ tai như dòng nước chảy hết ra ngoài, đột nhiên ánh mắt bác sĩ chợt lóe nói: "Ông chủ, cậu nói thuốc trường sinh bất lão có hai viên, cậu ăn một viên, vậy còn viên khác đâu? Chẳng lẽ Tần Thủy Hoàng đã ăn rồi? Không thể, nếu ông ta ăn rồi thì sẽ không chết được?" Âm thanh nước róc rách phát ra, bác sĩ lén nhìn lại, thấy sắc mặt ông chủ có vẻ khó coi, biết đánh bậy đánh bạ cũng nắm được điểm quan trọng, vội vã nói thêm một câu: "Đừng nên giấu tôi chuyện gì, chúng ta đều là bạn bè mà!"

"Giải phẫu thi thể tôi còn chưa đủ? Còn muốn nghiên cứu viên thuốc?" Ông chủ tức giận liếc mắt nhìn bác sĩ, người này được một tấc lại muốn tiến lên một thước. Bác sĩ cười hì hì, cũng không hề giải thích, ngược lại cảm thấy làm cho nhau hộc máu mới là bạn bè.

Cầm ấm trà trong tay, ông chủ ngồi xuống lần nữa, châm trà cho hai người. "Cậu có nhớ vài ngày trước tôi không ở đây không?"

"Nhớ rõ, sau khi cậu đi ngày thứ hai tôi gặp viện trưởng, ông ta nói đổi cho cậu một cái vạc luyện đan thời Chiến quốc. Thời Chiến quốc? Chẳng lẽ cậu biết cái vạc luyện đan đó?" Bác sĩ luôn tự tin về khả năng suy luận của mình, thấy ông chủ nhíu mày, càng biết mình không thể sai được.

"Đúng vậy, chiếc vạc luyện đan đó là do sư phụ tôi để lại. Dưới đáy vạc có một ngăn bí mật, vốn có một viên thuốc trường sinh bất lão để ở đó, chờ Thủy hoàng đế đi tuần về, sẽ ăn đan dược mà không cần mặc y phục như tôi cũng không sao. Thế nhưng mịa mai là, Thủy hoàng đế mất đi đang đi tuần tra." Khóe môi ông chủ cong lên nụ cười mịa mai.

"Vốn có?" Nói đúng hơn, là bây giờ không còn thuốc trường sinh bất lão? Bác sĩ có thể tưởng tượng vì sao mấy ngày nay ông chủ biến mất, chắc hẳn đi xem xét địa điểm khai quật được vạc luyện đan.

Ông chủ gật đầu, sau đó thở dài nói: "Ngăn bí mật của vạc luyện đan đã phủ đầy gỉ đồng. Ít nhất đã hai ngàn năm không có ai mở qua. Nói cách khác là, viên đan dược, hơn hai ngàn năm trước đã bị lấy đi."

Ông chủ và bác sĩ nhìn nhau, trong mắt đối phương thấy được sự kinh hãi. Nếu có một người cũng ăn thuốc trường sinh bất lão, như vậy cũng còn có một người giống như ông chủ, đã sống trên đời hơn hai ngàn năm...

"Việc đó, còn ai biết vạc luyện đan có ngăn bí mật mở thế nào không?" Bác sĩ khó khăn hỏi thăm.

"Người hầu đi theo phụ trách đan dược biết, nhưng bọn họ sẽ không dám đụng đến đan dược dâng lễ..." Ông chủ cảm thấy có chút vị chát, khó khăn nuốt xuống máu muốn phun ra.

"Điều đó có nghĩa là sau khi Tần Thủy Hoàng mất, chỉ có một người có khả năng quang minh chính đại mà ăn viên đan dược..." Bác sĩ nuốt nước miếng.

"Hồ Hợi..." Ông chủ thở dài một hơi, dựa vào ghế, ngửa đầu nhìn trần nhà tối tăm ở Á Xá.

Bác sĩ không nói nữa. Cậu biết, ông chủ có bao nhiêu ước mơ với Phù Tô, có bao nhiêu hận thù với Hồ Hợi.

Tuy rằng tỉ lệ Hồ Hợi còn sống không vượt quá một phần trăm, nhưng chỉ là một chút khả năng, ông chủ sẽ không yên tâm.

Cậu nghĩ, trong khoảng thời gian ngắn cậu không cần lo ông chủ đánh mất ham muốn sống còn rồi.

Hai người cứ ngồi trong bóng đêm trầm mặc không nói, đến khi ở hướng đông trời sáng hẳn, xa xa vang lên tiếng ồn ào của chợ sáng.

"Cám ơn." Lúc ánh sáng chiếu qua khe hở của cửa Á Xá, thì âm thanh của ông chủ cũng vang lên.

Đã một đêm bác sĩ chưa ngủ, lúc này nghe ông chủ nói hai chữ này tinh thần bỗng chốc phấn khởi không gì sánh bằng, miệng kéo đến tận mang tai. Cậu không biết ông chủ nói với mình lời cảm tạ nghĩa là gì. "Cám ơn cái gì? Cậu đã cứu tôi, tôi còn chưa nói cảm ơn. Bạn bè thật sự thì không cần phải nói lời cảm ơn đâu."

Lần nữa ông chủ ngồi thẳng lên, nhìn nụ cười của bác sĩ như ánh dương sáng chói, không khỏi lây truyền tâm trạng tốt hơn. "Vậy sao? Vậy bạn bè chân chính, là như thế nào?"

"Bạn bè chân chính, là cùng nhau chia sẻ niềm vui và nỗi buồn, cùng nhau giải quyết vấn đề khó khăn và nguy cơ. Lúc bị mê hoặc mình phải tát

cho tỉnh lại, lúc người đó đã quyết định chuyện gì thì phải ủng hộ." Bác sĩ đẩy mắt kính, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc hỏi thăm, "Bây giờ, nói cho tôi biết quyết định của anh."

Ông chủ bị bác sĩ nói làm cho sững sốt, lúc sau mới thở dài một hơi nói: "Tôi... E rằng phải đi đến Ly Sơn..."

Bác sĩ nhanh chóng đứng lên, vỗ vai ông chủ nói: "Tôi xin nghỉ đông, cùng đi với anh. Đừng từ chối, sau này có thể tôi không rảnh, nhưng lần này chắc chắn tôi sẽ đi cùng cậu."

Ông chủ đang muốn ngăn cản, bác sĩ đã nhanh chóng như ngôi sao băng đẩy cửa Á Xá đi ra ngoài.

Ông chủ quay đầu chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng bác sĩ, nhìn ánh sáng ấm áp chiếu trên người cậu, tỏa ra một tầng ánh sáng chói lóa, thánh thiện đến nỗi hầu như làm người ta không thể nhìn thẳng. Câu từ chối nghẹn trong cuống họng, không thể nói ra được nữa. Ông chủ thoải mái cười, nhắm hai mắt lại.

Bạn bè... Phải không?

"Xèng Lạc Dương, Mạc Kim Phù, Ấn Phát Khâu, móng lừa đen... Cậu mua những thứ này ở nơi nào?" Ông chủ thấy bác sĩ lấy từ ba lô ra cái gì đó, càng thấy càng đen mặt. Cuối cùng đọc tiểu thuyết trộm mộ là sai lầm?

"Đào bảo khổ nha. Trực tiếp gửi đến khách sạn chúng tôi ở, rất thuận tiện." Bác sĩ đặc ý nói, lại tiếp tục lấy từ trong ba lô ra đồ chuẩn bị để trộm mộ. Trước khi xuất phát cần phải điều tra rất nhiều tư liệu, ở Ly Sơn bọn họ lại ở trong một quán trọ có suối nước nóng, phải mua sắm trước rồi gửi thẳng đến đây. Nếu không cậu nghi ngờ nếu mang theo những thứ này, có thể an toàn qua khỏi sự kiểm tra gắt gao của an ninh sân bay không.

Nhưng mà, cậu kinh ngạc không thể tin được khi ông chủ lại có chứng minh thư để mua vé máy bay. Bác sĩ rất muốn liếc mắt xem thân phận của ông chủ ghi trên chứng minh có phải là trước công nguyên không, nhưng lại không có can đảm.

Ông chủ liếc mắt thấy bác sĩ lấy ra địa lôi, máy dò kim loại, máy phân tích không khí vân vân đều là những công cụ tiên tiến, "Những thứ này... Cũng mua online sao?" Cậu ta cũng có năng lực thật lớn.

"Không phải, là viện trưởng cho mượn." Bác sĩ lau mồ hôi trên mặt, cười híp mắt nói rằng: "Tôi chỉ gọi cho ông ta một cú điện thoại, yên tâm, không nói kỹ với ông ta. Ông ta vừa nghe nói tôi và cậu đi xa, ngay tức khắc chuyển nhanh đến. Thật ra tôi nghĩ nếu ông ta không ở Bắc Kinh họp, chắc hẳn cũng muốn đóng gói mình về ngay."

Ông chủ đành nhắm mắt, tuy rằng bác sĩ không nói rõ ràng với viện trưởng, nhưng mấy thứ này đều chuyển đến Ly Sơn, kẻ ngốc cũng biết bọn họ định vào lăng mộ, cần hỏi làm gì?

"Cậu xem còn cần gì nữa? Lúc nào chúng ta hành động?" Bác sĩ thích thú hỏi thăm. Cậu và ông chủ lúc trước cãi nhau rất gay gắt, cuối cùng cậu cũng đạt được thắng lợi to lớn, ông chủ đồng ý dẫn cậu đi đến lăng mộ dưới lòng đất của Tần Thủy Hoàng.

Đúng là lăng mộ của Tần Thủy Hoàng nha! Rộng chừng bảy mươi tám mươi cổ cung ở Bắc Kinh, nghe nói tượng binh mã của Tần Thủy Hoàng cũng chỉ là thủ vệ bốn phía. Nếu như nói kim tự tháp cổ ở Ai Cập là lăng mộ vua chúa lớn nhất trên thế giới nằm trên mặt đất, như vậy lăng mộ Tần Thủy Hoàng là lăng mộ ngầm lớn nhất thế giới, nếu bị khai quật là kì quan thứ chín trên thế giới. Tuy rằng Hạng Vũ, Hoàng Sào đã từng định trộm lăng mộ Tần Thủy Hoàng, nhưng Hạng Vũ chỉ đốt phía trên lăng mộ, đào hai đường "Phách vương câu" bọn họ cũng không tìm được lối vào lăng mộ. Đến bây giờ không ai thật sự có thể đi vào lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Sai, thật sự có một, là người đang đứng trước mặt cậu.

Ông chủ nhìn mắt bác sĩ lấp lánh ánh sáng, bất đắc dĩ thở dài: "Đêm nay trời trong, trước tiên cậu nghỉ ngơi đi, vẫn chưa tới giờ, trời tối hẳn chúng ta sẽ xuất phát."

Đau đầu nhìn phòng đầy máy móc trộm mộ, bác sĩ gãi đầu nói: "Trên mặt đất phải mang theo mấy thứ này? Tôi thấy có vẻ khiêng lương sẽ bất động..."

"Nếu chỉ dựa vào những thứ này có thể đi vào lăng Thủy hoàng đế, vậy thì địa cung cũng sớm bị ăn trộm rồi." Ông chủ thản nhiên nói.

Bác sĩ nghe thấy liền bị đả kích, nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, mấy thứ này chắc chắn có thể dùng trong những ngôi mộ cổ thông thường, nhưng mọi người nghe tiếng lăng Tần Thủy Hoàng, hiển nhiên không thể dùng phương pháp bình thường. Bác sĩ chậm chạp đem những thứ này gom lại, sau đó liếc nhìn ba lô của ông chủ để trong góc, thầm nghĩ những thứ cần thiết chắc chắn ông chủ đều đem theo, nhưng mình có nên đem theo camera vv...?

Màn đêm phủ xuống đất rất nhanh, ông chủ cầm lấy ba lô mang bên mình, bác sĩ cũng cầm theo một chiếc ba lô. Tuy rằng ông chủ nói cậu chuẩn bị những thứ kia không cần mang theo, nhưng cậu phải có vài thứ mới an tâm. Ví dụ như đèn pin, nước, lương khô. Dù sao ông chủ cũng có thể nhịn ăn uống rất lâu, nhưng cậu lại cần.

Từ xưa trên Ly Sơn có rất nhiều suối nước nóng, nổi danh nhất đó là Hoa Thanh Trì trên Ly Sơn, cho nên có rất nhiều nơi nghỉ dưỡng. Nơi bọn họ ở lại chính là một quán trọ suối nước nóng tư nhân, buổi tối đi ra ngoài cũng không có ai chú ý. Bác sĩ theo ông chủ đi theo từ hướng núi sâu, lúc đầu hoàn toàn không cảm thấy gì cả, nhưng đi đến thì không thấy những ngọn đèn xa xa, chỉ có ánh trăng và ngôi sao trên bầu trời đón khách. Vốn bác sĩ

lo ông chủ hai ngàn năm chưa đến nơi này, có còn nhớ đường không, nhưng thấy ông chủ xem những ngôi sao trên bầu trời để thay đổi phương hướng liền an tâm. Tuy hai ngàn năm đủ để biến cả hóa nương dâu, nhưng những ngôi sao trên bầu trời rất khó thay đổi.

Bác sĩ sợ giữa núi rừng đèn sáng quá dễ bị chú ý nên không mở. Lúc đầu cậu hoàn toàn chú ý dưới chân, sau đó dứt khoát không nhìn, từng bước đuổi theo ông chủ đi xuyên qua núi rừng. Đi bộ khó khăn hơn ba giờ, cuối cùng ông chủ và bác sĩ cũng dừng lại.

Tuy rằng trời rét đậm, nhưng đầu bác sĩ đầy mồ hôi. Cậu uống nước, nhìn quanh bốn phía, thấy nơi đây và rừng rậm đã đi qua lúc này không có gì khác nhau, điều duy nhất thấy được chính là xung quanh bao quanh bởi đồng đá cằn cỗi, không hề có chút quy tắc nào.

"Chúng ta đến nơi rồi, nhưng mà phải chờ đến giờ Tý mới có người." Tuy rằng ông chủ cũng đi quăng đường như thế, nhưng trên mặt không có nửa giọt mồ hôi, sắc mặt càng nhợt nhạt hơn.

"Tốt." Bác sĩ tùy tiện tìm tảng đá ngồi lên, không chịu ngồi yên mà hỏi thăm: "Một hồi chúng ta vào cổng lăng mộ sao? Không phải nói trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng có rất nhiều cơ quan sao? Có nguy hiểm không?" Bác sĩ buột chặt lại dây giày.

"Cửa chính của địa cung là phong thạch đã sớm buông xuống rồi, Hồ Hợi muốn tạo thành Thủy hoàng đế đã thật sự hạ táng. Thật ra trong địa cung còn có mấy cửa vào bí mật, tôi biết ngày khác sẽ có người vào địa cung, cho nên lúc mai táng Phù Tô, cũng lấp lại mấy chỗ cửa vào."

Ông chủ đứng chấp tay sau lưng, đứng cách đó không xa ngắm nhìn lăng của Tần Thủy Hoàng, lăng mộ bị lấp tạo thành hình cung thật lớn, nhìn qua giống như sườn núi bị người san lấp. Ông chủ biết tuy rằng nơi đây hiện tại nhìn cực kì hoang vắng, nhưng hai ngàn năm trước, ở đây đã từng có lăng

tâm cung điện rộng lớn, là một kiến trúc hoa lệ, nhưng lại bị Hạng Vũ dùng một mũi lửa thiêu sạch sẽ.

Dường như trong nháy mắt, còn có thể thấy được cung điện tráng lệ bị chìm trong ngọn lửa ngập trời, dường như còn có khí, còn có thể ngửi thấy mùi cháy xém, dường như hơi nghiêng tai, còn có thể nghe thấy tiếng khóc la thê thảm.

Bác sĩ ngẩng đầu, nhìn bóng lưng cô tịch của ông chủ.

Một cơn gió đêm lạnh lẽo thổi qua, làm cho quần áo ông chủ bay phấp phới. Vốn trên người ông chủ có xích long cực kì hợp với dáng người, nhưng vài ngày nay ông chủ lại gầy đi rất nhiều, nhìn qua càng thêm gầy yếu. Xích long trên kiêu áo Tôn Trung Sơn mấy ngày nay càng to hơn, hầu như chiếm phân nửa bộ y phục. Những vảy trên xích long phản xạ ánh trăng trên bầu trời, móng vuốt sắc bén, trông rất sống động, gió đêm thổi qua làm vạt áo không ngừng tung bay, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt luôn y phục mà chiếm luôn ông chủ.

Giống như giây tiếp theo, người trong tầm mắt sẽ biến mất.

Trong lòng bác sĩ dâng lên sự bất an, đứng dậy đi đến chỗ ông chủ sóng vai cùng nhau, ho nhẹ một tiếng hỏi: "Cửa vào địa cung đều bị đóng chặt? Chúng ta đi vào thế nào?"

Ông chủ đứng ngây ngốc thật lâu trong gió đêm, mới lấy lại tinh thần, hồ hững nói: "Sau khi Thủy hoàng đế chết, lăng mộ còn đang thi công, đều do Hồ Hợi bày mưu đặt kế. Khởi nghĩa của Trần Thắng, Ngô Quảng cũng là vì không chịu nổi sự áp bức của Hồ Hợi, những người thợ biết cuối cùng bọn họ cũng bị tuần táng, cho nên lên đào mật đạo, dùng để chạy trốn. Tiếc là cuối cùng lúc tuần táng cũng không sống được, nên mật đạo này chuẩn bị vô ích."

Bác sĩ nghe được sột nôi da gà, cũng biết trên đất người chết cũng thiên thiên vạn vạn, nếu như xảy ra thi biến... Bác sĩ nhin không được nhìn dưới chân, rất sợ từ lòng đất một bàn tay giơ ra nắm chân mình.

Ông chủ liếc mắt nhìn cậu, thân nhiên nói: "Xem phim kinh dị nhiều quá cũng không tốt."

Hai bên trán bác sĩ chảy ra một giọt mồ hôi lạnh, cảm thấy không thích ứng được khi ông chủ luôn nghiêm trang bây giờ lại nói giỡn.

Ông chủ nhìn ánh trăng trên bầu trời, bước đi đến bên cạnh tảng đá, từ trong lòng lấy ra một viên ngọc lưu li cỡ quả bóng bàn không có hình dạng xác định, nhét vào giữa khe đá. Bác sĩ trừng mắt không dám chớp nhìn khe đá và viên ngọc vừa vắn một chỗ, giống như được thiên nhiên chế tạo. Bác sĩ không thể tin ở phía khác tảng đá, lại có một khe cỡ đầu ngón út.

"Đây là cái gì?" Bác sĩ quay lại, nhìn viên ngọc lưu li trên tảng đá, dưới ánh trăng nhìn rất sắc sỡ, vừa nhìn liền biết không phải vật thường.

"Hoài Nam Tử[1] có nói Tù Hâu Châu, Biện Hòa bích, có thì người phú, mất thì người bần. Biện Hòa bích chính là Hoà Thị Bích, Tù Hâu Châu và Hoà Thị Bích được gọi là bảo vật trong thời Xuân Thu, người đời gọi là Tù Châu Hòa Bích." Ông chủ lấy tay che đi ánh sáng từ Tù Hâu Châu, đề phòng có thể thấy ánh sáng trong đêm đen.

"Tù Hâu châu? Cái này lại có thể đứng trước Hoà Thị Bích? Nhưng sao chưa bao giờ nghe nói qua?" Đáy mắt bác sĩ vẫn còn lưu lại hình ảnh Tù Hâu Châu mỹ lệ, dùng sức dụi mắt vài lần mới thích ứng được.

"Đó là bởi vì Hoà Thị Bích được trao cho ý nghĩa là ngọc tử truyền quốc, đã xuất hiện từ lâu trong những câu chuyện về lịch sử. Mà Tù hâu châu, trong lịch sử ghi chép vào thời Thủy hoàng đế, sau đó hoàn toàn biến mất." Ông chủ ngẩng đầu nhìn sắc trời, bình tĩnh nói: "Cũng sắp đến giờ rồi."

Ông chủ vừa nói, vừa buông tay ra. Lúc này ánh trăng trên bầu trời chiếu đến khe đá, xuyên qua khe hở, ánh trăng phản xạ Tù Hưu Châu lại nhiều lần khúc xạ, dùng mắt thường có thể thấy tốc độ thay đổi của Tù Hưu Châu, sau cùng phóng ra một tia sáng thẳng tắp.

Thật ra tia sáng đó vô cùng yếu ớt, nhưng nơi đây không còn nguồn sáng nào khác, cho nên tia sáng trong đêm cực kì nổi bật.

Trong phút chốc bác sĩ hoàn toàn hiểu vì sao ông chủ phải đợi trời trong mới có thể di chuyển, mà vì sao Tù Hưu Châu sau thời Tần Thủy Hoàng liền biến mất. Bởi vì... Vì Thủy hoàng lãng mớی tạo ra dị bảo ngàn năm.

"Đó là lối vào địa cung khẩn cấp, đi theo hướng tây năm mươi ba bước, lại về hướng bắc ba mươi chín bước, có thể tìm được lối vào bí mật, đó là đường trốn thoát do các thợ thầy để lại." Ông chủ nhớ tia sáng của Tù Hưu Châu chỉ hướng, liền lấy Tù Hưu Châu ra, để vào lại trong người. Thật ra trước đây ông chủ không cần Tù Hưu Châu để xác định, nhưng đã qua hai ngàn năm, cảnh còn người mất, cần xác định lại một chút mới tốt, bằng không Ly Sơn lớn như vậy, ông chủ phải chạy đi đâu để tìm một lối vào nhỏ xíu?

Trong đêm đen ông chủ nhíu chặt mày, nhớ đến lúc trước khi xuất phát đã cố ý gọi cho viện trưởng một cuộc điện thoại, biết được một người trẻ tuổi bán lại vạc luyện đan thời Chiến quốc cho ông ta, nên gọi viện trưởng cầm vạc đến Á Xá đổi đồ.

Là Hồ Hợی sao? Chẳng lẽ hẳn cố ý dẫn ông chủ đến? Hẳn có đi vào địa cung Tần lãng không?

"Ông chủ?" Bác sĩ nghiêng đầu, nghi hoặc kêu lên.

Ông chủ đờ xuống tâm tư trong lòng, thản nhiên nói: " Chúng ta đi thôi."

Hai người rời đi không lâu sau, phía sau tảng đá xuất hiện một bóng đen, lặng yên đi theo.

[1] Hoài Nam Tử: Lưu An (179 TCN - 122 TCN), thường được hậu thế xưng tụng là Hoài Nam tử, là vương chư hầu thứ tư của nước Hoài Nam thời nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc, cháu nội của Hán Cao Tổ Lưu Bang.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Xích Long Phục (2)

Mật đạo hai ngàn năm chưa được mở, có cảm giác đặc biệt khó có thể chịu đựng được.

Tuy rằng bác sĩ vẫn thường xuyên gửi các loại thuốc hóa học gay mũi, nhưng loại hư thoái cộng thêm mốc meo ngàn năm đập vào mặt, lại sản sinh một ý tưởng, thật muốn quay đầu đi khỏi.

Nhưng cậu chỉ muốn vậy thôi, nếu đã đi đến đây, sao vì điều này mà bỏ cuộc nửa chừng. Nhưng trong bóng tối ông chủ đưa một vật, làm cho cậu ngẩn người.

"Mặt nạ phòng độc, mang có thể đỡ hơn." Ông chủ đã mang mặt nạ phòng độc, thanh âm khó chịu, "Mặt nạ này phòng hơi thủy ngân, càng đi vào trong thì càng cần thiết."

Bác sĩ nhanh tay đeo mặt nạ lên, mùi khó chịu giảm đi một chút. Cậu không khỏi có chút xấu hổ, vốn chuẩn bị rất nhiều máy móc hiện đại, nhưng không có thứ nào dùng được. Kết quả cuối cùng vẫn dựa vào ông chủ.

Thật ra không thể trách bác sĩ được, cậu chỉ là người thường, cho nên không biết cái gì cần, cái gì không cần. Mà những máy móc viện trưởng chuẩn bị cho cậu đều dùng để khảo sát. Mặc dù đối với ông chủ, viện trưởng kì vọng rất nhiều, nhưng cũng không nghĩ rằng bọn họ thật sự có thể đi vào lăng mộ Tần Thủy Hoàng, nhiều nhất chỉ ở ngoài kiểm tra thôi.

Ông chủ thấy sắc mặt bác sĩ không tốt, từ trong ba lô lấy mấy túi đường khí đưa cho cậu, "Cái này cậu cầm đi, quanh năm địa cung đều không được

mở ra, khí bắn rất nặng, nếu chịu không nổi thì dùng cái này đi."

Bây giờ bác sĩ mới biết vì sao ba lô ông chủ nặng như vậy, vội vã lấy túi dưỡng khí bỏ vào trong ba lô, trong tay cầm một túi dự phòng. Loại dưỡng khí này dễ mang theo, trong bệnh viện cậu cũng có thấy, đương nhiên sẽ dùng. Cậu thấy ông chủ không có dấu hiệu chuẩn bị dưỡng khí cho mình, âm thầm đoán loại không khí này sẽ không gây hại cho ông chủ.

Cậu nghĩ ông chủ rất giống siêu nhân, thân thể khác hẳn người thường, chờ lần này trở lại, nhất định sẽ nhớ kỹ lấy một sợi tóc của ông chủ đi xét nghiệm thành phần.

Nghĩ đến việc khác đến thất thần, bác sĩ cảm thấy bò trong mật đạo chật hẹp rất khổ sở. Mật đạo này năm đó được các thợ thầy đào, lúc đó làm vội vàng nên rất thô ráp, chỉ có thể cho một người bò qua, xuống phía dưới thì cực kì dốc. Bác sĩ giơ tay ra không thấy năm ngón, bò theo ông chủ xuống dưới vô cùng cực khổ, may là miệng hít dưỡng khí để phấn chấn tinh thần, chỉ chốc lát sau nghe tiếng cơ quan vang lên.

Trong bóng đêm cái gì cũng nhìn không thấy, bác sĩ bước vài bước, phát hiện ông chủ nhảy xuống dưới, thì ra phía trước là một cái hố sâu, lúc này cậu cũng nhảy xuống theo.

"Mật đạo vừa rồi do người thợ đào để chạy trốn, cho nên không có cơ quan, nhưng kế tiếp chúng ta sẽ đi vào địa cung, cậu cần phải đi sát theo tôi." Âm thanh trong vắt của ông chủ từ bóng tối vang lên, xa xa còn nghe dư âm quanh quẩn, có thể bọn họ đã đến lối vào địa cung.

Bởi vì mật đạo đã rộng hơn một chút, lúc này bác sĩ mới có cơ hội lấy ra đèn pin từ ba lô, mở lên.

Ánh sáng hội tụ của đèn pin chiếu vào mộ đạo sâu xa, làm cho người ta có cảm giác đang xuyên qua đường hầm.

Ông chủ nói: "Cuối cùng cậu cũng đem đồ có thể dùng được."

Bác sĩ nghe khích lệ, hiển nhiên vô cùng đặc ý, lúc này trước mắt có tia sáng, có thể thấy mọi vật, cậu mới có cảm giác chân thật. Thật sự là chính mình đang ở trong lăng mộ của Tần Thủy Hoàng. Tự nhiên tâm trạng cũng hưng phấn, tâm tình kích động, bác sĩ cẩn thận theo sát ông chủ bước lên từng lát gạch đi vào.

Tuy rằng mộ đạo được tạo thành từ hai ngàn năm trước, nhưng bằng phẳng nhẵn bóng, một chút mài mòn cũng không có, có thể thấy được các thợ thầy năm đó có bản lĩnh rất lớn. Hơn nữa hai ngàn năm không có ánh sáng, không người bước qua, cho nên vẫn duy trì hình dạng lúc niêm phong. Nếu không phải trong mộ có không khí vẫn đục, cơ hồ bác sĩ cho rằng đây là trường quay phim truyền hình.

Mộ đạo lệch xuống dưới, chỉ vừa bọn họ bò qua nhưng không dốc như mật đạo đầu tiên, bác sĩ tập trung tinh thần theo sát ông chủ đi lên, lúc đầu còn cho rằng rất mạo hiểm kích thích, nhưng từ từ đến tột cùng chẳng có gì thú vị cả. Bác sĩ rất sợ chính mình sẽ vì buồn ngủ mà đi sai bước, liền gọi chuyện, hỏi những chuyện liên quan đến địa cung.

Ông chủ nói với cậu, địa cung của Tần Thủy Hoàng rất to lớn, ngoài một mộ để an táng Thủy hoàng đế thì ngoài ra, còn có vài mộ cùng loại như vậy. Bởi vì Tần Thủy Hoàng theo đuổi lễ chế "Sự tử như sự sinh," cho nên địa cung Tần lăng nhìn không khác cung thành to lớn của mình, có thành lũy ngằm và mười cửa cung ngằm. Tất cả kiến trúc trong địa cung đều được xây lên giống như cung điện thật, ngoại trừ giữa địa cung có quan tài của Tần Thủy Hoàng, còn có rất nhiều điện thờ phụ, dùng để an trí phi tần đã mất cùng những người tùy táng. Bởi vì những người có tư cách chôn cùng chưa chắc chết, cho nên các mộ của Tần Thủy Hoàng bị đóng lại, các mộ đạo khác chưa niêm phong, chắc cũng cho Hồ Hợi hi vọng có cơ hội vào Thủy hoàng lăng.

Địa cung vô cùng to lớn, điều này bác sĩ đã sớm có chuẩn bị tâm lí. Hiện nay, trên mặt đất xung quanh địa cung đã khai quật được rất nhiều hố tuấn táng, ngoại trừ hố của tượng binh mã, xa mã bằng đồng ngoài kia, còn phát hiện được một hố to chất áo giáp, trăm hố tượng, hố chứa tượng quan văn, hố chứa chim thú quý hiếm, hố tàu ngựa và hơn sáu trăm chỗ tùy táng khác, ở gần đó tùy táng nhiều như vậy, chắc chắn trong địa cung càng kinh khủng hơn. Nhưng đi hơn một tiếng đồng hồ, bác sĩ phát hiện mộ đạo có chút biến hóa, không khỏi càng sốt ruột hơn. Nếu không có ông chủ dẫn cậu theo một hướng, gần như có thể cho rằng mình đi xung quanh một chỗ.

Bác sĩ thấy cậu sốt ruột, ngừng bước, thân nhiên nói: "Đường tôi dẫn cậu đi là đường tắt đi vào giữa địa cung, trên đường chúng ta đi có rất nhiều thông đạo đi vào các mộ thất, nhưng mà đều na ná như nhau, không có gì đẹp cả." Ông chủ vừa nói vừa sờ vào nơi nào đó trên bức tường vữa một cái, một hồi rung động vang dội, bức tường tên trong sụp xuống, sau khi bụi bay mù mịt, xuất hiện một mộ thất đen nhánh.

Bác sĩ nhanh tay lấy đèn pin dò xét, phát hiện chỉ có một chiếc quan tài bằng đá và trên mặt đất có một ít vật bồi táng. Bác sĩ đối với đồ cổ không có một chút hứng thú, mà những đồ vật này ít nhất đều trải qua hai ngàn năm, mặc dù biết chúng nó có giá trị xa xỉ, nhưng trong mắt bác sĩ chúng chỉ như đồ bỏ chõng chất lên nhau. Đây là sở thích khác biệt, nếu đổi lại là viện trưởng ở đây, chắc đã sớm gào khóc nhào về trước, nhưng bác sĩ thà là nghiên cứu tế bào gen của ông chủ còn hay hơn.

Ông chủ phục hồi lại mộ thất, bác sĩ cũng điều chỉnh lại tâm tình. Cậu không phải đến để tham quan du lịch, mà là đi cùng ông chủ một chuyến. Thật ra bác sĩ kiên quyết muốn đến địa cung, ngoại trừ muốn biết về Tần lăng to lớn, nguyên nhân lớn hơn là muốn biết vì sao ông chủ không có ý chí sinh tồn, muốn an nghỉ cùng với Phù Tô.

Ít nhất khi cậu đi theo, ông chủ cần phải dẫn cậu về mà không thương tổn gì.

Tiếp tục đi một hồi lâu, bác sĩ phát hiện mộ đạo chạp rãi rộng hơn, viên gạch dưới chân cũng bắt đầu trở nên có hoa văn điêu khắc, trên tường cũng có vẽ các bức bích họa. Phía cuối mộ đạo có tảng đá rất nặng, đã đóng kín cửa mộ suốt hai ngàn năm, không thể nào mở ra được nữa. Ông chủ dẫn bác sĩ đi một vòng qua mộ thất, lần nữa trở về mộ đạo, thì bác sĩ phát hiện gạch dưới chân có khắc hoa, có khảm vàng ngọc, cùng với gạch trong Tần cung lúc trong sương mù giống nhau như đúc, liền biết bọn họ đã đến trung tâm địa cung.

Đang muốn bước về trước theo dấu chân ông chủ, bác sĩ thấy đối diện có tia sáng lóe lên làm cho hoảng sợ, giống như là bị người ta nhìn chăm chăm trong bóng tối.

Bác sĩ nhanh tay lấy đèn pin chiếu qua, mới phát hiện đứng đối diện là một tượng binh mã rất cao lớn.

Tượng binh mã này cùng với các tượng binh lính bác sĩ thấy trên TV hoàn toàn khác nhau, nó có hoa văn và màu sắc rất tươi đẹp. Hơn nữa y phục không giống với quân đoàn dưới đất ngoài cung đã được khai quật, rõ ràng tượng binh lính này thuộc sự quản lí của cấm vệ. Tượng thị vệ này so với bác sĩ còn cao hơn một chút, đầu đội trường quan, vẻ mặt trầm tĩnh kiên nghị, bên trong mặc tà áo ngắn, bên ngoài khoác áo giáo uy vũ tiện lợi, cả người toát ra khí thế oai hùng, phong thái hiên ngang. Kiếm ở thắt lưng không phải làm bằng đất sét, mà là kiếm đồng thật. Vì hai mắt làm bằng hắc diệu thạch, phía trước phản chiếu nhìn như nhãn cầu thực sự, còn có đèn pin mờ ảo phản xạ ánh sáng, chột nhìn có vẻ giống như người sống.

Tượng binh sĩ sống động như thế không chỉ có một. Hai phía mộ đạo đủ rộng để ba chiếc xe ngựa đi được, cách năm bước sẽ có một tượng binh sĩ tương tự, qua hai ngàn năm chúng nó chưa động đậy, yên lặng canh giữ địa cung Tần lăng. Chúng mặc trang phục như nhau, nhưng ngũ quan lại không giống nhau, giống như là dựa vào người thật để tạo ra vậy. Nếu không phải bác sĩ biết những tượng đất này giống với tượng binh sĩ ở ngoài địa

cungkhai quật được, đúng là thật sự làm bằng đất, thậm chí có thể tưởng người thật phải chịu một loại pháp thuật tà ác nào đó, bị biến thành hình nộm.

Càng nghĩ như vậy, cả người bác sĩ lại phát lạnh, tuy ép buộc chính mình không đến xem hai bên, nhưng bị những người này nhìn chăm chăm, cảm thấy mọi thứ không được tự nhiên.

Sau khi thật sự vào địa cung, đi tới tiền điện, bác sĩ cảm thấy có chút quen thuộc. Vì đây là cung ngầm trong lòng đất, nhái lại Tần cung năm đó, nên một chút chi tiết nhỏ cũng không hề thay đổi. Phù Tô sinh ra tại đây, gần như lớn lên ở Tần cung. Lúc ở trong sương mù dày đặc, bác sĩ đã nhanh chóng xem lướt qua cuộc đời của Phù Tô, cho nên đối với Tần cung cực kì quen thuộc. Ngoại trừ sợ các cơ quan mà phải bước sát theo ông chủ, bác sĩ tinh tế nhận ra trước mặt bọn họ là điện thờ phụ ở tiền điện. Ngói đen trụ đỏ, ốc tích thẳng tắp, khuyết lâu nguy nga... Ngay cả cây cỏ ở sân rộng cũng tạo thành từ đất sét màu, bên này cung nữ hái hoa, bên kia thị vệ tuần tra, các vị đại thần xếp thành hàng đi vào thư phòng nghị sự... Bác sĩ từng thấy qua cảnh này trong Tần cung thật sự giống nhau như đúc, thế nhưng ở đây không có ánh sáng, không có người sống, chỉ là một tòa thành chết ngầm.

Dường như ban đầu là tiên cảnh, bị người phù phép cho tạm dừng, mãi mãi ngừng lại...

"Không phải nói, trong lăng Tần Thủy Hoàng có mờ nhân ngữ chế thành ngọn nến ngàn năm không tắt sao?" Bác sĩ không chịu được bầu không khí quá áp lực ở đây, đèn pin trong tay cũng đang hết pin, cậu dừng lại vừa thay pin, vừa hỏi.

"Có, nhưng năm đó tôi không tin mờ nhân ngữ có thể cháy cả ngàn năm, cho nên trước khi rời đi đều đập tắt đèn đó rồi." Âm thanh của ông chủ trong bóng đêm thân nhiên vang lên.

Bác sĩ lục lọi ba lô, không cẩn thận làm pin dự phòng rơi hết trên mặt đất. Cậu thầm kêu một tiếng không tốt, cũng không dám đi đến nhặt lại. Ở nơi đây nơi nơi đều có cơ quan bẫy rập, tùy tiện bước nửa bước ra cũng là đường chết. Bác sĩ đang suy nghĩ có nên lấy di động ra chiếu sáng để bước ra không, thì bỗng nhiên từ phía ông chủ phát ra ánh sáng mờ nhạt yếu ớt.

Bác sĩ nhìn kĩ vào, mới phát hiện đó là cái đèn chụp ngọn nến, ông chủ gắn ngọn nến vào đèn chụp, bình thường ngọn nến nhìn không hề sáng tỏ, nhưng lúc này nhìn vào cực kì chói mắt. Bác sĩ thích ứng trong chốc lát, liền nhận ra dưới giá nến thiếu một góc, thoát nhìn ngọn nến này rất quen mắt: "Không phải đây là nến nhân ngư sao?"

Ông chủ gật đầu nói: "Đúng vậy, nến nhân ngư này là năm đó tôi dùng mỡ nhân ngư trong địa cung tinh chế thành. Để thuận lợi chiếu sáng. Cuối cùng lúc ra khỏi mộ, tôi tiện tay thổi tắt. Sau đó để lưu lạc đến tay những người khác, tan ra thành hương nến, qua tay nhiều người rồi vào trong miếu, nghe trăm nghìn năm kinh văn, nến nhân ngư liền có linh hồn. Chuyện lúc đó, tôi cũng đã nói với cậu rồi."

Bác sĩ nhớ lại, nến này có tên là Chúc cùng tiểu hòa thượng làm nên mối tình người và quỷ còn dang dở. Không đúng, chuyện này xem như chuyện tình của người và yêu còn dang dở, còn có Chu Nguyên Chương xen vào, cuối cùng ông chủ đem nến nhân ngư vào Á Xá... Nhưng mà, này, điều này không phải vấn đề chính. Vấn đề là không phải ngọn nến này là bất diệt sao? Rốt cuộc sao ông chủ có thể mang thứ gì đó đang cháy lên máy bay! Cậu mạo hiểm cùng ông chủ đi có nguy cơ bị cảnh sát bắt lại!

Khuôn mặt bác sĩ nhăn nhó, nhưng nửa câu cũng không dám hỏi, rất sợ cảm giác nghe xong đáp án không thể chấp nhận được, đành phải bỏ quan vấn đề này. "Tôi nhớ kĩ, nguyện vọng ban đầu của nến nhân ngư không phải là muốn quay về mộ Tân Thủy Hoàng, phá hủy ở đây sao? Sao cậu còn dám mang nàng theo?"

Cậu vừa dứt lời, dư âm còn quanh quẩn quanh tiền điện trống trải, ánh nến sáng rực, từ ngọn nến khói bay lên chậm rãi hình thành một nữ nhân nửa trong suốt, dung nhan tuyệt mỹ, trên người vận y phục rất đẹp đẽ quý phái, tóc như gấm, tựa như có sinh mệnh, trôi vờn quanh thân nàng. Nhưng mà tay áo bên trái của nàng như bị vật gì đó cắn rách phân nửa, nhìn qua có thể thấy rõ được.

Ông chủ lãnh đạm nói: "Có gì không dám đem theo? Nàng có thể làm cái gì sao?"

Bác sĩ hơi ngạc nhiên, lúc này mới chú ý Chúc có một đôi mắt sâu mà to, nhưng trên khuôn mặt mỹ lệ như chứa lửa giận cuộn trào mãnh liệt. Quả thật cái gì nàng cũng không làm được, cùng lắm chỉ có thể làm ánh nến nhảy lên nhanh một chút, chắc muốn dùng khói nến hình thành nên thân thể cuốn lấy ông chủ, nhưng không có cách nào ngăn cản ông chủ đi về phía trước.

Nhìn đôi mắt đẹp của Chúc chứa đầy lửa giận, bác sĩ chỉ có thể thầm than một tiếng đáng thương, thủ đoạn của ông chủ cậu đã thỉnh giáo qua, không ai có thể địch lại. Hơn nữa cậu phải thừa nhận nến nhân ngư tốt hơn ánh sáng yếu ớt của đèn pin rất nhiều, không phải tia sáng nhìn có hạn, mà là nến nhân ngư trong tay ông chủ ánh sáng khuếch tán ra bốn phía, cho nên thấy rõ hơn.

Có thật đúng lúc.

Bác sĩ theo ông chủ đi đến trước đại môn của tiền điện, thấy ông chủ không có hành động gì, giống như đứng yên bất động ở trước cửa đá nặng trĩu.

"Ở đây còn có cơ quan gì không?" Bác sĩ hiếu kì hỏi thăm. Lúc này Chúc đã chịu thua, thân thể nhẹ nhàng len theo khe cửa đá nhẹ nhàng đi vào, chỉ

chừa lại một góc áo, cuối cùng chỉ còn lại ánh sáng cùng làn khói xanh không ngừng phiêu động.

Ông chủ trầm mặc trong chốc lát, mới trầm lặng nói rằng: "Không, mọi cơ quan ở đây đã bị tôi tháo dỡ rồi, thậm chí huyền thiết khóa tôi cũng tháo ra, vì lúc hẩn tỉnh lại, không cần cố sức cũng có thể đi ra..."

Ban đầu bác sĩ nghe không hề cảm thấy gì cả, nhưng qua một chốc thì sờn gai ốc. Ông chủ lại có thể lưu giữ ý niệm Phù Tô sẽ sống lại trong đầu sao? Thân là chuyển thế của Phù Tô cậu có áp lực rất lớn...

Ông chủ cũng không do dự lâu, đưa nển nhân ngư cho bác sĩ, sau đó hai tay nhẹ nhàng đẩy cửa đá, bụi bặm tung bay, hai phiến đá rất nặng phát ra một tiếng nổ lớn, hai bên bắt đầu mở ra. Bác sĩ hiểu phía dưới hai phiến đá có lẽ có cơ quan, nên ông chủ không cần tốn nhiều sức. Nhưng cậu không rảnh đi chứng minh chuyện này, bởi vì cậu thấy trên đỉnh đầu đêm tối xuất hiện, trăng tròn ở phía rất xa, bầu trời đầy sao, ngân hà kéo dài qua vòm trời.

Trong nháy mắt bác sĩ cho rằng đã ra khỏi mộ Tân Thủy Hoàng, nhưng cậu lại không cảm nhận được không khí trong lành, không khỏi nghi ngờ. Đợi đến lúc thích nghi được với ánh sáng trong đây, thì cậu mới phát hiện trăng tròn và ngôi sao ở đây đều là những viên dạ minh châu to nhỏ. Những viên dạ minh châu này dựa theo hình dạng bầu trời mà khám nạm, chợt nhìn lại, quả thật rất giống cảnh tượng bầu trời đêm.

Trong lòng bác sĩ không khỏi hít một hơi khí lạnh, trong địa cung lại có thể có bầu trời đêm, điều này làm cho không gian rộng rãi khó có thể tưởng tượng được.

Cảm giác ông chủ cất bước đi về phía trước, bác sĩ vội vã đuổi theo, nhưng vừa mới đi được hai bước, một giọt nển nóng hổi chạy lên tay cậu,

làm tay cậu run lên, nển nhân ngư trong tay không cầm được, để rơi trên mặt đất.

Bác sĩ vội vàng xoay người lại chụp lấy, thấy nển nhân ngư đã rơi xuống đất, nhanh tay cầm lấy. May mắn là tay chân nhanh nhẹn, nhưng giây tiếp theo mở to hai mắt, nhìn một đốm lửa nhỏ bắn trên mặt đất, bỗng nhiên to hơn gấp vài lần, cháy lên rùng rục. Thì ra dưới chân cậu có một cái tàu ngựa, bên trong chất đầy mỡ, trong nháy mắt bị ánh nển dẫn cháy.

Mỡ là trạng thái rắn cùng trạng thái lỏng, nên lửa cũng không có cháy lan nhanh chóng. Mà chậm rãi cháy dọc theo tàu ngựa tràn ra, địa cung rộng lớn như mở công tắc, chậm rãi xuất hiện trước mặt bọn họ.

Dùng vàng xếp thành tam sơn ngũ nhạc, dùng thủy ngân để làm thành sông Trường Giang và Hoàng Hà, ở đây đúng là dựa vào tỉ lệ chân thực mà tạo ra bản đồ địa hình vùng Trung Nguyên.

Nhìn kĩ thì, còn có thể cảm thấy thủy ngân thay cho dòng sông còn đang chậm rãi chảy xuôi, ánh sáng màu bạc cùng màu vàng hòa lẫn, lộng lẫy làm người ta khó có thể nhìn thẳng.

Bác sĩ rất mừng vàng mà còn bị chấn động, đến đây mới biết trong sách sử ghi chép về mộ Tần Thủy Hoàng là chân thật.

"Thủy ngân chảy tạo thành sông Trường Giang và Hoàng Hà, bắt đầu dẫn nước, trên bày thiên văn, dưới bày địa lí, dùng mỡ nhân ngư làm nển, có người bắt tử..." Bác sĩ thì thào tự nói, lửa dọc theo bốn phía tàu ngựa bắt đầu nổi lên, cuối cùng tụ lại ở trong một chiếc chậu hình tròn nửa trong suốt, làm bùng cháy lên một quả cầu lửa thật lớn, hoàn toàn chiếu sáng dãy ngân hà bằng vàng.

Bác sĩ biết đây đại diện cho mặt trời, mà khi quả cầu lửa bùng lên, thì viên dạ minh châu chế thành quả trăng tròn cùng ngôi sao hoàn toàn bị che đi, dường như đang ở trong bầu trời thật sự.

Địa cung hoàn toàn hiện ra, bác sĩ cũng rất rõ ràng. Ở đây hoàn toàn không có bảo vật quý giá.

Nhưng bác sĩ có thể biết được dụng ý của Tần Thủy Hoàng. Dưới thân ôm lấy nghìn dặm non sông, bao quanh có mười vạn đại quân bảo vệ, hẳn còn muốn bảo vật gì nữa.

Đây là bảo vật trân quý nhất.

Sau đó, bác sĩ thấy được, giữa dãy ngân hà bằng vàng, dường như có kiến trúc nhân tạo.

Bác sĩ còn chưa nhìn kĩ, ông chủ bên cạnh đã di chuyển. Bác sĩ không muốn bị bỏ ở đây, vội vàng đuổi theo. Một bước đạp lên vàng tạo thành núi cao, trong lòng bác sĩ hò hét, trong đời cậu chưa từng xa xỉ, "Năm trên núi vàng," những lời này thật đúng là không thể tùy tiện nói.

Giữa lúc cậu đang đứng trên đỉnh cao nhất của núi vàng, thấy ông chủ đã đi trước cậu vài bước đi đến ngôi cao kia, thấy trên bản đồ vị trí của Hàm Dương, cũng biết là nơi ở thực tế của bọn họ trên trái đất.

Theo góc của bác sĩ nhìn qua, có thể thấy rõ ràng, trên cao kia có một chiếc quan tài tuyệt mỹ vô song. Cái quan tài kia không hề khép kín, bên trong có một người đang lẳng lẳng nằm.

Mặt mũi người nọ rất thanh tao, giống như đang ngủ, bất cứ lúc nào cũng có thể mở mắt ra.

Bác sĩ ngây ngốc đứng ở nơi đó, bước chân cũng cứng lại.

Bởi vì hình dáng của người đó, trong sương mù dày đặc cậu đã gặp qua rất nhiều, đó là hoàng thái tử điện hạ của đế quốc Đại Tần - Phù Tô.

Tuy rằng bác sĩ đã sớm biết người nằm trong địa cung của Tần Thủy Hoàng không phải là Tần Thủy Hoàng mà là Phù Tô, nhưng cậu thật sự không ngờ Phù Tô đã chết hơn hai ngàn năm mà lại không có chút mục rữa, cũng giống như trong sương mù dày đặc lúc đó thấy được gương mặt ngọc như vậy.

Bác sĩ hiểu rõ vì sao ông chủ nghĩ trong lòng sẽ có ngày Phù Tô tỉnh lại, Phù Tô thế này, bất luận là ai thấy, cũng chỉ cho là đang ngủ mà thôi.

Bác sĩ sững sốt một lát, phát hiện ông chủ vẫn đứng trước quan tài vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào Phù Tô, vội vàng bước vài bước, nhảy qua nơi thủy ngân chảy qua tạo thành sông Hoàng Hà, đi lên phía trên. Càng đến gần, bác sĩ càng cảm thấy kì quái. Cậu làm bác sĩ, đương nhiên đã có thói quen nhìn thi thể, nhưng những người đã chết không phải đều có màu da trắng mất đi huyết sắc sao? Không - Phù Tô mang sắc mặt hồng hào, nếu không phải thật sự ngược Phù Tô không phạm phùng, gần như bác sĩ cho rằng Phù Tô còn sống.

Lòng còn điều nghi hoặc, bác sĩ đứng trước quan tài nghiêng đầu chăm chú đánh giá Phù Tô, mới phát hiện y phục hằn mặc có chút kì lạ, vải màu đen, giống như đã từng thấy qua.

Nhìn lại xích long phục ông chủ đang mặc, bác sĩ mới bình tĩnh xác định hai người mặc chung một loại vải. Ông chủ cũng đã từng nói qua, kim lữ ngọc y này hắc kim hắc ngọc, là một vật thần kì để bảo tồn thi thể không thối rữa. Nếu ông chủ muốn sống, nhất định phải bỏ đi xích long phục trên người, mặc y phục trên người Phù Tô thay thế.

Mà như vậy chỉ có một kết quả, Phù Tô hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Chả trách ông chủ vẫn do dự.

Bác sĩ biết ông chủ đối với Phù Tô không hề câu nệ, anh ta lo lắng đến nỗi muốn đến Tần Thủy Hoàng lắng để an nghỉ cùng với Phù Tô, hiện tại xem ra, bây giờ lo lắng cũng không thừa.

"Cậu không ra tay được thì để tôi." Bác sĩ nói, liền vươn tay đến chỗ Phù Tô. Nhưng vừa duỗi được phân nửa, tay lạnh giá không có nhiệt độ như một chiếc vòng sắt nắm cổ tay cậu. Bác sĩ rùng mình một cái, tưởng Phù Tô bị thi biến, giây sau đó mới nhìn rõ là cậu bị ông chủ ở đối diện nắm được cổ tay.

"Chờ một chút." Ông chủ nhẹ giọng nói nhỏ.

Bác sĩ rõ ràng thấy được hồng long trên y phục ông chủ đã bắt đầu đi chuyển, thân rồng to lớn quấn lấy thân thể ông chủ, như nơi đó chứa linh khí tươi mới, giống như trong nháy mắt sẽ cắn nuốt cả người ông chủ. Tim bác sĩ nhảy lên, cố sức tránh khỏi bàn tay ông chủ, "Đợi lát nữa là chờ bao lâu? Phù Tô đã ngủ say hai nghìn năm rồi, cậu khẳng định khóa trường mệnh trói hồn phách của hắn mà? Nói không chừng vì thân thể bất diệt nên hồn phách mới không siêu thoát."

Ông chủ nghe cậu nói xong quên dùng sức, mà bác sĩ nhân cơ hội này lại dùng lực giãy ra, làm tay cậu thoáng chạm vào mặt Phù Tô.

Giống như là ma pháp đột nhiên mất đi công dụng, hai người trơ mắt nhìn thân thể Phù Tô trong nháy mắt biến thành tro tàn, vốn bộ kim lữ ngọc y màu đen Phù Tô mặc ở trên người, liền như thế nhẹ nhàng nằm trong quan tài.

Trong nhất thời, bác sĩ và ông chủ đều mất đi khả năng nói chuyện, ngây ngốc đứng nơi đó, thậm chí bác sĩ vẫn giữ nguyên tư thế đưa tay ra.

"Này... Tôi không cố ý..." Sau một lúc lâu, bác sĩ mới đứng thẳng, không dám tin nhìn tay mình lần này đến lần khác. Rõ ràng đầu ngón tay cậu đã

có cảm giác chạm vào da hẵn, nhưng sao vừa tiếp xúc thì giây sau Phù Tô đã hóa thành tro tàn rồi?

Ông chủ thờ dài nói: "Dù sao cũng hơn hai nghìn năm rồi, cho dù đồ liệm có thể bảo vệ thân thể không thối rữa, hơi thủy ngân có thể bảo vệ khuôn mặt không mục nát, nhưng cuối cùng thì hẵn cũng đã chết rồi..."

Bác sĩ có thể nhìn ra tâm trạng ông chủ không tốt, nên không nói gì thêm. Cậu đưa tay vào quan tài lấy kim lữ ngọc y màu đen ra, đi qua quan tài đến cạnh ông chủ, nhẹ nhàng đem trường bào mặc lên người ông chủ, "Mặc vào đi, Phù Tô đã ở trong y phục này rồi."

Cậu nói cũng không sai, Phù Tô đã hóa thành tro bụi, một ít tro cốt nằm trong quan tài, một số khác lại ẩn vào trong đồ liệm, cũng không thể phân ra được.

Ông chủ phải thừa nhận bác sĩ rất biết cách an ủi người khác. Ông chủ cúi đầu ngoan ngoãn mặc trường bào vào. Bộ kim lữ ngọc y màu đen này dựa vào kiểu dáng ở Tần triều, ống tay áo nhỏ, đường chỉ may biên bằng vàng. Xiêm áo huyền y, chỉ có người tài tôn quý nhất ở Tần triều mới có thể mặc trang phục tế tự, tế tự viện của Tần triều phải tìm vải chục năm mới tạo thành, so với đồ năm đó ông chủ lấy một bộ bình thường trong bảo khố, thì bộ này quý hơn ngàn lần.

Bác sĩ có thể cảm nhận được tâm trạng cực kì xúc động của ông chủ, nhưng cậu có thể thấy được trong khoảnh khắc trường bào được khoác vào, trong nháy mắt sắc mặt ông chủ hồng hào hơn. Cậu biết thật sự có thể cứu được ông chủ, tâm tình cũng tốt hơn, nhin không được cười đùa nói: "Nếu tóc dài một chút, phối cùng y phục này nhất định rất đẹp."

Thật ra bây giờ cũng rất chấn động rồi, trong lòng bác sĩ mang theo sự ca tụng đánh giá. Ngần ngơ nhớ lại, trong lúc sương mù dày đặc, ông chủ cũng mặc y phục cổ trang, lần này lại đứng trước mặc cậu, không có cảm

giác khác lạ, giống như trời sinh thích hợp mặc trang phục như vậy. Chỉ tiếc bộ y phục này may theo thân người cảm, so sánh với vóc người cao to của Tần Thủy Hoàng, thì ông chủ hết sức gầy, bộ đồ này rất không vừa người.

Ánh mắt ông chủ phức tạp nhìn quan tài, thản nhiên nói: "Chúng ta đóng lại đi."

Bác sĩ gật đầu, biết lúc trước ông chủ cũng không hề khép quan tài lại, chỉ sợ khi Phù Tô sống lại, sẽ nằm bất động trong quan tài nặng trĩu. Hiện tại thi thể Phù Tô đã hóa thành tro tàn, ông chủ sẽ không có nghĩ vậy nữa.

Hai người khó khăn đem nắp quan tài nâng lên, chậm rãi đóng lại, trong khắc cuối cùng, từ y phục bác sĩ lấy ra hai khối ngọc, trịnh trọng để vào.

Ông chủ thấy rất rõ, biết bác sĩ bỏ vào chính là khóa trường mệnh đã bị vỡ ra. Cậu cũng không hề ngăn cản, coi như là lời từ biệt bác sĩ nói với Phù Tô đi.

Bọn họ hoàn toàn không có quan hệ gì cả, tuy rằng bác sĩ là chuyển thể của Phù Tô, nhưng bọn họ là hai người hoàn toàn khác nhau.

Nhớ đến lúc vừa rồi Phù Tô hóa thành tro bụi, mặc dù trong lòng ông chủ không muốn, nhưng cũng biết rằng, Phù Tô đã thật sự được giải thoát rồi.

Chiếc quan tài hợp lại thành một, phát ra âm thanh.

Bác sĩ như trút được gánh nặng xoa xoa mồ hôi trên trán, lại ngẩng đầu nhưng sắc mặt thay đổi, chỉ vào vai trái của ông chủ hoảng sợ lúng túng nói: " Ông chủ... Y phục của anh..."

Ông chủ theo ánh mắt của cậu nhìn lại, liếc mắt thấy trên vai trái xuất hiện móng vuốt màu đỏ, sau đó giống như là phim điện ảnh, chậm rãi lộ ra

thân rồng, thậm chí vảy rồng còn lộ ra ánh sáng gai mắt.

Chết tiệt! Sao cậu lại quên được? Xích long kia nếu như có thể ở trên kiểu áo Tôn Trung Sơn, vậy thì cũng có thể ở trên trường bào cổ trang.

Bác sĩ vội vàng vọt qua, cởi kiểu áo Tôn Trung Sơn bên trong, nhưng sau khi bọn họ cởi trường bào bên ngoài ra, mới phát hiện hai bộ y phục đã quấn nhau như tơ, hoàn toàn không chia ra được.

Ông chủ cười khổ nói: "Là tôi tính sai, xem ra tôi không thể thoát khỏi xích long rồi."

Bác sĩ dùng dao Thụy Sĩ muôn mang theo bên người để cắt sợi tơ đi, nhưng giống như cắt dây thép, mà khi cậu dùng thêm lực thì hoảng hốt nghe được tiếng rỗng rỗng bên tai. Bác sĩ khê cần môi, muốn tiếp tục cắt, nhưng ông chủ cản cậu lại: "Không cần cố sức, dao thường cắt không được đâu."

Lúc này đầu xích long đã hoàn toàn lộ ra mặt ngoài trường bào, nhe nanh múa vuốt giãn thân thể, tựa như trừng mắt ra oai với bác sĩ.

Bác sĩ vừa định dùng phương pháp khác thử xem thì đột nhiên toàn bộ đèn trong địa cung đều tắt ngấm, quả cầu lửa biểu tượng cho thái dương tắt trong nháy mắt, lửa trên tàu ngựa cũng biến thành khói, chỉ còn lại nền nhân ngư trong tay bác sĩ còn lẳng lẳng cháy.

"Không thể nào? Không phải nói có thể cháy ngàn năm không tắt hay sao? Chẳng lẽ trong Tần Thủy Hoàng lẳng dùng đồ giả kém chất lượng?" Bác sĩ theo thói quen nói nhảm.

Từ nơi khác Chúc bay trở về bên người bọn họ, khê hừ một tiếng: "Không phải như vậy. Tôi vừa thấy một người. Dùng một thanh đao chạm vào tàu ngựa, toàn bộ lửa đều bị đao hút vào trong rồi." Thanh âm của

Chúc giống như hình dáng của nàng nhẹ nhàng lúc có lúc không, nhưng nói ra thì như búa tạ đập vào tim ông chủ và bác sĩ.

"Là cô nói... Còn có người khác ở đây sao?" Bác sĩ không dám tin tưởng nhìn xung quanh, nhưng chỉ thấy một mảng tối đen. Lúc này những viên đá minh châu tạo ra khung trời, ánh sao đầy trời, mê người không gì sánh được, nhưng bác sĩ không có tâm trạng thưởng thức.

"Đương nhiên là trong địa cung không có người sống, nhưng có thể có người theo chúng ta vào." Ông chủ nheo hai mắt, thản nhiên nói: "Biết rõ các cơ quan ở địa cung, cộng thêm Minh Hồng Dao có khả năng hút lửa, ngoại trừ Hồ Hợi, những người khác không thể nào."

"Minh Hồng Dao?" Bác sĩ thấy cách đó không xa có tia sáng lóe lên, nhưng không chắc chắn lắm.

"Tương truyền lúc hoàng đế luyện Hiên Viên kiếm, thì có dư nguyên liệu, bởi vì lò nung nhiệt độ cao chưa hạ, nên nguyên liệu tan ra chảy về lò, sau đó tự làm lạnh tạo thành hình thanh đao. Không gió tự kêu, tên là Minh Hồng Dao. Hoàng đế cho rằng đao ý của Minh Hồng Dao quá mạnh, đủ để phản lại người dùng. Không để thanh đao này lưu lạc nhân gian, muốn dùng Hiên Viên kiếm hủy đi, không ngờ đao trong tay hóa thành chim sơn ca màu đỏ, mà bay đi." Lời ông chủ nói chưa dứt, một con chim từ xa đến gần, bay nhanh đến ngôi sao gần bọn họ.

Bác sĩ cầm nển nhân ngư trong tay, thấy rõ ràng, một con chim ưng cỡ như chim sơn ca bay đến, một bóng người giữ lấy chân chim sơn ca, lên đến đài cao thì trong nháy mắt chim sơn ca biến thành một thanh đao dài ba thước, người nọ cầm chuôi đao, không hề lưu tình mà bổ tới bọn họ.

Mặt đao phản xạ ánh sáng của nển nhân ngư, vừa lúc chiếu lên mặt đối phương, làm lộ ra gương mặt đáng sợ. Dung nhan này đã thấy trong sương mù, chính là Tần Nhị Thế Hồ Hợi.

Dung mạo của hắn cũng giống như hơn hai ngàn năm trước, không hề thay đổi. Chỉ là không hiểu vì sao tóc của hắn hoàn toàn biến thành màu trắng, việc này chỉ có người ở tuổi sáu mươi mới thay đổi, xứng với dung nhan anh tuấn, ngược lại có sự kết hợp không diễn tả được. Ánh mắt phượng lộ màu đỏ nhàn nhạt, sắc mặt như tro nguội có điểm đỏ thẫm, đều lộ ra vẻ suy sụp.

Khi ánh chớp sáng lên, bác sĩ đã nghĩ ra nguyên nhân vì sao Hồ Hợi lại theo bọn họ đến đây.

Chắc chắn là vì kiện y phục trên người ông chủ.

Cậu không biết Hồ Hợi không có kim lữ ngọc y thì sống thế nào qua hai ngàn năm, nhưng cậu tuyệt đối không để Hồ Hợi có thể thực hiện được.

Bác sĩ thấy ông chủ còn đang sửng sò, kéo tay về phía sau tránh đi.

Nhưng đao của đối phương lại nhanh hơn, trường bào của ông chủ chưa mặc xong, kéo như thế, trường bào lại tung bay lên, vừa lúc đó nhận lấy một chém của Minh Hồng Đao.

"Xoẹt."

Hiển nhiên Minh Hồng Đao không phải vật phàm, một đao cắt trường bào làm hai.

Bác sĩ ôm ông chủ nhảy xuống, sắc mặt ông chủ được nển nhân ngư soi rọi, có vẻ cực kì khó coi. Bác sĩ đang cân nhắc có nên liều mạng với Hồ Hợi không, thì ông chủ trầm giọng nói: "Chúng ta đi thôi."

Bác sĩ theo ông chủ qua mọi khó khăn, nhưng không cảm giác được phía sau truyền đến âm thanh truy kích. Khi sắp đến cửa địa cung, bác sĩ không nhìn được quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong bóng tối, Hồ Hợi đứng trên

ngôi cao, chăm chú nhìn quan tài trước mắt. Chim sơn ca lại biến thành nhỏ trong bàn tay, đứng trên đầu vai hấn dùng mỏ liếm vài sợi lông chim.

Hình như... Mọi việc không như cậu tưởng tượng... Chẳng lẽ Hồ Hợi còn không bỏ qua giấc mộng yên giấc ngàn thu sao?

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 1

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Xích Long Phục (3)

Trong đầu bác sĩ đầy dấu chấm hỏi, nhưng không có khả năng xông vào hỏi tên sát tinh kia. Khi cậu và ông chủ đi qua mộ đạo, một lần nữa trở lại nơi trước mộ đạo các thợ thầy đào ra, ông chủ dọc đường đi vẫn im lặng đột nhiên nói: "Cậu đi tiếp đi, đường còn lại không có cơ quan, chắc chắn không có nguy hiểm đâu."

Bác sĩ nghe vậy liền sợ hãi, theo phản xạ muốn túm tay áo ông chủ, nhưng áo bào rộng thùng thình trượt khỏi tay cậu, hồng long chột lóe, sau đó hoàn toàn hòa vào bóng tối.

Bác sĩ hối hận không kịp, cậu nên sớm nhìn ra, tuyệt đối ông chủ sẽ không cho phép Hồ Hợi ở một mình trong lăng mộ ngầm. Nhưng trên người Hồ Hợi có chim sơn ca có thể hóa thành Minh Hồng Dao, còn ông chủ tay trần, chẳng phải để mặc cho bị giết sao?

Bác sĩ cẩn thận, nghe âm thanh ông chủ dần xa, biết rằng nếu để ông chủ đi quá xa thì cả đời bọn họ sẽ không gặp lại. Cậu hít sâu một hơi, nghiêng răng bước lung tung về phía trước. Đặt chân lên viên gạch trống, chỉ nghe tiếng cơ quan vang lên, bác sĩ vội vàng lách mình tránh thoát khỏi mũi tên bắn ra từ trong tường. Nhìn những mũi tên sắc bén bắn vào viên gạch, đuôi mũi tên vẫn còn rung động liên tục, đủ thầy lực cực mạnh, nếu bắn vào người, chắc chắn sẽ xuyên qua thân thể cậu.

"Cậu đang làm cái gì?" Thanh âm ẩn chứa tức giận của ông chủ từ trong bóng tối truyền đến, bác sĩ biết ông chủ quay lại, không khỏi vui mừng.

"Cậu theo tôi đi ra ngoài đi." Thấy ông chủ đi tới, bác sĩ nắm chặt cổ tay ông chủ, nói gì cũng không chịu buông.

Ông chủ nhìn ánh mắt cậu, nhất thời hiểu rõ ý định, ánh mắt phức tạp, trong lòng có đủ loại cảm xúc.

Bác sĩ liếm môi khô, khó khăn nói: "Tuy rằng bộ y phục bị chém đứt phân nửa, nhưng phần trên vẫn còn, cậu có thể sống sót. Quên quá khứ đi, đã hai ngàn năm trôi qua rồi."

Ánh mắt ông chủ lóe lên, không trả lời bác sĩ.

Anh có thể thật sự quên chuyện trước đây, một lần nữa sống tiếp sao?

Thật ra anh chỉ là một linh hồn quanh quẩn hai ngàn năm, không có ai để ý đến sự sống chết của mình.

Ánh nền của nền nhân ngư nảy lên, ánh sáng mờ nhạt bao phủ hai người bọn họ. Khói nền tràn ngập, Chức trôi nổi trên vùng trời, mê man nhìn một màn, dường như nhớ đến mấy trăm năm trước, thời gian mà nàng và tiểu hòa thượng ở chung.

Nhân sinh rốt cuộc dài bao nhiêu.

Nhân sinh... Ở giữa ta và người.

Ông chủ cảm nhận được nhiệt độ nóng rực từ tay bác sĩ, loại ấm áp này theo cánh tay lan lên trên, vẫn hâm nóng đáy lòng.

Ông chủ giật giật môi, vừa định muốn nói gì đó, nhưng cảm thấy mặt đất như có địa chấn, hai người dường như không đứng thẳng được, đứng dựa vào mộ đạo. Chờ sự rung động qua một chút, bác sĩ sợ hãi nói: "Chẳng lẽ là động đất?"

"Chỉ là Hồ Hợi mở cơ quan thôi." Sắc mặt ông chủ cứng đờ, sau đó cười khổ nói, "Chỉ sợ chúng ta không thể ra được."

Bác sĩ nhìn theo hướng ông chủ, phát hiện mộ đạo chỗ bọn họ đang đứng phải rất bền chắc, có thể chống được sự rung động, nhưng mật đạo mà các người thợ đào lại không chống được, đất cát rơi xuống, hoàn toàn phá hỏng mật đạo kia.

"May mà vừa nãy người lo cho hãn, nên nhanh chóng rời đi, không bị chôn sống bên trong rồi." Chúc bay giữ không trung, âm thanh lạnh lùng nói rằng, "Phật viết, loại người như thế, sẽ có quả báo tương ứng, tất cả do tâm tạo. Quả thực là như vậy..."

Bác sĩ biết có lẽ Chúc ở bên cạnh tiểu hòa thượng ngọc lâu, nên thỉnh thoảng nói vài câu kinh Phật, nhưng những điều nàng nói là đúng, nếu lúc nãy cậu đi vào mật đạo... Bác sĩ nhìn mật đạo đã bị phong kín, kinh hãi không ngớt, da đầu tê dại.

"Chúng ta đi ra ngoài thế nào?" Bác sĩ nhìn phía ông chủ xin giúp đỡ.

Ông chủ cười khổ nói: "Xung quanh địa cung của Tần Thủy Hoàng có một tầng cát rất dày, cũng là biển cát trong truyền thuyết. Biển cát này cũng là phòng tuyến thứ nhất trong địa cung Tần lăng, làm cho bọn trộm mộ không thể đào qua đi vào mộ thất. Mật đạo này các thợ đã dùng bí pháp thi công, nhưng rung động lần này đã làm mật đạo bị hủy hoại trong chốc lát, một lần nữa bị cát vùi lấp."

Nói đúng là, bọn họ không thể ra được?

Bác sĩ không hề có cảm giác bị nhốt, trong phía sâu mộ đạo truyền đến từng tiếng bước chân vang lên. "Là cái gì vậy?"

"Chắc là tượng binh lính bị khởi động." Trên mặt ông chủ xuất hiện nụ cười khổ không thể giấu được, "Chúng ta vừa đi qua mộ đạo có tượng binh

mã hai bên, thật ra đều là bị cơ quan không chế, chỉ cần xác nhận có người xâm lấn, sẽ tự động giờ kiểm công kích."

Bác sĩ không nói gì, hèn gì lúc đầu nhìn tượng binh mã này trên người đều mang kiếm thật.

Tiếng bước chân đình tai nhức óc càng tối gần, như quý đòi mạng câu hồn, trong mắt ông chủ lần đầu bác sĩ thấy sự hoảng loạn và áy náy, tâm tình cậu khẩn trương ngược lại bây giờ bình tĩnh hơn, thản nhiên cười nói: "Không cần xin lỗi, có lẽ số phận đã định trước tôi sống không lâu, thế gian có mấy người như tôi chết oanh oanh liệt liệt? Nay ông chủ, cậu nói năm sau, có người khai quật lăng Tần Thủy Hoàng phát hiện hài cốt của chúng ta, có thể nghĩ ta thân phận của chúng ta không? Được rồi, có cần tôi để tiền trong túi để chứng minh thân phận không..."

Ông chủ không nói gì.

Bác sĩ lại lảm nhảm, một chút cũng không giống người đang ở cảnh hiểm nguy, thế nhưng khi tượng binh mã xuất hiện trong tầm mắt bọn họ thì bác sĩ nhin không được hít một hơi khí lạnh, vội kéo ông chủ lùi về sau một chút.

Bọn họ đã đến bước cuối cùng của mộ đạo, phía sau là phong thạch phong kín mộ đạo mà thuốc nổ cũng phá không được.

Bác sĩ cũng không cảm thấy tuyệt vọng, mà chặn trước người ông chủ, nở nụ cười nói: "Lần trước cậu chặn phía trước tôi, lần này tôi bảo hộ cậu."

Ông chủ biết cậu nói về lần đối diện Bạch xà kia, nhưng ở tình trạng này, ở trước hay sau cũng không có gì khác biệt, chỉ là chết sớm một giây hay chậm một giây thôi. Ông chỉ biết bác sĩ đã kiên quyết đứng phía trước, nhưng nhìn đôi vai run run của cậu, cười cười, bỗng nhiên nghĩ sống hai ngàn năm cũng không uống phí.

Chúc bay giữa mộ đạo, mặt không cảm xúc. Đối với nàng mà nói không thể nói ai sống ai chết, thực sự không thể nói là...

Bác sĩ và ông chủ hai người không hề nói gì, mà nhìn tượng binh mã đang từ từ đến gần, trong mắt thấy sẽ chết ở đây, thì vách tường bên phải mộ đạo hiện ra một vòng sáng trắng. Mà ở giữa vòng sáng, truyền ra một tiếng chim kêu.

"Không phải là tiếng Tam Thanh Điểu sao? Ai nha, không hổ là tôi nuôi, nghe tiếng quả thật hay hơn con chim sơn ca nhiều." Bác sĩ vui mừng động đây đầu, một lát mới phát hiện có gì đó không đúng, "Cái gì? Ở đây sao nghe được tiếng Tam Thanh Điểu?" Tam Thanh Điểu đã được giải trừ phong ấn trong Sơn Hải Kinh, bác sĩ nuôi ở Á Xá, sao ở đây lại nghe được?

Bác sĩ nhìn lại vòng sáng trắng kia, chỉ thấy ánh sáng tản ra, nơi trung tâm vòng sáng hiện lên cảnh vật ở Á Xá, cậu mua thức ăn nhanh đặt lên quầy. Tam Thanh Điểu bay tới bay lui trong Á Xá, không ngừng kêu to. Bác sĩ biết nó có thể muốn nói gì, nhưng cậu không nghe hiểu được tiếng chim!

"Các người nhanh lên một chút đi, năng lực chia cách không gian của Tiểu Bạch không được lâu đâu." Một con chó Husky nằm trên ghế trong Á Xá vươn đầu ra, lười biếng ngáp một cái, "Nhờ Tam Thanh Điểu liều chết, bằng không chúng ta cũng không thể đến kịp."

"Meo meo! Không được gọi tôi là Tiểu Bạch." Bàn tay của Tiểu Bạch đập lên quầy hàng.

Bác sĩ nghe rõ, không để ý ông chủ đồng ý hay không, nhanh tay túm ông chủ đi qua vòng sáng. Lúc bước trên sàn gỗ Á Xá, bác sĩ mới có cảm giác chân thật, mà lúc vừa thả lỏng thì một cơn gió lạnh thổi tới, lập tức bị một lực mạnh đẩy ra.

Đầu choáng váng ngời dưới đất, thiếu chút nữa là cầm nển nhân ngư quăng lên mặt đất. Bác sĩ vội vã đặt nển nhân ngư xuống, lúc này mới ngẩng đầu, thấy hình ảnh mộ đạo dần tan biến, mà ông chủ ở phía sau đứng trước tượng binh mã cầm kiếm đồng, mũi kiếm còn bị ông chủ giữ trong tay, nhìn thấy tượng binh mã này theo bọn họ đi tới Á Xá.

"Có một gian phòng ở đằng sau, đặc biệt để chứa vị khách này." Ông chủ nhíu mày, ngón tay đặt trước ngực pho tượng, thoáng cái tượng đang giãy giữa lập tức bất động, một lần nữa biến thành tượng thị vệ.

"Ha ha, thật ra có thể đem tượng đặt trước cửa, để bảo vệ..." Bác sĩ tìm được đường sống trong chỗ chết, tâm trạng ổn định lại, không còn khí lực đứng dậy, chỉ dựa vào sàn, cười ha hả. Tam Thanh Điều bay đến trước mặt cầu, vuốt ve gương mặt.

Bên cạnh, Cùng Kỳ và Hoàn Cầu theo thường lệ lại đánh nhau, ông chủ dần giãn mày, khóe miệng không khống chế được nhếch lên.

Như vậy về sau, thật ra cũng rất tốt.

Về sau, đại sư đem kim ngọc lữ y màu đen cắt thành áo sơ mi. Xích long vẫn như cũ xuất hiện trên áo sơ mi, chỉ là lần này tốc độ chậm hơn nhiều, giống như ngủ đông.

Tam Thanh Điều vẫn như cũ được ăn uống ở Á Xá, Cùng Kỳ và Hoàn Cầu theo lệ cũ trở về nhà Phương Thu ở. Trong mắt Phương Thu, chúng nó không phải là thần thú thượng cổ, mà chỉ là một con mèo dễ thương và một con husky hung hãn mà thôi.

Một lần nữa bác sĩ lại đến Tây An, đem máy móc ở quán trọ đóng gói trở về, trả lại cho viện trưởng. Đối mặt với những câu hỏi của viện trưởng, tất nhiên không hề nói đến chuyện bọn họ thật sự đi vào địa cung Tần lăng. Đêm đó ở ngoại ô Tây An xảy ra động đất, trên các trang mạng online, có người nói là động đất, nhưng chính phủ lại không dự báo, có người nói do

bọn trộm mộ chạm vào các cơ quan, nhưng điều này lại không có chứng cứ. Duy nhất chỉ có viện trưởng nghi ngờ, nhưng nhìn thấy ông chủ và bác sĩ không bị thương tổn gì, cũng phải bỏ đi ý niệm trong đầu.

Bác sĩ không nói với ông chủ, lúc bọn họ đi đến lối ra địa cung, không có vết người đi ra.

Thật sự là Hồ Hợi bị nhốt ở trong địa cung sao? Bác sĩ nghĩ đến Minh Hồng Dao, thật sự không thể.

Nhưng cậu có thể giữ kín chuyện này, cũng được rồi.

Kì nghỉ đông qua đi, cậu vẫn đến bệnh viện như trước, chữa bệnh cứu người.

Cậu vẫn sinh hoạt như bình thường, mà ở Á Xá, vẫn mở cửa như cũ.

Chỉ cần cậu đi vào, là có một người, pha chén trà trà Long Tĩnh thượng hạng, chờ nghe cậu than phiền dài dòng.

Giữa khói trà mờ mịt lộ ra nụ cười.

Bác sĩ luôn nghĩ, có thể ông chủ cũng là một món đồ cổ trong Á Xá. Mỗi món đồ cổ trong Á Xá đều có chuyện của riêng mình, chịu đựng rất nhiều năm, không người lắng nghe.

Bởi vì, chúng nó đều không nói...